

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MISDEEDS OF A
Billionaire

EVA WINNERS

BİR MİLYARDERİN KÖTÜLÜKLERİ

Milyarder Kral Serisi

EVA KAZANANLARI

Telif Hakkı © 2023 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC
Model: Vinicius. Fotoğrafçı:
Wander Aguiar

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _

İçindekiler

[YAZARIN NOTU](#)

[Milyarder Kral Serisi Koleksiyonu](#)

[PLAYLIST](#)

[Blurb](#)

[Önsöz](#)

1. [Odette](#)
2. [Byron](#)
3. [Odette](#)
4. [Byron](#)
5. [Odette](#)
6. [Byron](#)
7. [Odette](#)
8. [Odette](#)
9. [Odette](#)
10. [Byron](#)
11. [Odette](#)
12. [Byron](#)
13. [Odette](#)
14. [Odette](#)
15. [Byron](#)
16. [Odette](#)
17. [Odette](#)
18. [Odette](#)
19. [Byron](#)
20. [Odette](#)
21. [Byron](#)
22. [Odette](#)
23. [Byron](#)
24. [Odette](#)
25. [Byron](#)
26. [Odette](#)
27. [Byron](#)
28. [Odette](#)
29. [Odette](#)
30. [Byron](#)
31. [Odette](#)
32. [Byron](#)
33. [Odette](#)

34. [Byron](#)
35. [Odette](#)
36. [Odette](#)
37. [Byron](#)
38. [Odette](#)
39. [Byron](#)
40. [Odette](#)
41. [Byron](#)
42. [Odette](#)
43. [Odette](#)
44. [Byron](#)
45. [Odette](#)
46. [Byron](#)
47. [Odette](#)
48. [Byron](#)
49. [Odette](#)
50. [Byron](#)
51. [Odette](#)
52. [Odette](#)
53. [Byron](#)
54. [Byron](#)
55. [Odette](#)
56. [Byron](#)
57. [Byron](#)
58. [Odette](#)
59. [Byron](#)
60. [Odette](#)

[Sonsöz-Bir](#) Sonsöz -
[İki Teşekkür](#)

YAZARIN NOTU

Bu kitap bazı hassas konulara değinmektedir ve bazı okuyucular rahatsız edici bulabilir.

Aile kaybı, intihar, şiddet ile ilgili tetikleyici içerik bulunmaktadır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelere, yerlere veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, gri dokunuşlu alfa milyarderlerini sevenler için.

Milyarder Kral Serisi Koleksiyonu

Seri, Ashford kardeşlerin her birini ayrı ayrı ele almaktadır. Serideki her kitap tek başına okunabilse de, diğer kitaplardaki olaylar ve referanslar bunların her birinde mevcuttur. Bu yüzden en iyi keyfi almak için her Ashford kardeşe bir şans vermeyi düşünün □

İyi eğlenceler!

OYUN LİSTESİ

<https://open.spotify.com/playlist/6agXiSGPBsrQQFJMgcjlvx?si=fuYaIsi9S6Kmh7OO7Lvt1A>

Blurb

Tek gecelik ilişkim.

Acımasız bir piç.

Kalpsiz bir milyarder.

İmparatorluğunu soğuk bir kafa ve daha da soğuk bir kalple yöneten adam. Ve en önemlisi, oğlumun babası. Ama o bu küçük gerçeğin farkında değildi. Medya için Byron Ashford bir Milyarder Kral. Benim içinse hayatımın en ateşli, en yasak gecesinin hatırlatıcısı. Ve benim en büyük hatam.

Onu yıllardır görmemiştim ve bir daha yollarımızın kesişmemesini umuyordum.

Ama sonra, en iyi planlarım her zaman ters gidiyor gibi görünüyor. Şimdi, beni beladan kurtarmak için onun yardımına ihtiyacım var. O bir milyarder ve ben de beş parasız, borç batağında bir cerrahım.

En iyi kararına rağmen, onu aradım. Kolay olmalıydı, girdim ve çıktım. Ama Byron Ashford ile hiçbir şey kolay değildir. Bedavadan iyilik yapmayı reddediyor. Peki ya yardımının bedeli?

Benim özgürlüğüm. Kelimenin tam anlamıyla.

Beni istemediğim bir evlilikle kendisine bağlamak, sonra da anahtarı atmak istiyor.

Onun talepleri skandal. Kuralları kalbim için tehlikeli.

Her iki taraf için de faydalı bir anlaşma olması gerekiyordu ama Byron'la ilgili hiçbir şey o kadar basit değildir. Yüzüğü parmağıma taktığında, kurallar değişti.

Talepleri artıyor. Artık sadece bedenime sahip olmak istemiyor. Kalbimi ve ruhumu da istiyor. Ama ben artık o genç, saf kadın değilim.

Ne yazık ki bu milyarder bir şeyi unutmuş. Siz kalbinizi özgürce vermedikçe kimse kalbinize sahip olamaz.

Bu kez gülümsemesi ve özellikle de yalanları beni kör etmedi.

*Aşk bir bulmacadır.
Aşık olduğunuzda, tüm parçalar yerine oturur.
Ama kalbin kırıldığında,
Parçaları bir araya getirmek uzun zaman
alır. Ve bazen parçalar asla tam olarak
yerine oturmaz.*

Önsöz

Byron

M Ofisimden dışarı adımımı attığım anda babam ve Nicki beni karşıladı.

Aylardır göğsümde bir baskı vardı. O zamandan beri ondan uzaklaştı. Ya da belki de benden uzaklaşan oydu. "Byron, baban ve ben-" Dinlemeyi bıraktım. Nicki'nin sesi sinirlerim. Şu anda ne onunla ne de babamla uğraşacak gücüm vardı. Tam ofisime dönmek üzereydim ki koku dikkatimi çekti.

Taze elmalar.

Doğrudan kasıklarına saplanmış bir yumruk gibiydi. Daha da kötüsü, kalbime.

Babamı ve Nicki'yi görmezden gelerek yanlarından hızla geçip yönetici asistanımın oturduğu yere gittim. Masasının yanında durdum, parmaklarım koyu maun ağacının kenarını kavradı.

"Bayan George, buraya beni görmeye gelen biri mi var?" Kalbim çılginca çarpıyor, her atışta onun adı yankılanıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

O olamaz. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

"Evet, Bay Ashford, genç bir bayan geldi." Arkamdan baktı.

Babamın durduğu yerde yüzüne bir endişe ifadesi yerleşti. Ama bu alışılmadık bir durum değildi. Çoğu insan onun yanında kendini rahatsız hissedirdi, endişe ve korku etraflarını sarardı. "Sizi görmek istiyordu ama randevusu yoktu. Babanla aynı anda gitti." Kimse beni görmeye gelmedi. "Asansörle aşağı indi."

Aşağı inmemin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lanet bir tazı gibi elma kokusunu takip ettim. Binamdan yeni çıkmıştım.

Temmuz havasının nemi ve şehrin kargaşası içime çöktüğünde -honklama, duman, sohbet, kahkaha... ve çığlıklar.

Az önce bir kaza olmuş olmalı, iki araba birbirine çarpmış. Sokağı ıslatan bir yangın musluğu. Bir şey beni mıknatıs gibi ona doğru çekti. Karanlık bir önsezi vücudumun her hücresini doldurdu. Korkunç ve çok yanlıştı.

Köşeyi dönerken ciğerlerim yandı. Nefes alamıyordum. Her adım sonsuzluk gibi geliyordu. Ta ki onu görene kadar; hayal edebileceğim en kötü senaryoyu.

Uzun kıvılcık bir saç yığını kirliliğe yayılmıştı, altın ve çilek rengi saçlar kan ve döküntülerin arasında çok parlak bir şekilde parlıyordu.

Kan. Çok fazla. Umarım bunu olduğundan daha korkunç hale getirecek kadar değildir.

Küfrederek ve herkesi yolumdan iterek koştum, ta ki onun yanında yere düşene kadar. Sarhoş piçin biri hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, geveleyerek özür diliyor, bir yandan da ellerini kızın üzerinde gezdirip gevşek bedenini sarsıyordu. Daha önce hiç yaşamadığım bir korku kapladı içimi ve onu ittim.

"Ondan uzak dur," diye homurdandım, yumruklarımı sıktım ve onu kanlı bir posa haline getirme dürtüsüyle savaştım.

Başını kucakladım ve el gözlerinin benim için açılmasını sağlamaya çalıştım. Saçlarını yolumdan çekerek iki parmağımı nabzının üzerine koydum. Hâlâ hayatta olduğuna dair kanıt bulmaya çalışırken saniyeler bana günler, yüzyıllar gibi geldi.

Kalbim burkuldu, göğsümden dışarı fırladı ve acıyla zonkladı. Nabzın atması için dua ederek görmezden geldim. *Sadece bir nabız ver.*

Parmaklarımın altındaki hafif bir gümbürtü bir rahatlama dalgası getirdi. Bir tsunami gibi içime çarptı ve beni yıkadı.

Deli gibi bağırarak doktor, hemşire ve ambulans talep ettim. "Buraya hemen birilerini getirin!"

Ellerim o kadar çok titredi ki, yüzündeki ıslak telleri fırçalamam birkaç denememi aldı.

"Sakın ölmeye kalkma." Sesim kısıktı, son birkaç ayın bastırılmış duyguları içimde dönüp duruyordu. "Lütfen, benim için bu son şeyi yap. Gitme, bebeğim."

Elinde bir şey parlıyordu, kanlı avucunun içinde toplanmıştı.

Bir sonogram resmi.

Neredeyse beni kırıyordu. Otuz yıldır bu boktan hayatı yaşıyordum ve hiçbir şey beni kırmamıştı. Ama bu kalbimi kırdı ve bin parçaya böldü.

"Ambulans!" Kalbim duracakmış gibi hissederek kükredim. "Biri ambulans çağırsın!"

Bölüm 1

Odette

Üç Ay Önce

Holy guacamole.

Beş numaralı muayene odasında hayatımda gördüğüm en muhteşem erkek numunesi vardı.

Sedyede oturan adama bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerim onun üzerinde gezindi ve kendimi bunun kesinlikle klinik bir değerlendirme olduğuna ikna ettim. Ayrıca, yıllar boyunca çekici adamlar gelip gitmiş ve ben de onlara hiçbir aksaklık yaşamadan bakmıştım. Yine de bu, midemde uçuşan ve hiç de *klinik olmayan* kelekleri açıklamıyordu.

Koyu renk saç. Keskin bir çene. Bana sahilde ışınları yakalamayı, havadaki ve tenimdeki tuzu hissetmeyi hatırlatan derin akuamarin gözler. Ciğerlerimdeki oksijeni emiyor ve gözümü bile kırpmadan beynimin jeneratörünün deposunu boşaltıyordu.

"İçeri mi giriyorsun yoksa kapıda durup beni muayene etmeyi mi planlıyorsun?" diye tersledi, sesindeki kızgınlık açıldı.

Ve rüzgârdaki toz gibi, cazibe de yok oldu.

Başımı salladım ve ilk hayranlığımdan arındım. Hiçbir yakışıklılık bir pisliği mazur gösteremezdi.

Elimde hasta çizelgesiyle, babamın bana aşıladığı özgüvenle odaya girdim; çenem dik, omurgam dik ve babaminkine rakip bir profesyonel odaklanmayla. Fransız Rivierası'ndaki bu küçük özel hastanenin sahibiydi ve bu kapılardan gelen olağan hasta sağanağı karşısında odaklanması rakipsizdi.

"Bay -" Elimdeki çizelgeye bir göz attım ve ismi okudum. "Bay. Ashford. Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Babamın hastanesinin bulunduğu yerin tek bir dezavantajı vardı. Her türden züppeyi ve ukalayı buraya çekiyordu. Zengin ve ünlülerin vakıf fonu çocukları en kötüleriydi. Gerçi bu adamda genç olan hiçbir şey yoktu. Tam olarak yaşlı sayılmazdı ama doğum tarihini okuduğumda otuz dört yaşındaydı ve genç sayılmazdı.

"Belli ki bir doktora görünmem gerekiyor." *Tabii ya, göt herif.* Bu kelimelerin çıkmaması için dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet, huysuzdum. Babam gece geç saatlere kadar hastalarıyla ilgilenmemi istiyordu ve bugün de sabah vardiyasını bana vermişti.

"Sadece tansiyonunu ölçeceğim ve kalp atışlarını kontrol edeceğim." Siktir et, sorunu her neyse babama sızlanabilirdi. Ben onun hayati değerlerini toplardım, babam da oradan devam ederdi.

O koyu akuamarin gözleri benimkileri buldu ve kaşlarını kaldırdı. "Doktorculuk oynamak için biraz genç değil misin?"

İçimde kızgınlık alevlendi. Eğer bir çekim kırıntısı bile kaldıysa, üzerine galonlarca buzlu su dökmüş ve kibirli ses tonuyla onu sonsuza dek söndürmüştü.

"Bu kadar huysuz olmak için biraz yaşlı değil misin?" diye karşılık verdim, babamın bir hastayla böyle konuştuğumu duyarsa beni sepetleyeceğini çok iyi biliyordum.

Ama elimde değildi. Evet, yirmi iki yaşındaydım ve bu yaşlı -ve fazlasıyla güzel- delikanlıdan çok daha gençtim ama niteliklerimi küçümsemeye gerek yoktu. Ve asla doktor olduğumu söylemedim. Spesifik olmak istiyorsa, hemşireler genellikle hastaların hayati bulgularını alırdı. Hâlâ tıp fakültesindeki ilk yılımdaydım ve babama sadece bahar tatilinde yardım ediyordum.

"Touché" -gözleri hemşire önlüğümün üzerinde dolaştı, bulamayacağı bir isim rozeti aradı- "Hemşire Betty."

Başımı salladım. Bu adamla tartışmaya girmemek en iyisiydi, nasıl biri olduğunu biliyordum. "Ben hemşire değilim. Tıp öğrencisiyim. Lütfen gömleğinizi çıkarın."

Hareket etmedi ve ben de kaşımı kaldırdım. Neredeyse ukalaca bir cevap bekliyordum. Başka bir şey söylemeyince hayal kırıklığı üzerime çöktü. İyi bir şakadan hoşlanmak için adamı sevmek zorunda değildim ama belli ki ayak uyduramamıştı.

Belki de acı çekiyordur. İşte bu vardı.

Uzun parmaklarının pahalı gömleğinin düğmelerini teker teker açıp sağ bileğindeki elmas kol düğmesine uzanmasını izledim. Kol düğmesi

Göğsünün bronz derisi güneşte çok zaman geçirdiğini gösteriyordu. Ve ne göğüsmüş ama.

İtirazlarıma rağmen midemdeki kelebekler yine uçuşmaya başladı.

-Karın kaslarına küçük bir bakış kalbimi küt küt attırdı. Bana *profesyonellikten* yoksun olduğumu bir kez daha söylemeden önce gözlerimi kaçırdım. Bu adam tamamen güç ve kuvvetliydi, seksapeli sızıyordu.

Bir mıknaş gibi, gözlerim ona döndü. Bakışlarımı ondan uzak tutamıyordum.

Belki benim de bir kontrole ihtiyacım vardı? Ya öyle, ya da biriyle yatmam gerekiyordu. Durum! "Beni soyunurken mi izleyeceksin?" Sesi beni aval aval bakarken irkiltti ve yanaklarım kızardı. Yanıyordum. Bu lanet olası pislik. Kimin vakıf bebeği olduğunu bilmiyordum ama birinin bebeği olduğuna hiç şüphe yoktu. Sıfırdan başlayıp kıcını yırtarak çalışan hiç kimse

Bu kadar kibirli ve künt ya da bronzlaşmış.

Arkamı döndüm ve tablodaki notları okumakla meşgul oldum. Soyadı Ashford. İlk adı Byron. *Byron Ashford*. Başımı tekrar salladım. Kesinlikle zengin bir herifin adı.

Güneş yanığı yüzünden buradaydı. Kaşlarımı çattım. Bu adam gerçek miydi?

Özelliklerinden güç alıyor.

Yumuşak malzemenin ete sürtünme sesi küçük odada yankılanıyor gibiydi. Arkamdaki hışırtı sesi kesilene kadar hemşirenin kaydettiklerini iki kez kontrol ettim. Dosyasını yere bıraktım ve cebimden stetoskopumu çıkardım. Sonra tansiyon aletine uzandım ve arkamı döndüğümde manşonu yırtarak açtım.

Adımlarım duraksadı.

Kutsal... Tanrının... anası... Hiçbir zaman iri ve kaslı erkeklerin hayranı olmamıştım ama bu adam için bir istisna yapabilirdim. *Vay anasını*. Ona bakmaktan kendimi alamadım. İstemeyerek de olsa harika bir vücudu olduğunu kabul etmek zorundaydım -en azından üst kısmı- bu da beni vücudunun geri kalanını merak etmeye itti.

Tanrım, bu adamla çıplak günah işlememe izin ver.

Sıcaklık yoğunlaştı ve ağzımın yerde bir yerlerde olduğundan oldukça emindim. Hatta orada biraz salya da olabilir. Bu adamın -serseri ya da değil- nesnel olarak muhteşem bir göğsü vardı. Teni altın sarısı kahverengiydi, kasları rahat duruşunda bile belirgindi. Ve o karın kasları! Ani ve hiç de alışılmadık bir şekilde üzerine alkol, su, meyve suyu - herhangi bir şey- dökmek ve sonra da yalayarak temizlemek arzusu baskın

geldi.

O kalın pazulara başlamak bile istemedim. Her sporcuyu kışkındıracak cinstendi. Sağ pazusundaki mürekkep dışında dövmesi yoktu.

Kaşlarımı çattım. Periyodik elementlere benziyordu; karbon ve atomları arasında bağ kuran metil grubunu tanıdım. Ne kadar tuhaf olsa da, bu beni onun her bir santimini incelemekten alıkoymadı.

Ateş tenimi yaladı, sıvı bir ısı akımı vücudumdan aşağı aktı ve uyluklarımın arasında birikti. Zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak onları sıkıca kavradım.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Bir erkeği görünce bile azıyordum. *Hem de bir hasta!*

"Beni muayene edecek misin?" Sesinin ağır bas tonu bir sevgilinin okşaması gibiydi.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Kan basıncını kontrol etmeli ve aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım. Ona saldırmak gibi. Tam burada, bu muayene masasında. Ona sarılırdım ve-

Boğazını temizleyerek beni kirli düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Biriyle yatmam lazım, diye düşündüm yine.

"Tamam," dedim başımı sallayarak ve profesyonel görünmeye çalışarak. "Hadi yapalım şunu. Yani seni muayene edelim. Açıkçası."

Ağzının kenarında bir sırıtışın gölgesi belirdi. "Belli ki."

Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Stanford'da aldığım eğitim bana bunu kazandırmış olamaz. Salyalarını akıtarak hastalara aval aval bakmak mı? Gerçi beni savunacak olursam, bu kadar seksi bir örneğe düzenli olarak rastlanmıyordu.

Manşeti pazusuna geçirdim ve tansiyonunu ölçtüm. *Piff. Piff. Piff.* Balonun şişerken çıkardığı küçük sesler aramızdaki boşluğu doldurdu. Vanayı serbest bıraktım ve manşet uzun, yavaş bir rahatlatma tıslaması çıkardı. Sonra stetoskopumu kulağıma taktım ve diyaframı göğsüne yerleştirdim, parmak uçlarımla altında hafifçe irkilmesini görmezden geldim.

"Doksan beşe bir yetmiş sekiz. Bu yüksek." Manşetin dudağını hızlı bir hareketle kopardım. "Çizelgenizde güneş yanığı için burada olduğunuz yazıyor. Tam olarak nerede?"

Bana bir bakış fırlattı. Bıkkın. Sinirli. "Sırt üstü."

Tanrım, neden bu kadar huysuzdu? Çok çekilmezdi.

Gözlerim onun sırtına kilitlendiğinde, tüm iş ciddiyetimle masanın etrafında döndüm. Yanmış, yara bere içindeki derisini görünce elim havada durdu. Onun

Güçlü, güzel sırtı kızgın, kırmızı ve beyaza yakın yara izleriyle kaplıydı, yüzey epidermisi-derisi-bozulmuştu. Tahminimce eski bir kimyasal yanık ve üzerine güneş yanığı eklenmişti.

"Yara izine neden olan ilk yaralanmadan bu yana ne kadar zaman geçti?" Hemen işe koyularak sordum. Altta yatan doku hasarı olmasa bile, tüm sırtındaki kabarma ve şişlik acı verici olmalıydı. Bir doktora görünmesi gerektiğine şaşmamalı.

Omuzları gerildi. "Yıllar."

Cevabı kesikti. Düzdü. Yine de bunun onu rahatsız ettiğini düşünmeden edemiyordum. Her yönden çok güzel ve güçlüydü ve bana kibirli biri gibi gelmese de, içinden bir ses yabancılara sırtını göstermekten hoşlanmadığını söylüyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve dosyasına uzandım, oturan formunun önünde durdum ve gözlerimi kaçırmak için elimden geleni yaptım. "Doktorun onay vermesi için sizi kontrol etmesi gerekecek, ancak kaşıntı ve ağrı semptomlarını hafifletmek için kortikosteroid enjeksiyonu önereceğim. Bugün burada bir silikon jel uygulaması yapabiliriz ve önümüzdeki yedi gün boyunca uygulamaya devam edebilirsiniz."

"Sen doktor değil misin?" Benimle alay edip etmediğine tam olarak karar verememiştim ama belli ki rahatsız olan durumunu göz önünde bulundurarak onu rahat bırakmaya karar verdim.

"Henüz değil, tıp fakültesindeki ilk yılımdayım."

Bana baktı ve sırttı. "Acemi, ha?"

Gülümsedim. "Tam olarak acemi diyemem." Aramıza biraz mesafe koymak için çaresizce geri dönüp yanığının derecesini değerlendirdim ve çizelgesine notlar aldım. "Doktorunuz sizi güneşlenmenin tehlikelerine karşı uyarmadı mı? Yara dokusu her türlü güneş ışığına karşı hassas olacaktır."

Omuz silkti. "Güvertede uyuyakalmışım."

Başımı salladım. "Ateşini kontrol edelim."

"Yüksek," dedi kesin bir ifadeyle. Akuamarin rengi bakışlarıyla karşılaştığımda kaşlarım çatıldı. "Normalden daha yüksek," diye ekledi. Gözlerindeki yoğunluk pek çok açıdan yanıltıcı ama bedenimin umurunda değildi. *Onu* talep ediyordu. Tanrım, daha tıp lisansımı alamadan kaybedecektim.

"Ateşiniz genellikle normalden yüksek mi seyreder?" Merakla sordum.

"Hayır, kızgın olmadıkça ya da-" Durakladı ve ben kaşımı kaldırıp bekledim. "Ya da seks yapmadıkça."

Bu numuneyi seks yaparken hayal ettiğimde ağzım açık kaldı. Aman Tanrım. Hayal gücüm beni ele geçirdi ve zihnimde sıcak görüntüler oynadı. O iterken kaslarının şişme şekli-

Başımı salladım, gelişigüzel düşüncelerimi azarladım ve termometreyi ağzına götürdüm.

"Aç." Ellerimin sabit durmasını isteyerek eğildim ve termometreyi dilinin altına yerleştirdim. "Kapat."

Dişlerini birbirine kenetledi. *Bip. Bip.* Bir bip sesi, bir aralık ve son bir bip sesi.

"Bir oh üç," diye belirttim. "Yüksek. Sana bir bardak su ve biraz Motrin getireyim. Doktor birazdan yanınızda olur."

Babamın su şişelerini koyduğu küçük çekmeceye yöneldim. Sonra dolaba döndüm ve küçük bir paket Motrin çıkardım. Ona doğru ilerledim, bacakları tüm erkeklik ihtişamıyla karşımdaydı. Ondan bir adım ötede durdum ve aralarına girme dürtüsüyle savaştım.

"Adın ne?" diye sordu avucumu uzatıp iki küçük hapi ona uzatırken.

"Hemşire Betty," diye cevap verdim biraz da alaycı bir tavırla.

Kaşlarını çattı ve umursamıyormuş gibi başını salladı. Hapları aldı, dilinin üzerine koydu ve ona vermeyi unuttuğum şişe suya uzandı.

Parmaklarımız birbirine değdi. Kısacık bir dokunuştı ama cehennem ateşi gibi yakıyordu. Elimi geri çektim ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Bunu hissetmiyor muydu? Kelimenin tam anlamıyla havaya öyle bir elektrik yüklemişti ki tüm odanın onunla uğuldadığından emindim.

Şişenin kapağını açtı ve ben büyülenmiş bir halde her yutkunuşunda Adem elmasının hareketini izlerken suyu içti. Görünüşte masum olan bu hareket bile bu adamda cehennem kadar seksiydi.

Gözlerim onunkileri buldu ve yine bir aptal gibi kendimi onların içinde boğulmaya bıraktım. Etrafımdaki hava uğulduyor, kollarımda ve göğsümde bir karıncalanma hissi yaratıyordu. Kafamı sallayarak sisi dağıtmaya çalıştım.

Kapı açıldı ve ikimiz de doktoru bulmak için ona baktık. Bakışlarım hastaya kaydı ve onun gözlerinin çoktan bana çevrilmiş olduğunu gördüm. Yüzünde hayal kırıklığına benzeyen bir gölge belirdi ve geldiği gibi hızla kayboldu. Gözlerimizi birbirimizden ayırdık ve pişmanlık duyduk.

üzerime yıkandı. Aramızda bir gerilim oluşmaya başlamıştı ve bunun sarhoş edici bir yanı vardı.

Bu muamma adamın aksine, duygularımı saklamakta o kadar iyi değildim ama kendimi profesyonel moda geçmeye zorladım.

Ne de olsa doktor benim babamdı.

Bölüm 2

Byron

T Kız daha yeni reşit olmuştu.

Ama onda çekici gelen bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Saçları kızıl-çilek sarısıydı.

Sarışın olmaktan çok kırmızıydı. Gözleri yeşil, kahverengi ve altın renginin karışımıydı; şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz elatonuydu. Büyüleyiciydiler. İçinde kaybolabileceğiniz türdendi.

Tatlı ve masum ama kimsenin lafını dinlemeyen bir kadına benziyordu. Benim zayıflığım. Omurgalı kadınları severim. Buna bir de ağız ve beyin ekledin mi, tamamdır. Bir paspas, konuşma girişiminde bulunduğum bir milisaniye içinde sikimi gevşetirdi.

Bakışlarımı şaşkınlıkla her karşılayışında ağzı açık kalıyor ve yanakları kızarıyordu. İşin kötü tarafı... Ben de bunu hissediyordum. Ve bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi.

Özellikle de son hatamdan sonra aldığım çılgık atma tiyatrosuyla. İlk geldiğimde sinirli olmamın sebebi buydu. O lanet kadın viskime uyku hapi kattı ve güvertede bayılmama neden oldu. Babalarımız ne isterse istesin ikimizin asla evlenmeyeceğini ona söylemenin iyi gitmeyeceğini bilmeliydim. Nicki sahip olamadığı her şeyi isteyen şımarık bir veletti. On altıncı yaş gününde babası ona yanlış renkte bir araba hediye ettiğinde nasıl küplere bindiğini hâlâ hatırlıyorum.

Söylemeye gerek yok, Nicki dürüstlüğüme iyi karşılamadı. Gerçi beni uyuşturarak ne elde edeceğini düşündüğünü asla anlayamayacaktım. Önemli değildi. O tarih oldu.

Hayatımda daha fazla drama ihtiyacım yoktu.

Kadınlar gerçekten ihtiyacım olmayan bir baş ağrısıydı. Kurallar açıkça belirtilmiş olsa bile. Her zaman unutuyor gibiydiler. Bir ya da iki hafta sonra, diz çöküp evlenme teklif edeceğimi düşünmeye başarlardı.

Bununla da aynı şey olur muydu? Nedense ben öyle düşünmüyorum.

Bakışlarımız kilitlendi, o altın lekeler sarı sarı parlıyordu. Gözlerini kapadı ve başını salladı. Aramızdaki bu güçlü çekim, bizi birbirimize çekiyordu, o kadar güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordum. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Çok gençti, benden en az on yaş daha gençti.

Doktor içeri girdiğinde tüm dikkatini ona verdi. İçgüdülerim bunun da numara olmadığını söylüyordu. İşi konusunda ciddiye.

"Odette." *Odette*. Ona uyuyordu.

Doktor "Hemşire Betty "ye başıyla selam verdi ve tokalaşmam için elini uzattı. Adamın gümüş rengi saçları bu alanda uzun yıllar çalıştığının kanıtıydı.

"Merhaba, Bay Ashford." Sesi ağır aksanlıydı. Bir Fransız. "Ben Doktor Swan. Nasılsınız?"

Odette'in aksanı olmadığını ancak o anda fark etti. O bir Amerikalıydı.

"Daha iyi olabilirdi," diye cevap verdim, gözlerim tekrar ona kaydı.

"Seni kısa sürede tamir edip yola çıkaracağız," diye güvence verdi. Dikkatini benden başka yöne çevirdi. "Odette, hayati fonksiyonlar sende mi?"

"Tabii ki."

"Peki ya hastanın dosyası?"

"Hepsi burada," diye cevap verdi gülümseyerek. Doktora dosyamı uzattı ve doktor notları okurken, "Tavsiyeniz?" diye sordu. Gözleri sayfaların üzerinde gezindi. Onun akıl hocası olmalıydı, belki de ihtisasını burada tamamlayacaktı?

"Kortikosteroid enjeksiyonu ve bir hafta boyunca silikon jel uygulaması."

Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu, gülümsemesi sıcak ve sevecendi. Bir aşk ilişkisi olabilir mi?

"Mükemmel ve doğru seçim. İyi iş, Odette."

Kadın başını salladı ve adamın bakışlarına karşılık verdi ama yüzü kızarmadı. Yüzü kızarmadı. Övülmeye alışkın olmalıydı. Sonra doktor bana döndü ve bir aşk ilişkisi varsayımımın tamamen yanlış olduğunu anladım. Bu onun babası ya da ailesinden biri olmalıydı. Gözleri tıpatıp aynıydı.

"Tedaviye katılıyorum," dedi. "Odette bana yardımcı oluyor. Okula gidiyor ve evde olduğu zamanlarda onun becerilerinden yararlanıyorum." Başımı salladım.

ilgisizlik. "Yedi gün içinde şehirde olacaksınız, yola çıkmadan önce ekstra bir enjeksiyon yapabiliriz, ancak güneşte yatmak yok. Eğer mecbur kalırsanız, UV korumalı uzun kollu bir tişört işinizi görecektir."

"Bu bir sorun olmayacak," diye onu temin ettim. Ancak, bu genç kadını bir kez daha görmek için bir bahane bulmam gerekebilirdi.

"Güzel." Doktor gözlüklerini burnundan yukarı kaydırды, sonra Odette'e dönerek Fransızca'ya geçti. "Sen evine git. Ben buradaki işimi bitireceğim. Sonra görüşür müyüz?"

"Evet. Bazı arkadaşlarımla Le Bar Américain'de bir şeyler içmek için buluşacağım. Ama öncesinde seninle yemek yiyeceğim," diye akıcı bir Fransızca ile cevap verdi. Hay *siketim*. Kendimi hemen, sikilirken Fransızca kelimelerle inleyip inlemediğini merak ederken buldum.

Sertleşmek için yanlış zaman. Özellikle de bu lanet yanık yüzünden acı çekerken.

"Bien. Git biraz dinlen o zaman," dedi ve İngilizceye geri döndü

Bana doğru son bir bakış attıktan sonra başını salladı ve çıkarken yanağından öptü. "Sonra görüşürüz."

Ve odadan çıkana kadar gözleri beni bir kez daha buldu.

Dr. Swan iğneyi hazırlarken düşüncelerim sırtımın ilk kez yandığı ve yaralarımın olduğu o lanet güne kaydı. SEAL ekibimle yaptığım ikinci görev beni öldürebilirdi. Eğer komutanım geri dönmeseydi, muhtemelen diri diri yanacaktım. Ama döndü ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız.

Hastane yatağında otururken, doktorun bana o lanet iğneyi enjekte etmesine izin verdim. İğneyi hissetmedim ama hemen ardından gelen soğuk hissi hissettim. Birinin benimle ilgilenmek ve sırtıma losyon sürmek için hemen geri döneceği sözünü vererek bana iyi dileklerde bulundu ve odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Bir hemşire bekleyerek başımı kaldırmadım.

"Bunu sırtınıza uygulayacağım ve yolunuza devam edebilirsiniz." Aynı ses. Husky. Sıcak. Çok sıcak. Hoşuma gitmişti. Boşver onu. Sesine bayıldım.

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Ardından sessizlik geldi. Odanın fayans zemininde yumuşak ayak seslerini duydum, verimli bir şekilde çalışıyordu, hazırlamak üzere olduğu şey her neyse

Ya

p. "Odette, ha?"

Raftan bir kap indirmesini izlerken cevap vermedi.

Kapağın tezgâha çarparak şangırdaması kısa süre sonra sessizliği doldurdu. Gevrek elmaların taze kokusu ciğerlerime sızarken seksi tıp öğrencisi ellerini eldivenle kapattı. Her nasılsa, onun nefis koktuğunu biliyordum.

Sonra parmakları usulca sırtıma geldi ve içimde soğuk jelle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti yarattı. Birinin sırtıma dokunmasından nefret ederdim ve en son ne zaman birinin sırtıma yaklaştığını bile hatırlayamıyordum.

"Bugünlük gitmiyor muydun?" Tekrar denedim. Aptalca bir nedenden ötürü onun boğuk, yatıştırıcı sesini duymak istiyordum. *Keşke kardeşlerim beni şimdi görebilseydi.* Genelde sürekli gevezelik eden insanlardan şikâyet ederdim ama burada ihmal edilmiş bir büyükanne gibi çene çalıyordum.

"Mhmm. Sadece senin işini bitireceğim," dedi sakince, hareketleri hiç durmadan. "Sonra da buradan gideceğim."

Omzumun üzerinden baktım ve bakışlarımız karşılaştığında yüz ifadesini yakaladım. Ağzı yarıldı. Yanakları kıpkırmızı oldu, kendi sözlerinin anlamını kavradı.

"Hiçbir şey beni senin işimi bitirmenden daha mutlu edemez."

Yanakları kızardı. Gözlerindeki altın rengi parıldadı ama cevap vermemeyi tercih ederek alay etti.

Ancak bana bakışından söyleyecek çok şeyi olduğu anlaşıyordu.

Yatımın ana güvertesindeki ofisimde oturuyordum, tüm pencereler ve kapılar açıktı. Fransız Rivierası'na Winston'la olası bir satın alma konusunda bir ipucunun peşine düşmek için gelmiştim.

Ashford'un işleri pek çok şubeye yayılmıştı ama bizim zayıf noktamız lüks markalardı ve mücevher tasarımcılığı umut vaat ediyordu. Ağabeyim en iyi yerlerdeki küçük mücevher dükkanlarını satın alıp Ashford Diamonds'a dönüştürme fikrini ortaya attı. Ancak bu hafta sonundan sonra, ne kadar ilgi çekici olursa olsun bu işe asla girişmeyeceğimizden emin olabiliyordum. Tasarımcılarla anlaşmak yabancı bir dilde konuşmak gibiydi. Portfolyoları hakkında bilgi alırken ve

cevaplar değişiyor gibiydi. Her zaman. Saçmalıklarına tahammülüm yoktu.

Winston karşı çıktı. Sesli olarak değil, ama kardeşimi vücut dilini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Aslına bakarsanız, her şeye rağmen bu işe giriştiğini öğrenirsem hiç şaşırmazdım.

Bir alarmın yüksek sesli vızıltısı sessizliği böldü ve hemen ardından bir dizi küfür geldi.

"Kapat şu lanet şeyi." Winston'ın gür sesi tiz alarmla yarışyordu.

Başımı salladım. Gerçekten de kendine çekici düzen vermesi gerekiyordu. Benden ancak iki yaş küçüktü, ama sanki her kadın onun alabileceği son ammış gibi kendini pazarlıyordu.

"Byron, alarmı kapat!" diye bağırdı, tüm Fransız Rivierası'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Onu görmezden geldim. Eninde sonunda bunun kendi çalar saati olduğunu anlayacaktı.

Öğleden sonra güneşi Riviera'ya doğru eğilmiş, denizin kokusu havaya yayılmıştı. Tekneye çarpan dalgaların sesi yatıştırıcı olmalıydı ama yine de huzur bulamadım.

Çok ironikti. Dünyanın en zengin adamlarından biriydim ama ne emeğimin meyvelerinin ne de milyarder statümün tadını çıkarabiliyordum. Mesela bir yatım vardı ama yara bere içindeki sırtımın güneşten etkilenmesinden korktuğum için güvertesinde uzanamıyordum.

Cildim neredeyse eridikten sonra savaş yaralarımı tedavi eden hemşireyi hala hatırlıyorum. Kızıl saçları vardı -ironik bir şekilde bugün tanıştığım genç tıp öğrencisine benziyordu- ve ne zaman bandajlarımı değiştirmek zorunda kalsa hüngür hüngür ağlardı. Hiçbir şey özgüveninizi bu kadar sarsamazdı. Hiçbir para, zenginlik ya da güç böyle boktan duyguları silemezdi.

Aklım geçmişe gitti. Neredeyse ölümcül olan o güne.

Etrafta kurşunlar uçuşurken alnımdan ter damlıyordu. Açıkta kalmıştık, düşmana karşı savunmasızdık. Bu lanet bir tuzaktı ve her taraftan saldırıya uğruyorduk.

Ölüm etrafımı sardı. Alevler yerleşkeyi yakıyordu. Kimyasalların, barutun ve kanın pis kokusu havayı dolduruyor, ciğerlerimi istila ediyordu.

Donanmanın bir parçası olmayan ve genellikle Black Hawk'larla uçan River, Astor ve Darius bağırarak uyarıda bulundular. Bahse girerim bugün devriye görevi alma kararlarından pişman olmuşlardır.

Çok geç fark ettim. Gürültülü bir patlama yeryüzünü sarsarken, içime kör edici bir acı saplandı. Dizlerimin bağı çözüldü. Kulaklarım uğuladı ve başımı sallayarak kulaklarımdaki yüksek sesli çınlamayı temizlemeye çalıştım.

İçime keskin bir acı saplandı. Yanan etin kokusu burun deliklerimi doldurdu ve yananın kendi etim olduğunu anlamam için çok fazla kalp atışı geçmesi gerekti.

Üç adam etrafımı sardı. Ölümle göz göze geldim ama savaşılarak ölecektim. İçimi parçalayan kör edici acıyı görmezden gelerek yanımda duran silaha uzandım. Öldürmek için nişan aldım. Bam. Bam!

Kristoff, komutanım ve iyi arkadaşım, bir adamı öldürdü. İkincisini ben öldürdüm. Üçüncüyü ikimiz vurduk.

Kristoff bana doğru uzandı ve gözlerindeki bakıştan kötü bir şey olduğunu anladım.

"Siktir," diye homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandım. Konuşmak bile çok acıtıyordu.

Kumun sırtıma sürtünmemesi için yerimi değiştirdi. Yaralarımın ne kadar kötü olduğunu sormaya gerçekten korkuyordum. Tüm vücudum ağrıyordu ama sırtımdaki ilk ağrı uyuşmuştu.

"Yapacaksın." Kararlılık sesine ve yüz ifadesine kazınmıştı. "Buradan siktir olup gideceğiz. Böylece kız kardeşin ve erkek kardeşlerinle ilgilenebilirsin."

"Royce ve Winston Aurora'yla ilgilenecek," diye homurdandım, bilincim yavaş yavaş kayboluyordu. Artık onu göremeyene kadar şekli bulanıklaştı.

Odaklan. Nefes al. Yaşa.

Hayatta kal. Nefes al. Yaşa.

Hayatta kal.

Bu sözler zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Hatırladığım son şey Kristoff'un beni omzunun üzerinden atıp diğer adamlara bir şeyler söylediğiydi.

Uyandığımda sırtımdaki deri gitmişti. Dördüncü derece yanıklar kaslarımı ve etimi etkilemişti. Sinir uçları ciddi şekilde hasar görmüştü - yok olmasa da - sırtımda çok az his bırakıyordu. Tabii güneş yanığı olmadığım sürece.

Söylemeye gerek yok, sırtım hiç hoş bir görüntü değildi ve kadınlar sırtımdan utanıyordu.

Biri hariç hepsi, diye fısıldadı zihnim.

Genç tıp öğrencisinin kaşıntısını sırtımda güneş yanığımın hayaleti gibi hissettim. Hastane odasına ilk girdiğindeki terbiyesizliğimin nedeni bu olmalıydı. Fransızca tek bir kelime bile hatırlayamıyordum. *Ben*. Birkaç Fransızca dersi de dahil olmak üzere üniversiteyi sınıfının iki yıl önünde bitiren bir adam. *Ben*. Birleşik Devletler Donanması'nda SEAL olarak görev yapmış bir adam.

O ela gözler doğrudan ruhuma ateş ediyor gibiydi.

Muayene masasında yer kaplayan asık suratlı tavrıma rağmen güçlü kalması, sırtımdaki dayanılmaz ağrı altında bile libidom için mucizeler yarattı.

Yatıma döndüğümde beni bekleyen dosyaya bir göz attım. *On iki yıl*. Tanrı aşkına, ondan on iki yaş büyüttüm ve aptalca bir nedenden ötürü onu düşünmeden edemiyordum.

Odette Madeleine Swan.

Stanford'daki ilk yılını bitiriyor. Babası Fransız bir doktor, annesi ise on iki yıl önce ölen bir mankendi. Bir ablası vardı ve annesinin zamansız ölümüne kadar ikisi de Amerika'da büyümüştü. Babaları onları Fransa'ya geri getirmiş ve liseyi Fransa'da tamamlamışlar. Benim ailem ne kadar karmaşık, onunki tam tersiydi.

Basit. Temiz. Sevgi dolu.

Winston, üzerinde yüzme şortundan başka bir şey olmadan ofisimin camdan kapısında belirdi.

"Üzerine bir şeyler giyer misin?" Homurdandım.

Elini salladı. "Ne için? Fransız Rivierası'ndayız. Fransız gibi davranıp bütün gün çıplak dolaşabiliriz."

"Senden başka kimsenin aylaklık etmemesi dışında."

O anda aklıma bir fikir geldi. Kötü bir fikirdi, bunu biliyordum. Yıllar boyunca her bir fikri geliştirmiş, mükemmelleştirmiş ve akıllıca kararlara dönüştürmüştüm. Bu onlardan biri değildi.

"Duş al ve hazırlan, Winston. Seni akşam yemeğine çıkaracağım." Kardeşim bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Le Bar Américain'in çok moda olduğunu duydum," diye açıkladım.

Bardan bahsedince gözleri parladı ve ilk kez beni dinledi. Telefonu elime aldım ve Afganistan'da benimle birlikte görev yapan eski dostum River'ı aradım. Portekiz'de bir güvenlik şirketi vardı ama aynı zamanda Fransız Rivierası'ndaydı.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Merak etme. Psikopat eski karın Ritz Carlton'da saklanıyor. Ona dünyayı beş kez dolaşmasına yetecek kadar para verdim."

Siktiğimin Nicki'si. Yapabileceğim en kötü şey onunla sıradan bir ilişki yaşamaktı. Sonra babamın dürtmesiyle bok suratlı Winston onu uçağa bindirdi ve birkaç günlüğüne demir attığımız İtalya'da bizimle buluştu. Benim için olduğunu söylemişti. Saçmalık. Onun kıcını tekmeleyemeyecek kadar meşgul olmak için olduğunu biliyordum.

"Bunu hallettiğin için teşekkürler River," dedim kuru bir sesle.

Sırtım közlenmiş patates gibi yanmış bir halde uyandığımda o kadar acı çekiyordum ki onu öldürmeye tamamen hazırdım. Nicki'nin bunu saklayacak zekası bile yoktu, sakınleştirciler göz önünde duruyordu. Bütün o lanet "dostane" ilişkiyi ateşe vermeliydim. Ama ben adil bir adamdım, bu yüzden ona kendini açıklaması için bir şans verdim. Ama aptal sürtük inkâr yolunu seçti ve bana sadece vitamin verdiğine yemin etti.

Ağızda kalan tadı hayatım boyunca tanıyabilirdim. İyileşmenin ilk birkaç haftasında onlara yeterince alışmıştım. Doktorlar acıyı uyuşturmak ve hareketlerimi en aza indirmek için bana sakınleştirci verdiler.

Neyse ki River oradaydı ve ben planımı gerçekleştiremeden onu gözümün önünden uzaklaştırdı.

"Evet. Sırtın nasıl?" River da benim gibi orduda görev yapmıştı ve yara izleri vardı. Onun yaraları görünmezdi. Benimki... çok yüzündeydi.

O ela gözler zihnimde parladı. "Güzel."

"Nicki'yi bahar tatiline getirmeye seni iten neydi?"

River ve ben çok eskiden tanışırdık. Donanmadaki ilk günlerimize. Zar zor hayatta kaldığımız ortak görevlerimize. Sorunlarımızla nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz için silahları, alkolü ve kadınları paylaştığımız bazı berbat gecelere. TSSB ya da başka bir şey olsun.

"Ben yapmadım," diye tısladım. "Winston aptalın teki olduğu için onu gemiye aldı ve babam da cazibesine kapılacağı mı umarak önümde geçit töreni yapsın diye onu buraya getirtti."

"Ve kıcına," diye kıs kıs güldü River. "Tatlı bir kıcı var ama ağzını açtığı anda kıcının uğraşmaya değmeyeceğini anlıyorsun."

Gerçek bu değil miydi?

"Bu gece Winston ve benimle buluşmaya var mısınız?" Konuyu değiştirdim. "Yoksa Portekiz'e geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, hâlâ buradayım. Muhtemelen bir hafta kadar. Nerede buluşmak istersin?"

"Le Bar Américain."

"Ciddi misin?" Sesindeki şaşkınlık belliydi. "Bu daha çok bir ilişki sahnesi değil mi?"

Kıkırdadım. "Benim bilmediğim bir ilişkin mi var?" "İlişkiler bana göre değil," dedi cin gibi kuru bir ses tonuyla.

"Aynen," diye karşılık verdim, tam olarak kimden bahsettiğimi anlayacağımı biliyordum. Kendimi bir ilişkiye adamam için olağanüstü bir durum gerekirdi. Özellikle de Nicki gibi açgözlü, bencil ve düşüncesiz biriyle.

Karşı cins konusundan uzaklaşarak, mücevher işinin yanı sıra üzerinde çalıştığım bir satın alma hakkında konuştuk. Avrupa'da köklü bir varlığı olan bir güvenlik şirketi ve River, servisteki arkadaşlarımızla birlikte kendisinin de bir güvenlik şirketi olduğu için bu alanda uzmandı. Tıpkı benim gibi River, Astor ve Darius da kendi imparatorluklarını kurmuşlardı. Kian... o da bir imparatorluktan geliyordu. Brezilya kartel imparatorluğu.

İmparatorluğuma gelince, annemin mafya prensesi geçmişinden gelen mirası, işlerimi kurarken bana avantaj sağladı. Babam sadece para harcamakta ve şüpheli karakterlerle düşüp kalkmakta iyiydi. Pisliklerini temizlemek için her zaman bana güvenirdi ve eğer ben müsait değilsem, hiyerarşideki bir sonraki oğluna geçerdi, sanki biz onun kişisel halkla ilişkiler temizlik ekibiymişiz gibi.

En azından savaş arkadaşlarım -Astor, Darius ve River- böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda değillerdi. Sadece birkaç yıl önce tanıştığım Kian hakkında emin değildim. Ailevi ilişkilerini kendine saklıyordu.

Le Bar Américain'de buluşmak için bir zaman kararlaştırarak konuşmayı sonlandırdık ve telefonu kapattık.

Masamdan kalkarak yatımın ön tarafındaki ana yatak odasına yöneldim. İçeri girdiğimde kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Su serindi ve tenime iyi geliyordu. İğne acımı dindirmişti ve o ellerin tekrar sırtımda olmasını istemekten kendimi alamıyordum.

O rahatlatıcı, yumuşak dokunuş.

Sikim anında sertleşti. *Siktir!* Sadece onu düşünmek bile sikimi canlandırdıysa, ona dokunmanın neler yapabileceğini hayal etmek bile istemiyordum.

Onunla hiç tanışmamış gibi davranmalı ve yoluma devam etmeliydim. Sağduyu beni bunu yapmaya itti. Sadece kendimi kontrol edebileceğimi düşünmüyordum.

Duşumu bitirdim ve gündelik bir şeyler giydim. *Belki bu beni daha genç gösterir,* diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Özel dikim chino pantolon ve Vitale Barberis Canonico marka hafif keten bir gömlek giydim, böylece havuzlarının -ya da yatlarının- etrafında tembellik ederek günlerini geçiren Riviera ziyaretçilerine uyum sağlayabilecektim. Kardeşim beyaz bermuda şortunu ve siyah tişörtünü giymiş, blazer ceket ve hasır fötr şapkasıyla görünümünü tamamlamış bir halde ana salonda duruyordu. Fransız Rivasası'nın rahat yaşamına uyum sağlamakta hiçbir sorunu yoktu. Hayattaki tek amacı buydu-seks, plaj, alkol, yemek ve bu sırayla olması da gerekmiyordu.

Esnedi, muhtemelen hâlâ akşamdan kalmalılığıyla savaşıyordu. Güneş ufkun altına inmeye başlamıştı ama kardeşim sabah olmuş gibi davranıyordu.

Başımı salladım. "Hazır mısın?"

Winston, "Hazır doğdum," diye mırıldandı. "Haydi gidelim."

Oraya varmamız uzun sürmedi. Tamamen camdan yapılmış binanın önünde durduğumuzda, barın etrafında kıvrılan bir sıra belirdi. Arka taraftaki Riviera Otel'e bağlıydı. Burası dünyanın dört bir yanından gelen en seçkin konukları ağırlıyordu.

Kırmızı Ferrari'nden atladım, River da siyah Porsche'siyle çok geride değildi. Süperyatımın en sevdiğim yanı buydu. Arabamı saklıyordu.

Valeye arabamın anahtarlarını uzattım. "Ön tarafa park edin," diye Fransızca talimat verdim ve adama beş yüz avro uzattım. Görünüşe bakılırsa River da aynı şeyi yapıyordu.

"Dostum, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" River homurdandı. Koyu yeşil bir chino pantolon ve siyah bir tişört ile savaş botları giymeyi tercih etmişti. "Burası çığırkanlar için bir sıcak nokta gibi."

Müzik pompalandı. Kızlar çığlık attı. Bazı erkekler de çığlık attı. Belki de onlar sadece erkekti. Hayatları boyunca tek bir kuruş bile kazanmamış vakıf fonu puştları. Bütün amaçları eğlenmek ve ailelerinin parasını harcamaktı.

"Çığlık atanlardan hoşlandığını hatırlıyor gibiyim," diye alay ettim. Aslında bunu ilk elden görmüştüm. Bazılarına saçma gelebilir ama River ve ben bazen kadınları paylaşırdık. Benim lehime çalışıyordu. İçeri ve dışarı.

Yara izlerimi gözlerden uzak tutuyordu. "Bunun değişmediğine bahse girerim."

Giriş doğru yürürken River bana ters ters baktı. Pahalı arabalarımız ve cömertçe bahşişlerimiz arasında, fedai anında kemeri açıp geçmemize izin verdiği için VIP muamelesi gördük.

Muhtemelen varlığımızdan haberdar olan bir hostes belirdi ve bize VIP salonunda yan tarafa yerleştirilmiş bir masa gösterdi. Bar kalabalıktı, vücutlar hareket edecek çok az yer kalacak şekilde birbirlerine bastırılmıştı. Kapasitenin çok üzerinde olduğundan emindim ama kimse aldırıyor gibiydi.

Pelüş sandalyelerde yerimizi alırken gözlerim kalabalığın üzerinde dolaştı. Bizim alanımızın hemen dışındaki bir masa, çekim yapan genç turistlerle doluydu.

"Bang!" diye bağırdı içlerinden biri. "Şampiyonu yenemezsiniz."

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu hostes, bizi bara gitme zahmetinden kurtararak.

"Konyak," diye cevap verdim. River da aynı şekilde başını salladı. "Belirli bir marka var mı?" diye sordu.

"En üst rafta ne olursa," dedim ve gözlerimin kıvılcı saçlı birini aramak için kalabalığın içinde dolaşmasına izin verdim.

Sıra Winston'a geldiğinde, "Johnny Walker Red Label" diye cevap verdi. Ben başımı sallarken hostes ona boş bir bakış attı. O içkinin burada olmadığını çok iyi biliyordu. İçki menüsünü eline aldı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen vahşi yerler hakkında çok sevdiği etiketleri taşıyordu.

"Başka bir şey getir, Winston," dedim, sabrım tükeniyordu. "Peki, votka." O koşarak uzaklaşırken gözlerim Kalabalık. Winston, "Burası sığır barına benziyor," diye homurdandı.

River kıkırdadı. "Genç olmak bu işte. Sen sadece yaşlı bir huysuzsun."

İşte o zaman onu fark ettim. Sade beyaz bir yazlık elbise giymiş, Hermès marka ipek eşarbını saçlarına dolamış ve omuzlarından yukarı kaldırmış bir halde sırayı geçerek içeri girdi. Güneşin öptüğü teni buradan bile parlıyordu ve hala elma gibi kokup kokmadığını merak ettim.

Sağa, bara doğru döndü. Bu açıdan mükemmel bir görüş açısına sahiptim. İki ince askı açık sırtına doğru alçalıyor, zarif ve sıkı kaslarını ortaya çıkarıyordu. Ellerim kaşındı ve içten içe onun kıvrımlarının avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturacağını biliyordum. Sanki benim için dikilmiş gibiydi.

Yara izlerimi gördüğünü hatırladığımda yumruklarım iki yanımda sıkıldı ve kesinlikle iğrenmiş gibi davranmadı. Belki de -sadece belki de-

Aradığım kişi.

Benimkini.

Ona bakarken neden bu kelime aklıma geldi ki? Belki de önlüğünün içinde hayal ettiğimden daha iyi görüldüğü içindir.

Gülümsemesi genişledi ve elini sallayarak heyecanla sıçradı.

Winston bakışlarımı takip ederek, "Ah, şimdi neden burada olduğumuzu anlıyorum," dedi. "Kim lan bu kız?"

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Hemşirem." Bunu söylerken yüzümde beliren gülümseme zengin bir anlam saklıyordu.

Bölüm 3

Odette

Le Bar Américain ben içeri girdiğimde tıklım tıklımdı. Fransız Rivierası'nın güzel manzarası herkesi buraya çekiyordu. Terastan esen meltem ılık ve dinlendiriciydi. Çardaklardan süzülen safir ve yakut ışınları tüm terası birkaç saniyede bir aydınlatıyordu.

Müzik, hip-hop, dans ve R&B arasında gidip gelerek geniş alanda yankılandı. Bazıları izlerken diğerleri dans etti ve birçoğu içti. Her yerde altın ve mermer heykeller vardı. Buranın her köşesini bereket kaplamıştı.

Gelmek için en sevdiğim zaman daha az dolu olduğu zamanlardı, ancak bahar tatili burada yoğun bir sezondur. Ve burası arkadaşlarımız için tercih edilen takılma yeri. Hiçbir kalabalık bizi uzak tutamazdı. Uzun kuyruklarda beklemek zorunda kalmamamıza yardımcı oldu.

Marco barın arkasındaki yerinden başını kaldırdı, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve anında sıırttı. Müşteri kuyruğunu görmezden gelerek barın üstünden atladı ve bana yaklaştı, kendinden emin havası etrafımızdakiler tarafından açıkça görülüyordu. Kadınlar aval aval bakıyor, utanmadan onun kışına bakıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Marco yarı zamanlı bir model, yarı zamanlı bir barmendi ve büyük çıkışını bekliyordu.

"Hey, Maddy!" Kollarını bana doladı ve yanağını öptü. "Doktor Swan bugün nasıl?"

Kıkırdadım. "Henüz doktor değilim."

Onu on yıldır tanıyordum ve her zaman inanılmaz derecede iyi biriydi. Billie onu pek sevmezdi ama Marco her zaman nazik olmak için elinden geleni yapardı. Lise yıllarımızda bir şakaydı.

Randevu. Ama hiç çıkmadık. İkimizin de romantik düşünceleri yoktu. Sadece iyi arkadaştık.

"Ama sen çantada keklikisin." Şakacı bir şekilde kıcıma vurdu. "Kız kardeşin orada."

Bakışlarını takip ettim ve kız kardeşim Billie'yi tüm arkadaşlarımızla birlikte masada, bu dünyadaki son günleriymiş gibi gülüp içerken buldum. Başımı salladım. Birbirine zıt iki insan gibiydik ama çok iyi anlaşırdık. O her zaman benim arkamı kollardı, ben de onun.

"Pierre'le ayrıldığınızı duydum." Tabii ki haber çok hızlı yayılmıştı. Erkekler de kadınlar kadar dedikodu yapardı.

"Evet." Bu konuyu detaylandırmamak en iyisiydi.

"Kıçını tekmelememi ister misin?" Başımı salladım ve o da gülümsedi. "Sana ikimizin birbirimiz için yaratıldığını söylemiştim."

Başımı arkaya attım ve güldüm. Çocukluğumuzdan beri bu konuda şaka yapardı. Hâlâ beni daha iyi hissettirmek için bunu bir yol olarak kullanma eğilimindeydi. Onu bir kardeş figüründen başka bir şey olarak göremiyordum.

"Bütün gece çalışıyor musun?" Cevap vermek yerine sordum. Bir erkeği bilerek ya da bilmeyerek onunla bir ilişki aradığım konusunda asla yönlendirmek istemezdim. Arkadaşlığımız daha önemliydi. Annem öldükten sonra buraya ilk taşındığımızda, Billie'yle tanıştığımız ilk insanlardan biriydi. Ben on yaşındaydım, Billie biraz daha büyüktü. Marco benim yaşımdaydı. O dönemde geçiş dönemimde bana yardımcı oldu ve kalıcı bir dostluk kurduk.

"Evet. Kaçıramazdım. Bu hafta bahşişler iyi."

Anlayışla başımı salladım. "Elbette."

Marco annesini ve kız kardeşini maddi olarak destekliyordu. İflas etmemeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Kendi babamız zengin değildi - kesinlikle yerel standartlara göre değil- ama geçinmek için iki işte çalışmak zorunda değildik. Billie bir işe ihtiyaç duymadan üniversiteye gidebiliyordu ve ben de bir burs, babamın maddi yardımı ve bir kafede gündelik bir iş sayesinde Stanford'a girebilmişim.

Beni arkadaşlarımızın çoktan sarhoş olmak için yola koyuldukları masaya götürdü.

"Maddy, buradasın!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı kız kardeşim, ayağa fırladı ve iki kolunu havaya kaldırdı. "Dünyayı kurtaracak olan geleceğin cerrahı."

İnanamayarak başımı salladım. Kafayı bulmak üzereydi. İkimiz de birbirimizi seviyorduk ve birbirimizin arkasını kolluyorduk.

farklıydı. Billie daha yaratıcı olanıydı; elmas ve moda tasarımına odaklanmıştı. Ben ise bilim ve tıpla ilgileniyordum. Billie annemiz gibiydi; ben ise babamız.

Dikkatimi tekrar Marco'ya çevirerek eğildim ve yanağını öptüm. "Sonra görüşürüz."

Her zamanki çete çoktan masanın etrafına oturmuştu ve ben sııttım.

Masaya katılırken "Partinin can damarı burada," diye anons ettim. "Beni özledin mi?"

"Kadın, neredeydin?" Kız kardeşimin sesi biraz bulanık çıkmıştı ve ona biraz su sipariş etmesini, yoksa yarın kendini bok gibi hissedeceğini aklıma not ettim.

"Babamla yemek yiyordum. Senin de orada olman gerekiyordu. Hatırladın mı?"

Elini salladı, hareketlerinde hafif bir sapma vardı. "Yarın yiyeceğim. Yaz için kiloma dikkat ediyorum."

Uzanıp bardağını aldım ve fondip yaptım. "Kaloriden vazgeçmek istiyorsan alkolden vazgeç. Yemekten değil."

Dudaklarını büzdü. "Ama-"

"Aması yok." Dikkatimi arkadaşlarımıza çevirdim. "Ne zamandır buradasınız?"

"Açılmadan önce." Cevap kız kardeşimin en yakın arkadaşı Desire'den geldi. Gerçi Billie onun ayrılıktaki rolünü öğrendiğinde ikisinin o kadar da iyi arkadaş olarak kalmayacağını hissediyordum. O ve Desire uzun yıllardır yakındılar. Sonuncusu Pierre'in aldatan kışına ve cazibesine kanacak kadar aptaldı. Onu baştan çıkardı ve istediğini aldı, ama Pierre de öyle. Ama bunu kız kardeşime söyleyecek kişi ben değildim. Desiré'nin eninde sonunda ağzından kaçırıp Billie'ye kendisinin söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Sadece bunun Stanford'a döndüğümde olmasını umuyordum.

Billie ve Desiré aynı yaşıydı ve aynı moda okuluna gitmişlerdi. Hatta saç renkleri bile aynıydı. Desiré'nin uzun bacakları ve çarpıcı teni onu modellik için mükemmel bir aday yapıyordu. Yine de, başardığı tek şey başka kadınların erkek arkadaşlarını kapmaktı.

Mesela eski sevgilim Pierre gibi. Acı çektiğimden falan değil. Üç ay önce ayrıldık, uzun mesafe flörtünü denedikten sonra. İşe yaramadı. Tabii ki, o daha önce ayrılmış olsaydık daha iyi olurdu.

ama hayır, Desir  hafifçe açık olan pencereden yararlandı ve sürünerek içeri girdi.

Tristan, "Yakıyoruz," diye söylendi. " imdiye kadarki en iyi bahar tatili. Fransa'ya bayılıyorum."

"Fransa da seni seviyor gibi görünüyor," dedim gülümseyerek. Kollarını mayodan başka bir şey giymemi  iki kadına dolamı tı. Ben de kulüp için yetersiz giyinmiş olmaktan endi eleniyordum.

Tristan ve ben Stanford'daki ilk yılımızdaydık ve iyi arkadaş olmu tuk. O benim çalışma arkada ımdı. Çok yorgun olduğumuzda ya da bir gece çalışmayı atlamak istediğimizde birbirimizi zorlardık.

Kendisinden birkaç ya  büyük olan kız kardeşi masada son derece düzgün ve ciddi bir şekilde oturuyordu. Amerika'da George Washington'da doktorluk yapıyordu. G r n  e göre doktor olmak ailelerinde bir gereklilikti. Gözleri terasta dola tı -yüzünde hafif sıkılmış bir ifade vardı- ta ki bara gelene kadar. Marco'yu izliyordu.

Hmmm, ilginç.

Marco'nun hayatında ciddi bir kadına ihtiya ı vardı. "Bu Marco," dedim gelişigüzel. "O bizim arkadaşımız." Tristan'ın kız kardeşi kaşlarını kaldırarak dikkatini bana çevirdi. "Sizi tanıştırebiliriz," diye teklif ettim.

Telefonu  aldı ında ba ını salladı ve dikkatini telefona verdi. Tristan aşırı arkadaş canlıydı; kız kardeşi o kadar değil.

Gözlerim terasta gezinerek tanıdık yüzler aradı, ta ki eve döndüğümde görmemeyi umdu um tek kişiye gelene kadar. Eski sevgilim. Kolunda yeni bir kadınla. Duydu uma göre, modası ge iyormu  gibi kadın de i tiryormu .

Sertle tim ve çenem sıkı tı. O benim eski sevgilimdi, ama ben kurak bir sezonun uzun bir dönemini ya arken onun sevi iyor olması beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"Tamam, bu kadar." Kız kardeşimin sesi dikkatimi hilek r pi ten uzaklaştırdı. Beni açık terasın arka tarafına, masamızdan uzağa doğru  eki tirirken parmakları üst koluma dolandı. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kız kardeşimin konu değişiklikleri sarsıcı ve kafa karıştırıcı olabiliyordu. Bir dakika önce hava durumundan bahsederken, bir dakika sonra aya yolculuktan bahsediyordu.

"Sen ve Pierre," diye tısladı nefesinin altından. "Ne zaman biri ondan bahsetse huysuzla ıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Ben huysuz değilim." "Evet, öylesin."

Onunla tartışamayacak kadar yorgun olduğum için derin bir iç çektim. "Peki, tamam. Ne zaman arkamı dönsem yeni bir kadın bulduğunu duymak beni çileden çıkarıyor. Ve ben burada, lanet olası çöldeyim."

Kız kardeşimin kaşları çatıldı. "Ha? Ne çölü?"

Kız kardeşimin ukalalığı bu gece sinirlerimi bozdu. Genelde bunu umursamazdım ama sinirlerimin alevlendiğini hissedebiliyordum. Bir an önce biriyle yatmam gerekiyordu.

Soluma döndüm ve kız kardeşimin kahverengi gözleriyle karşılaştım. Annemizin gözlerine ve muhteşem sarı saçlarına sahipti.

"Ben sadece üçlü bir ilişki istiyorum demek istemiştım," diye iç geçirdim. Rastgele bir şeydi ama kız kardeşimi heyecanlandıracağını biliyordum. Cinsel bir devrim yaşıyordu. Yoksa keşif miydi? Her iki durumda da, evlendiğinde her şeyi ve her şeyi denemiş olacağını, böylece sonunda zavallı bir aptala "Evet" dediğinde nelerden vazgeçtiğini bildiğini iddia ediyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Ölmeden önce yapılacaklar listende bu da var mı?"

Bu, Billie'nin asla eksik olmadığı bir bölümdü. Seks onun uzmanlık alanıydı. Hayatta tek bir kuralı vardı: Her şeyi bir kez denemek. Eğer hoşuna gitmezse, bir daha asla yapmazdı. Öte yandan benim her durumun artılarını ve eksilerini değerlendirmem gerekiyordu.

Ménage à trois dahil.

Gözlerim Pierre'e geri döndü. "Artık öyle," diye mırıldandım.

Pierre üçlü ménage à trois keşfetmek istiyordu ama bu benim için değildi. O iki kadın istiyordu. Reddettim ve aldatmasının sebebinin bu olduğundan emindim. Desiré hemen o tekneye atladı ve ona tam olarak istediğini verdi. Ama sonra onunla da işi bitti.

"Pierre'e ne oldu?" Billie bilgi arayışında acımasızdı. Onun bir muhabir olmasını gerçekten isterdim. Meraklılığı orada işe yarardı. Bunun yerine, beni onun tüm araştırmalarına maruz bıraktı.

Ona doğru bir bakış fırlattım. "Aldattı."

Kız kardeşimin kahverengi gözlerinde öfke parladı. "Orospu çocuğu." Muhtemelen ona doğru ilerleyip suratına bir yumruk atmak için ileri atıldı.

"Aylar oldu. Onu aştım ve o buna değmez."

"Kesinlikle buna değmez." Kurtulmaya çalıştı ama elim çok sıkıydı. "Ama kız kardeşim öyle ve-"

"Billie, bırak onu," diye emrettim.

Ablamı tanımlayacak en iyi sıfat *fışekti*. Boyu 1.80'di ama kimseyle kapışmaktan çekinmezdi. Bazen onun güvenliği için endişelenirdim. Bir keresinde ona küçük kedicik dediği için MMA'den bir adamı yumrukladığını görmüştüm. Tanrıya şükür ki centilmendi ve karşılık vermedi.

Her şeyin sonunda, bir çeviri sorunu olduğu ortaya çıktı ve ona kedi demek istememişti, kaplan demek istemişti. Her neyse, bu ne burada ne de oradaydı. "Kiminle yaptı?" Yüzünü bana döndü ve ellerini beline. "En azından ona yumruk

atmalıyım." Başımı salladım.

"Bunun bir önemi yok." "Evet, önemli," diye tısladı.

"Hayır, öyle değil. O tarih oldu, kadın da öyle."

Sessizlik, lastik bir bant gibi gerilerek devam etti. Arkadaşlıklarını mahvetmek istemedim.

Omuz silktim. "Önemli değil."

Billie bakışlarımı karşıladı ve bir şekilde biliyordum... Cevabı zaten bildiğini biliyordum.

"Desiré, değil mi?"

"Hadi, Billie." İçimi çektim. "Gece bu saçmalıklarla mahvedilmeyecek kadar güzel."

"O bir arkadaş," dedi sesi gürleyerek. "Sen benim kız kardeşimsin. Kıyaslanamazsın." Gözleri Desiré'ye kaydı ve yarıklara kadar daraldı. "Onun kışını tekmeleyeceğim."

Ben bir şey söyleyemeden Billie öfkeyle en yakın arkadaşına doğru yürüdü ve elini kaldırdı. Kulaklarım uğuladı ve gözlerim büyüdü. Tanrım, ona vurmazdı. Vurur muydu? Tam ağzımı açmıştım ki Billie, Desiré'nin bileğindeki bileziği çekip aldı.

Masadakilerin solukları kesildi ama o kimseye aldırış etmedi ve bakışlarını en yakın arkadaşından ayırmadı.

"Kancık," diye bağırdı. "Bu ne cüret! Arkadan bıçaklayan kaltak. Umarım Pierre sana uçuk bulaştırmıştır."

İrkildim. Bu biraz fazla ileri gitmekti ama kendi kız kardeşimi azarlamayacaktım. Ne de olsa bunu benim için yapıyordu.

Göğsüm ısındı. Billie'yi seviyordum çünkü ne olursa olsun *her zaman* arkamı *kolluyordu*. Maiyetiyle birlikte bir kraliçe gibi döndü ve bana geri geldi.

"Seni seviyorum." Onu kendime çektim ve sarıldım. "Bu biraz sert oldu," diye kulağına fısıldadım.

"Kimse kız kardeşimi sikemez," diye mırıldandı. "Belsoğukluğu mu demeliydim?"

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Hayır, uçuk muhtemelen daha iyiydi." Derin bir nefes alarak onu daha sıkı sıktım. Benim tarafımı bu kadar tutkuyla tutmasını beklemiyordum, yine de bilmeliydim. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Sırıttı. "Geri dönüp onu yumruklamamı ister misin?"

Başımı salladım. "Lütfen yapma," dedim gülümseyerek. "Söz veriyorum, ben iyiyim.

Bu yüzden kimseye yumruk atmak yok ve Desir  ile Pierre'i de unutamam."

Hafifçe kaydıldı ve bakışlarıyla buluştu. "Sadece o iki pislikten intikamını alırsan."

Göğsümde bir kahkaha titreşti. Böyle bir zamanda intikam almayı düşünmek kız kardeşime kalmıştı. Bir ilişkide paspas değildim ama Billie gibi intikama susamış da değildim. Kız kardeşimin eski erkek arkadaşlarını, onu  zlesinler diye yastıklarına parfüm sıkarak terk ettiklerine pişman ettiğine tanık olmuştum. Ve emin olun, sürünerek geri döndüler. Tabii ki, onları asla geri almadı. Haklı olarak.

"Elbette. Eminim bir gece seks için uygun iki ateşli erkek bulmak yeterince kolay olacaktır. Pierre'e neler kaçırdığını göstereceğim," diye düşündüm, kendinden memnun bir sırıtışı gizleyemeden.

Bu benim için kesinlikle bir kazanç olacaktı, iki erkekle iki kat zevk almaktan bahsetmiyorum bile. Pierre, o bencil piç, sadece iki kadının  p şmesini izlemek istemişti.

Omzumun üzerinden bakana kadar gözleri terasta dolaştı.

Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı.

"Ah k lotum," diye mırıldandı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu merak ederek bakışlarını takip ettim ve donakaldım. VIP masasında    muhteşem adam oturuyordu; içerinden biriyle daha önce tanışmıştım. *Onunla* tekrar karşılaşma ihtimalim neydi?

"Tekrar merhaba, Odette."

Çıplak sırtımdan aşağı bir ürperti gönderen ses g rlerken gözümü kırptım.

Byron Ashford bana baktı, gülümsemesi ve o muhteşem mavi gözleriyle beni selamladı. Sandalyesinde arkasına yaslandı. Beyaz g mle i nemden karnına yapışmış, baştan çıkarıcı karın kaslarını ortaya çıkarmıştı. Gözlerim bir saniye kadar uzun süre onlara takıldı.

Ne diyebilirdim ki? Bir erkeğin karın kaslarına bayılırdım. Ve o pazıları. *Tanrım*. Nedense ilgimi çeken dövmei inceledim. Vücudunda kimyasal element dövmesi olan çok fazla insan göremezsiniz.

Tanrı'nın kadınlara armağanı, ancak bu adamın Tanrı'nın kendisinden bile daha ateşli olduğundan emindim. Saat beş yönündeki gölgesi yüzünden bir şey eksiltmiyordu. Aksine ona daha da çekicilik katıyordu. O dolgun dudakların birçok günahkâr şey yaptığından emindim. Onu baştan çıkarmak, vücuduma günahkâr şeyler yaptırmak istiyordum.

Kendime bakarak kaşlarımı çattım. Keşke giyinmek için biraz daha zaman harcasaydım diye düşündüm. Rahat ve gündelik giyinmeyi tercih etmiştim, ateşli ve ağırbaşlı değil. Onu tekrar göreceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Seni önlüklerin dışında görmek güzel," dedi, sesi hışırtılıydı. Bu hırıltılı ses tonuyla ilgili bir şey göğsümde yeni bir karıncalanma dalgası yarattı. Bana bakışından meme uçlarım sertleşti ve aniden anladım. Bu adamla yatmak zorundaydım. Bu dünyanın dışında bir deneyim olacaktı, bundan emindim.

Masalarına iki adım daha yaklaştım, Billie hemen yanımdaydı.

"Bay Ashford," diye selamladım onu, bir elimle kısa elbisemi düzeltirken gülümsedim. "Sizi böyle bir yerde gördüğüme şaşırdım. Beni mi takip ediyorsunuz?"

Kelimelerin ağzımdan alçak sesle ve nefes nefese çıktığını duydum ve kendime hak vermek zorunda kaldım. Uzun zaman olmuştu ama hâlâ flört edebiliyordum. Bakışlarımız buluştu ve onun mavi derinliklerindeki bir şey beni tam göğsümden vurdu. *Yalnızlık*.

Eğildi, dirseğini masaya koydu, ses tonu karanlık ve çökmüştü, "Seni takip etmemi ister misin?" dedi.

Dudaklarımı yaladım, kalbim yakalanmış bir kelebeğin kanatları gibi çırpınıyordu. Bakışları ağzıma kilitlendi, sıcak bir şeyle yanıyordu. Söz veriyorum.

Gözlerinde dünyadan sakladığına emin olduğum bir kırılma yakaladım. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama sanki benimmiş gibi hissediyordum. Byron Ashford bir maske takıyordu, ama her şeyin altında, bu adamda görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissediyordum.

"Takipçilerden pek hoşlanmam," diye yorum yaptım umursamazca. "Ama bir istisna yapabilirim." Bakışlarım masasındaki diğer iki adama kayarken omzumu şakacı bir şekilde kaldırdım. Tanrım, muhteşem arkadaşlardan bahsediyoruz. Onlara başımı sallayarak, "Sadece bu seferlik," diye ekledim.

Ménage à trois, işte geliyorum!

"Ama bizi arkadaşlarınla tanıştıırırsan," diye araya girdi Billie, gözleri kirli sakallı ve yüzünde hafif sıkılmış bir ifade olan arkadaşına kilitlenmişti. Ama diğer arkadaşı... ooh la la.

Gözlerim Byron'a döndü, onda beni çeken bir şey vardı. "Bu benim kız kardeşim," diye tanıştırdım onu. "Billie."

Kaşlarını kaldırdı, onu zar zor onayladı. Onu görmezden gelmesini istediğimden değil, ama bana daha fazla odaklanmış gibi görünmesi içimi titretti.

"Bu benim kardeşim, Winston." Başını hemen sağındaki adama doğru eğdi ve şimdi yüz hatlarını incelediğimde benzerliği görebiliyordum. Aynı gözler. Aynı çene. Koyu renk saçlar. "Bu da arkadaşım River."

Hülyalı bir şekilde iç çektim. River her kadının hayalindeki saçlara sahipti. Erkeklerin uzun saçlarını hiç sevmezdim ama onun saçlarında bir şeyler vardı. Temiz. Yüzünü kapatıyordu. Çok seksiydi. Çenesinin hemen altına düşen dalgalı bukleler. Parmaklarımı geçirebileceğim kadar.

Her ne kadar Bay Ashford kadar seksi olmasa da, diye düşündüm sessizce. Başımı onaylarcasına salladım.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

River gülümseyerek ve mükemmel dişlerini göstererek, "Aynı şekilde," diye cevap verdi. "Sizi Fransa'ya getiren nedir?"

"Biz burada yaşıyoruz," diye cevap verdi kız kardeşim ben daha ağzımı açmadan. "Ben yaşıyorum. Maddy genellikle Amerika'da, tıp diploması için üniversiteye gidiyor."

Byron'ın kaşlarının çatıldığını fark ettim, muhtemelen beni sadece Odette olarak tanırken Billie'nin bana Maddy demesinden dolayı. Sadece yakın arkadaşlarım bana Maddy derdi. Göbek adım olan Madeline'in kısaltmasıydı.

"Ya sen?" Merakla sordum. "Sadece güneş ve deniz için gelmiş olamazsın," diye hafifçe iğneledim.

River ve Winston şakayı anlamamıştı ama Byron'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kelebekler tekrar havalandı. Neden bu kelebekleri daha önce hiç hissetmemiştim?

Byron belli belirsiz, "İş," diye cevap verdi.

Kaşımı kaldırdım. "Peki iş nedir?" diye sordum. "Sanırım sıkıcı bir şey."

River kıkırdadı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin." Byron hiç cevap vermedi.

Bölüm 4

Byron

M Ağabeyinin yüzünde saklamaya çalıştığı kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

Yumruğumla yüzünü silmek istedim. Kafası iyiymen her şeyi çözdüğünü sanıyordu. Bir bok bilmiyordu.

"Hepimiz heyecan verici tıbbi kariyerlere sahip olamayız," dedim kuru bir sesle. Kariyerimin tam olarak sıkıcı olduğunu söyleyemezdim. Sonuçta bir imparatorluk yönetiyorduk ama Ashford ailesini duymadıysa, onu karanlıkta bırakmayı tercih ederdim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan bir kadınla karşılaşmak gerçekten ferahlatıcıydı.

Odette hafifçe kıs kıs güldü. "Yani bana sıkıcı olduğunu mu söylüyorsun?" "Ben öyle bir şey söylemedim," dedim. "Hemen sonuca varma."

Gözlerini devirdi, belli ki etkilenmemişti. "Yaşamak için yaptığın sıkıcı şey her neyse, paylaşmayı reddettiğine göre bir sır olmalı."

"Ben bir iş adamıyım," dedim ona, belirsiz bir şekilde.

Dudakları yüzünü buruşturdu. "Vay canına, sıkıcıdan bile daha kötü."

Winston ve River güldüler ve kafataslarını kırıp onları bayıltmamak için kendimi zor tuttum. Seyirciler şu anda gerçekten hoş karşılanmıyordu.

"Fransa'nın özgür bir ülke olduğunu duydum, bu yüzden istediğiniz gibi hissetmeye hakkınız var." Ses tonum amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. Tanrı aşkına, bu kadın bana bildiğim sakinliğimi kaybetti.

Sert ses tonumdan etkilenerek bana meraklı bir bakış fırlattı. Sanki bir sonraki bulmacasıymışım gibi beni anlamaya çalışıyordu. Sonra omuz silkti ve kafasından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Sanırım seni tekrar görmek güzeldi," dedi Odette -ya da Maddy miydi- gözleri benimle River arasında gidip geliyordu. Eğer başka biri olsaydı

kadın, umursamazdım. Ama o... Onu paylaşmak istemedim. Kimsenin ona bakmasını bile istemiyordum.

Ancak bu kadın, kız kardeşiyle arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğum için üçlü bir ilişki istiyordu.

Onun çıplak sırtının benden uzaklaşmasını izlerken masanın altında parmaklarımı çıtlattım ve bu sırada yüz ifademi hiç değiştirmedim. En ufak bir zayıflık belirtisinde Winston kemiğe sarılmış bir köpek gibi üzerime çullanacaktı. Piç kurusu!

"Evlenecek birine benziyor," dedi Winston.

Ona ters ters baktım. Bir gün onu gerçekten öldürebilirdim. Evlilik hiçbir zaman yapılacaklar listemde yer almadı. Tabii ki babamız son zamanlarda oğullarından birinin evlenmesi gerektiğini düşünüyordu. En büyükleri ben olduğum için şimdi bütün gözler bana çevrilmişti.

Babamı yatıştırmak için biriyle evlenmektense sikimi tereyağı bıçağıyla kesmeyi tercih ederim.

Kim olması gerektiğine de çoktan karar vermişti. Sanki. Nicki Popova bu dünyada evleneceğim son kişiydi. Ailemi onlarınkine bağlamaktansa sikimi bir kapıya sıkıştırmayı tercih ederim. Popova ailesinin siyasette uzun bir geçmişi ve daha da uzun bir bağlantı listesi vardı. Bizim ailemiz sadece iki nesildir siyasetin içindeydi. Büyükbabam bu işe girişti ve oğlu -babam- onu takip etti. Büyükbabamın ahlakı ve standartları vardı; babamın yoktu. İstediklerini elde etmek için ruhunu şeytana bile satabilirdi.

Başkanlık.

"Sevimli, akıllı, genç. Eğer onu istemiyorsan, ben alırım." Winston sinirlerimi bozmaya bayılırdı. Bu onun uzmanlık alanıydı. "Tabii Nicki'yle evlenmeyi tercih etmezsen."

"Çenenin kapatır mısın, Winston?" Konyağımı bir dikişte içtim. Nicki'yle evliliğimin zincirleri beni kurdeşen dökmeye başlamıştı.

"Ne?" Kardeşim kadehini kaldırdı. "Aşka, evliliğe ve çocuklara."

Onun içini görebiliyordum. Evlenmem için beni zorladı, böylece babamın onun üzerinde herhangi bir baskı kurma tehlikesi kalmadı. Neden endişelendiğinden bile emin değildim. Hiçbirimiz babamın söylediği saçmalıkları dinlemezdik. Senatör Ashford örnek alınacak biri değildi ve hiçbirimiz onun tavsiyelerine kulak asmadık. Tohumlarını saçmaktan, Alessio ve Davina'yı -evlilik dışı sahip olduğu iki çocuğu- terk etmekten fazlasıyla memnundu ve bunun için hiç uykusu kaçmamıştı. Annem ölmeden önce bile pek ortalıkta görünmezdi.

kardeşlerime bakıyordum. Tüm bunları affedebilirdim ama bize neye mal olduğunu affedemezdim. Küçük kardeşimiz Kingston ve neredeyse küçük kız kardeşimiz.

Kingston kaybolduğunda babamız aile reisi statüsünü kaybetti, ancak bunun mafya ile yaptığı "anlaşmalar" nedeniyle olduğunu yakın zamana kadar kesin olarak bilmiyorduk. Ailemiz sadece görünüşte ve imparatorluğumuzun sağlam kalmasını sağlamak için bir araya geldi.

"Evlenmeyi düşünüyor muyuz?" River sordu.

"Ben değilim," diye kestirip attı Winston. "Byron öyle. Nicki onunla evlenecekti ama uyku haplarıyla onu öldürmeye çalışmadan önce onu tekmeden attı. O yüzden söz konusu bile olamaz."

Nefes al, Byron. Nefes al.

"O kadın hakkındaki düşüncelerimi zaten biliyorsun."

Nicki evlilik için uygun değildi. Hem de hiç. Hem de hiç. Babamın Popova'nın desteğini umduğundan şüpheleniyordum, böylece yeniden seçilme kampanyasına yardımcı olacaktı. Bir sonraki ABD Başkanı olma hayalinden vazgeçmeyi reddediyordu. Çocuklarımın ya da eşimin böyle bir şeye maruz kalmasına asla izin vermezdim. Servet avcısı ya da değil.

"Evlilik mutluluktur... Duyduğuma göre," diye önerdi Winston, geniş geniş sırtarak. "O zaman evlen, Winston," dedim sesimi çıkarmadan.

Son zamanlarda ona zar zor tahammül edebildiğim o kadar çok gün oldu ki.

Ama o benim kardeşimdi, bu yüzden bir yükümlülüğüm vardı.

Ağabeyim çenesini Odette'e doğru eğerek, "*Onunla* evlenirdim," diye ekledi. "O altın benekli gözler. O gülümseme. *Ve* geleceğin doktoru? Kahretsin, çalışmayı bırakabilirim ve o bana destek olur."

Winston'ın ona on ömür yetecek kadar parası vardı.

Odette Swan'ın iki adım yakınına bile yaklaşmasına izin vermezdim. O kadın benim için tüm kutuları işaretledi. Keskin bir zeka. Minyon bir çerçeve. İçinde kaybolabileceğim gözler. İdealist ve melek gibi bir yanı vardı, iğneleyici davrandığı zamanlarda bile.

Evet, ondan etkilenmişim. Söylediği ilk kelimedenden itibaren gidici olduğumu anlamıştım ama suçlanabilir miydim? Güzeldi, zekiydi ve çelik gibi bir omurgası vardı.

Bakışlarım tekrar kadına kaydı. Onda beni çeken bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Belki de bakışlarındaki kırılğanlıktı. Ya da belki de kocaman gülümsemesinin ardına saklamaya çalıştığını görebildiğim yalnızlığıydı - yakından tanıdığım bir şeydi.

Ellerini havaya kaldırarak kız kardeşiyle dans edişini izledim, yüzü kahkaha ve yaramazlıkla parlıyordu. Ve kalçaları, sallanışları, gözlerini ondan ayırmak çok zordu.

Bakışlarıım onun pürüzsüz, çıplak bacaklarında gezindi. Damarlarımdaki kan ısındı, sikim sertleşti ve parmaklarıım tenine dokunmak için kaşındı. Beline kadar uzanan saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak ettim. Kahretsin, bir kadını arzulamak. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Hastanenin sorumlu profesyoneli ortalıkta yoktu. Onun yerine ne yaptığını çok iyi bilen şehvetli genç bir kadın vardı.

İyi görünüyordu. Güzeldi. Buradaki diğerkadınlara kıyasla daha şık giyinmişti ama bu onu daha da öne çıkarıyordu. Belki de onda hoşuma giden şey tam da buydu. Bunu itiraf etmeliyim.

Ondan hoşlanmıştım. Aramızdaki yıllara lanet olsun.

Yanıındaki bir adam bağırdı, "Güzel kık. Çabuk ol, bütün gece bekleyemem."

Ona bir bakış bile atmadı, omzunun üzerinden ters ters baktı. Ona doğru kayıtsızca yürüdüm, sonra da herifin kafasına bir şaplak attım. Dikkatimi tekrar ona çevirdim. Gözlerimiz buluştu ama o hareket etmeye devam etti. Daha yavaş. Daha şehvetli.

Gözlerinde fesatlık dans ediyordu. Zaman durdu. Bekledim. Ne için, bilmiyordum. Ama sonra biri ona çarptı ve anı kayboldu. Beni görmezden gelircesine omzunu silkerek bara yöneldi. Barmenle konuşmasını izledim, tam o sırada frat görünümlü bir Fransız kıkını tuttu.

Bu kadın, erkeklerin kendisine aşık olmadığı tek bir dakika bile geçiremez miydi?

Omuzlarıım gerildi ve bir sonraki saniye kalabalığın içinde sinsice ilerledim. Midemde karanlık bir şey kıvrılıyordu. Adamın, kızın kişisel alanını tamamen yok sayarak ona doğru eğilmesini ve kulağına bir şeyler fısıldamasını izledim. Adamın eline uzandı ve elini kıkından çekti ama herif belli ki ipucunu anlamamıştı.

Yüzü kaşlarını çatarak ona doğru uzandı ama ona dokunamadan bileğıne doğru hamle yaptım ve bileğini büküm.

"Sanırım hanımefendi hayır dedi." Öfkemin içinden ona baktım.

Bu herifin mükemmel bir yüzü vardı ama ifadesindeki kibir onu tamamen mahvetmişti.

"O benim kız arkadaşım."

Kıpırdamadım ama bir şey söyleyip bu ilişkiyi küle çeviremeden Odette buz gibi tısladı: "*Eski kız arkadaş.*"

Teşekkürler.

Otuzlu yaşlarımda bir çifti ayırmak için iğrenç yöntemlere başvurmaktan nefret ederdim. Kız kardeşiyle konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan çok şey biliyordum. Bu adam onun için yeterince iyi değildi.

Odette ona dik dik baktı. "Sana daha önce de söyledim, bir daha yapmam. Hiçbir şey ya da hiç kimse için. Artık beni rahatsız etme."

Her kelimesinden ve her gözeneğinden ürkütücülük yayılıyordu. Bu kadın etkileyiciydi. Ondan hoşlanmama şaşmamalı.

"Bayanı duydunuz," dedim, ses tonum Odette'in kutup sesiyle yarışlıyordu. "Kaybol amına koyayım."

Alay etti. "Elde edilmesi zoru oynuyor," diye mırıldandı. "Lanet olası amcık."

Yüz ifadem tedirginlikten cinayete dönüştü. Onu ucuz tişörtünden yakaladım ve yere fırlattım. Sonra elimi boğazına doladım ve sıkıca kavradım. Dudaklarından bir inilti çıktı. Ben de biraz daha sıktım. Tam bir yumruk atıp o güzel manken yüzünü mahvetmek üzereydim ki yumuşak, serin parmaklar pazuma dolandı.

"Buna değmez," dedi usulca, başını sallayarak. Seyircilerin ilgisini çekiyorduk.

Dikkatimi tekrar eski sevgilisine çevirdim.

"Özür dile," dedim. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Seni duymadık. Bayandan özür dile." Yüzü kızardı ama olduğundan daha sert görünmek istiyordu. Gözlerindeki ifadeden aptalca bir şey söylemeyi düşündüğünü anlayabiliyordum, bu yüzden ona bir şans daha verdim. "Son uyarı. O zaman bir yumruk atar ve o güzel suratını yaralarım."

Bu, sözlerini tekrar gözden geçirmesine neden oldu.

"Désolé," diye mırıldandı Fransızca, gözleri nefretle parlıyordu.

"Seni *duymadık*," dedim boğazını biraz daha sıkarak. Bu adam bir daha asla mankenlik yapamayacaktı. Bunu garanti ederim. Gülümsemem karanlık bir tehdit içeriyordu ve her şeyi görmesine izin verdim.

"Désolé!" Bu sefer kelimeyi bağırarak söyledi. Tutuşumu hafiflettim. "Özür dilerim, tamam mı?" diye inledi. Bana doğru korku dolu bir bakış fırlattı, yüzü panikten kızarmıştı.

"Özrü yeterli mi?" Odette'e sordum. Eğer bu konuda söz hakkım varsa, bunun onun yanına son kez gelişi olacağını anlamasını istiyordum.

"Evet, bu yeterli." Odette'in parmakları pazumun etrafında sıkılaştı. "Haydi, Bay Ashford. Benimle dans edin."

Aman Tanrım. Az önce bana Bay Ashford mu dedi?

Sürüngeni bıraktım ve bir adım geri çekilerek elimi çenemde gezdirdim. Kahretsin, en son ne zaman böyle kendimi kaybetmişim?

Ben "defol" diyemeden adam ortadan kayboldu. Dikkatimi tekrar Odette'e çevirdim. Bana geniş bir gülümseme verdi ve onu görünce içimden bir şeyler tekmeledi. Güzeldi, ama gülümsediğinde büyüleyici oluyordu.

"Evet, Bay Ashford." Elimini elinin içine alarak gülümsedi. Diğer elim onun etrafında dolandı ve sırtının küçük kısmına yerleşerek onu kendime doğru çektim. "Sakın bana kaba ve huysuz insanlara katlanamadığını söyleme."

"Touché," diye onayladım. "Bunun için özür dilemeliyim."

Parıldayan gözleri benimkileri buldu ve sırtışı daha da büyüdü. "Yapmalısınız, Bay Ashford."

"Lütfen, bana Byron de."

Gülümsedi. "Ancak özür diledikten sonra." "Dr. Swan-"

"Hayır." Gözlerini devirerek sözümü kesti. "Dr. Swan benim babam. Ben Odette. Arkadaşlarım bana Maddy der."

"Neden sana Maddy diyorlar?"

"Madeline'in kısaltması. Göbek adım."

Öfkelendim. "O zaman ben de sana Madeline diyeceğim." Kaşları çatıldı.

"Neden Maddy değil?"

Ona yaklaştım, elma kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. "Çünkü ben senin arkadaşın değilim. Beynini dağıtıp sana eski sevgilini ve istediğini sandığın bu üçlü ilişkiyi unutturacak adam olacağım."

Keskin nefesi aramızdaki boşluğu doldurdu. Vücudu benimkiyle aynı hızadaydı ve bana doğru bastırıyordu. Yanaklarında yükselen renkten ve derin derin yutkunmasından bu çekimi onun da hissettiğini anlayabiliyordum. Parıldayan gözleri benimkileri buldu, içlerindeki altın rengi daha da belirginleşti.

"Bu göreve hazır olduğunuzdan emin misiniz Bay Ashford?" Meydan okuma gözlerinde ve öpülesi çenesini eğişinde parlıyordu. Eminim inatçı olduğunda da aynısını yapıyordu.

Bakışlarımız kilitlendi. Cazibe dans etti. Onun ayaklarının dibine böylesine muhteşem bir şekilde düşen ilk erkek ben olamazdım. Muhteşemdi, şeytanı bile baştan çıkarabilecek bir yüzü ve vücudu vardı. Daha önce hiçbir kadın kalp atışlarımı bu kadar hızlı değil, tamamen hızlandırmayı başaramamıştı. Ta ki bu tıp öğrencisi kapıdan içeri girene kadar.

"Byron," diye düzelttim. "Çılgılık attığını duymak istemiyorum. Ashford daha sonra. O benim babam."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve ağzı ayrıldı. Ağzımı onunkine yapıştırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Şimdiden onu buradan sürükleyip götürmek ve gecenin geri kalanında onu kendime saklamak istiyordum.

"Kız kardeşinle yaptığın konuşmayı duydum," dedim. "Ölmeden önce yapılacaklar listenden bir üçlü m  nage    trois'i işaretlemek istiyorsan, onu teslim edeceğim. Ama tek bir şartla."

G  zlerini kırıştırdı ve allığı dekoltesine yayılıp elbisesinin i  inde kayboldu. Ama başka tarafa bakmadı.

"Durum nedir?" diye usulca nefes aldı.

"Daha sonra, seni tamamen kendime alıyorum ve her arzunu tatmin etmek i  in sadece bir erke  e ihtiyacın oldu  unu g  stermeme izin veriyorsun."

  fadesinde e  lence parladı ve bir kaşını kaldırdı. "Peki bu adam kim olabilir?"

"Ben, Madeline," dedim. "Sadece bana ihtiyacın olacak."

Bölüm 5

Odette

I Yanaklarımın kızardığını hissettim ve gözlerimin yüzünde özgürce dolaşmasına izin vererek onu izlerken kendimi genişçe gülümserken buldum.

"Byron, o zaman," diye kestirip attım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken

göğsümden. Güçlü vücudu bana çok yakındı. Kokusu diğer tüm duyularımı bastırıyordu. Narenciye ve sandal ağacı gibi güzel kokuyordu; hepsi seksle sarmalanmıştı. Tam bir erkekti. "Ve doğru ismi haykırmayı unutmuyacağım."

O anda gerçekte sahip olmadığım özgüveni taklit ettim. Kız kardeşimde bir sürü şey vardı ama genelde çekingen olan bendim. Ama bu gece değil. Belki de bir daha asla. Bu adam içimdeki her şeyi ortaya çıkardı. İhtiyatın ve zekânın canı cehenneme, bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

"Güzel," dedi, biz müziğin ritmiyle sallanmaya devam ederken gözleri dudaklarımda geziniyordu. "Yüzüncü kez çılgılık atarken boğuk sesini duymak için sabırsızlanıyorum."

İkimize de yetecek kadar kendine güveniyordu. Aslında ondaki bu özellik hoşuma gitmişti. Her erkekte olmayabilir ama içimden bir ses onun bu konuda iyi olduğunu söylüyordu.

"Adımı haykıracağın hiç aklına geldi mi?" Masum numarası yaparak ve yüzüme abartılı bir kaş çatma ifadesi yerleştirerek sordum.

Hakkını yemeyelim, bana ayak uydurdu. Sorumu düşünerek başını öne eğdi. "Haklısın Madeline, bu hiç aklıma gelmemişti. Yine de ilk çılgılığı senin atacağını garanti edebilirim. Her zaman önce."

Çenemin düştüğünü hissettim. Bu adam hiç de beklediğim gibi biri değildi. Gülümsememi zorlukla bastırarak başımı salladım. Böyle giderse, bu şarkı bitmeden kendimizi köşede bulacaktık. Kalçalarımın arasındaki zonklama bu görüntülerle daha da şiddetlendi. Buna hiç aldırmazdım. Ve

eğer arkadaşı River da bize katılırsa, tam bir paket olacaktı.

Gözlerim, bakışları zaten bize sabitlenmiş olan arkadaşına kaydı ama Byron'la ilgili bir şey beni tekrar ona çekti. Sanki vücudumun her hücrelerinin ona ihtiyacı vardı. Heyecan verici ve biraz da korkutucuydu.

Byron'ın bakışları River'ın üzerindeydi ve ona başıyla kısa bir selam verince River harekete geçti.

"Bu da ne demek oluyor?" Merakla sordum.

Karanlık bir şekilde gülümsedi. Günahkârca. "Ona bunu yapacağımızı söyledim."

Kalbim yerinden fırladı, nabzım kulaklarımda çınladı. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Yutkundum, kendimi kontrol etmeye ve aptal, sersem bir kız gibi davranmamaya çalıştım.

"Güneşlenirken gerçekten uyuyakaldın mı?" Konu değiştirmek daha güvenliydi. Tüm vücudum beklentiyle uğulduyordu ve gerçekten teslim etmesini umuyordum. Dokuz aydan fazla bir süredir sevişmemiştim.

"Ben de öyle dedim," diye cevap verdi. Ben usulca alay ettim, o da kaşlarını çatı. "Neden bana inanmıyormuş gibi görünüyorsun?"

Dudaklarım kulağına degecek şekilde eğildim ve "Sana inanmıyorum. Sen öylece uyuyacak türden biri değilsin."

"Değil miyim?" Beni kendine doğru daha sıkı çekerken sesi ilgiyle doluydu. Etrafımızdaki müzik bangır bangır çalıyordu ama onun her kelimesinin boynumdan aşağı indiğini hissedebiliyordum.

"Hayır, değilsin." Sesimde zerre kadar şüphe yoktu. "Yeterince rahat değilsin."

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de-" Doğru kelimeyi aradım. "Çok yoğun. Bir sandalyede asla öylece uyuyakalmazsın. Bir uçakta. Bir plajda. Aslında herhangi bir yerde."

Beni etrafında döndürüp kendisine geri getirdiğinde gülümsedim, etrafımızda kalabalıklaşan bedenler neredeyse yok gibiydi.

"Haksız mıyım?" Sormadan edemedim.

Bir an durakladı. "Belki," diye gizemli bir şekilde cevap verdi. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Çok haklıyım," diye iddia ettim. "Seni açık bir kitap gibi okuyorum."

Bu onu eğlendiriyor gibiydi. "Tamam," dedi. "Madem beni açık bir kitap gibi okuyorsun. Senin hakkındaki ilk izlenimim neydi?"

Kıs kıs güldüm. "Karşılama şekline bakılırsa, muhteşem olmalı."

"Belki de güzelliğiniz gözümü kör etmişti ve b u kadar güzel birinin tansiyonumu ölçmesinden nefret ediyordum?"

Homurdandım. "Nedense bundan şüpheliyim. Ama bana ayak uydur." Bedenlerimiz dans pistinde tek vücut gibi hareket ediyordu. Daha önce birlikte dans etmediğimizi asla tahmin edemezsiniz. "Söylesene, ilk izlenimin neydi?"

"İlk düşündüğüm şey, o bembeyaz üniformayı üstünden çıkarmayı ne kadar çok istediğim oldu. Sonra yanaklarındaki gamzeleri fark ettim. Gülümsediğinde, bu beni dizlerimin üstüne çöktürdü."

Kıkırdadım, başımı salladım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Kıpırmızı olduğumdan emindim ama iltifatları karşısında telaşlanmayı reddettim. Bu adamın emrinde her gün sıra sıra güzel kadınlar olmalı. Onu etkileyebilecek birini hayal bile edemezdin.

Üzerimdeki etkisini gizlemek için sesimi hafif tuttum. "Ya da uzunca bir süredir görünürde bir kadın olmadan tecrit edilmiş durumdasın."

Kıkırdadı. Doğrusu onu bu kadar rahat görmek sarsıcıydı. "Sıra sende." Ne demek istediğini merak ederek bir kaşımı kaldırdım. "Benim hakkımdaki ilk izlenimin."

Kıs kıs güldüm. Umarım iltifat beklemiyordu. "Ben seni hıyarın teki sanıyordum," diye yarı alaycı bir tavır takındım. "Huysuz, yaşlı bir hıyar."

Bana onu daha genç gösteren orantısız bir gülümseme verdi. Sırıttım, flört etmekten başım dönmüştü. "Eğer kastettiğin buysa, benim bir aletim var. Ve ne huysuz ne de yaşlı."

Bir kahkaha patlattım. Ağzından çıkmasını beklediğim son şey buydu.

"Bay Ashford," diye homurdandım, sanki onun yorumu karşısında şok olmuş gibiydim. "Dans partnerinizle böyle konuşamazsınız."

Bana baktı, daha önceki şakalaşmalarımız yüzünden silinip gitmişti. "Ama sen sadece benim dans partnerim değilsin, değil mi?"

"Oh, gerçekten mi? Neyim ben?"

"Bebeğim, sen yatağıma yayılıp adımı haykırmasını istediğim bir kadınsın."

Sanki odanın tüm havası çekilmiş gibiydi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, ancak onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu çok küstahça," diye fısıldadım.

Gözleri muziplikle dans ediyordu. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

Beni kendine doğru çekti. Tanrım, iyi hissettirdi. Sıcak. Sert. Büyük.

Nabzım yüksek vitesle geçti. Isı yayıyordu, büyük, kaslı gövdesinin her santimi yumuşak bedenime sürtünüyordu ve kendimi ona doğru bastırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Senin iyi bir fikir mi yoksa kötü bir fikir mi olduğuna karar veremiyorum," diye mırıldandım göğsüne, göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Onun büyüüne kapılıyordum.

Sırtışını gördüğümünden daha çok hissettim. "Ben kesinlikle iyi bir fikirim." Başını eğdi, ağzı şakağıma değdi. "Yapabileceğinin en iyisi."

Aramızdaki hava dönerken usulca gülümsedim, onu ne kadar çekici bulduğuma şaşırmıştım. Normalde bu kadar ukala bir adamla alay ederdim. Ama normalde ne tanımadığım biriyle flört ederdim ne de üçlü seks isteyecek kadar cesur olurdum.

Şimdiye kadar yanaklarım yanmış olmalıydı.

Her zaman iyi bir kız olmuştum. Sorumluluk sahibi. Eski sevgilim bana vanilya bile derdi. Bu biraz fazla ileri gitmek olurdu ama kesinlikle kız kardeşim değildim. Her iki durumda da, üçlü bir ilişki aklımın ucundan bile geçmemişti. Ta ki Pierre beni terk edene kadar ve şimdi bunu her şeyden çok istiyordum.

İntikam olarak. Ödeşme olarak. Ama en önemlisi, benim için. Benim zevkim için.

Bir tanesine sahip olma şansı kucağıma düşmüştü ve bunu kaçırarak değildim. Her nasılsa, derinlerde bir yerde, onunla güvende olduğumu biliyordum. Her dakikasını sevmemi sağlayacağını biliyordum. Kendi zevkinden önce benim zevkimi besleyecekti. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum; sadece biliyordum.

"Kontrolü bırakmaya hazır mısın Madeline?" Onun sözleriyle omurgamda bir ürperti dans etti. Adam beni henüz öpmemişti bile ve zevk vücudumdan hızla geçti. Onun masmavi gözlerinde boğuldum. Karanlıktılar, bana okyanusun en derin kısmını hatırlatıyorlardı.

Byron'ın sözleri beni canlı hissettirdi. Sanki canlı bir tel içimde vızıldıyordu ve ona sahip olana kadar elektrik durmayacaktı. İkisine de.

Bu gece, farklı bir kadındım. Müstehcen ve yaramaz.
vanilya.

Bir adım daha yaklaştı ve kolunu sırtımda gezdirdi. Vücudum onun elektrikli dokunuşuyla ürperdi ve nefesim boğazımda düğümlendi.

"Hayır diyebilirsin," diye fısıldadı hararetle. Sesi hırçındı. Hışırtilıydı. Baştan çıkarıcı. Ve işe yarıyordu.

"Hayır demiyorum." Hiç şansı yoktu. Böyle bir adam hayatta bir kez karşıma çıkar. Bana bir gece ya da bir ay vermesi umurumda değildi; bu şansı değerlendirecek ve her saniyesinin tadını çıkaracaktım. "Beni istiyor musun?"

Artan özgüvenime rağmen, eski güvensizliklerimin filizlendiğini hissettim. Bütün gece bir rol oynuyormuşum gibi hissettim ve cesaretin

nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

nereden geldiğini. Ya da bu flörtöz yanımda. Belki de sadece bu adamın devreye girmesini bekliyordum. Ama yine de bu sözleri ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Byron omzumdaki bir tutam saçını fırçaladı. Bu dokunuş nabzımın aşırı hızlanmasına neden oldu. Bu hızla giderse, sonunda beni çıplak bıraktığında kalbim duracaktı.

"Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin," diye homurdandı. Parfümü sarhoş ediciydi. Kirli sakalları yanağıma zımpara kağıdı gibi sürtünüyordu ve zihnim hemen onun bacakları arasında, kirli sakalları yumuşak tenime değerken beni yediği görüntüleri yarattı. "Ama uyarayım, seni başka bir erkekle paylaşmaya pek hevesli değilim."

Başımı öne eğdim. "Bunu daha önce yapmadın mı?" "Yaptım."

Şaşkınlık üzerine çöktü. "O zaman neden-"

Ağzını kulağımın yanına gelene kadar başını eğdi. Kalbim çılginca atmaya başladı ve sanki beni sakinleştirmesine ihtiyaç duyuyordum gibi omuzlarını kavradım. "Çünkü seninleyken, başka bir adamın sana dokunmasını izleyemeyecek kadar sahiplenici hissediyorum. Hayatım pahasına güvendiğim River olsa bile." Onun bu itirafı karşısında dudaklarımdan bir nefes koptu. Nedense bu adamın genellikle böyle açık ve dürüst olduğunu düşünmüyordum. "Ama senin için deneyeceğim. Sadece sonrasında ona bir beyin sarsıntısı yaşatırsam şaşırma. Seni, nasıl hissettiğini, çıkardığın sesleri hatırlamadığından emin olmalıyım."

Sesi derin ve hırçındı. Başını çevirip gözlerimin içine bakana kadar uzun bir süre geçti, gözleri yanıyordu. Tenim rahat edemeyeceğim kadar sıcaktı ve nefeslerim sık çıkıyordu.

"Tamam."

"Hazır mısın?"

İçimdeki heyecanla bir yudum yutkundum.

Kalbim kaburgalarıma çarparken "Hazırım," diye nefes aldım. Dolgun dudaklarına baktım, merak ediyordum, hayır, tenimde olmasını diliyordum. "Hem de çok hazırım."

"O zaman gidelim." Dans etmeyi bıraktık ve o dudaklar karanlık bir gülümsemeye dönüştü. Sırlarla doluydu. Sözlerle dolu.

"Kız kardeşime beni beklememesini söyleyeyim." Tanrım, bu gerçekten oluyor muydu? Geceyi onunla geçireceğimi ima edince yanaklarım yandı. Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım ve gözleri bu hareketi takip etti. "Tabii bütün gece sürmeyecekse."

Harika, şimdi deneyimsiz bir bakire gibi konuştum.

"Sen ne kadar istersen o kadar sürecek." Sesi tenimin üzerinde kayıyordu. "Umarım bir geceden çok daha uzun sürer."

Vay canına. Kahretsin. Evet. Lütfen.

"Yarın öğleden sonra vardiyam var," diye şakayla karşılık verdim, uzun seks maceralarına hazır olduğumu ima ederek.

"Kız kardeşin erkek kardeşimle oturuyor," dedi, gözleri omzumun üzerinden geçerken. "Gidip onlara beklememelerini söyleyelim. Gidelim mi?"

Elini uzattı ve ben de sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi elini tuttum. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışım gibi. Yapmamıştım. Pierre benim ilk erkek arkadaşımdı. Billie denemeyi severken, ben istikrarı seviyordum. Ama bu gece, bir dünya kadını olacaktım.

Tamam, belki de bu çok ileri gitmekti.

Masaya vardığımızda Winston ve Billie hararetli bir tartışma içindeydiler. "Hey, ben gidiyorum," dedim kız kardeşime Fransızca olarak, yanaklarım yanıyordu. "Ben de gidiyorum," diye açıkladı Byron. "River da."

Isı vücuduma hücum etti ve kalçalarımı birbirine sıkıştırdım. Bizi mi bekliyordu? Bizim için hazır mıydı? Oh. Aman Tanrım. Tanrım. İkisi için de çok hazırdım. Yasak gibi hissettirdi. Riskli.

"Tamam." Kız kardeşimin yanıtı kesik kesikti. Winston kardeşini tanıma zahmetine bile katlanmadı.

Billie'nin gözleri benimkilerle buluştu, burnundaki ve yanaklarındaki çiller daha da belirginleşmişti. Byron'ın kardeşi onu kızdırmış olmalıydı. Çillerinin bu kadar belirgin olduğu tek an buydu.

"İyi misin?"

Gözlerini kırptırdı, derin bir nefes aldı ve sonra verdi. Hareketi tekrarladı ve ancak o zaman cevap verdi. "Evet, her şey *mükemmel*."

Evet, hiçbir şey mükemmel değildi. Gözlerim Winston'a kaydı. İlgisiz, neredeyse huysuz görünüyordu. Onun derdi neydi? Daha önce, hasta odasına ilk girdiğimde bana Byron'ı hatırlatmıştı ama şimdi o kadar emin değildim.

Billie ve Winston kısa bir süre bakıştılar, ama ikisi de hemen gözlerini kaçırdılar.

Hmm. Bu düşünceyi daha sonraki bir gün için dosyalamaya karar verdim.

"Seninle kalmamı ister misin?" "Seninle kalmamı ister misin?" diye teklif ettim, her ne kadar üçlü bir ilişki fırsatından vazgeçmek zor olsa da. Hayatımda ilk kez bencil olmak *istiyordum*.

"Kesinlikle hayır." Oturduğu yerden ayağa kalktı. "Ben masama

dönüyorum." Yanıma geldi ve yanağımı öptü. "Sonra görüşürüz. Kendine dikkat et."

Sonra da koşarak arkadaşlarımızın oturduğu yere geri döndü. Rahatlamış bir nefes aldım. Bu düşündüğümde daha kolay oldu.

"Hadi gidelim."

Byron'ın sözleri tenimi daha da ısıttı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Başımı salladım ve kardeşine başka bir şey söylemeden barın arka tarafına doğru ilerledik. Kaşlarımı çattım. Bir köşede kıyafetlerimi çıkaracağımı düşünmediğini umuyordum.

"Üst katta bir odamız var," diye açıkladı sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Barın bir otele bağlı olduğunu biliyordum ama çok süslüydü; daha önce hiç burada kalmamıştım. "Bir oda tutmanın yatıma dönmekten daha hızlı olacağını düşündük."

Elimi hiç bırakmadan ve iri, kaslı vücudunu bir saban gibi kullanarak beni kendine çekti. Kalabalık bardan geçip otelin arka tarafına bağlanan asansörlere doğru ilerledik. River orada asansör kapısına yaslanmış bekliyordu. Yaklaştıkça, bir günah alanına yaklaşıyormuşuz gibi hissediyorduk. Mecazi anlamda tabii.

"Merhaba, Odette."

"Merhaba River," diye nefes aldım.

Vay a n a s ı n ı ! *Bunu yapıyorum. B u n u gerçekten yapıyorum.* Sertçe yutkundum.

Adrenalin pompalandı. Kalbim hızlandı.

Byron'ın parmakları parmak eklemlerimi okşadı ve tenim bu kadar basit bir dokunuşun altında şarkı söyledi. Bana başka bir yerime dokunduğunda ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Karıncalanmalar beklentiyle içimde patladı.

Özgüveni içinden haykırıyordu. Yüksek sesle değil, ama doğru şekilde. Bunu belli etmesine gerek yoktu ve o da bunu biliyordu. Belki de benim afrodisyazım buydu.

Vücudum uğuldadı ve dudaklarım ayrıldı, bekliyordum.

Asansöre girdiğimizde elimi bıraktı ve belimi sıkıca kavradı.

Ding. Asansör kapısı arkamızdan kapandı.

Sertçe yutkundum ve yüzümü Byron'a doğru kaldırdım. Yontulmuş çenesini inceledim. Yüzünü. Dudaklarını. Gözlerini.

Ama gözünü bile kırpmadı. Beni bekliyordu.

Ben de ilk hamleyi yaptım ve aramızdaki mesafeyi hevesle kapattım.

Bölüm 6

Byron

River rahatça duvara yaslanmıştı, gözleri minyon kadınıma dikilmişti. Hayır, *bizimkine* değil. O benim kadınımdı.

Derin bir nefes aldım, sonra verdim. River'ın gözleri bana kaydı, ve başımı salladım.

Bir düğmeye basıp asansörü durdurdu ve gözlerini ondan ayırmadı. Bakışlarında sıcaklık vardı ve lanet olsun, bundan hoşlanmamıştım. Geçmişte, onunla bir kadını paylaşmayı hiç umursamamıştım. Bahse girerdik ve biraz kurnazlık ve stratejiyle bir kadını baştan çıkarırdık. İki taraf da kazanırdı. Kadın hayatının en büyük zevkini alırdı, biz de yaralarımızı gözlerden uzak tutardık.

Ancak bu sefer Odette'in üçlüsüne katılma planım geri tepmiş olabilirdi. Yara izlerimi görmüştü ve onları umursadığını sanmıyordum. Hepsini gördü ve yine de yüz ifadesini arzu doldurdu. Hâlâ beni istiyordu ama sadece beni değil.

Kahretsin, kıskançlık içimi kemirdi.

Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

Bu Odette için, kendime hatırlattım.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Merak etmesi çok doğaldı. Aradaki mesafeyi kapattı, yumuşak vücudu benimkine baskı yapıyordu. İçinde güç vardı. Cesaret. Ama aynı zamanda beni çekiştiren savunmasız bir şey. Onu korumak istememe, bunun onun için iyi hissettirmesini istememe neden oldu.

River arkasından yaklaşarak boynundaki kırmızı saç tellerini nazıkçe fırçaladı. Küçük bedeninde gözle görülür bir ürperti belirdi ama gözleri benden hiç ayrılmadı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor muydu?

Yanaklarını avuçladım ve aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattım. Dudaklarım ona yaklaştı, neredeyse bir nefes uzaktaydı.

"Hazır mısın, baştan çıkarıcı kadınım?"

Çenesini kaldırdı, arzu güzel gözlerini bulandırıyor.

"Evet." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi. İçinden muhtaç bir yalvarış geçiyordu.

Zarif boynunda yumuşak bir inilti titreştiğinde dudaklarım onunkilere daha yeni değmişti. *Tanrım*. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı sestti. Ellerimi vücudunda gezdirirken, dokunuşuma kendini bıraktığını hissettim.

River'ın ağzı onun boynundaydı. Başını geriye atarak River'ın omzuna yasladı ve ona daha iyi erişim sağladı. Ve hala gözleri benim üzerimdeydi. Enfesti. Aç.

Sol elim belinden güneye, eteğinin kenarına kadar gitti. River'ın elleri sırtından aşağı inip muhteşem kalçasında durdu ve onu sıktı. Dudaklarından bir nefes döküldü ve göğüslerini bana doğru iterek kavis çizdi.

Başı öne düştü ve alnını göğsüme yasladı. Bu kadınla eski asker arkadaşım arasında neredeyse hiç mesafe yoktu. Onunla benim aramda. İkimiz de meraklı bir kadına nasıl dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren bir zevk yaşatacağımızı biliyorduk. River ağzını kadının boynunda gezdirirken bakışları bana kaydı. Gözlerinde iyi olup olmadığımı soran bir soru vardı.

Ama bu benimle ilgili değildi. Bu Odette'le ilgiliydi, onu kovup kendime saklamayı ne kadar çok istesem de. River'ın eli Odette'in kırmızı yelesini yana doğru itip omuzlarının kenarına öpücükler kondururken başımla onayladım.

Parmaklarım kıvrımlarına ulaşana kadar iç uyluklarında gezindi. Amını avuçladım ve nefesi kesildi.

Beni orada istedi. Bana *ihtiyacı vardı*.

Başını kaldırdı, yüzüme baktı ve ağzını hafifçe araladı. Saf şehvet gibi görünüyordu. Ve gözleri -içlerindeki altın parçacıkları- daha da parlıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, nefes nefese ve muhtaç bir halde. Kalçaları dokunuşuma doğru eğildi, sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu. Parmaklarımı sırlıklam kıvrımları boyunca gezdirdim, tangasının ince malzemesi beni amından ayıran tek şeydi.

River ağzını onun boynunun arkasında ve daha aşağıda gezdirirken, o omuzlarımı kavradı, parmakları pazılarımda kıvrıldı.

Ağzımı göğsüne götürdüm, parmaklarım hâlâ girişiyle alay ediyordu. İnlemeleri boşluğu doldurdu.

Ben dekoltesine öpücükler kondururken narin parmakları saçlarımın arasına girip onları kavradı. Onun tadının, burnumda dönen ve sikimin zonklamasına neden olan elma kokusunun tadını çıkardım. Sarhoş ediciydi.

Külotunu kenara ittim ve parmaklarım kıvrımlarında gezinerek klitorisini buldu.

"Byron, ohhh-"

Dudaklarımı boynunda gezdirdim, boğazının çukurunu öptüm. Onu yaladım. Onu ısırdım. Göz ucuyla River'ın elinin kırmızı saç tellerine dolandığını, ağzının çıplak omuzlarının kenarını öptüğünü, elinin kolunu yavaşça aşağı yukarı sıyırdığını gördüm.

Kıvranıyordu. İnledi. Nefes nefese kaldı.

Önceki zamanlarda, yatağımıza aldığımız kadınların kendilerini el üstünde hissetmelerini sağlayan, dokunuşlarıyla, fısıldadığı sözlerle zevklerini artıran hep River'dı. Ben her zaman onları sikip bırakan bir adamdım.

Odette'leyken ona zevk vermek, tatlı sözler fısıldamak ve her şeyimi ona vermek istiyordum. Onu becermek ama asla terk etmemek. O benim için bağımlılık yapıcıydı. Beni bu kadar çabuk içine çeken şeyin ne olduğunu bile tam olarak kestiremiyordum. Bunun güzelliği olabileceğini düşünmüştüm, ama aynı zamanda yaralı sırtımdan kaçmaması ve omurgalı olması ve beni ikinci bir düşünce olmadan azarlaması gerçeği idi. Emin değildim ama onu daha önceki hiçbir kadından farklı olarak istediğimi biliyordum.

Parmaklarım klitorisinin etrafında dolaştı. Titriyordu, küçük iniltileri bana bundan hoşlandığını söylüyordu. Vücudu River ve benim aramda bir ileri bir geri gidip geliyordu ama gözlerini benden ayırmıyordu. Her zaman bana. Sanki sadece ikimiz varmışız gibi.

Nefes alış veriş sertleşene kadar elimin avuç içi kasık kemiğine değdi.

"Daha fazla," diye talep etti ve bu tek kelime neredeyse pantolonumun içinde patlamama neden oluyordu.

Parmaklarımı amının içine sokarken aynı zamanda ağzını tuttum, dilim keşfediyor, nefesini yutuyordu. Çıkardığı her sesi yutmak ve kendime saklamak istiyordum.

Bağımlılığımın ilk ipucuydu.

Bölüm 7

Odette

S duygular içimde çarpıştı. Bir kasırğa gibi.
Daha fazlasını istedim. Getir. Getir. Devam et.
Zevkin bu şekilde hissedilebileceğini hiç bilmiyordum. Şaşılacak
bir şey yok.

Kardeşim her şeye hazırды. Bu heyecan vericiydi. Enfesti. Sarhoş edici.

Elleri üzerimdeydi. River'ın ensemdeki ağzı bedenimi titretiyordu. Sırtımda ve kıkımda dolaşan elleri beni canlı ve şehvetli hissettiriyordu. Kendimi doyumsuz, açgözlü hissediyordum, her yerde dokunuşlarına ve dudaklarına daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Her öpücük içimdeki her hücreyi harekete geçiren bir kibrit çakılması gibiydi. İki adam bana dokunduğunda bir titreme beni sarstı. Beni öptüler. Beni tükettiler.

Ve Byron. Lanet olsun. Artık onun adını unutmamın imkanı yoktu.

Bakışları benimkilerle buluştu. Maviydi. Kararan bir gökyüzü gibi. Bir sahiplenme titreşimi

-muhtemelen saplantılı delilik- bakışlarında parladı. Ve Tanrı yardımcım olsun, bu hoşuma gitmişti. Derin, kaba bir ses bacaklarımın arasında uğuldadı ve Byron'ın beni kavrayışı sıkılaştıkça gözlerim yarı kapalı hale geldi.

Bu adam *bağımlılık yapıyordu*.

Önünü benimkine bastırdı, tüm sert kasları ve gücüyle. Göğüslerim onun vücudunun sıcaklığı altında yandı. Meme uçlarım sertleşti. Derimin altında kıvılcımlar çıkıyor, iki erkeğin aşırı uyarılmasıyla cızırıyordu. Byron'ın kalbi benimkiyle mükemmel bir ritim tutturarak göğsümde sertçe atıyordu ve aptal kalbim bunu çok romantik buluyordu.

Dudaklarım onunkileri aradı, onun tadını arzuladım. Ellerini üzerimde görmek istiyordum. Tenimin her santiminde. Bana vereceği her şeye ve her şeye açtım.

Öpüşmeyi kesti.

"İstediğin her şeyi," dedi Byron, sesi kanımı daha da ısıtarak. "Ne istersen," diye mırıldandı River.

İkisi de bana doğru daha sert bastırdılar - biri arkamda, biri önümde - beni sıkıştırdılar. Adrenalin damarlarımdan pompalanıyordu. Bu duygudan sarhoş oluyordum.

Elbisem belime dolanmıştı, River'ın elleri çıplak kıcımdaydı, kavırıyor ve sıkıyordu. Byron'ın parmakları içimde çalışıyor, duvarlarım onların etrafında kenetleniyordu. Çok yaklaşmışım. Aylardır seks yapmamak sonunda beni yakalamıştı.

Byron'ın sert siki bana sürtünüyordu ve hissettiğim kadarıyla çok büyüktü. Büyük bir H ile. Ağzımı tüketti, aç ve talepkar. Sahiplenici. Bana dokunduğu her yer beni yakıyordu.

Byron dudaklarıma yapışıp ağzını dudaklarıma bastırırken, River dudaklarını boynumda gezdirerek beni şehvetli bir şekilde öptü ve burnunu tenimde gezdirerek derin derin içine çekti.

Byron klitorisimi daha hızlı ve daha sert okşadı. Parmakları amımın derinliklerine daldı. Dizlerim titriyordu. Titriyordum, beni dik tutan tek şey River'ın dolaşan ellerinden aldığım destektir. Seksim daha fazlası için ağrıyordu. Byron'dan daha fazlası. Bu hissin daha fazlası. Bu zevkin daha fazlası.

Arzularım daha da alevlendi. Zevk daha sıkı sarıldı. Byron ağzımı yalayıp yutarken beni parmaklarıyla acımasızca becerdi. Sonra parmaklarını bükerek içimdeki o noktaya vurdu.

Coşku bana çarptı, zihnimi herhangi bir sebep veya düşünceden arındırdı. Bembeyaz bir zevk içime çöktü. Byron iniltiLERİMİ açgözlülükle sahiplenerek yutarken, River'ın ağzı enseme ve çıplak sırtımda öpücükler bırakmayı, ısırmayı ve yalamayı hiç bırakmadı.

Sadece ben ve iki adam, dünyada yalnızdık. Hayatımın en iyi orgazmıydı.

Sonra Byron'ın eline karşı sallandım, başka bir tur için istekliydim. "O kadar çabuk değil," diye homurdandı, parmaklarını çekip dudaklarına götürdü ve emerek temizledi.

Yüce İsa.

Bacaklarımdaki ağrı tüm gücüyle geri geldi. Zonkluyordu. Kendimi boş hissediyordum. Ona ihtiyacım vardı. Belki ikisine de, birlikte.

"Elma gibi kokuyorsun," diye fısıldadı River arkamdan. Omzumun üzerinden ona baktım ve asansöre bindiğimizden beri ilk kez onun şehvetli gözleriyle karşılaştım. Kahretsin, çok ateşliydi. Byron bacakların üzerinde seks yapıyordu ama bu adam

seni eritebilir. "Eminim senin amının tadı da elmaya benziyordur." Yaramazca sırttı. Yüzünden kendini beğenmiş bir ifade geçmeden önce gözleri sadece bir saniyeliğine Byron'a kaydı. "Her santimini yalamak, öpmek, yemek istiyorum."

Byron hırladı. *Gerçekten* hırladı ve gözlerim tekrar ona kaydı. Arkamdan yumuşak bir kıkırdama geldi ama ben Byron'a odaklanmaya devam ettim.

O-

Hayır, olamaz. Birbirimizi tanımıyorduk bile.

Byron'ın ağzı morartıcı bir öpücükle benimkine çarpıp beni sertçe tüketirken kaşımı kaldırdım. "Senin amını benden başka kimse alamaz," diye homurdandı dudaklarıma karşı. Eli tekrar elbisemin altına girdi ve parmaklarını sıırılsıklam olmuş amımın içine soktu.

"Benim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Byron kıskanıyordu! Ve eğer River'ın kıkırdaması bir gösterge ise, bunu biliyordu.

Ama hoşuma gitti. Kıskançlığı. Sahipleniciliği.

Byron'ın parmakları hâlâ içimdeydi, girip çıkıyordu, kirpiklerimin altından onu izlerken ona karşı sallandım.

"Bunu daha önce de yaptığımı sanıyordum," diye nefes aldım, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Başka bir orgazmın omurgamda süründüğünü hissedebiliyordum.

"Evet." Kaşımı kaldırdım. "Sadece *seni* paylaşmak istemiyorum."

Onun bu itirafı içimde bir memnuniyet sarmalına yol açtı. Sıcak ve ağır.

"*Sen* amımı yalarken River ne yapacak?" Bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Ben. İğrenç sözler. D a h a da iğrenç, günahkar eylemler. Ve ben bundan hoşlanıyordum. Her şeyin önümdeki bu adamla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Byron Ashford teslim edebilirdi. Ve zerre kadar şüphe duymadan, onun nihai zevki sunacaktı.

Beni River'dan uzağa doğru döndürdü ve sırtımı duvara yasladı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"İzleyebilir." Byron'ın sesi karanlıktı. Sahipleniciydi. O kadar tehditkârdı ki, River şu anda beni öpmeye kalksa bile bunun bedelini cehennemde ödeyeceğinden korkuyordum.

Bu ménage à trois daha yeni başlamıştı ve ne kadar eğlenceli olsa da - sürdüğü sürece - Byron ile geçireceğim bir gecenin, resimde başka bir erkek olmadan en çılgın fantezilerimin yerini alacağını tahmin ediyordum.

Evet. Lanet olsun. Lezzetli. Ve heyecan verici.

İki erkek olması ne kadar sürükleyici olsa da, sadece Byron'ı tercih ederdim. Nedenini tam olarak kestiremiyordum. Ona karşı tarif edilemez bir bağ hissediyordum. Belki de gözlerinde algıladığım yalnızlık hissiydi. Ya da belki de mavi elektrik bakışlarındaki sahiplenici ifade ilgimi çekmişti. Bazı nedenlerden dolayı, bunu keşfetmek ve bizi nereye götüreceğini görmek istedim. Sadece ikimizi.

Yine de, senkronize bir şekilde iyi çalışıyorlardı ve hem ağızlarından hem de ellerinden aldığım zevk, ne yapacağımı bildiğimden daha sıcaktı. Byron benim için fazlasıyla yeterliydi ve tüm dikkatimin onun üzerinde olmasını istiyordum. Yine de Byron'ın sadece onu tercih ettiğimi bilmesine asla izin vermeyecektim. O zaten yeterince ukalaydı.

Ben de River'a baktım. Belki onun izlemesi daha iyi olurdu. Bir anda aklıma geldi. Bu fikir beni heyecanlandırdı, beni ateşlendirdi ve rahatsız etti. Görünüşe göre vanilya seksten çok daha fazlasıyla ilgileniyordum.

"İstiyor musun-" Sesim nefes nefese çıkmıştı, ona sorma fikri kalbimin hızını iki katına çıkarmış, beni ateşli ve sinirli hissettirmişti.

Sorumu asla bitiremedim çünkü Byron külotumu aşağı çekti, parçalanmış malzemenin sesi boşluğu doldurdu. Güçlü parmakları ayak bileğime dolandı ve başı bacaklarımın arasına gelene kadar kalçamı omzunun üzerinden geçirdi.

Kıvrımlarıma doğru hırladı, sanki kişisel cennetini bulmuştu. Başım duvara yaslandı ve gözlerim kapandı, River unutulmuştu.

Dili ıslak merkezimde gezindi. Kalçalarım kafasına doğru gıcırdarken, amımı hoyratça yedi. Acımasızdı.

Beni yalıyor. Beni yutuyor. Beni tüketiyor.

Göz kapaklarımı araladığımda River'ın beni izlediğini gördüm -kollarını rahatça kavuşturmuş asansör kapısına yaslanmıştı- alev alev yanan bakışları vücudumda geziniyordu. Bir anlığına bakışlarımız birleşti, gözlerindeki bir şey bana zaten onun arkadaşı olduğumu söylüyordu. Evet, River beni istiyordu ama River'ın bakışlarında Byron'inkiler gibi saplantılı bir çılgınlık yoktu.

Gözlerim dizlerinin üzerindeki muhteşem adama kaydı. Bu sonsuza dek hayatımın en ateşli gecesi olarak hafızama kazınacaktı. Byron Ashford'la, Şeytan'ın kendisinden bile daha ateşli bir adamla.

Bedenimi nasıl çözeceğini zaten biliyordu. Klitorisimi ısırdı ve ellerimi başına götürdüm, parmaklarım saçlarına dolandı. İnleyerek ve nefes nefese yüzünü becerirken saçlarına tutundum.

"Byron," diye bağırdım. "O-oh-"

Başını ittim, biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Son orgazmdan sonra amım çok hassaslaşmıştı. Çok fazlaydı. Yeterli değildi. Aramızda boşluk bırakmayı reddetti. Acımasız ve istekli bir şekilde yaladı ve yaladı. Çok istekliydi.

Kalçalarım onun ağzına çarptı. Zevk kıvrılıyordu. İçime bir dalga çarpına kadar en enfes ıstırap gibi kıvrıldı.

Byron dilini girişime soktu, başparmağı klitorisime sürtünürken içimde beyaz bir zevk sarmalı oluştu. River'ın yanımda durup beni izlediğini bilmek her şeyi daha da arttırıyordu. Kalbim kulaklarımda çınlıyor, o kadar hızlı çarpıyordu ki nefesimi tutamıyordum. River'ın ağır bakışları tenimi okşuyordu ama tüm dikkatim dizlerinin üzerindeki adamdaydı.

Zevk vücudumun her zerresini sarmış, damarlarımda alev alev yanıyordu. Her hücreme doldu. İçime ürpertiler gönderdi.

"Tadının mükemmel olduğunu bilmeliydim," diye mırıldandı Byron ve kalbim ısındı. Elleri kışıma geldi, okşadı ve bir avuç yakaladı. Omurgama bir ürperti yayıldı, bana sunacağı başka her şeye hazırdım.

Tüm bedenim ona o kadar uyumluydu ki bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Göz kapaklarımı araladım, ağır göz kapaklarının arasından onu izledim. Dizlerinin üzerinde bile bir kral gibi görünüyordu.

"Sanırım kaybettim," diye mırıldandım, usulca gülümseyerek. Bana sorgulayan bir bakış attığında, "Önce ben senin adını haykırdım," diye ekledim.

Ayağa kalktı. Arkadaşının amımı ve bacaklarımı görmesini nasıl engellediği gözümünden kaçmadı. Tanrım, River'ın tek yapabildiği izlemekken bu kadar zevk almak bencillik gibi geliyordu ama görünüşe bakılırsa umurunda değildi.

Bana şeytani bir sırıtış attığında gözleriyle tekrar karşılaştım. "Ben gidiyorum," dedi ve asansörü tekrar hareket ettiren düğmeye bastı.

Ding.

"İyi geceler, muhabbet kuşları." Ve bir hayalet gibi, River gitmişti. Muhtemelen ciddi bir mavi top vakasıyla.

Bölüm 8

Odette

W Byron'ın elleri kıçımı kavradığında ve ağzı benimkini aldığında asansörden zar zor çıkabildim. İkimizi de duvara çarpmadan önce bacaklarım beline dolandı. Ağzı benimkini mahvetti. Neredeyse River'ın tüm izlerini silmek istercesine aç bir şekilde boynunu uzattı.

Daha yeni orgazm olmuşum -iki kez- ve bana dokunuşu, öpüşü beni bir kez daha orgazm olmak için titretiyordu.

Bu kimya akıl almazdı. İnanılmazdı. Yine de, oradaydı. Aramızda dönüyordu. Bizi tüketiyordu. Bugün biri bana gecemin böyle geçeceğini söyleseydi, ona inanmazdım.

Çok doğru hissettirdi. Çok doğal.

Benim görüşüme göre -ki bu görüş uzun süreli yoksunluğum nedeniyle tamamen çarpıtılmış olabilir- o her günaha değerdi. Her karanlık zevke.

Bir daha onun gibi bir adamla birlikte olma fırsatını yakalayamayacağımı biliyordum. Bahar tatilinden hemen sonra Stanford'a dönecektim. Tıp fakültesi çok yoğunlu. Cerrah olmak, sonra da Afrika'da BM'de birkaç yıl çalışmak istiyordum. Bu hedefler benim için kendi adım kadar gerçekti ama şu an için bu adamdan başka hiçbir şey yoktu.

Köprücük kemiğimi ısırdı, boynumla omzumun birleştiği hassas eti emdi.

"Kapı," diye nefes nefese başımı yana eğdim. Üzerimdeki ağzı cennet gibiydi. Elleri daha da iyi hissettiriyordu.

Byron bir yerlerden bir anahtar çıkardı ve kapı kolunun üzerinde gezdirdi. Tökezleyerek odaya girdik ve beni yatağa fırlattı, karanlık, sahiplenici bir bakışla vücudumu süzdü. Üzerimde hâlâ elbisem vardı ama çıplak da olabilirdim.

Birbirimize baktık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, aramızdaki hava o kadar çok elektrikle çatırdıyordu ki bir patlamadan korktum.

"İkinci düşünceler?" Fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı, göğsü benimkiyle senkronize bir şekilde inip kalkıyordu. "Sikeyim hayır."

Gömleğini omuzlarına çekti ve nefesim kesildi. Tıpkı muayene odasında gömleğini çıkardığında olduğu gibi. Muhteşem bir göğsü vardı; geniş, kaslı ve zeytin tenliydi. Ve o karın kasları.

Gözlerimi göbeğinden başlayıp kot pantolonunun içinde kaybolan bir tutam saçın üzerinde gezdirdim. Amım onun için çılgılık atıyordu. İhtiyaçtan çok ağrıyordu.

Dudaklarımı yaladım, gözlerim onu içine çekti. "Kotunu çıkaracak mısın?"

Koyu renk saçları gözlerinin parlak mavi görünmesine neden oluyordu; gözlerinin ardındaki güç bana hükmediyordu. Bu adamda var olduğunu bilmediğim bir yanıma ortaya çıkaran bir şey vardı. Ya da belki de başından beri onu bekliyordum.

Hızlı bir hareketle -gözleri benimkilere kilitlenmişti- pantolonunun fermuarını açtı ve kot pantolonunu attı. *Tabii ki* komando oldu. Aleti serbest kaldı. Sert. Pürüzsüz. Ve o kadar büyüktü ki, gözlerimin açılmasına ve amımın zonklamasına neden oldu.

Aramızdaki bu kimya ham ve her şeyi tüketen bir şeydi. Burada kimin yetkili olduğu konusunda hiçbir hata yoktu. Tamamen erkekti ve saf bir baskınlığı vardı. Sahiplenici ve tehlikeli.

Buna izin verdim. Aslında, buna ihtiyacım vardı.

Yavaşça kendini okşamaya başladı, bakışları hiç dalgalanmıyordu. Ağzım açık kaldı. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onun kendine dokunduğunu görmek çok ateşliydi. Zevk omurgamdan aşağı dalgalandı. Uyarılma kalçalarımın arasına damladı ve utanmadan bacaklarımın açılmasına izin verdim, bana ne yaptığını görmesine izin verdim.

Mavi gözleri neredeyse siyah havuzlara dönüştü. Kendini sert ve hızlı bir şekilde sarsarken omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar esnedi. Göğsüm inip kalkıyor, kulaklarımdaki uğultu artıyordu. Kahretsin, onu içimde istiyordum. Bu adam fantezilerimi süslüyordu. Porno, bu adamın otuz bir çekme görüntüsünün yanında hiçbir şeydi. Sıcaktı... erotikti.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve çenesi sıkıştı. "Elbiseyi çıkar," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Sana çıplak ihtiyacım var."

Cinsel organım sıkıştı. Kanım şehvetle uğuldadı. İkinci kez sormasına gerek yoktu. Sandaletlerimi tekmeleyerek elbisemin eteklerine uzandım ve başımın üzerine çektim. Elbisenin içinde sutyen vardı ve daha önce külotumu yırttığı için saniyeler içinde tamamen çıplak kalmıştım.

Çıplak ve geniş yatağın üzerinde diz çökmüş halde bir sonraki emrini bekledim.

Burası onun bölgesiydi ve ben onu memnun etmek için yanıp tutuşuyordum.

"Buraya gel ve sikimi yala, Madeline." Sesi saf gınahtı.

Karanlık. Raspy. Zorlayıcı.

Yataktan fırlayıp dizlerimin üzerine çöktüm, onu tatmak için yanıp tutuşuyordum.

Onu ağızma aldım, elimle bir aşağı bir yukarı yumrukladım. Tadı çok güzeldi. Tuzlu. Misk gibi.

"Ağızını sikerken bana bak," diye homurdandı.

Çenemi hafifçe kaldırdığımda, onun kapüşonlu gözlerle beni izlediğini görebiliyordum. Sıcaklığını tenimin her santimetresinde hissedebiliyordum.

Ağızma girip çıkıyor, boğazımın arkasına vuruyordu.

"Kahretsin... ağzın cennet gibi," diye homurdandı.

Orgazmım yaklaşıyor, onun dölünün tadını alıyordum. Başını tavana doğru eğdi ve yumuşak bir patlamayla ağızımdan çıkmadan önce bir anlığına gözlerini kapattı.

Elimin tersiyle ağızımı sildim. "Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak sordum. Belki de oral seks becerilerim eksikti. Tanıdık öz bilinç geri döndü, omurgamda sürünerek ilerledi.

"Gök boğaldığımda senin amına gireceğim," diye hırladı aceleyle. "Yatağa uzan."

Oh.

Cevabımı beklemedi. Onun yerine beni yerden kaldırdı ve önünde çırılçıplak bıraktı. Gözleri vücudumda gezindi.

-Yavaşça ve tembelce tenimin üzerinde gezinirken beni içine

çektii. "Çok güzelsin amına koyayım."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, arzuyla parlıyordu. Aramızda bir karanlık ve tutku akımı vardı ve daha önce yeterli olma konusundaki endişelerim pencereden uçup gitti. Ağızı benimkini aldı, dili açık dudaklarımın arasından kayarak dilimi emdi.

Dizlerim büküldü ve elleri belime geldi, beni tuttu. "Korkuyor musun?"

Başımı salladım. O kadar tahrik olmuşum ki, daha içime girmeden başka bir orgazmın beni çarpmasından korkuyordum.

"O zaman ne var, Odette?" Yüzündeki ifadeden istediğini elde etmeye alışkın olduğu anlaşıyordu. Bu ister cevaplar olsun. Ya da iş anlaşmaları. Ya da ben.

"Bana Madeline diyeceğini sanıyordum," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Kötü bir kız olduğunda sana Odette diyeceğim." Başımı salladım ama dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

Yanaklarım kızardı ve kıvranarak kollarımı vücuduna doladım ve yüzümü sert göğsüne gömdüm. "Seks yapmayalı uzun zaman oldu ve ben sadece bir erkekle birlikte oldum. Sen muhtemelen birçok kadınla birlikte olmuşsundur. Kendimi utandırabilirim."

Yanağımı avuçladı ve ona bakmamı sağladı. "Seni iyi hissettireceğim. Tek istediğim bu. Utanmak yok. Utanmak yok. Anladın mı?"

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Üçlü ilişkiden çok uzak, ha?"

Beni kucağına aldı ve yatağa yatırdı. "Sikeyim senin üçlü ilişkini. Sen benimsin. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye nefes aldım.

Bacaklarımı araladı ve ayak bileğimi öperken karanlık bir şekilde gülümsedi, sonra iç uyluklarıma doğru ilerledi. Dizlerim açıldı, genişledi ve beni ona tamamen açık bıraktı. Yüzü amımın üzerinde oyalanıyor, derin derin içine çekiyordu. Gözleri kapandı, yüzünde mutluluk ifadesi belirdi.

"Tadın da tıpkı kokun gibi," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Elma gibi. Hepsi benim."

Aramızdaki hava çatırdadı. Düzensiz nefes alışım boşluğu doldurdu ve vücudum onun sesinden ve gözlerindeki bakıştan titredi. Bu adam bir tanrıydı, ama beni izleyişine bakılırsa, bir tanrıça olduğumu düşünebilirdiniz.

Eğildi ve beni öptü, dili ağzımın her köşesini okşuyordu. Bacaklarım daha da açıldı ve sert aletin sıcak girişime bastırıldığını hissettim. Aletin başı içime daldı, ucu ancak görünüyordu. Kalçalarım kemerli, amım onu içimde hissetmek için kenetlenmişti.

Başım yastıklara düştü ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandım, bakışlarını bedenlerimizin neredeyse birleştiği yere kilitlenmiş bulmak için gözlerimi açtım. Bakışlarındaki ateş ikimizi de küle çevirmeye yetmişti. Giderek daha derine kaydılar ve ikimiz de bu his karşısında inledik.

"Çok sıkıyım."

"Çok büyüksün," diye inledim. Elini göğsüme götürdü ve neredeyse tamamen dışarı çekmeden önce kavradı, sadece geri itmek için. "Ohhh-" Tekrar itti. Bu sefer daha derine ve daha sert daldı, beni doldurdu.

İkimizin de ağzı açık kaldı. Zonklayan aletini içimde çok derinde hissedebiliyordum, içimi titretiyordu.

"Çok iyi," diye bağırdı ve tekrar içeri girdi. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlandı, omurgam yataktan aşağıya doğru eğildi.

Dondum kaldım. "Byron," dedim, sesimi panik kaplamıştı. Sakinleşti, gözleri benimkileri buldu, mavi bakışlarında endişe vardı. "Prezervatif."

Gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı. "Lanet olsun." Beynindeki sisi temizlemek istercesine başını salladı. Benim her yerimi dolduran sisin aynısıydı bu. "Asla unutmam," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Sonra bakışları benimkini buldu - yumuşak ve karanlık bir şeyle doluydu - ardından dudakları geldi. Öpücük yumuşaktı, hiçbir çekince yoktu. Tembel ve tatlıydı. Sanki zaten onunmuşum gibi. Uzun, derin bir yalamayla bir santim bile uzaklaşmadı. "Özür dilerim, bebeğim. Ben temizim."

Yutkundum, kalbim yeni tanıştığım bir adam için alışılmadık bir şekilde ısındı. Yine de doğru hissettirdi. Sanki o aradığım kişiydi. Babamın anneme olan aşkını tarif edişine benziyordu.

"Ben de kendimi unuttum," diye mırıldandım. Kendimizi hırpalamamızın bir anlamı yoktu. İçimde işi henüz bitmemişti. "Ben de temizim. Kontrolden sonra-"

Beni bir öpücükle kesti. "Sana güveniyorum."

İşin komik yanı... Ben de ona güveniyordum. "Lütfen prezervatifin olduğunu söyle," diye boğuldum, sesim muhtaç bir iniltiye dönüşmüştü.

İçimden kayarak çıktı, dölleri -ya da belki benim sularım- sikiinin her tarafına bulaşmıştı. Şimdiden içimde olması için can atıyordum. Ayağa kalkıp cüzdanını aldı, içinden bir prezervatif çıkardı ve komodinin üzerine geri attı. Bana uzattı.

"Bana giydir."

Dudaklarımı yaladım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarımın kırılmasından korktum. Paketi açtığımda folyonun çıtırtısı odayı doldurdu. Doğrudum, prezervatifi takarken eğilip onu usulca öptüm. Sonra onu sırtüstü yatırdım ve iri bedeninin üzerine oturdum.

Beni kendine çekti, yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Mavileri beni büyülüyor, baştan çıkarıyordu. Gözlerine bir kez baksam sonsuza dek kaybolabilirdim.

"Beni becermek mi istiyorsun?" Ağzı benimkine değdi.

"Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin," diye tekrarladım, daha önceki sözleri etrafımızda yankılanıyordu.

"O zaman sik beni." Sırıttı, bana yavaş ve seksi bir gülümseme verdi. "Isındığında seni sikeceğim."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Söz mü?"

"Şerefim üzerine." Kıçımı hafifçe tokatladı. "Şimdi sikime bin, Madeline."

Bana Madeline dediğinden beri iyi bir kız olmaya geri dönmüş gibiydim. Umutsuz bir öpücükle ağzımı aldı. İri elleriyle kalçalarımı kavradı ve sikini giriş yerimde hissettim. Beni aşağıya doğru yönlendirdi, kalın siki içimi doldurdu, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan yolun geri kalanını bana çarptı.

"Ohhhh." Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı, nabzım zonkluyordu.

Beni aşağı yukarı hareket ettirirken gözlerimiz kilitlendi ve onun her bir santimini hissedebiliyordum. Kalın gövdesi içimde şişiyordu. Sanki hayatında gördüğü en güzel kadınmışım gibi bana bakarken gözleri kapalıydı.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadım, onu öpmek için öne doğru eğildim. Onu öpmek beni boşaltmak için yeterliydi. Eski sevgilimle yaşadığım seksten daha iyiydi.

Kalçalarım yuvarlandı. Dillerimiz dans ediyor, birbirlerine doğru dönüyordu. Boğazımdan hafif bir inilti yükseldi. Çaresizlik beni yiyip bitiriyor, içimi yakıyor ve pençeliyordu. Onun her şeyine ihtiyacım vardı.

Beni kalça kemiklerimden tutup tekrar sikinin üzerine oturttuğunda nefesim kesildi, göğüslerim zıpladı. Leğen kemiği hassas etime sürtündükçe içimde sıcak bir zevk oluşuyordu. Hareketlerim her hamlede daha da çılgınlaştı. Ona sertçe bindim.

Tısladı, gözleri bağlandığımız yere sabitlenmişti. İkimiz de derin nefesler alarak onun beni sikmesini izledik. Aletinin içime girip çıkmasını izlemekle ilgili bir şey, zevkimin daha sıkı ve daha sıkı bükülmesini sağladı ve duyularımı ezdi.

Güçlü parmakları kalçalarımın saplandı, beni üzerinden kaldırdı ve sonra tekrar kalın, uzun sikinin üzerine oturttu. Beni derin ve sert bir şekilde becerdi, ben de karşılığında onu aynı sertlikte becerdim. Onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin değildim.

Eli boğazıma geldi ve beni aşağı çekerek ağzımı tüketen bir öpücük için aldı. Göğüslerim onun sert göğsüne sürtünüyordu. Vücutlarımızın değdiği her yerde sürtünme cızırdıyordu. Tenim yanıyordu.

"Daha sert," diye inledim. "Siktir, daha sert istiyorum."

Bir piston hızıyla içime pompalarken tutuşu sıkılaştı. Üstte olabiliyordum ama tüm kontrol ondaydı.

"Benim için gel, bebeğim."

Orgazm beni sertçe vurdu, gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve ciğerlerimden nefesimi çaldı. Tırnaklarım pazılarına battı ve omzunun boynuyla birleştiği yeri ısırdım. Kalın shaftının etrafında sarsıldım, içim sanki cankurtaran halatımmış gibi onun etrafında kenetlendi.

Sert bir sesle boşalırken sikişinin sarsıldığını hissettim. Birbirimize sarıldığımızda nefes nefese kalmıştık, benim bedenim onunkinin üstündeydi, terden kayganlaşmıştı ve kalplerimiz birlikte çılgınca atıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, zihnim bulanıktı. Orada uzandık, nefeslerimiz ani sessizlikte ağırlaştı. Aman Tanrım, ben ne yapmıştım? Ben iyi kız kardeşim, güvenilir olan. Şehvetle beslenen sis yavaşça dağıldı ve gerçeklik düşüncelerimi sardı.

Asansörde iki erkekle edepsiz bir an yaşamıştım ve sonra da son derece güzel ama yine de yabancı biriyle seks yapmıştım. Ama ayak parmaklarımı kıvıran, *inanılmaz bir* deneyimdi. Yine de yanlış mıydı?

"İyi misin?" Byron'ın kasları sertleşti. "Seni incittim mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Ben sadece..." Yüzümü boynuna gömdüm. "Biraz utanabilirsin."

"Utanacak bir şey yok," diye homurdandı. "Sen -mükemmeldir."

Ben onun üstündeyken bile tüm kontrol ondaydı. Bu hoşuma gitti, benim zevkim için kontrolü ona vermeye fazlasıyla istekliydim.

Vücudumdaki ısı anında alevlendi, sert, yontulmuş vücudunun yumuşak vücuduma karşı kalıplanmasıyla midemde aşağı doğru çiçek açtı. Vücudunun her bir santimetresinden ısı yayıyordu ve yorumu aklımın önüne geldi. *Normalden daha ateşli koşuyor.*

Sonra hatırladım. *Sırtını*. "Sırtın iyi mi?" diye sordum, endişeliydim ve çarşaflara sürtünmemesi için yer değiştirmeye hazırdım. Bizi ters çevirdi, böylece yan yana, birbirimize bakıyorduk.

"Sırtım ve aletim hiç bu kadar iyi olmamıştı," dedi prezervatifini atarken.

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı ve kendimi rahatlamaya ve anın tadını çıkarmaya bıraktım. Derin derin nefes alarak onun erkeksi kokusunu içime çektim - narenciye ve sandal ağacı. Sonunda... Sonunda *la petite mort* deyimini anlamıştım. Küçük ölüm. Hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman. Bu geceye kadar.

Kendimi mahcup hissederek bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim. Aramızda sessizlik uğuldadı ve Byron derimin altına işleyen bir yoğunlukla bana baktı.

"Çok güzelsin." Sesinin yumuşaklığı beni şaşırtmıştı ama hoşuma gitmişti. Sıcak bir esinti gibi tenime yerleşti. Ama üzerimde gezinen ellerini daha da çok sevdim.

Arzuyla dolu, ağır ağır kapanan gözleriyle karşılaştım. Ellerim göğsüne dayanmış, parmaklarım kaslarına hafifçe dokunuyordu. "Sen de öylesin," diye mırıldandım.

Ağzı seğirdi. "Seninle kıyaslandığımda ben yaralı bir ihtiyarım."

"Peki, ihtiyar," diye takıldım, ellerimi göğsünde ve yontulmuş karın kaslarının üzerinde gezdirdim. "Saygıyla katılmıyorum. Bence yaraların da dahil olmak üzere hepiniz mükemmel ve güzelsiniz."

Yumuşak vuruşlarla beni ovmaya devam etti, nefes alış verişlerimiz normale döndü. "Bu yaşlı adam sana ikinci raundu göstermeye hazır. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Birdenbire Pierre uzak bir anı oldu. Beni küçümseyen, bana vanilya diyen sözlerinin artık bir önemi yoktu çünkü bu adamla çok coşkulu bir deneyim yaşamıştım. Ve daha işimiz bitmemişti.

"Hodri meydan," diye mırıldandım, kalçalarım beklentiyle zonklarken içimde heyecan kabarcıkları oluştuğunu hissettim.

"Bu adam seni bütün gece ayakta tutacak," diye geveledi, ağzı tenimin üzerinde geziniyordu. "Çünkü sen benimsin."

Sözünü yerine getirdi.

Ama yalan söyledi. Ben onun değildim ve o asla benim olmayacaktı.

Çünkü sabah olduğunda soğuk bir gerçekliğe ve aynı soğuk mavi gözlere uyandım.

Bölüm 9

Odette

I Aniden doğruldum ve çıplak bedenimi çarşafı kapattım. Byron'ın daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen bir adam sandalyede rahatça oturmuş, purosunu tütürüyordu... gözlerim saate kaydı... on oluyordu

Sabahleyin.

"Kimsin sen?" Byron'ı ararken saçlarım bir ileri bir geri savruluyordu. Çarşafı çeneme kadar çekip kendimi gizleme isteğimle savaştım. Bu adam neden buradaydı?

Bakışları beni tepeden tırnağa değerlendirdi. Ben de aynısını yaptım.

Beş parçalı gri takım elbisesi adama mükemmel bir uyum sağlamıştı. Etrafında acımasız bir hava dönüyordu, üst dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. Ataerkil bir burun ve yüksek elmacık kemikleriyle birlikte, adam iyi durumda görünüyordu. Ve yaşına göre çekiciydi. Ama beni sinirlendiren gözlerindeki bakıştı. Saçlarında tek bir gümüş tel bile yoktu ama en azından altmışlı yaşlarında olduğu belliydi. Mükemmel şekillendirilmişti, tek bir teli bile yerinde değildi.

"Tekrar soruyorum, sen de kimsin?" Tısladım. "Ve benim odamda ne yapıyorsun?"

"Burası benim odam." Sesinin tonu ilgisinin zerresini bile hak etmediğimi açıkça gösteriyordu. "Ben Senatör Ashford ve siz *benim* odamdasınız."

Kaşlarım çatıldı ve başımı salladım. "Hayır, değil."

Kobalt gözleri kızgınlıkla parladı. "Evet, öyle. Komodinin üzerindeki faturaya bak ve bana adının ne yazdığını söyle."

İçimi bir endişe kapladı. Çıplak vücudumu göstermemeye dikkat ederek yana kaydım. Faturaya bir göz attığımda *Ashford yazıyordu*.

Gözlerimi kısmıştım. "Bunun bir anlamı yok. Byron'ın soyadı da Ashford."

"Peki onu kimin finanse ettiğini düşünüyorsun?" diye tükürdü.

Kaşlarım çatıldı. Bu hiç mantıklı değildi. Byron'da şımarıklığın zerresi yoktu. Kibirliydi, evet. Hatta acımasız. Ama şımarık değildi.

Senatör Ashford boğazını temizledi ve titiz bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdı. Hoşnutsuzluğu havada süzülüyor, odaya nüfuz ediyordu. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve ben de geriye doğru kaydım, sırtım otel yatağının başlığına çarptı.

Elini cebine attı, bir deste banknot çıkardı ve yatağın üzerine attı.

"Hizmetleriniz için ödeme yapacağım, çünkü oğlumun yapmadığı ortada."

"Ben fahişe değilim," diye tükürdüm. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Yatağa doğru üç adım attı ve hava değişti. Gerginlik dilimde sakinleşti.

"Ben Senatör George Ashford, seni küstah küçük kız." Boynumda kırmızı lekeler belirdi, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Giyinecek ve kaybolacaksın. O cılız küçük beynin" -ne *sikimse*- "basına gitmek gibi bir fikre kapılırsa diye. Eğer büyüğümü zor durumda bırakırsan, aileni ezerim. Anlaşıldı mı?"

Belki de bu adamın kafası iyiydi. Yani, herkes o Amerikalı politikacıların çoğunun uyuşturucu kullandığını ve kötüye kullandığını biliyordu. *Ve güç.*

"Amerika'da bir senatör olabilirsin," diye soğukkanlılıkla karşılık verdim, öfkem midemin derinliklerinde kaynıyordu. "Ama burada hiç kimse değilsin."

Bana baktı, herhangi bir duygudan yoksundu. Gülümsemesi dışında. Zalimce.

Gaddar. Bilmek.

"Evlenme teklif etmesini mi bekliyordun?" *Ha?* Kaşlarımı çattım. Yirmi iki yaşındaydım. Evlilik aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sadece bir geceydi, inanılmaz, muhteşem, çok özel bir geceydi ve herhangi bir beklenti içinde olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Belki önümüzdeki birkaç gün birbirimizi görecektik ama hayal gücümün bunun ötesine geçmesine izin vermemiştim. "Oğullarımın sizin gibilerle ilişki kurmaktan daha büyük beklentileri var. Bizim türümüz sizinkilerle karışmaz."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Göğsüm öfkeyle alevlendi. "Sizin 'türünüz' birbirine karışmaz da ne demek? Beni tanıımıyorsun bile."

Onun burun delikleri alevlendi, sıkıntı Açık. "Sen var
Hiçbir şey yok. Bağlantı yok. Başarı yok. Biz zamanımızın
Kennedy'leriyiz."

Tanrım, gerçekten de kendini beğenmiş bir tavrı vardı ve kendini çok büyük görüyordu.

"Dinle, ne düşündüğün umurunda değil," diye tersledim. "Oğlun ve ben yetişkiniz ve ne istersek yapabiliriz."

Bakışlarımız birbirimizi yakarken tenini kırmızıya boyadı. "Bunu kısa ve tatlı bir şekilde anlatayım. Byron senin için yok ve Parası da öyle." Kaşlarımı çattım. Para mı? Sonra farkına vardım. Piç herif beni servet avcısı sanıyordu.

"Onun parasını ne istiyorum ne de ihtiyacım var."

Çenesi gerildi. "Ama onu istiyorsun."

Adamım, bu adamın nesi vardı. "Planlarımı... planlarımızı... bozmana izin verirsem lanetleneneğim."

Tereddüt ettim. "Planlar mı?"

Tek bir adım attı ve kollarını sıvadı. "Ailem seni ilgilendirmez. Bize karşı kullanman için sana cephane vereceğimi düşünmüyorsun herhalde." Gözleri yarıklara dönüştü. "Şimdi iyi bir fahişe ol ve bana bir gösteri yap. Göğüslerini ve kıcını görelim."

Bu adam aklını kaçırmış.

"Defol git yoksa polisi arayacağım." Sesim hafifçe titredi ama gözlerini tuttum. "Kıçımı ya da göğüslerimi görmeye çalışırsan bu gördüğün son şey olur çünkü gözlerini oyarım."

Gözleri üzerimde gezinirken kıs kıs güldü. "Sen gerçekten de kindar küçük bir şeysin. Bahse girerim yatakta bambaşka bir şeysin. Tamamen ateş."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Affedersiniz?"

"Bir dakika içinde izninizi isteyeceğim," diye hırladı. "Ama önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturacağız."

Omuzlarım sertleşti ve dik oturdum. "Biraz terbiye öğrenmen gerek. Sana söyleyecek bir şeyim yok ve söyleyeceklerini de duymak istemiyorum. Fransızcam için kusura bakma. Ama... Git. Siktir. Siktir. Dışarı."

Çenesi gergindi ama sadece kaşlarını kaldırdı.

"Babana neler yapabileceğimi duymak istemediğine emin misin?" Aşırı farkındalık, korkunç bir dehşet hissiyle birleşerek tenimi sardı. Sessiz kaldığımda devam etti, "Evet, seni araştırdım,

Odette Madeline Swan. Kız kardeşin ve babanın hastanesi hakkında her şeyi biliyorum. Hastaneyi iki gün içinde kapattırabilirim." Sözlerini kaydederken minik örümcekler üzerimde geziniyordu. Bu adam haklı değildi. "Babanın mirasını önümüzdeki yirmi dört saat içinde yok edebilirim."

Ağzımdan kuşkulu bir kahkaha fırladı ama sakın kalmak için kendimi zor tuttum. "Beni tehdit etmeye cüret etme."

Senatör Ashford'un gözleri donmuş mavi kutup göllerine döndü. Titredim.

"Yoluma çıkmayacaksın." Sözlerinin ardında bir anlam olmalıydı ama ben bunu kavrayamıyordum. "Senden daha büyük engelleri ezdim ben. Ve sen, canım, seni ortadan kaldırabilirim ve cesedin asla bulunamaz."

Omurgamı gösterip onunla dövüşmek istedim, gerçekten. Ama yüzündeki tehditkâr ifadeyle ilgili bir şey beni alarma geçirdi. Birdenbire, görünmez olana kadar içime kapanmak istedim. Ya da sadece kaçmak.

Cesur görünmeye çalışarak zayıf bir kahkaha attım ve "Hayal görüyorsun" diye karşılık verdim.

"O zaman bunu sana kanıtlamak ve babanın hastanesini tarihe gömmek zorunda kalacağım," diye buyurdu. "Eğer oğluma ve nişanlısına bir şey yapmaya kalkarsan-" Sözlerinin geri kalanını duyamadım çünkü kulaklarım öfkeyle çınlıyordu. *Nişanlısı!* Orospu çocuğu. Utanç ve öfke bir anda içimi kapladı ve eğer o piç burada olsaydı, onu boğardım ve bunun için hiç uykum kaçmazdı. Aldatanlardan nefret ederdim ve kesinlikle diğer kadın olmak istemezdim. "O başarılı bir aileden geliyor. Ve sen, küçük fahişe, sadece bir yan parçasın."

Çenem açıldı ve duyulabilir bir şekilde yere çarpıp düşmesinin tek nedeni hala yatakta olmamdı.

"Sen delisin," diye homurdandım. "Delisin." Neden tüm bunları oğluyla takıldım diye yapsın ki? Hem de otuz dört yaşındaki oğluyla. Burada yanlış giden bir şeyler vardı, ya da belki de bu aile sadece berbattı.

Bir telefon çıkardı ve parmaklarının ekranda gezinmesini izledim. "Yanlış bir hareket yaparsan babanı işsizlik kuyruğuna sokarım. Beni daha fazla kızdırırsan babana ve kız kardeşine ödetirim."

Göğsümde bir boşluk açıldı. Dün gece sihir gördüm. Bir rüya gördüm. Bu sabah, bir kâbusun içindeydim.

"Güzel, sonunda meramımı anlattım." Öne doğru eğildi, benim olup olmadıklarına aldırmadan bir avuç dolusu giysiyi kaptığı gibi üzerime fırlattı.

Göğüs. "Giyin, sonra da defol. Eğer bir daha ailemin yanına yaklaşırsan, bunu ilk ödeyecek olan baban olacak."

Ne arkasını dönmeye zahmet etti ne de odadan çıktı. Gözleri beni delip geçiyor, başka bir şey söylemem için bana meydan okuyordu. Bana mahremiyete saygı göstermeyeceğini biliyordum, bu yüzden sormanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

Tanrım, utanç yürüyüşü böyle bir şey olmalıydı. Bunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Ve Byron denen herif babasının pis işlerini yapmasına izin vermişti. Hiç de öyle bir tipe benzemiyordu.

Aman Tanrım. Kesinlikle kazananları seçtim.

"İnan bana, daha önce görmediğim bir şey yok sende." Ses tonunda hiç sıcaklık yoktu ama dik dik bakan gözleri beni rahatlatmadı. Sapık.

Yorganı sıkıca üzerime örttükten sonra yataktan kalktım ve uzun çarşafı arkamda bırakarak banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı kapattığım anda kilitledim. Hiç vakit kaybetmeden giyindim.

Bence dün gece inanılmazdı. İnanılmazdı. Eşsizdi.

Böyle bir şeye uyanmak yüzümde bir tokat gibiydi. Göğsümde alevler yükseldi. Öfke kulaklarımda uğuldadı.

Giyindiğim anda kapıyı çekip açtım. Senatör Ashford hâlâ aynı yerdeydi.

Odanın içinde çıkış kapısına doğru tepindim. "Seni de oğlunu da sikeyim Senatör Ashford," diye hırladım.

Sonra kapıyı arkamdan öyle bir çarptım ki tüm zemin sallandı.

Bölüm 10

Byron

C Yerlilerin övgüyle bahsettiği kafeden iki fincan kahve alarak otele geri döndüm. Gün muhteşem başlamıştı. Çok uzun zamandır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim. Cep telefonum kapalıydı, ve onu bırakmayı düşünmüyorum. Kalıcı olarak.

Siktir et, belki erken emekliliği bile düşünebilirdim. Bize birkaç ömür yetecek kadar çok paramız vardı.

Genç bir aptal gibi sırtarak otel odasının kapısını açtım ve gözlerim odada gezinirken adımlarım duraksadı. Yatak boştu, çarşaf lar buruş buruştu ve havada çıtır elma kokusu vardı. Ama aynı zamanda güçlü bir oda spreyi kokusu da vardı.

"Odette?" Sesim duvarlarda yankılandı ama cevap gelmedi.

Odada sinsice dolaştım ve banyoya doğru ilerledim. Boştu. Ama odanın ve banyonun her yerinde onun kokusu vardı ve duyularımı boğuyordu. Onu tekrar istiyordum. Onu öpmek, becermek, onunla gülmek istiyordum. Ama o hiçbir yerde yoktu. Sanki hiç burada olmamış gibiydi. Halının üzerine atılmış Hermès eşarbı dışında.

Neden gitti? Gözlerim saate kaydı. Bana bugün öğleden sonra vardiyası olduğunu söylemişti ama belki de acil bir durum vardı ve birinin yerine bakması gerekiyordu.

Tam hastaneye gidip onu görmeye karar vermek üzereyken kapı çalındı. Kalbim garip bir şekilde çarptı. Odette' i görmeyi umarak banyodan çıktım ve onun yerine babamla yüz yüze geldim.

"Byron." Kendini beğenmiş bir hali vardı ve kızgınlığım alevlendi.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimeler ağzımdan uçup gitti. Şu anda onu görmek istemiyordum. Onu bir asır boyunca görmesem de özlemeyebilirdim.

Bana, birlikte büyüdüğüm o tanıdık soğuk bakışını fırlattı. Etrafındaki herkesi, özellikle de hayattayken annemi

-Değersiz hissetmek. Ama işler tersine dönmüştü. Annem onu alt etmişti. Tüm serveti çocuklarına bağılıydı ve şimdi onun üstleri bizlerdik. Biz olmasaydık, kolayca iflas ederdi.

Daha birkaç saat önce Odette'i üzerine domaltarak siktiğim aşk koltuğuna doğru ilerledi. Kıçını koltuğun üzerine bıraktı ve ben de ona koltuğun üzerinden kalkması için bağlamak istedim.

Bacak bacak üstüne atarak, "Nicki'yi neden gönderdiğini bilmek istiyorum," dedi.

Masaya doğru ilerledim ve ona yaslanarak babamı izledim. Gergin görünüyordu, domuz gibi terliyordu.

"Onu davet etmedim," diye kestirip attım. "Ben de onu gönderdim."

Hiçbir şey olmamış gibi el salladı. "Siz ikiniz evleneceksiniz ve-" Gözlerimi babama diktim. "Onunla *asla* evlenmeyeceğim."

"İyi bir soydan geliyor," diye başladı, sanki bir inekten bahsediyormuş gibi. Gerçi Nicki söz konusu olduğunda karşılaştırma çok da uzak sayılmazdı. "Ailesinin bağlantıları ve zenginliği var."

Kaşımı kaldırdım. "O zaman neden onunla evlenmiyorsun?"

Sanki çok komik bir şaka yapmışım gibi kıkırdadı. Ben çok ciddiydim. "Aklımdan geçti ama o seni istiyor."

Yüzümde acımasız bir sırıtma belirdi. "Bana sahip olamayacak. Bu yüzden ona bir sonraki en iyi şeyin sen olduğunu söyleyebilirsin."

Babamın yüzüne umutsuzluk yerleşti. "Byron, beni dinlemek zorundasın. I

."

"Seni burada kesmeme izin ver baba." Omurgası sertleşti. Nefret ediyordu

sözünün kesilmesi. "Söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim. Ben yetişkin bir adamım. Kendi paramı kazanıyorum. Kendi şirketimi yönetiyorum. Kendi servetim var. O yüzden neden saçmalamayı kesip bana gerçekten neden burada olduğunu söylemiyorsun?"

İradelerimiz savaştı. Bakışlarımız kilitlendi, öfke ve söylenmemiş pek çok kelime havada cızırdadı. Ama fark etmezdi. O kaybedecekti; ben kazanacaktım. Son yirmi yılın büyük bir kısmını ben kazanmıştım.

Önce o konuştu. "Babasına iki buçuk milyon dolar borcum var."

Başımı tiksintiyle sallayarak alaycı bir nefes verdim. Keşke inanmasaydım ama bunu daha önce çok kez yaşamıştık. Bana baktığında aileyi görmüyordu. Sadece dolar işaretleri görüyordu.

"Hepsi bu mu, ha?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Bu senin için cep harçlığı," diye öfkeyle mırıldandı. Bu varsayıma katılmıyorum. Evet, çok param vardı ama hiçbiri cep harçlığı değildi. Ben bunun için çalıştım. Kardeşlerim bunun için çalıştı. Küçük kız kardeşim de öyle. Annemizin mirası ne olursa olsun. Babam ise sadece avuçlarını yağlamayı ve çalışkan bir halk adamı gibi davranmayı severdi.

"Peki ona neden bu kadar çok borcun olduğunu sorabilir miyim?" Omuz silkti. "Hayır amaçlı bir kumar etkinliği vardı."

Kaşlarım havaya kalktı. Babam hayır işlerine inanmazdı. O sadece kendine hizmet eden amaçlara inanırdı. "Peki bu hayır işi ne olabilir?"

Yaşlı bir kadın gibi kıkırdadı. "Birkaç fahişe erken emekli olabilir."

"Bir gün bütün bu saçmalıklar seni yakalayacak," diye tısladım. Babam şımarık, kendini beğenmiş bir hıyardı. Bütün mesele bundan ibaretti. "Peki orada kim vardı?"

"Hiç kimse." O kadar hızlı cevap verdi ki, yalan söylediğinden hiç şüphem yoktu.

"Bunu son kez soruyorum, Peder. Orada kimler vardı? İsimleri, yaşları istiyorum. Her şeyi istiyorum."

Her şeyi öğrendim. Tüm kirli, berbat detayları.

Bana bu yaşlı adamların geçtiğimiz ay boyunca üst düzey eskortlarla yaptıkları randevuları anlatmasını dinlerken çenem sıkıştı. Ve babamın hesabının "prestijli" arkadaşı Nicki'nin babası tarafından nasıl kapatıldığını.

Yirmi dakika sonra, babamı borcunu ödeyeceğime dair söz vererek gönderdim, yeter ki adım onunkiyle birlikte çamurdan uzak kalsın.

Şimdi kendi işlerimi halleder, yata geri döner, sonra da bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiren kadının peşinden giderdim.

Bölüm 11

Odette

B Hastaneye vardığımda -üç saat sonra- gerilim o kadar güçlüydü ki tüm duyularımı bastırmıştı. Şaşkınlık içinde eve gittim, duş aldım, kendimi bir fincan kahve içmeye zorladım ve sonunda vardiyam için hastaneye gittim.

Babamın muayenehanesine doğru koşarken diğer doktor ve hemşirelerin bakışlarını yakaladım. Her şeyin kafamın içinde olup olmadığına karar veremiyordum. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama Senatör Ashford - serseri herif- beni tedirgin etmeyi başarmıştı.

Beni tehdit ettiği şeyleri yapmasına imkan yoktu. Muhtemelen sadece istediğini elde etmek istiyordu ve tıpkı dünyanın geri kalan kibirli ve hak sahibi hıyarları gibi, bağlantılarını ve gücünü beni küçük ve önemsiz hissettirmek için kullandı.

Nihayet babamın ofisine vardığımda koyu renk takım elbiseli üç adam dışarı çıkıyordu. Bana bir bakış bile atmadılar. Lululemon taytım ve düz beyaz üstümle hiç kimse gibi görünmüyordum. Beyaz üniformamın altına minimal ama rahat kıyafetler giymeyi tercih ediyordum.

Kapıyı iterek açtım, yarı yolda donup kaldım. Babam başını ellerinin arasına almış, masasının üzerine eğilmiş, tıpkı annemin öldüğünü öğrendiğimiz günkü gibi bakıyordu.

Billie! Aman Tanrım, Billie.

"Baba?" Usulca fısıldadım. Başını kaldırdı ve bana baktı. Boğulmaktan ölmüş gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

Babam beni izliyordu, gözlerindeki çaresizlik dökülen kırmızı şarap gibi yayılıyordu. Senatör Ashford'un sözleri beynimde yankılanırken içimi bir tedirginlik kapladı.

"Otur, Odette."

Ayaklarım zihnimden bağımsız hareket ediyordu. Kalbim boğazımda, karşısındaki sandalyeye oturduğumda kendimi bir sisin içinde gibi hissediyordum.

Aileme felaket mi getirdim?

"Neler oluyor?"

"Hastanenin gitmesine izin vermeliyiz," dedi. Ağzının hareketini izledim. Kelimeleri duydum. Ama nedense beynim onları işlemeyi reddetti.

"Anlamıyorum."

Babamın ailesi öldüğünde bu binayı ve hastaneyi ona bıraktı. Burası ona aitti, bize. Söylediğini sandığım şeyi söylemesine imkan yoktu.

"Banka binayı alıyor," dedi. "Hastane. Her şeyi." Şok, korkunç bir dehşet duygusuyla birleşerek tenimi sardı. Kalbimin ritmine uyarak beni - tüm ailemizi- giyotinin yaklaşan kıyametine hazırlıyordu.

Elini gür saçlarının arasından geçirdi. "Annen hayattayken bazı kötü iş kararları aldım. İş ilerletebilmek için hastaneyi ipotek ettirmek zorunda kaldım. Annenin modellik geliri kredilerin faizini ödememe yardımcı oldu ama sonra o-"

Ama sonra öldü. Aradan on yıldan fazla zaman geçti ve babam hâlâ ondan bahsederken boğazı düğümleniyordu.

"Evimiz ne olacak?" Seçenekler bulmaya ve bizi kurtarmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Senatör Ashford daha birkaç saat önce tam da böyle bir şeyle tehdit etmişti. Bu nasıl şimdiden gerçekleşmiş olabilirdi?

Babam başını salladı. "O ev bizi geçindirecek kadar değerli değil. Ona dokunmak istemiyorum. Bu sen ve Billie için. Güvenliğiniz için."

Yutkundum. Babamın gözleri benimkilerle kilitlendi. Mutlak sessizlik bizi sardı ve aldığım her nefes beni bir çentik daha sakatladı. Panik damarlarımda dolaşüyor, gözlerimde boğuluyordu. Ne kadar pratik yaparsam yapayım bunu saklayamazdım.

Fazla bir şeyimiz yoktu ama rahattık. Her zaman. Bunu mümkün kılan babamızdı ama şimdi onun ne kadar fedakârlık yaptığını merak ediyordum.

"Tıp fakültesini bıraksam nasıl olur?" Ben önerdim. "Hastaneyi yeniden ayağa kaldırırsan kadar burada seninle ücretsiz çalışabilirim."

Babam başını salladı. "Artık çok geç, anne." Ağır bir iç geçirdi. "Borç çoktan müteahhitler tarafından satın alındı. Banka bunu yapmak istemedi.

ödeme alamama riskini göze aldı ve mülkü ve binayı satmaktan çok mutlu oldu."

"Ne demek istiyorsun?" Daha önce para konusunda hiç endişelenmemiştik.

"Son dört ayın ödemelerini kaçırdım, hayatım. Hastanenin işlerini yürütmekte her zaman zorlandım."

İtirafı utanç ve pişmanlıkla doluydu. Babamla aramdaki mesafeyi kapattım ve dizlerimin üzerine çökerek ellerimi dizlerine doladım.

"Özür dilerim, baba." Eli başımın üzerine geldi, dokunuşu yumuşak ve rahatlatıcıydı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, sesi yorgun çıkıyordu. "Özür dilerim. Siz kızlarla ilgilenmek benim işim."

Bize her şeyini vermişti ve ben ona yardım edemedim, onu kurtaramadım. Bana attığı kırık bakış kalbimi tam ortadan ikiye ayırdı. Tüm dünyamız parçalanıyordu.

Ve hepsi benim hatamdı.

Bölüm 12

Byron

S Babamı görmek beni kötü bir ruh haline soktu. Babamı yıllarca görmesem de olur.

Benim için öyle bir şans yok.

Ruh hali ve ereksiyon kırıcı hakkında konuşun. Ve sabah muhteşem başladı. Keşke ortaya çıkmasaydı. Kötü şanstı bahsediyorum, tüm çocuklarına getirdiği tek şey buydu. Sefalet ve kötü şans. Hasta herif benimle aynı katta bir oda ayırtmıştı. Söylemeye gerek yok, lanet oteli boşalttım ve yatıma geri döndüm. Beni orada takip edemezdi.

Para için burada olduğunu bilmeliydim. Her zaman daha fazla paraya ihtiyacı vardı, özellikle de üst düzey fahişe alışkanlığını desteklemek için. Daha fazla avuç içini yağlamak istiyordu. O piç kurusu ileride bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaktı. Onunla işim bitmişti.

Aylık harçlık alıyordu. Hatta bütçe 101 dersi alması bile gerekebilirdi. Çok hızlı para harcama alışkanlığı vardı.

Babamla bir iş ilişkim vardı. Annemin tüm parası çocuklarına kalmıştı. Mafya prensesinin çocuklarına servetini miras bırakmasını garantilemenin en iyi yolu buydu. Annem ölene kadar babamın bundan haberi bile olmadı. Vasiyet okunduğunda ne kadar yeşile döndüğünü hala hatırlıyorum.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Yapacak daha önemli işlerim vardı. Winston dün gece arabama el koymuş olmalı ki, yatıma taksiyle döndüm. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra kırmızı Ferrari'ye atladım ve Odette'in öğleden sonra vardiyası olduğunu bildiğim kliniğe gittim.

Dünkü Kuğu Kliniği'nin aynı sakın ve misafirperver hissini bekleyerek yola çıktım. Bunun yerine kaosla karşılaştım.

Bir zamanlar lüks bir castello olan hastanenin bulunduğu tepeye çıkan kıyı şeridi boyunca uzanan uzun yol araçlarla doluydu. Ambulanslar. Özel ulaşım araçları. Otobüsler.

Kliniğin önüne park ettim, arabadan indim ve bulduğum ilk kişiyi kenara çektim.

"Burada neler oluyor?"

Omuz silkti. "Hastaların yerini değiştiriyorum."

Hadi canım. Belli ki bu kadın benim kadını kadar zeki değilmiş.

Sorgulamaya değmeyeceğine karar vererek gitmesine izin verdim ve Odette'i aramaya başladım. Başıma gelen en iyi şeye odaklandım. Kardeşlerimi saymazsak. *Odette Madeline Swan*. Dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamadım. Onunla uzun zamandır hiç olmadığı kadar çok gülümsedim.

Köşeyi döndüğümde onu gördüm. Aynı beyaz üniforma. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Makyajsızdı. Sert ama yumuşak bir sesle konuşarak hemşirelere ve bazı çocuklara Fransızca emirler veriyordu. Kendine güveni çok tahrik ediciydi. Herkesin dikkatini üzerine çekiyordu. Ağzı sulanarak ona bakan çocuklar da buna dahildi.

Önlüğün rahibe kıyafetine benzememesi çok kötüydü. Benzemeliydi.

"Mösyö?" Bir ses dikkatimi çekti ve döndüğümde Dr. Swan'ı yanımda buldum. "Ashford. Mösyö Ashford. Burada ne işiniz var? Sırtınız iyi mi?"

Yaşlı doktor dünkü kadar sakin ve derli toplu görünmüyordu. Saçları dağınıktı, sanki elini çok fazla itmiş gibiydi. Gözlükleri yamuktu ve gözlerindeki ifade bozuktu.

"Evet, her şey daha iyi," diye onu temin ettim, bakışlarım şimdi beni fark eden kızına geri döndü. "Ben de kızınızla biraz konuşmayı umuyordum."

Yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyordu. "Odette'imle mi?"

Hayır, o benim Odette'im. İtiraz dilimin ucundaydı ama babasının bunu iyi karşılayacağını sanmıyordum. Doktoru inceledim ve onda kesinlikle bir gariplik vardı. Elleri titriyordu ve teni soluk, neredeyse sarımsı bir renkteydi.

Tam ona iyi olup olmadığını soracaktım ki Odette'in sesini duydum ve yaşlı Dr. Swan unutuldu.

"Mösyö Ashford, neden buradasınız?" Tamam, tam olarak istediğim gibi bir karşılama değildi. Kendini kollarıma atacağını, bacaklarını bana dolayacağını ve beni süpürge dolabına iteceğini düşünmüştüm, böylece bundan faydalanabilirdik

birbirlerinin. Ama... muhtemelen profesyonel görünmek istiyordu. Ne de olsa babası buradaydı. "Sırtın mı ağrıyor?"

Ona bilmiş bir sırıtış attım. Tırnakları sırtıma batmıştı ve bana sarılma şekli tam burada ereksiyon olmama neden olmadıysa lanet olsun. Lanet olsun!

"Hayır," diye yanıtladı babası, ben pantolonumdaki şişkinliği gizlemek için yer değiştirirken. Kot pantolon giymeliydim. "Seninle konuşmak için geldiğini söyledi."

"Oh."

Gözleri masum bir soruyla açıldı ve yüz ifadesinden onunla ne konuşmak için burada olabileceğim konusunda kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu. Demek böyle olacaktı, ha? Cahil numarası yapmak.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Odette sertleşti ve dudakları inceldi. Benimle konuşmaktansa elini kesmeyi tercih edeceği hissine kapıldım. Bunun yerine gözleri önce babasına, sonra etrafımıza, sonra tekrar babasına kaydılar ve sonunda bana geldi. Tanrım, nesi vardı bunun? İnanılmaz bir seks gecesi geçirmiştik ve şimdi soğuk bir yabancı gibi davranıyordu.

Onu tutmak için her türlü niyetim vardı. Bunu takip edecek ve bizi nereye götüreceğini görecektik. İlk defa ciddi bir ilişki istiyordum.

"Bugün iyi bir gün değil," diye kırpılmış bir tonda cevap verdi. "Bu önemli," diye homurdandım, biraz sinirlenmiştim. Bu tür şeylere alışık değildim.

reddedildi. "Eminim babanız size birkaç dakika ayırabilir."

Ağzını açtı, açıkça tartışmaya hazırdı ki babası durdu Onu.

"Sen git Odette," diye cesaretlendirdi. "Bunu biraz ben halledeceğim. Saatlerdir durmadan devam ediyorsun. Bir molaya ihtiyacın var." "Ama-"

"Devam et. Patronun emri."

Sırıttım. Odette'in emirlerden hoşlanmadığı belliydi. Omuzları çökmeden önce gözleri altın renginde parladı. Bu, Doktor Swan'ın, kızının yetkinin kendisinde olduğunu anlamasını sağlamanın bir yolu olmalıydı.

"Teşekkür ederim, Doktor Swan." Başını salladı ve yanımdan ayrıldı. Kulak misafiri olmadığı anda, "Bizi ofisinize götürün" diye talepte bulundum.

Odette bana ters ters baktı. Anlaşılan ona patronluk taslamamdan o da hoşlanmamıştı. "Ya da niyetlendiğim şeyi burada bir izleyici kitlesiyle yapabilirim." Onun

Omurgam sertleşti. Onda bir gariplik hissediyordum ama ne olduğunu çıkaramıyordum. "Yolu göster."

Ayaklarını yere vurarak -evet, yere vurarak- babasının diğer hemşirelerle birlikte acil Fransızca konuştuğu yerin karşısındaki uzun koridora doğru ilerledi. Bir odanın kapısını açmadan önce durdu ve dudaklarını kıvrıldı.

5 numaralı muayene odası.

Dün onunla orada tanıştım.

Arkamızdaki kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığı anda, gözlerindeki tüm öfkeyi görmeme izin vererek döndü. Gözlerinde yargı ve başka bir şey vardı. İğrenme.

Bu benim geri çekilmeme neden oldu. Ne oldu lan? Daha bu sabah içine girmiştim. İnledi ve altımda kıvrandı, daha fazlasını istedi ve şimdi... bu mu?

Kalbim alışılmadık bir şekilde çarptı.

"Senin derdin ne?" Bilmek istedim. Sesim sert çıkmıştı ve anında pişman oldum. Neyin yanlış olduğunu sormak ve yardım teklif etmek istemiştim, bunun yerine bir suçlama gibi geldi.

Dudakları inceldi ve gözlerimle buluşmayı reddetti. Buna izin veremezdim. Aramızdaki mesafeyi kapattım, vücudunu köşeye sıkıştırdım. Yüzünü kavradım ve gözlerini benimkilerle buluşmaya zorladım.

"Sorun nedir?" Tekrar sordum.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Ashford?" Teklif soğuktu, soru resmiydi ama aletimin umurunda değildi. Hem de hiç. Onun yerine, amının sikimi boğduğunu ve yumuşak dudaklarını sikimin üzerinde hissetme fırsatına atladı.

"Eh, madem bahsettin-" Ağzımı çenesinin üzerinde gezdirdim, elma kokusu etrafımızda bir baloncuk gibiydi. Bir daha elma görüp de bu kadını düşünmemek imkânsızdı. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda bir inilti odayı doldurdu ve kasıklarımı ısıttı.

"Aynen öyle bebeğim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Bana her şeyini ver." Bir saniye sonra yumrukları göğsüme geldi ve beni itti. "Ne istiyorsun Byron?" diye nefes nefese kaldı, gözleri bulanıktı.

"Açık olduğunu sanıyordum." Onu ensesinden yakaladım. "Seni istiyorum."

Tam onu tekrar öpmeye hazırlanırken başını yana çevirdi. "Dün gece ve bu sabah bana sahiptin. şimdi yoluna git."

Doğrudum ve yüzüne bakmak için geri çekildim. "Senin derdin ne lan?"

Kıs kıs güldü. "İnanılır gibi değil." Odette İngilizce'de muhteşem küfürler edebiliyordu. Fransızcada da öyleydi ama bunu İngilizce yapmayı tercih ediyor gibiydi. Arada bir krema gibi rastgele Fransızca sözcükler karıştırması dışında İngilizcesi kusursuzdu.

İçimden homurdandım. Neden krem şantiyi düşünüyordum ki? Evet, küçük sürtük dün gece aletimin üzerine sürmüş ve sonra da emerek temizlemek için ısrar etmişti. Aman Tanrım.

"Sen ve ben, bebeğim, inanılır gibi değiliz. Şimdi bana sorununun ne olduğunu söyle ki çözelim ve sikişmeye devam edelim."

Beni itti -sertçe- ama aramıza bir santim daha sokmayı zar zor başardı.

"Senin derdin ne lan? Yeterince mahvetmedin mi?" Çiğ, öfkeli kelimeler havayı yararak geçti. Gözlerindeki nefret beni sersemletti ve iki adım geri attırdı. "Kapıma daha fazla pislik getirmeden defol git."

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu ki? Aramızdaki boşluktan yararlandı ve beni şaşırtarak kapıya doğru hışımına koşmaya başladı.

Peşinden gittim ve bileğini yakaladım. "Ne oluyor, Odette?"

Kolunu çekti ve tısladı, "Bırak beni."

"Biri seni rahatsız mı etti?" Aptallar bazen Ashford ismine takıntılı hale gelirler. Onu benimle görmüş ve taciz etmeye karar vermiş olabilirler.

Bana buz gibi bir bakış fırlattı, sonra alaycı bir nefes verdi. "Evet, biri beni rahatsız etti. Tıpkı şu anda senin beni rahatsız ettiğin gibi. Dün gece eğleneliydi." Ah. Bir ama geldiğini hissettim. "Ama bugün yeni bir gün ve ben hatamı anladım. Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken bir ton iş var."

"O zaman beklerim ve seni daha sonra yemeğe götürürüm." Gözlerini kırptırdı ve İngilizcemin iyi gelmediğini düşündüm. "Bir randevudaki gibi," diye Fransızca ekledim.

"Seninle çıkmıyorum." Kelimeleri adeta hırlayarak söyledi. "Neden çıkmıyorsun?"

"Çünkü sana dokunmak hayatta kalamayacağım bir bela." Onun sözleriyle bir öfke dalgası daha üzerime çöktü.

Kahretsin, elim neden titredi? Hiç titremedi. Soğukkanlılığımı hiç kaybetmedim.

Endişe içimi kapladı, gittikçe arttı.

"Peki, o zaman benim fahişem ol," diye çıkıştım, sözlerim bedenimden daha sakindi. Gözlerini -aşağılanmış bir kadın gibi öfke dolu- bana dikti ve gözlerinde kalan şey hoşuma gitmedi. "Böylece seni sistemimden çıkarabilirim."

"Zor pas. Fahişelik yapabileceğim daha iyi erkekler var." Kıskançlık içime işledi. Bir kadının kalması ya da gitmesi hiç umurumda olmazdı. Ama onunlayken umursuyordum. Kalmasını istedim. Onun da beni benim hissettiğim yoğunlukla istemesini istiyordum. "Şimdi defol." Sözleri sakın ve tarafsızdı ama gözleri öfkeye boğulmuştu. "Yoksa seni dışarı çıkarırım."

"Sana meydan okuyorum," diye tısladım, onu geri çekerek burun buruna gelmemizi sağladım. "Bana dışarı kadar eşlik etsinler ve tüm hastane birlikte yattığımızı öğrensın."

Ufak tefekti, 1.80'i zorluyordu ama kişiliği onu benim dengim yapıyordu. Bu ona en azından bir ayak daha kazandırıyor, benim kadar uzun durmasını sağlıyordu. Dünkü çekimin aynısı cızırdayarak kafamı karıştırdı. Neden buna karşı koyuyordu?

Gözleri dudaklarıma kayd, sonra yukarı baktı ve bakışlarımla kilitlendi.

"Güle güle Bay Ashford. Yollarımız bir daha asla kesişmesin." Sonra, bir şey söylemeden uyarısıyla elini tuttuğum yerden çekti ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Sana dokunmak yaşayamayacağım bir bela.

O benden uzaklaşırken kelimeler kafatasıma çarptı ve beni kalbim boğazımda öylece bıraktı. Göğsüm burkuldu.

Saniyeler, dakikalar, belki de saatler boyunca kaybolduğu kapıya baktım ve az önce ne olduğunu anlayamadım.

Hayatımda ilk kez bir kadın tarafından terk mi edildim?

Nabzım sert ve hızlı atıyordu. Öfkeliydim. O kadar duygu doluydu ki beni boğuyordu.

Doğruca yatıma dönmek yerine, yatımda tamamen dolu bir bar olmasına rağmen içki dükkânına gittim ve dükkânı satın aldım. Yatımın ikinci katında denize düşen balıklara bakarak sarhoş oldum. Çirkin balık kafaları bana bakıyor, tarihteki en kısa aşk ilişkisi olması gereken acınası aşk ilişkimle alay ediyorlardı.

Sıcak güneşin altında otururken votka şişesinden bir yudum aldım ve aptalca bir nedenden dolayı neredeyse onun sesini duyabiliyordum. *Güneşten uzak dur.*

Ben de bir yudum daha aldım. Ve bir tane daha. Ta ki artık sesini duyamayana kadar. Sorumluluk sahibi ağabey gitmişti. Ashford ailesinin reisi o kadar düşmüştü ki, babasının utancını bile geride bırakabilirdi.

Benim fahişem ol.

Siktir, bunu gerçekten söyledim mi?

Ona karşı böyle bir pislik olduğum için alevler içinde kalmayı hak ettim. O bunu hak etmemişti. Ama ne oldu da bu kadar değişti anlayamıyordum. Bu kadar soğuk ve kişiliksiz olmasını. Çok kızgındı.

Belki biri ona zarar vermiştir? Kahretsin, ben miydim?

İçimden şiddetli bir ürperti geçti. *Hayır, hayır, hayır.*

Başımı ne eğdim ve yarın başımı fena halde ağrıtacağı kesin olan sert, yavan alkolün geri kalanını mideye indirdim. Umurumda bile değildi. Zihnimi temizlemek istiyordum. Her şeyi unutmak. Dn geceyi. O lanet hastaneyi. Onu. Her şeyi. Tüm lanet hayatımı.

Sana dokunmak hayatta kalamayacağım bir bela. Onun sözlerini unutmak istedim. *Onu unutmam* gerekiyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek kısa tutamları ekiştirdim.

"Siktir," diye mırıldandım. Bu bile bana onu hatırlatıyordu. Ben onu yerken narin parmaklarının saçlarımı tutuşunu. Adımı inleyişini. Hatta ığlık atması. Gözlerimi kapattım ve unutkanlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Ne yazık ki, bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Odette'in kanepenin üzerine eğildiği ve bana kıının mükemmel görüntüsünü verdiği görüntüler. Kalçalarını benim için aışı, ben onu o kadar sert sikerken adımı inleyişi, lanet olası kanepenin yerde kayışı.

Derin derin içime çekerek onun kokusunu arzuladım. Kahretsin, çok bağımlılık yapıcıydı. Gevrek elmalar ve o. Başka biriyle karıştırmak imkansızdı. Neden artık onun kokusunu alamıyordum?

Gözlerim hızla açıldı ve onları ovuşturdum. Güneş batıyordu. Bayılmış olmalıyım. Tenim karıncalandı. Kaslarım ağrıyordu. Harika.

Bu gidişle bir iğne daha vurulmak için hastaneye geri dönmem gerekecekti. Kötü bir fikir değildi. En azından onu tekrar grebilecektim. Bir kez daha.

Aman Tanrım. Ne zaman bu kadar pısırik oldum? Kendimi toparlamam gerekiyordu. Ailem buna bağlıydı.

"Byron?" Winston'ın bariton sesi şakaklarıma delici bir acı gönderdi.

"alışıyorum," diye homurdandım, çalışmadığım apaçık ortada olmasına rağmen. Telefonum bile yanımda değildi. Neredeyse teknemin kenarından sarkıyordum.

"Açıkça."

Bugün kesinlikle domuz yağmuru yağacaktı - ya da bu deyim her ne haltsa - çünkü ben zntlerimde boğulurken ayık olan kardeşimdi.

Zehir. İçimde boşluktan başka bir şey hissetmiyordum.

"Ne istiyorsun, Winston?" Monoton bir şekilde söyledim. "Başkalarıyla ilgilenmekten bıktım usandım. Şimdi beni rahat bırak."

Kendini aşağı indirdi ve yanıma oturdu. "En azından tişörtünü çıkarmadın, böylece sırtın yine yanmadı."

Başka bir şişeye uzandım ve onu açtım. Etiketini okumaya çalıştım ama sonunda vazgeçtim. Bir önemi yoktu. Bu gece karaciğeri öldürmek istiyordum. Göğsümdeki bu lanet şeyden daha çok acısın diye ona zarar vermek.

Bir yudum aldım, sonra elimi tersiyle ağzımı sildim. "Hiçbir şey bir Fransız votkasının yerini tutamaz." Şişeyi kardeşime uzattım. O başını salladı. "Ben böyle iyiyim. Bu gece sana göz kulak olurum."

"Gerek yok. Ben gayet iyiyim," dedim kayıtsızca. *Sana dokunmak hayatta kalamayacağım bir bela.* Sesi kafatasımda yankılandı. Tekrar ve tekrar.

"Bu babamla mı ilgili?"

Gözlerimi kıstım. "Bu neden babamla ilgili olsun ki?"

Winston omuz silkti. "Sabahın köründe yatla buraya geldi. Seni arıyorum."

"Beni buldu," diye takıldım. "Tek ihtiyacı olan iki buçuk milyondur." Bir içki daha aldım. "Ona verdim. İyi ki kurtuldun, pislik."

O anda, hiç umurumda değildi. Para umurumda değildi. Ne de babam. Hiçbir şey, tek bir şey dışında. Odette'i bu kadar kızdıracak ne olduğunu bilmek istiyordum.

Kardeşim şişeyi elimden kaptı. "Bir şeyler yemeye ne dersin?"

"Aç değilim." Şişeye uzandım, ama Winston onu suya fırlattı. "Lanet olsun, Winston. Çevreyi kirletmeyi bırak. Gelecek nesil için gezegeni kurtarmaya çalış."

İç çekti. "Dalacağım ve çıkaracağım." Gözlerimi devirdiğimde -ya da devirmeye çalıştığımda- ekledi, "Söz veriyorum. Bir şeyler yiyip yatağa girer girmez."

Ne olduğunu bilmesem de bir şey söylemek için ağzımı açmışım ki avucunu kaldırdı. "Ya çarşafı vursun ya da bu teknede bulduğum tüm şişeleri denize atar ve değerli gezegenini kirletirim."

"Pislik."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı.

"En iyisinden öğrendim, Byron." Gülerek omzuma bir yumruk attı. "Biz Ashford'lar böyleyiz işte. Pislikler. Babam hariç, o

sadece bir özenti."

Bölüm 13

Odette

I nefes almak imkansızdı.

Byron'la geçirdiğim muhteşem bir gecenin ardından uyandığımda babasıyla yüz yüze gelmemin üzerinden iki gün geçmişti. İki günden beri Senatör Ashford sözünü tuttu. Babam parasız kaldığımız haberini vereli iki gün oldu.

Başımı salladım. Senatör hakkında düşünemezdim. Anılara dalmak için ne yeterli gücüm ne de enerjim vardı. Byron hastaneye geldiğinde ona bakamadım. O kadar kızmıştım ki onu öldürmek istedim. Hem Byron'ı hem de lanet olası babasını.

Fakirlerin acıları üzerinden zenginleşenlerin mükemmel bir örneğiydiler. Biz tam olarak fakir değildik ama yaptıkları yanlışlar bize kesinlikle çok pahalıya mal oldu. Bahse girerim sloganları kullanmak ve istismar etmektir. Başımı sallayarak acı hatıraları kovaladım.

Denizin üzerinde asılı duran balkonda otururken -kelimenin tam anlamıyla- kız kardeşim ve ben karanlığa baktık. Ruh halimizi yansıtıyordu. Ay parılıyordu ama ben onda bir güzellik bulamıyordum. Denizin kokusu bile beni rahatlatamıyordu. Kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesleri genellikle sakinleştirirdi ama bu gece sanki bir geri sayım gibiydi.

"Hâlâ anlamıyorum." Billie'nin sesi de tıpkı teni gibi bir hayalet gibiydi. İkimiz de bunu anlayamıyorduk. Kız kardeşim, Paris'te seçkin moda ve elmas tasarımcıları arasındaki hayatının nasıl olup da gerçekleşemeyeceğini anlamakta zorlanıyordu. En azından şimdilik. Moda okulunu bitirmişti ama başarılı olabilmesi için Paris'te yaşaması gerekiyordu. Ya da Milano'da. Burada, Fransız Rivierası'nda değil. "Genellikle uyarı mektupları olur. Zaman dilimleri verilir," diye mırıldandı.

Byron ve babasının görüntüleri aklımdan geçti. Hepsi onların suçuydu. Benim hatamdı. Yanlış adamla pervasızca oynadığım ortaya çıktı. Sorumluluk sahibi olmak yerine risk aldım ve gücü olan bir milyarderle birlikte oldum. Acımasız bir milyarderle. Ashfordlar bizi mahvetti. Byron Ashford'la yattığım an, ailemizin yok oluşunu imzaladım. Babamın tüm çabaları alevler içinde kaldı.

Ve hepsi benim hatamdı.

Sonunda dün onu araştırarak cesareti buldum.

Ashford ailesi Amerika'da kraliyet ailesiydi. Ve tüm dünyada. Tüm gezegendeki en zengin ailelerden biriydiler. Byron'ın annesi yirmi yıl önce sokak ortasında vurularak öldürüldü. Senatör Ashford'un suçlularla yaptığı karanlık anlaşmalar ve yarı yaşındaki kadınlarla olan ilişkileri hakkında pek çok spekülasyon vardı. Daha genç değilse bile. On yaşında kaçırılan en küçük kardeş Kingston Ashford hakkında da haberler buldum.

Tanrım, o aile tam bir tren enkazıydı.

Ve Byron... lanet olası yalancı. Sadece birkaç hafta önce bir kadınla çekilmiş fotoğrafları vardı ve dünya onların birlikteliği üzerine bahis oynuyordu. Popova ve Ashford soylarının birleşmesi ailelerini dokunulmaz kılacaktı. İkisi de Kral Midas'tan daha zengindi.

Bunlardan nasıl haberim olmadı? Keşke magazin ve ekonomi gazetelerine daha fazla dikkat etseydim. Ama bu hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı.

Karmaşa midemde çalkalandı. Kız kardeşime bunların hiçbirini anlatamazdım. Şu anda yapabileceğim tek şey onu korumaktı. Ailemizi korumak. Bir gün Fransız Rivierası'nda başka bir hastane açabilirdik.

Aynı olmayacak, diye fısıldadı kalbim.

Otel odasındaki fiyaskodan sonra kalbimi bir uyuşukluk kapladı. Yine de bunun babamın hastanesinin kaybından mı yoksa birlikte birkaç kısa saat geçirdiğim adamdan mı kaynaklandığına karar veremiyordum.

Kesinlikle birincisi. İkincisi bir hıyardı. Bir hataydı.

"Tıp fakültesini bırakmalıyım," diye mırıldandım kendi kendime. Yorgun bir şekilde oturdum, kendimi toparlayamıyordum ya da yapmam gereken doğru şeyin ne olduğuna karar veremiyordum.

Korku Billie'nin yüzüne sıçradı. "Hayır, Maddy. Hayır, hayır. Bu babamın kalbini kırar. Onun ne kadar gururlu olduğunu biliyorsun. Kendisi de söyledi. Tıp fakültesini bırakmak söz konusu bile olamaz."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Bir olay nasıl bu kadar büyük bir değişime yol açabilirdi? Şimdi, tüm lanet dünyamız parçalanıyor gibi görünüyordu.

"Babamın Stanford'daki okul harcı için endişelenmesine gerek yok." Sesim kopuktu. Donuktu. Yorgun. Son iki gündür neredeyse hiç uyumamıştım. "Bursum iyi ama hepsini karşılamıyor."

Kız kardeşim küçük masaya doğru eğildi ve elimi rahatlatıcı bir şekilde kavradı. "Bir yolunu buluruz. Bahar geldi. Hâlâ daha fazla burs için başvurabilirsin. Notların iyi ve profesörlerin seni seviyor."

"Belki." Bunu kapımıza kadar getirdiğimi bildiğim için utanç omuzlarıma çöktü. Tanrım, masum bir gece nasıl bu kadar tahribata yol açabilirdi? Hayatımızı tek başıma heba etmişim.

Küçük bir taş havada uçtu ve masaya çarptı. Bunu bir ıslık sesi izledi.

"Dostum, Marco neden hâlâ bunu yapıyor?" Billie sinirli bir şekilde homurdandı. "Biz artık yetişkiniz. Bizi arayabileceğini ya da kapıyı çalabileceğini biliyor, değil mi?"

Gülümsemeyi zorlukla başarabildim. "Sanırım bu yöntemi daha çok seviyor." "Maddy, orada mısın?"

Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Çok sinir bozucu," diye mırıldandı. Omuz silktim.

"Biraz romantik." Ayağa kalktım ve parmaklıklara doğru eğildim.

Marco bizim evle komşu evi birbirine bağlayan sokağın köşesinde duruyordu. "Bir yatı olsaydı ve onu bizim evin önüne yanaşırsaydı romantik olurdu.

karanlık bir sokaktan bakmak yerine."

Tamam, bu konuda haklı olabilir. Ama her zaman yaptığı şey buydu.

"Hey, Marco." Kız kardeşim parmağını ağzına sokarak arkamdan öğürme taklidi yaptı. Arkama uzandım ve eline hafifçe vurdum. "Neler oluyor?" Dikkatimi nedense Romeo'yu oynamayı seven Marco'ya verdim.

"Ashford kraliyet ailesinin şehirde olduğunu duydum." Cidden, gelmesinin sebebi bu muydu?

"Tamam..." Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Amerika'da kraliyet ailesi olduğunu bilmiyordum," dedim alaycı bir tavırla. "Peki ne halt etmeye onların hareketlerini takip ediyorsun?"

Byron'la olanları kimseye anlatmamıştım. Bildiğim kadarıyla o gece bardayken kimse Byron'ı tanımamıştı. Onun kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bir arkadaşımın duyduğuma göre Ashford'lar bir şeyi kutluyorlarmış. Ailelerin birleşmesi ya da onun gibi bir şey."

Mantıksız kıskançlık içimi bıçak gibi kesti. Her şey daralırken vücudumdaki hava acı verici bir şekilde durdu. Gözlerimi kapattım, beni rahatsız eden görüntüleri sıkarak dışarı çıkardım. Ağzı benimkinin üzerindeydi. Kulağıma söylediği sözler. İçimde hissettikleri.

Titredim. Sanırım gerçekten de durulmadan önceki son sevişmesiydim. Onun türü ve benim türüm birbirine karışmazdı. Babası da böyle dememiş miydi? Buna gülssem mi ağlasam mı bilemedim. Bu gün ve bu çağda, bunların hiçbirinin önemli olmadığını düşünürsünüz. Zengin ya da fakir; yaşlı ya da genç; Fransız ya da Amerikalı... Bu tür yargıları çoktan aştığımızı sanıyordum.

Anlaşılan öyle değilmiş. En azından Senatör Ashford gibi insanlar için.

"Doğruluk kontrolü," diye alay etti Billie. "Umurumuzda bile değil. Uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız var."

Kız kardeşim haklıydı. Ashfordlar bizi ilgilendirmiyordu. Nesillerdir ailemize ait olan hastaneyi kaybettik.

"Hastane olayını duydum," diye mırıldandı Marco. "Bu konuyu açarak seni incitmek istemedim."

"Söylentiler ne kadar kötü?" Ona sordum.

Omuz silkti. "O kadar da kötü değil. Desiré her zamanki patavatsız halini takınıyor." Billie yumruklarını sıkarak yanımda homurdandı. Ona başımı zar zor fark edilir bir şekilde salladım. "Aşağı gelmek ister misin?" Marco'nun sesi kız kardeşimle olan sözsüz iletişimimi bozdu. Onun hâlâ aşağıda olduğunu unutmuştum. Kız kardeşime baktığımda, cevabın ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim. O başını salladı. İkimiz de havamızda değildik.

Billie'nin hayalleri yıkılmıştı. Benim hayallerim de sönmeye doğru gidiyordu. İkimiz de başkasının arkadaşlığını kaldırarak durumda değildik.

"Bu gece olmaz Marco," dedim özür dileyen bir gülümsemeyle.

O itiraz edemedi ya da başka bir şey söyleyemeden sandalyeme geri oturdum. Billie gözlerini devirdi. "Neden her zaman bu kadar iyisin?"

Omuz silktim, gözlerim aya kilitlenmişti. "Gelecekteki doktorluk günlerim için hasta başı davranışlarımı geliştirmek iyi oluyor." Cerrah olmanın hala geleceğimde olduğunu varsayarsak.

"Dinle, soeur." Billie'nin sesi birden ciddileşti ve ben de dönüp ona baktım. "Ya elime biraz para geçerse?" Kaşlarımı kaldırdım.

İkimizin de konuşacak birikimi yoktu. "Eğer... kredi alabilirsem. Bu yardımcı olur, değil mi?"

"Borç almanın babama ve hastanesine bir faydası olacağını sanmıyorum," diye mırıldandım. "Görünüşe göre hastaları taşımaya başlamışlar bile. Bina artık bizim değil."

"Ama bu sana yardımcı olacak," diye akıl yürüttü. "Tıp fakültesini bırakmanı istemiyorum."

Uzandım ve elini sıktım. "Ben de bırakmak istemiyorum ama fazla seçeneğim olduğundan da emin değilim. Senin de Paris'te çalışma hayalinden vazgeçmeni istemiyorum. Ama işte buradayız."

Elini salladı. "Zengin bir cerrah olduğunuzda bana biraz para verebilirsiniz."

Kıkırdadım. "Tanrım, Billie. Hayal gücünün bu kadar vahşi olduğunu hiç bilmiyordum."

Gülmedi, yüz ifadesi ciddiye. Bu beni uyarmak için yeterli olmalıydı. Düşüncelerim oradan oraya savruluyor, ipuçlarını bir araya getiremiyordum.

"Bunu gerçekleştireceğim," diye söz verdi. Başımı salladım.

"Nasıl yapacaksın?"

Billie cevap vermek için ağzını açtığı anda tek bir silah sesi sessizliği bozdu.

Bölüm 14

Odette

"M y başsağlığı diliyorum." Başka bir Ses. Başka bir
Yüzünü. "O oldu harika bir adam."
Sesimi çıkaramadan başımı salladım. Billie ve ben el ele
tutuştuk,

ve onun mu beni tuttuğundan yoksa tam tersi mi olduğundan emin değildim.

Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken kendimi bir sisin içinde, kaybolmuş ve kafam karışmış gibi hissediyordum. Babam gitmişti. *Gitmişti*. Kulaklarımdaki uğultu, uykusuzluk, Billie'nin histerileri -muhtemelen benimkiler de, ama hatırlayamıyordum- beni akıl sağlığımı korumaya zorluyordu.

Billie'nin elimi tutuşu sıkılaştı ve irkilmemi bastırmak zorunda kaldım. Canım yanıyordu ama şikâyet etmek istemiyordum. Bana ihtiyacı vardı. Benim ona ihtiyacım vardı. Aman Tanrım. Buraya nasıl geldik biz? Bunu da mı Senatör Ashford yaptı? Babam silahı kendi kafasına dayamıştı ama zaman çizelgesi yeter diyordu. Senatör ailemizin altından halıyı çekip aldıktan birkaç gün sonra, babam kendi canına kıydı.

"Başınız sağ olsun." Başka bir hüznü gülümseme. Bir baş sallama daha.

Daha önce hiç görmediğim çift sola doğru hareket etti ve Billie beni çekerek yürümeye zorladı.

"Sorun nedir?" Boğazım öylesine sıkılmıştı ki konuşmak acı veriyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Bunu daha fazla yapamam," diye tısladı Billie. "Bunu daha fazla yapamazsın. Babamı gömdük. Bu iş bitti. Bu cenaze sonrası partisine katlanmak zorunda değiliz. Bu hastalıklı bir şey."

İçimi çektim. "Sanırım mesele de bu."

Tanrım, yorulmuştum. Çok yorulmuştum. Bu bir hafta o kadar çok hayatımı emmişti ki, nasıl devam edeceğimizi anlayamıyordum. Geri dönmem gerekiyordu.

Stanford. *Hafifletici* sebeplerden dolayı bana ek süre vermişlerdi.

Titreyen bir nefes bedenimi sarstı.

"Senin ve benim temiz havaya ihtiyacımız var," diye mırıldandı Billie.

"Yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

Cenaze evinin kapısı açıldı ve temiz hava yüzümüze çarptı. Yine de nefes alamıyordum. Babam ölmüştü ve hepsi benim suçumdu. Nefes alamıyordum.

Kardeşimi takip ettim, siyah ayakkabılarım kaldırımda ses çıkarmıyordu. Tıpkı suçluluk duygum gibi. Kafamın içindeki sesleri bastırmaya çalıştım -susturmaya çalıştım- ve Billie'nin topuklarının kaldırımda çıkardığı sese odaklandım. Siyah elbisesinin benimkine sürtünme sesine. Kız kardeşim benden sadece bir yaş büyüktü. O her zaman daha pervasız, ben ise daha sorumluluk sahibi olmuştum.

Ama babam öldüğünden beri, o kaya gibi görünüyordu. Benim kayam. El ele Villefranche-sur-Mer'e doğru ilerledik ve denize ulaşana kadar kordonda yürüdük. Burası yıllar önce annemizin yasını tuttuğumuz yerd. Buraya taşındığımızda ilk durağımızdı. Burası Billie'nin ilk kalp kırıklığından sonra hüngür hüngür ağladığı yerd. Şimdi de babamızın yasını burada tutuyorduk.

Güneş yavaş yavaş yamaçtaki köyümüzün ufkunun gerisine iniyor, deniz son ışıklarıyla parlıyordu. Etrafımızda alacakaranlıktan başka bir şey kalmayana kadar her dakika bir diğerini söndürdü.

"O gitti." Sesim boğuk çıkıyordu. Boğazım acıyordu ama kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı bile. "Bundan nasıl kurtulacağız?"

Billie'nin elleri yüzümü kavradı. "Okul masraflarını karşılayacak ve bizi biraz geçindirecek param var, böylece beş parasız kalmayız."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bu yüz bin dolardı. Amerikan doları olarak. Babamın cenaze masraflarını çoktan ödemişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, nasıl olduğunu sorma fırsatım bile olmamıştı.

"Nasıl, Billie?" Homurdandım. "Ve ben bunu kabul edemem. O parayı al ve Paris'e git. İzini bırak."

Yanaklarımı sıkıca kavradı. "Hayır. Lanet olsun hayır. Tıp fakültesini bitireceksin. Bunun için yeterince param var. Sonra Paris hayalimin peşinden gideceğim."

"Ama-"

Sözümü kesti. "En büyük benim ve ben ne dersem o olur." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda avuçlarıyla ağzımı kapattı. "Babam da böyle isterdi. Bunu yapmak zorundayız." Sesi çatallaştı. "Onun için."

Yanağından süzülen bir damla gözyaşı ruhumu milyonlarca parçaya ayırdı. İşte tam o anda kırıldım. Biz kırıldık. Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Ya da belki de onunkiydi.

Ve ay karanlık gökyüzünde ilerlerken, yumuşak çığlıklarımız çarpan dalgaların sesine karıştı.

Ağladık. Birlikte.

Bölüm 15

Byron

T o gün kasvetliydi.

Gazetede ki duyuruyu gördüğümde bugün ayrılmak üzereydim. İyi Doktor Swan'ın ölümü. Bir daha asla geri dönemedim. Onu hastanede görmek için. Sırtım yeterince iyiydi ve Odette beni görmek istemediğini açıkça belirtti.

İstenmediğimi biliyordum.

Yine de buradaydım. Hem Winston hem de ben.

Aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyordu. Son iki günde rollerimizin nasıl tersine döndüğü gözümde kaçmadı. Ben kendimi unutturacak kadar içtim, o da benimle ilişkisini kesti. Ne güzel. Dibe vurmuştum.

Dolu kilisenin arka tarafında dururken Odette'in kızıl saçları gözümün önünden gitmiyordu. Kız kardeşiyle el ele tutuşmuşlardı, siyah elbiseleri onları daha da genç gösteriyordu. Ayin bitti ve taziye sırası başladı.

Odette yorgun ve solgun görünüyordu, gözleri şimdi tuttuğu yaşlardan dolayı kızarmıştı ve kalbim acıyordu. Beni burada istemiyordu ama gelmeden edemedim. Her ihtimale karşı burada olmak istedim-

Bu düşünce aptalcaydı ama yine de buradaydım.

Yağmurun bütün gün aralıksız yağması o kadar yerindeydi ki, sanki gökyüzü de yas tutuyordu.

"İkisi de ölü gibi görünüyor," diye mırıldandı Winston.

Başsağlığı dileyen insanların oluşturduğu kuyruk her geçen saniye büyüyordu. Kahretsin, onunla konuşmak, bir şekilde yardım teklif etmek istedim. Ama en önemlisi, iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

"Babalarını yeni kaybettiler," diye homurdandım. "Üzgün olmaları anlaşılabilir bir şey."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Babamız ölseydi, bir damla gözyaşı dökmezdik. Çocuklarından biri bile dökmezdi."

Yüz ifadem sertleşti. "Bugün böyle bir şeyi tartışmak için uygun bir gün değil."

Odette yas tutarken olmaz.

"Babaları iyi biri miydi?" Winston merakla sordu. "Katılanların sayısına ve gözyaşlarına bakılırsa büyük bir hayran kitlesi var gibi görünüyor. Kızları bile onu sevmiş, düşünebiliyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Swan ailesi yakın." Ailelerinin geçmişini araştırdığımı hatırladım. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile. Bizimkine hiç benzemiyordu. "Öyleydi," diye düzelttim kendimi. Yaşlı doktorun öldüğüne inanmak hâlâ zordu. Gazetede ölüm nedeni belirsizdi ve bu konuyu burada açmak uygunsuz görünüyordu. Odette diplomasını almaya çalışırken hastaneyi kimin idare edeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Yardım etmeyi teklif ederdim ama benimle konuşmaktansa her şeyi yakıp kül etmeyi tercih edeceğinden emindim.

İki kız kardeşin birbirlerine fısıldaşmalarını ve sonra odadan çıkışlarını izledim.

Kalbim acıyla atıyordu. Yaşıyor.

Çok uzun zamandır hissetmediğim bir hüznle doluydum.

Kendi annemi gömdüğümünden beri değil. Yıllar önce küçük kardeşim alındığından beri değil. Bize geri döndüğünde bile eskisi gibi olmamıştı ve o kaybın acısı, bu kaybın da olacağını bildiğim gibi devam ediyordu.

Kaptanım bizi Villefranche-sur-Mer ve Fransız Rivierası'nı arkamızda bırakarak uzaklara sürükledi.

Güneş mavi su dalgalarından yansıyor. Güneş gözlüklerimin arkasından bile parlıyordu. Üst güvertede durmuş, geçen her dakikayla birlikte küçülen kıyı şeridine bakıyordum. Tüm sahil şeridi bulanıklaşmadan önce seçebildiğim son şeylerden biri tepedeki hastanenin dış hatlarıydı.

"Kirlilik konusunda endişelendiğini biliyorum." Winston'ın sesi arkamdan geldi. "O lanet şişenin peşine düştüm. Geride ayak izimizi bırakmadığımızı bilmek seni mutlu edecektir."

"Şu anda bu yata güç sağlamak için kullandığımız gaz hariç," dedim kuru bir sesle, yüzümü ona dönerek.

"Öyle," diye kabul etti ve ciddi bir bakışla beni sabitledi. "Sen farklısın."

Gözlerim ufka döndü. "Sen de öyle. Üç gündür ayıksın."

Omuz silkti. "Babam beni yakaladığında sarhoş olsaydım ayık olmanın daha iyi olacağını düşündüm. Beni soyar, kıyafetlerimi alır ve çıplak bırakırdı. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda."

Kardeşimin bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım. "Yata geldiğinde ne yaptı?"

"Seni aradı. Burada olmadığınıza inanmadı, o yüzden ofisinize daldı. Aslında, sanki birdenbire ortaya çıkacağınızı düşünmüş gibi bir süre orada kaldı."

"Muhtemelen kasama girmeye çalışıyordu," dedim kuru bir ifadeyle.

Ancak, tasarladığım herhangi bir kasaya girmenin imkansız olduğunu biliyordu. Birçok kez denemişti.

Peki ofisimde tam olarak ne yapıyordu?

Üç Ay Sonra

Bölüm 16

Odette

K Tuvaletin üzerine uzanarak elimini tersiyle ağzımı sildim. İnsanların o pembe artı işaretini gördüklerinde yaşadıkları pek çok tepki vardı. Hıçkırma hıçkırma ağlarken bağırsaklarını kusmak genellikle onlardan biri. En azından öyle olmamalı.

Ayağa kalktım ve Billie manikürlü tırnaklarını küçük banyomuzun tezgahına vururken dişlerimi fırçaladım. *Tık. Klik. Klik. Klik.* Yumuşak sesler sanki bir idamı duyuran davullar gibiydi.

I. Boku yedim. Yukarı.

Yaz sıcağı havaya yayılıyor ve omurgamdan aşağıya doğru boncuk boncuk ter akmasına neden oluyordu. Tanrım, böyle günlerde keşke evimizde klima olsaydı diye içimden geçiriyordum.

"Nasıl hamile kaldınız, *ma soeur*?"

Bana sadece endişelendiğinde soeur derdi. Sesi tatlı ve yumuşaktı ama yüz ifadesini panik kaplamıştı. İkimiz de bir yığın hamilelik testine, boş kutulara ve çok fazla pembe artı işaretine bakıyorduk.

"Nasıl olduğunu mu soruyorsun - fiziksel olarak mı - yoksa bunun olmasına nasıl izin verdiğimi mi soruyorsun?"

Kızgın bir şekilde iç çekti. "Sanırım ikisi de. Hangi cinsel pozisyon seni hamile bıraktı çünkü bundan kaçınmayı planlıyorum. Ve... korunmadın mı?"

Yüzüm kızardı.

"Koruma kullandık," diye mırıldandım. *Çoğunlukla*. Bir ya da iki kez prezervatif takmadan içime kaymış olabilir. Ama asla bitirmedi. Bu aptalca bir gerekçeydi ve pervasızcaydı. Yine de o kadar iyi hissettirmişti ki unutmaya devam ettim. Görünüşe göre o da öyle.

Siktir, siktir, siktir. Koruma 101'di.

O adamı düşünmek bile vücudumun cinsel şoka girmesine neden oluyordu. Evet, bu tıbbi bir terimdi. Benim icadım.

"Billie, ben ne yapacağım?" Umutsuzca sordum. Tıp fakültesindeki ikinci yılıma girmek üzereydim. Hayallerim vardı. Hedeflerim. Planlarım.

Gözlerimden yaşlar akıyor, dökülmekle tehdit ediyorlardı. Onlara izin vermeyi reddettim. Eskiden hiç ağlamazdım. Şimdi ise sürekli ağlıyorum. Gerçi bu anlaşılabilir bir şeydi. Babamızı kaybetmiştik. Son ebeveynimizi. Geriye bir tek Billie ve ben kalmıştık.

Ve bir bebek.

Villefranche-sur-Mer'deki evimizin banyo aynasının önünde dururken ellerim titriyordu. Yaz tatili tüm hızıyla devam ediyordu ama neşe hiçbir yerde yoktu. Evimiz babam olmadan boş hissediyordu. Kız kardeşim evde bazı değişiklikler yapmıştı -özellikle de **odanın** içinde- ama yine de kendimi kötü hissediyordum. Onu her köşede görüyordum. Bazen sesini bile duyuyordum, ayakları parkeye sürtünüyordu.

"Eh, perhiz dışında hiçbir korunma yönteminin kusursuz olmadığını söylüyorlar. Sanırım yalan söylemiyorlarmış," dedi Billie sakince ve elimde tuttuğum çok sayıdaki testten birine baktı. Aptalca, artı işaretinin kaybolup gitmesini umdum.

Olmadı.

Bu benim başıma geliyor olamazdı. Tüm bu belirtiler stresle ilgili olmalıydı. *Artı işaretler de mi?* Zihnim alay etti.

Tanrım, ne lanet bir doktor olurdum!

Zihnim elimdeki seçenekler üzerinde hararetle çalıştı. Üç hafta önce regl olmuşum. Kabul, son birkaç âdetim normalden daha hafifti - yine stres seviyesini suçluyorum - ama yine de âdet âdeti. Ayrıca, neredeyse üç aydır kimseyle seks yapmamıştım.

Başımı salladım. Hayır, hamile olamazdım.

Şimdi, neredeyse sınava girdiğime pişman olacağım. Bunun dışında her sabah midem bulanıyor ve hastalanıyordum. Yüksek sesle inledim.

Bu ihtiyacımız olan son şeydi. Babamızı yeni defnetmiştik, hastanesine haciz gelmişti -babam insanları kurtarmakta çok başarılıydı ama belli ki mali konularda değil- ve beş parasızdık. İkimizin de yaz için işleri vardı ve eğer benim bursum -ve Billie'nin mucizevi davranışları- olmasaydı Stanford'dan çekilmek zorunda kalacaktım.

İçimde bir titreme başladı -yavaş ama güçlü bir şekilde- içindeki her bir hücreye yayıldı. Damarlarımda titredi ve gözlerimi yaktı. Aynada kız kardeşimin bakışları benimkilerle buluştu; onun kahverengi gözlerine karşı benim ela gözlerim. Kız kardeşimin sarı saçlarına karşı benim çilek rengi saçlarım.

Daha farklı olamazdık. Ama her zaman birbirimizin yanında olduk.

"Bunu çözeceğiz. Birlikte." Ellerini etrafıma sardı ve göğüslerim acıyla sızladı. Hamileliğin bir başka lanet yan etkisi. "Ona söyleyecek misin?"

İki pembe çizgiye bakarak kız kardeşimin omzuna yaslanmış bir bebek gibi ağladım.

"Ona söylemek zorundayım, Billie," diye bağırdım usulca. "Yapılacak en doğru şey bu." *Sanırım.*

"Doğru olanı siktir et," diye tısladı. "Bizim için en iyisi neyse onu yaparız. Sen, ben ve bebek."

Onun sözleriyle göğsümdeki gerginlik biraz hafıfledi. *Bebeği de dahil etmişti.* Kız kardeşim bu bebeği zaten bizim olarak görüyordu. Ailemizin bir parçası.

Suçluluk duygusu göğsümü delip geçti. Bunu hak etmemiştim. Onu hak etmemiştim. Ashford'ları hayatımıza soktuğum için duyduğum suçluluk göğsümde ağır bir yükü. Sürekli bir yoldaş. İçimi sıkıyor ve her nefes alışımnda kalbimi bıçaklıyordu.

Yine de günahlarımı kız kardeşime itiraf edemezdim. Ona ihtiyacım vardı. Onu seviyordum. Onsuz, dağılırdım. Bu yüzden babamızın intiharına yol açan olayları bencilce bir sır olarak sakladım. Mantiğim bana ne olacağını bilmemin mümkün olmadığını söylüyordu ama suçluluk duygusunun özelliği de buydu. Suçluluk duygusunun bir mantığı ya da nedeni yoktu. Gerçekleri dinlemiyordu. Sadece içinizi kemirir, sizi ağırlaştırırdı. İçimdeki suçluluk duygusundan nefret ediyordum ama bunu kabullenmeye zorlayamıyordum.

"Bebeğin babasını unut, Maddy," dedi Billie. Onun kim olduğunu biliyordu. Senatör Ashford'dan söz etmese bile kız kardeşim Ashford'lara karşı kin besliyordu. "Ona ihtiyacımız yok. Bunu tek başımıza yapabiliriz."

Yapabilirdik ama bunu sır olarak saklamak yanlıştı. Bilmeye hakkı vardı. Aklımı endişe kapladı. Ya Senatör Ashford öğrenir ve bize zarar vermeye karar verirse? Elbette Byron çocuğunu korurdu. Bizi korurdu. Korumaz mıydı?

"Ona söyleriz," diye fısıldadım. Bu saklanamayacak kadar büyük bir sırdı. Ne de olsa bunu ondan saklamak adil olmazdı. Bunu kabul etmek ona kalmıştı ya da

bizi bir kenara atar. "Eğer bunun bir parçası olmak istemiyorsa, hiç var olmamış gibi devam ederiz." Ashford'ların hiçbiri.

Sadece Ashford'un gazabının bize daha fazla acı vermemesini ummak zorundaydım.

Bölüm 17

Odette

I Washington, D.C.'deki yüksek cam binanın önünde durdu. Zenginlik ve güç bize bakıyor, kendimizi daha da küçük hissetmemize neden oluyordu. Mide bulantısı midemde yüzüyordu, sinirlerimden mi yoksa İçimde büyüyen küçük bir hayat. Ya da belki de bu şehrin sakinlerini boğan bu Temmuz nemiydi.

D.C.'deki yazlar dayanılmazdı - en azından benim standartlarıma göre. Fransız Rivierası'nı bu nemli sise her zaman tercih ederim.

"Ona söylemen gerektiğinden emin misin?" Billie tekrar sordu. O pembe artı işaretleri bize baktığından beri vicdanımla savaşıyordum. Ona söylemek istemiyordum ama yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissediyordum.

"Ya ondan sadece bir bok istediğini düşünürse?"

"Ondan hiçbir şey istemiyorum," diye tısladım, öfke ve nefret damarlarımda dolaşıyordu. Ne yazık ki bu Byron'a kadar uzanmıyordu. Öyle olmasını dilerdim ama nedense bununla başa çıkamıyordum. Belki de peri masalları peşinde koşan aptal zihnim yüzündendi. "Ben sadece onu bilinçlendiriyorum. Bu bilgiyle ne yapmak istediği ona kalmış."

Bebeğimizin hayatının bir parçası olmak istese de istemese de, ona ait hiçbir şey üzerinde hak iddia etmek istemediğimi söyleyecektim. Bu sadece bir nezaketti. Değil mi? Sonsuza dek mutlu olma umutlarını beslemeyi reddettim. Senatör Ashford bunu açıkça belirtmişti.

Onun türü ve bizimkiler birbirine uymuyordu.

O zaman neden o gecenin görüntüleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu? Dokunuşunun verdiği his. Onun olduğuma dair fısıldadığı sözler. Homurtuları. İnemelerim. Kalçalarımdaki elleri. Bana sahip olma şekli. O kadar gerçekçiydi ki. Tüm bunları nasıl yanlış anlayabilirdim?

"Dünyadan kız kardeşime." Billie'nin sesi zihnimde dönüp duran görüntüler silsilesini delip geçti.

"Hayatımıza devam edebilmemiz için bunu geride bırakmamız gerekiyor." Kız kardeşime baktım. "Bu geziyi yapmak için sahip olmadığımız parayı harcadığımız için çok üzgünüm. Bir sonraki dönem başlayana kadar beklemeliydim. Ben sadece-"

Neden şu anda ona söyleme ihtiyacı hissettiğimi gerçekten bilmiyordum. Belki de cesaretimi kaybedip korkacağımı düşünmüştüm.

"Bunu arkanda bırakmalısın ki nasıl ilerleyeceğimizi planlamaya başlayabilelim," diye sözümü bitirdi kız kardeşim. Başımı salladım. O haklıydı. Byron'ın nerede durduğunu bilmem gerekiyordu, böylece doğru seçimleri yapabilirdim. Bebeğimiz için. Kampüsteki kafedeki işim bir bebeği büyütme için yeterli olmayacaktı, evdeki yaz işim de öyle. Ve tıp fakültesi-

"Oh. Tahmin et ne oldu? Bu saçmalığa inanamayacaksın." Billie gözlerini devirdi ve henüz söylemediği kelimeleri vurguladı. İçimde bir gerilim oluştu ve patlayacağımdan endişe ettim.

"Ne?"

Kıs kıs güldü. "Marco burada, D.C.'de. Yemin ederim o adam seni takip ediyor." "Marco endişelerimin en küçüğü." Sapık ya da değil.

Omuz silktili. "Görünüşe göre George Washington Hastanesi'nde çalışan bir doktorla falan çıkıyormuş. Hatırlayın, Le Bar Américain'deydi. Tristan'ın kız kardeşi."

"Aferin ona," diye mırıldandım. Marco arkadaşımdaydı ve onun için en iyisini diledim, sadece hayatını Billie kadar yakından takip etmiyordum. Ara sıra görüşüyorduk ama hepimizin endişelenmesi gereken kendi hayatlarımız vardı. "Tamam, bana şans dile, soeur."

Billie'nin kahverengi gözleri keskinleşti. "Şansa ihtiyacın yok. Onlara kim olduğumuzu göster. O herif seni hamile bıraktığı için şanslı. O çirkin. Sen çok güzelsin."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Byron'ın çirkinlikten başka bir özelliği olmamasına rağmen, kendimi daha iyi hissetmemi sağlama işini kız kardeşime bırakın.

Derin nefes alarak omuzlarımı sertleştirdim ve omurgamı çelikleştirdim. "Tamam, seninle otelde buluşuruz."

On dakika sonra nihayet binanın en üst katına çıkabildim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve asansör beni yukarı çıkarırken nefesimi tuttum. Daha yükseğe, daha yükseğe. *Ding.*

Kapıların açılma sesiyle irkildim.

Sahte bir güvenle asansörden çıkıp resepsiyon görevlisine doğru ilerledim. Ancak masa boştu. Etrafıma bakındım -sola, sağa, tekrar sola- sonra büyük, altın bir "CEO" levhasının bulunduğu tek koridora doğru ilerledim. Byron'ın ofisi bu tarafta olmalıydı. Okuduklarıma göre Ashford İmparatorluğu'nun CEO'suymuş.

Süslü mermer koridorda korkuyla ilerledim ve pembe yazlık elbisemi avuçlarımla düzelttim. Renk, bu siyah-beyaz binayla çelişiyordu. Beni kesinlikle öne çıkarıyordu. Gerçi bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

Byron'ın asistanı olduğunu tahmin ettiğim kişinin masasını buldum ve onu görüp göremeyeceğimi sordum. Randevu hakkında bir şeyler söyledi ama o sırada hafif sesler bana ulaştı. İçimi bir huzursuzluk kapladı ama çok geç tepki verdim. Gitmek için topuklarımda üzerinde döndüm ve Senatör Ashford ile yüz yüze geldim.

Donup kaldım. Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi.

Böyle olmasını hayal etmemiştim. Bütün konuşmayı ya da ona benzer bir şeyi kafamda hazırlamıştım. Byron için. Hıyar babası için değil. Beni masadan uzaklaştırdı ve asistanın duyamayacağı bir yere çekti.

"Vay, vay, vay." Konuşan Senatör Ashford değildi. Yanındaki kadındı. Şimdiye kadar onu fark etmemiştim bile. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Tepeden tırnağa tasarım kıyafetler. Ben marka giysileri önemsemezdim ama moda takıntılı kız kardeşim onlara çok önem verirdi. Bu biraz yapıştı. "Burada neyimiz varmış?"

Uzun sarı saçları ve iri mavi gözleriyle mükemmel bir Barbie bebeğe benziyordu. Ancak bu kadın gülümsemek yerine alaycı bir tavır takınmıştı.

"Bu Bayan Swan." Senatör Ashford'un sesi soğuktu ama buz gibi bakışlarıyla kıyaslanamazdı. Titredim, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar içime kapanmak istedim. Ona verdiğim bu tepkiden nefret ediyordum. "Onu ben hallederim."

"Evet, lütfen. Bugün kimsenin Byron'ı rahatsız etmesini istemiyorum."

Gözümü kırpacak zamanım olmamıştı ki Senatör Ashford karşımdaydı. Buz gibi elleri benimkilerin etrafında kenetlendi ve tırnaklarını derime geçirerek onları sıktı.

"Sana ne demiştim kızım?" diye tısladı.

Omuzlarımı geriye ittim. "Konuşmam gerek-"

Bitirmeme izin vermedi. "Tehdidimi ilettim. Hastane gitti. Baban gitti." Dudaklarımdan keskin bir soluk koptu. Bu bir şeydi

Hastane kaybının ardında onun olduğunu biliyordum ama bununla övündüğünü duymak tamamen farklıydı. Oda dönmeye başladı. Aramıza mesafe koymaya çalışarak geriye doğru tökezledim. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Uzaklaşmak zorundaydım. Artık doğru şeyi yapmak umurumda değildi. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu. "Gerçekten kız kardeşinin de gitmesini istiyor musun?"

Soğuk gözleri ve kinci sözleri göğsümü delen taze iğneler gibi hissettirdi. Kalbim sanki biri onu ateşe vermiş gibi yanıyordu. Her kalp atışı, her nefes acıtıyordu. Ciğerlerime yeterince hava çekemiyordum.

Babamı benden aldı. Kız kardeşimi de almasına izin veremezdim.

"Bırak beni." Boğazıma hava girmesi için mücadele ederek hıçkırdım. Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

"Sana bizden uzak durmanı söylemiştim." Senatör Ashford'un sesi kısık, ifadesi karanlıktı. Cebinden bir şey çıkardı ve göğsüme çarptı. "Al bakalım. Şimdi git buradan." Omzunun üzerinden kadına bir bakış fırlattı. "Bu servet avcıları her şeye başvurur ve eğer izin verirsen seni kuruturlar."

Bir deste banknot göğsüme bastırarak beni lekeledi. Hiç düşünmeden elim havada uçtu ve yüzüne geldi. *Şaplak*.

Birinin nefesi havada paramparça oldu. Biri çığlık attı. Ama ben yaptığım şey karşısında tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Senatörün yüzünde oluşan kırmızı lekeye bakarken donup kalmıştım ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Daha önce hiç kimseden nefret etmemiştim ama bu adamdan nefret ediyordum. Kalbimin her zerresiyle.

Güvenlik görevlilerini ancak o zaman fark ettim. Mavi gözlerinde tehditkâr bir sırıtışın hayaleti titreşiyordu. Takım elbiseli iki iri yarı adam etrafımda tepiniyor, her biri beni bir kolumdan tutuyordu.

Senatör, "Çöpü dışarı çıkarın," dedi. "Oğlumun emri."

Arkamda biri kıkırdadı. Kim olduğunu göreceğüm yoktu. Beni asansörden indirip binanın dışına çıkarırlarken gözyaşlarımla savaştım ve beni dışarı ittiler.

Kaldırıma çıktığımda gökyüzü çatladı ve yüzümü tam tepemdeki buluta çevirdim. Hava hâlâ güneşliydi, masmavi gökyüzü şehrin üzerinde ilerleyen tek kara bulutla gölgelenmişti.

Yazlık elbisemin küçük cebine uzandım ve sonogram fotoğrafını çıkardım, içimi boğuk bir hıçkırık kapladı.

"Seni babana gösteremedim ama bence en iyisi bu," diye fısıldadım, amaçsızca ilerliyor ve gözlerimi küçük siyah-beyaz fotoğraftan ayırmıyordum. "Babam ve ailesi pislik oldukları için üzgünüm." Benim

Gözlerim yandı ve gözyaşlarımı öfkeyle yüzümden sildim. Onlar - Ashfordlar- gözyaşlarımı hak etmiyorlardı. Bırakın kalp acısını, benim tek bir düşüncemi bile hak etmiyorlardı.

Doğru şeyi yapmanın bir işe yarayacağını düşünecek kadar aptaldım. Bunun yerine, beni dışarı attılar. Çöp gibi.

Tanrım, nasıl bu kadar kötü batırmış olabilirim? Asla kuralları çiğnemedim, her zaman doğru olanı yaptım. Ve işte sıçmıştım. Hem gerçek hem mecazi anlamda.

Yüzümü tekrar sildim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Kendimi toparlamalıydım.

Bir elimle sonogram fotoğrafını tutarken, diğer elimle düz karnımı ovuşturdum. Sadece üçümüz olacaktık. Bebek, Billie ve ben. Bunu atlatabilirdik.

Keşke otel odasında kız kardeşimle birlikte olsaydım.

"Üç silahşörler olacağız," diye mırıldandım, kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Bir bebek yetiştirme konusunda tüm kararları ben verecektim. Böylesi her açıdan daha iyiydi. Yoldan geçenlerin telaşlı ve endişeli bakışlarının farkındaydım ama onları görmezden geldim.

Bağırışları çok geç duydum. Başımı kaldırdım ve içgüdülerim beni ele geçirdi. Havada uçarken karnımı korumak için vücudumu büktüm.

Acı içimde patladı ve dünyanın varlığı sona erdi.

Bölüm 18

Odette

N Umbness. Boşluk. Acı.
Göz kapaklarımı aralayarak parlaklığa karşı gözlerimi kırptım.
Etrafımı fark ettim. Beyaz duvarlar. Çamaşır suyu kokusu.

Bir hastane. Yaşıyordum.

Gözlerimi tekrar kapattım ve anıların hızla içeri girdiğini hissettim.
Kızgın, hatta öfkeli olabilirdim ama onun binasına umutla girmiştim. Ve dışarı çıktım... boş. Yıkılmışım.

Göz kapaklarım yavaşça açıldı ve onu gördüm. Byron'ın başı, elimi kavrarken elimin üzerine eğilmişti. Kalbim göğsümde donuk bir gümbürtü yaptı. Acı. Bedenimde ve kalbimde. O buradaydı. Nasıl?

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ama hatırladığım son şey binadan dışarı çıkarıldığımdaydı.

"Ne zamandır baygındım?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek homurdandım.

Byron'ın donuk mavi gözleri benimkilerle buluştu. Berbat görünüyordu. Saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi dağınık ve karışıktı. Kirli sakalları yüzünü kaplamıştı ve gözlerinin etrafında koyu siyah halkalar vardı. Gömleği kanlıydı, kravatı gevşek ve eğri duruyordu.

Forbes'ta çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm; tertemiz, mükemmel... Şu anda bundan çok uzaktı.

"Bebeğim, uyandın." Yüzümü kavradı, büyük avuç içleri nazikti. O kadar nazikti ki gözlerimi yaşarttı. "Nasıl hissediyorsun?"

Yönünü şaşırmış. Kafası karışmış.

Halsiz. Yorgun. "Bir doktor çağırayım."

"Hayır. Doktora ihtiyacım yok." Zaten bir tane getirmeye gidiyordu ama sözlerim onu durdurdu. "Ne zamandır baygındım?" Tekrar ettim.

"Birkaç saat." Elimi tekrar avucunun içine aldı ve ancak o zaman görebildim. Sonogram fotoğrafım avucunun içindeydi. Bebeğimizin. Benim bebeğimin.

"Bebeğim?" Kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Çenesi titriyordu, gözlerindeki acı şimdi kalbimde hissettiklerimle eşleşiyordu.

Beni bütünüyle yutmakla tehdit eden duygu.

Başını iki yana salladı. "Bebek başaramadı," diye mırıldandı.

Bebek başaramadı. Bebek başaramadı. Beynimde bir rüzgar fırtınasının içi boş çılgınlıkları gibi uğuldadı.

Kalbim kırıldı ve ilk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Sözleri göğsüme saplanmış bir bıçak gibiydi. Beni kullandığını, bir çöp gibi fırlatıp attığını bile bile bu sözleri nasıl söyleyebilmişti? Ailemi mahvetmişti... *babamı almıştı.*

Onun türü ve benim türüm birbirine karışmazdı.

Kelimeler tekrar tekrar çalıyor, beynimi delip geçiyordu. Babası. Nişanlısı.

Bebeğim benim.

Hayır, artık "benim bebeğim" diye bir şey yoktu. Görünüşe göre Tanrı da aynı fikirdeydi. Bir yan parça olarak sevişmek için yeterince iyiydim. Sevmek için yeterince iyi değildim.

Bunaltıcı duygular içimde dönüp duruyordu. Beni boğuyordu. Beni boğuyordu. Acıya dayanmak çok zordu. Unutulmak istedim.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldadım, sesim garip bir şekilde sakindi.

"Şimdi olmaz, bebeğim. İyileştiğinde konuşuruz." Parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Sadece biraz dinlen."

Başımı salladım. Bu yara bandını sonsuza dek söküp atmam gerekiyordu. Gözlerim onu içine çekti, her santimini ezberledi. Bu haldeyken bile yakışıklıydı. Pahalı, beyaz gömleği kan içindeydi. Kolları kıvrılmış, kaslı ön kolları ortaya çıkmıştı. Sakalları ona ayrı bir hava katıyordu. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu.

Gözleri içime işledi, kırdığı kalbime kadar. Onu affedebileceğimi hiç düşünmesem de hâlâ onu arzuluyordum.

Gözlerini sevdim. Yoğun. Kendini içime gömdüğünde ne kadar karardıklarını biliyordum. Gece mavisini. Yine de onlardan nefret ediyordum, çünkü beni kolayca kandırabiliyorlardı.

"Byron, benim için bir şey yapmanı istiyorum." Kelimeler dilimde ağırlaşmıştı. Ya da belki de ilaçların etkisiydi. Kalbimdeki bu ağrıyı iyileştirmek için beni ilaçla doldurmaları gerekirdi.

"Her şeyi yaparım bebeğim." Tanrım, bana öyle baktığında kendimi

onun tüm dünyası gibi hissediyordum. Bir adamla geçirdiğim bir gece çok şeyi değiştirdi. Beni değiştirdi.

Dudaklarımı yaladım. Bu ne gerginliğimi ne de ağrımı hafifletti.

"Sen ve ben bir hataydık." Kulaklarım uğuldadı ve makine biplmeye başladı. Daha yüksek ve daha hızlı. Kulaklarımı delip geçen acı kalbimdekiyle eşleşti. "Gitmene ihtiyacım var. O tek gece peşimi bırakmıyor ve beni mahvediyor. Her parçamı ve hayatımı." Göğsüm o kadar sıkıştı ki her nefesim hırıltıyla çıkıyordu. "Lütfen git."

Mavi gözlerinde acının parladığını gördüm ama bakışlarını kaçırdı. "İstedığın bu mu?"

Onu kaybetmenin acısı göğsümü yeniden pençeledi, açmakla tehdit etti. Beni kırmak için. Kalbim "hayır" diye bağıırıyordu ama beynim daha güçlü olmalıydı.

Yavaşça, acımın başka bir şeye dönüşmesine izin verdim. Karanlık ve soğuk bir şeye. Geri dönüşü olmayan bir şeye. Nefret. Acı.

"Evet."

Bir fısıltının ötesine geçmeyen bu tek kelime kalbimi tamamen kırdı.

Bölüm 19

Byron

Altı Yıl Sonra

S New Orleans'taki Cout Adası Çığlık Parkı. Yeğenim Kol, benden biraz büyük üvey kardeşim Alessio ve ben, bizi bir mincart'a benzeyen bir trene bindik. hayalet mezarlığı. Ne Alessio ne de ben küçük adamlardık, dizlerimiz arabadan dışarı çıkıyordu ve zavallı Kol neredeyse öğle yemeği eti gibi aramızda boğuluyordu. Yine de aldırıyor gibiydi, gözleri bir sağa bir sola gidip geliyordu. Şu lanet arabanın hareket etmesini bekleyemiyordu, böylece biz de ürkecektik.

Kız kardeşim ve kocası çocuklarıyla birlikte arkamızdaki arabadaydı ve onlar da en az bizim kadar gülünç görünüyorlardı.

"Lanet olsun, bu benim bir lunaparka ilk gelişim," diye homurdandı Alessio. "Bu koltukların bu kadar rahat olduğunu bilseydim daha erken gelirdim."

Sesinde bir alay sezdim ve kıkırdadım. "Sakın bana gezici panayırlara gizlice girip otostop çekmediğini söyleme."

Alessio bana kuru bir bakış attı. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Gözlerimi, gri gözleri heyecanla parıldayan Kol'a çevirdim. Yeğenimin gözlerinde tıpkı annesinin gözlerinde olduğu gibi ela rengi lekeler vardı. Bazen bana başka bir ela gözü hatırlatıyordu, altın rengi hariç. O zamandan beri hiç böyle gözler görmemiştim.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak gülümsedim. "Sanırım babanın elini tutmamız gerekiyor. Bu onun ilk sürüşü olduğu için."

Kol tereddüt bile etmedi. Lanet olsun, çocuk iyiydi. Kibar da. Küçük eli babasınınkini kavradı ve sıktı. "Tüm zaman boyunca seninle olacağım."

İkinizle birlikte."

Kardeşimin ifadesi yumuşadı. "Bunu takdir ediyorum dostum. Artık kendimi daha güvende hissediyorum."

Alessio mutluluk şansını elde etmişti. Onun adına mutluydum ve kıskançlık bile duymuyordum. Babamız çocuklarını asla kabullenmeyerek hayatını mahvetmişti. Ama diğer taraftan yanında iyi bir kadınla çıkmıştı.

Kol'un küçük eli benimkini tuttu. "Ben de seni güvende tutacağım Byron Amca." Ağabeyim ve ben eğlenerek birbirimize baktık. Kahretsin, ailemiz genişliyordu ve daha da iyiye gidiyordu. Benim için olmasa da. Kalbimdeki küçük bir sızı bana şansımı hatırlattı. Her şey bitmeden önce sona eren o tek şansı.

başladı bile.

Baba olmayı umursamazdım. Özellikle de böyle bir kadınla. Kazadan sonra hayatına devam etti. Stanford'a dönmesi dışında onu takip etmedim. Çok acı vericiydi.

Yolculuk başladı ve sözüne sadık kalarak Kol büyük ellerimizi küçük ellerinin içinde tuttu. Yalnız, ellerimizi o kadar sıkı tuttu ki, hem Alessio hem de ben irkildik. Küçük herif güçlüydü. Kibar ama çok güçlüydü.

"Onu neyle besliyorsun?" Kardeşime mırıldandım. "İspanak mı?" Boğuk bir kahkaha attı. "Evet, burada bir Temel Reis yaratıyorum."

"Çizgi film izlediğini bilmiyordum." Sesim kuru ve biraz da espriliydi.

Alessio omuz silkti. "Rahatlatıcı bir şey. Bir ara sen de denemelisin."

"İtibarımı zedelememek için çocuğunuzu daha fazla ödünç almam gerekecek. İnsanlar beni tek başıma çizgi film izlerken bulursa bu biraz garip olur."

Hayaletler etrafımızı sararken sessizlik hakim oldu. Gerçek ve mecazi anlamda.

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" Alessio'nun sorusu birdenbire geldi. Yıllar geçtikçe yakınlaşmıştık, özellikle de karısı Afganistan'da sıkışıp kaldığında. Sınırlarını kapatmış olan ülkeye girmenin bir yolunu bulmak için aylarca el ovuşturmamız ve anlaşmalar yapmamız gerekmişti.

"Bazen," diye itiraf ettim. Annesiz bir çocuk sahibi olmak daha kolay olurdu. Hayatımda başka bir kadın istemedim. Denedim -gerçekten denedim- ama kalbim hâlâ kıvılcıklı Fransız doktora takılıyken başka biriyle evlenmek adil olmazdı.

"Bu işte iyi olursun. Bunun için sabrın var." *Babamızın aksine*. Bunu ikimiz de biliyorduk. Babamızın bencil tavırları normal bir politikacının ötesindeydi. Yine de Alessio'nun karısını koruması için eski bir askeri uzman olan Kian'ı işe aldığında bazı puanlar kazanmıştı. Autumn ve Kian kaos sırasında Afganistan'daydılar. Bağlantı ve zamanlama hep tuhaf gelmişti ama önemli değildi. Baldızımı kurtardı.

Gülümsedim. "Belki bir gün." Kahretsin, ses tonumdaki burukluğu ben bile duyabiliyordum. "Ee, Kol, korktuk mu?"

Kol sinirli bir nefes verdi. "Hayaletler nerede?"

Kıkırdadım. "Havada mı?"

"Yerden çıkıp bizi korkutmaları gerekiyordu."

"Öyle olmadıklarına sevindim," diye söze karıştı Alessio. "Ben çok korkuyorum."

Neyse ki elimi tutuyorsun, yoksa ağlamaya başlayacaktım."

Kardeşıme bir bakış attım. "Çok fazla," diye mırıldandım.

Alessio sırtıttı ve bana kafasının üzerinden bir kuş çevirdi. Ne kadar da olgun.

Kol ona, "Gözlerini kapatmak istersen baba, kimseye söylemem," diye güvence verdi.

Başımı arkaya attım ve güldüm. Alessio'nun bunu yaptığını hayal bile edemezdim. Kanada'da yeraltı dünyasını yöneten adam, yolculuğu atlatmak için korkudan göz kapaklarını sıkıyordu.

"Ama Byron yapacak," diye cevap verdi Alessio sahte bir mızız ses tonuyla. Tanrım, bundan gerçekten çok zevk alıyordu.

Yüzümü asmamaya çalışarak, "Yapmayacağım," dedim. "Scout'un onuru. Ailemize asla ihanet etmem."

Kol sırtıttı. "Ben de öyle. Kız kardeşim çikolata çaldığında bile onu ele vermem."

Hem Alessio'dan hem de benden boğuk bir kahkaha yükseldi. "Bütün çikolata oraya mı gidiyor? Kız kardeşinin karnına mı?"

Kol ona ciddi bir bakış attı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ciddi yüz ifademi daha fazla koruyamadım. Karın dolusu bir kahkaha atarak yeğenimin saçlarını karıştırdım.

"Seninle gurur duyuyorum, Kol."

Ve öyleydim. Ailemizle çok gurur duyuyordum.

Yine de ruhumun karanlık bir köşesinde küçük bir parça yalnızlık - yoksa pişmanlık mıydı?

Üç saat sonra hepimiz lunaparktan çıktık. Aurora ve Autumn biraz yeşil görünüyordu. Alessio, Alexei ve ben küçükleri bir araya topladık. Kol omuzlarımda oturuyordu. Kostya, Alexei'nin omuzlarına oturmuş, onu bir atmış gibi tekmeliyordu. Alessio kızını kucağına almıştı çünkü eşleri her an kusacakmış gibi görünüyordu.

"Çok eğleneliydi," dedi Alessio. "Bunu bir ya da iki yıl daha yapmayalım."

Aleksey düz bir ses tonuyla, "Katılıyorum," dedi. "Kostya, son kez söylüyorum, babam bir at değil."

Başımı salladım, sonra hemen irkildim. Kol beni yönlendiriyormuş gibi saçımı çekiştirdi. "Tanrım, Kol. Biliyorsun o benim saçım, dizgin değil. Amcamı kel bırakacaksın."

Kol ve Kostya bakıştılar ve sonra kıkırdadılar.

Alessio Kol'a, "Oğlum, amcanı kel bırakma," diye tembihledi. "Onu hâlâ evlendirmemiz gerekiyor. O zaman kel kalabilir."

Alexei kıs kıs güldü, ben de ikisini de tersledim.

"Siz uyurken kafalarınızı kazıtırım," diye yarı şaka tehdit ettim. Bunu daha önce hiç yapmamış değildim. Aslında bir keresinde River'ın o güzelim saçlarını tıraş etmişim. O kadar yüksek sesle küfrediyordu ki, onu tüm kıtalardan duyduklarına emindim. Muhtemelen tüm gezegenler de.

"Seninle asla aynı odada uyumayacağım," dedi Alexei, gözleri eğlenerek parlarken. Babamız onu onaylamamakla çok büyük bir hata yapmıştı. Bu adam ailesini tüm dünya pahasına koruyabilirdi.

"Güzel, çünkü bu beni hayatım boyunca korkutur. Seninle aynı odada uyumak gündemimde yok."

"Doğru," diye araya girdi Alessio, kıs kıs gülmek için kendini zor tutarak. "Senin amacın güzel bir doktorla yatmak."

Alexei'nin kaşı merakla kıvrılırken ben ona ters ters baktım. "Şükürler olsun ki yarınki aile yemeğimize gelmiyorsun," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Seninle bir seferde sadece birkaç gün baş edebilirim."

Alessio kıkırdadı, sözlerimden rahatsız olmamıştı. Hiçbir şey kardeşimi etkilemedi.

Karısının ve çocuklarının sıkıntıları hariç.

"Eminim," diye düşündü. "Bu arada, kızıl saçlı güzel doktorun Amerika'ya döndüğünü duydum."

"Kendimi dışlanmış hissediyorum." Alexei'nin monoton ses tonu sanki hiç umurunda değilmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Gerçek şu ki, duygularını nadiren belli ederdi. Ama yıllar geçtikçe, Aurora ile sevgili olduklarından beri, kendini kelimelerle daha fazla ifade etmeye başlamıştı. Ama sadece yanında rahat hissettiği insanlara. Babamın yanında, onu her an öldürecekmiş gibi davranırdı. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Byron sana söylemedi mi?" Alessio kayınbiraderime bilgi vermekten büyük mutluluk duyuyordu. "Şaşırtıcı değil. Aşk hayatını bir sır olarak saklıyor. Ama ona katlanamayan güzel bir doktor var. Dünyayı kurtarmak için her yere gitti ama istihbaratım bana Amerika'ya döndüğünü söylüyor."

"Peki neden onu kontrol ediyorsun?" Tısladım.

Omuz silkti. "Senin iyiliğin için."

Ona ters ters baktım. "Peki onun hakkında ne biliyorsun?"

"Amerika'ya dönmüş olması dışında pek bir şey yok."

"Evlendi mi?" Bu aptalca soru ağzımdan izinsiz çıkmıştı. Güvenlik şirketlerim vardı. Tüm bunları kendim de kontrol edebilirdim. Sadece yapmamaya özen gösterdim.

"Bana onun özel hayatı, aşk hayatı ya da bunun gibi şeyler hakkında soru sormayın. Bunları takip etmiyorum."

"O zaman geri döndüğünü nereden biliyorsun?" Alexei mantıklı bir soru sordu.

Alessio omuz silkti. "Bazı nedenlerden dolayı, onun ve kız kardeşinin isimleri karanlık ağda ortaya çıktı. Elmaslarla ilgili bir şey."

Kaşlarım çatıldı. "Bu yanlış olmalı."

Alessio omuz silkti. "Ben de öyle düşünüyorum. Gana'daydı, Dünya Sağlık Örgütü altında çalışıyordu. Biliyor muydunuz?"

Başımı salladım. "Hayır, bilmemeye özen gösteriyorum." Sonra Odette hakkında konuşmak istediğim son şey olduğu için konuyu değiştirdim. "Yarınki aylık öğle yemeğimize kalamayacağına emin misin?"

Alessio başını salladı. "Hayır, Autumn'un Ukrayna'da bir fotoğraf çekimi için işi var. Yalnız gitmesine izin veremem."

"Tanrım, güvenli mi?" Bana "ne sanıyorsun lan" der gibi baktı. "Afganistan yeterli değil miydi?"

"Bir fark yaratmak istiyor," diye homurdandı. "Hiçbir şey yapmamayı denedi ve çok huzursuz oldu. Biz de bir anlaşma yaptık. Görevleri üstlenebilir

Ben onunla olduğum ve güvenlikten sorumlu olduğum sürece."

"Bu muhtemelen akıllıca," diye araya girdi Alexei. "Eninde sonunda seninle ya da sensiz gidecek. Bu şekilde, biraz kontrol sahibi olursun."

"Çocuklara bakmamı ister misin?" Teklif ettim. "İkiniz de döndüğünüzde onları size geri getirebilirim."

Ağabeyim başını öne eğdi. "Teşekkür ederim ama Autumn'un ailesinin onlara bakması için gerekli ayarlamaları yaptık bile. Bir dahaki sefere kesinlikle senin sıran."

"Buna güveniyorum."

Hiçbir zaman baba olamayabilirim ama yeğenlerimin en iyi amcası olurum.

Bölüm 20

Odette

"T Bu lanet topuklular," diye mırıldandı Billie.
Bu parke taşı kaldırım . ve Fransızca
Çeyrek kadınları gördüğüm topuklu ayakkabılar
bir yana, düz ayakkabılarımla bile rahatsızdım.
Etrafımdaki herkes giyiyor. Kız kardeşim de dahil. Sık sık kolumu tutuyor,
beni denge için kullanıyordu.

Aklım yapmak üzere olduğumuz şeydeyken onu sabit tutmaya yardım
ettim. "Bu işe yarasa iyi olur, Billie."

Yoksa ölmüş olurduk. Dehşet üzerime çökmüş, midemin çukurunda
sıkıca kıvrılmıştı. Son altı ay gerçeküstü gelmişti. O lanet günden beri
kaçıyorduk. Her gün. Dünyayı umursadığımdan daha fazla görmüştüm. Las
Vegas'tan daha geçen hafta ayrılmıştık ve Billie bir gelinlik provasına girip
fazladan para kazanmayı başarmıştı.

"İşe yarayacak. Boklarını alacaklar ve hayatımız normale dönecek."

Gözlerim kız kardeşime kaydı ve sinirli bir nefes verdim. Onu
seviyordum; gerçekten seviyordum. Ama Billie otuz yaşındayken bir çanta
dolusu elmas alıp kimsenin fark etmeyeceğini düşünmeyecek kadar akıllı
olmalıydı. Organize suç örgütlerinden on milyon dolar değerinde kanlı
elmaslar.

Ben ameliyatlar yaparken, kız kardeşim suçluları soymakla meşguldü.

Yüce İsa.

"Her şey çantanda mı?" diye sordum. Eğer onları unuttuysa, onu
kendim öldürmek zorunda kalabilirdim.

"Bütün elmaslar çantanın içinde," diye güvence verdi. "Işıltılı ve
pahalı."

Eli tekrar uzandı ve kolumu kavradı.

"Ne sikime topuklu giyiyorsun?" Tısladım. İş o noktaya gelirse, o topuklularla adamlardan asla kaçamazdı.

Billie bana sinirli bir bakış attı.

"İyi görünmek istedim." Ona ters ters baktım. Burada neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Görünüşünün onun için güvenliğimizden daha önemli olduğunu anlayamıyordum. Burada ölüm kalım meselesiydi. Kelimenin tam anlamıyla.

"İyi görünüyorsun Billie Teyze," dedi Ares, küçük eli benim elimdeyken.

Oğluma baktığımda yüz ifadem yumuşadı. Büyük mavi gözler. Koyu renk saçlar. Kalbim gururla kabardı. Beş yaşındayken nasıl pohpohlanacağını ve kalpleri nasıl fethedeceğini biliyordu. Ciddiyetiyle bile bir gün kalpleri kıracaktı. Küçük oğlum beş yaşındaydı ve on yaşına girmek üzereydi.

Billie usulca gülümseyerek, "Sadece topuklu ayakkabı giydiğim için," dedi.

Gözlerimi devirdim. Bu konuda yorum yapmamak en iyisiydi, yoksa bu tam anlamıyla bir tartışmaya dönüşebilirdi. Ares benim gözbebeğimdi. Billie'nin de. Yıllar zor geçmişti ama tüm zorluklara değmişti. Biz üçümüzdük. Üç silahşörler.

Ne yazık ki Fransız Rivierası yerine New Orleans'taydık. Ama yakında orada olacaktık. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Zarif tarihi binalar etrafımızı sarmıştı. Yakınlarda bir trompetçi çalıyor, hüzünlü melodileri rüzgârda uçuşuyordu. Havada tatlı, yapışkan bir alkol kokusu dolaşıyordu. İnsan kalabalıkları sokaklarda dolaşıyor, kahkahaları, dansları ve renkli kıyafetleri bu şehre bilinen canlılığını veriyordu. Mardi Gras tüm hızıyla devam etmek üzereydi, ancak etrafımızdaki kalabalığa bakılırsa, şu anda gerçekleştiğini düşünebilirdiniz.

"İşte orada." Billie işaret etti ve ben de onun parmağını takip ederek tabelaya gittim. St.

Louis Caddesi.

Çömeli gözlerimi oğlumun hizasına getirdim. "Ares, bu restorana gittiğimizde, ben bazı işlerle ilgilenirken sen Billie Teyze ile gideceksin. Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

Oğlum işime alışkındı. Ama bu sefer beni uzaklaştıran şey normal işler değildi. Kazara elmas çalınmasıydı. Kız kardeşim tarafından. *Kazara* vurgusu büyük, ki bu hala tartışmaya açıktı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Merak etme anne," diye araya girdi Billie. "Her şey yakında sona erecek."

Sertçe yutkundum, kalbim göğsümde titriyordu. En büyük korkum ona bir şey olmasıydı. Ares onun ya da benim aptallığım yüzünden zarar görürse kendimi asla affedemeyeceğimi biliyordum.

Doğrulurken kız kardeşimin gözleriyle karşılaştım. "Planı takip et, Billie. Ondan sapma. Ne olursa olsun. Ve eğer bir şey olursa-"

"Sakın söyleme," diye sözümü kesti. "Bu kötü şans getirir."

Gözlerimi kapadım, sabır için dua ettim. Ona çıkışmak ve kötü şansın suçlulardan çaldığını söylemek istedim. Bunun yerine, neyse ki asfalt olan kaldırıma adım attım.

"Onu kendine yapışık tut," dedim sakın bir sesle. "Ve gözden uzak tutun." Başını salladı. Kız kardeşimi seviyordum. Oğlumun son beş yıllık mutluluğu onun fedakârlıkları sayesinde mümkün olmuştu. Ona en azından bunu borçluydum. Bizi bu karmaşadan kurtarmak zorundaydım.

Elimi uzattım, o da çantasına uzandı ve küçük, siyah kadife bir çanta çıkardı.

Bu kadar küçük bir pakette on milyon dolar. Hayatımızı alt üst etmeye yetti.

Onu aldım ve kendi çantama tıktırdım. Louis Caddesi'nin köşesine doğru ilerledik ve Sazerac Bar'ın girişinde durduk.

Billie Ares'i kucağına aldı, bakışlarımız kilitlendi. Kızgın olduğumu biliyordu. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Ama bu iş çözülene kadar hayatımıza devam edemezdik. Organize suç örgütü o elmaslar bizde olduğu sürece yaşamamıza izin vermezdi.

Çalınan malları iade ettiğimizde bizi unutacaklarını umuyordum. Gerçi altıncı hissim hayal gördüğüm konusunda beni uyarmıştı. İçgüdülerim isyan etti.

Restorana girdik ve sessizce kendime lanet ettim. Billie buna uygun giyinmişti. Bense pek değil. Kot şortum, beyaz çeyrek kollu gömleğim ve beyaz babetlerim burası için fazla rahattı.

Hay sikeyim! Suçlular neden kıyafet kurallarını belirtmemişler?

Gözlerim geniş odanın üzerinde gezindi. Derin renklere boyanmış ve eski fotoğraflarla süslenmiş duvarlarıyla eski New Orleans havası vardı. Trompetçinin sesi büyük açık pencerelerden içeri giriyordu. Odaya kristal bir avize hâkimdi.

"Merhaba." Bir hostes bizi geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Rezervasyonunuz var mı?"

Billie ve ben bakiştık. "Evet," diye mırıldandım. "Kanlı Elmas."

Şerefsizler!

Ev sahibesinin hakkını yemeyelim, gözünü bile kırpmadı. "Bu taraftan."

Ev sahibi durakladığında, masaları ve kabinleri atlayarak mekanda yolumuza devam ettik. Billie'ye döndüm ve başımı salladım. Banyoya girip Ares'le birlikte orada saklanma vakti gelmişti.

"Billie?" Arkamızdan belli belirsiz tanıdık bir ses geldi. "Billie Swan."

Kız kardeşimin yüzü soldu. Kalbim sıkıştı, şimdiden çuvalladığımızdan endişelendim. Gana ve Korsika suç örgütünün katili Danso Sabir'den önce burada olmamız gerekiyordu. Korku beni boğuyordu ama kendimden çok oğlum için korkuyordum. Hatta kız kardeşim için bile. O her şeydi. benim için önemliydi.

Zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanırken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Yavaşça korkularıyla yüzleşmek için döndüm.

Ama en kötüsü beklediğim gibi değildi. Daha doğrusu, beklediğim kişi.

Onu izlerken kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Byron Ashford hâlâ tanışma talihsizliğine uğradığım en yakışıklı adamdı.

Masasından bana bakarak o ısıltılı safir bakışlarıyla beni izledi. Baş bacaklarımın arasındayken bana baktığını, güzel dudaklarının benim uyarılmamla parladığını görmek, vücudumun ısınısını anında yükseltti.

Kalbimi kırmıştı. Alt dudağımı ısırđım, altı yıl önce beni neredeyse kıracak olan acıdan ziyade bu acının sızısına odaklandım.

Tanrım, unut gitsin. Hatıraları unut. Hepsini unut.

Ama beni nasıl öptüğünü hala hatırlıyordum. Beni nasıl yuttuğunu. Tutkusunu ayak parmaklarıma kadar hissetmiştim. Güçlü elleriyle yanaklarımı kavrayışını ve yüzlerimizi yakınlaştıırışını unutamıyordum. Gözlerini kapatarak derin derin nefes alışını. Sanki beni sonsuza dek hatırlamak ister gibiydi.

Sanki onun için önemliymişim gibi.

Bölüm 21

Byron

S Lanet olası altı yıl.

Restorana girer girmez onu fark ettim. Kızıl saçları, onu son gördüğümünden daha kısaydı ve omuzlarına dökülüyordu.

Bir tutam saç kulağının arkasına itti, güneş ışınlarını yakaladı ve altın rengi bir tonla titredi.

Herhangi bir altın rengi görüp de onu düşünmemek imkansızdı. Gözlerindeki o yaldızlı parıltılar. Saçlarındaki ışıltılar. Onun dört ayak üzerindeki görüntüsü hafızama kazınmıştı.

Elim yumruk oldu, saçlarını parmaklarıma dolama isteğiyle avucumdaki yanma zonkluyordu. Tıpkı o gece dizlerinin üzerine çöktüğünde yaptığım gibi.

Lanet olası altı yıl ve ben hala ondan kurtulamadım. Altı lanet yıl ve o hala kalbimi tutuyordu. Onu bırakmam için bana yalvardığında, o hastanede kalbimi onunkinin yanına bıraktım.

O da hatırladığım kadar güzel görünüyordu. Zarif. Güçlü. Ev sahibesine kibar ve çekingen gülümsemesini sunarak birkaç kelime etti, sonra elinde bir çocuk tutan arkadaşına döndü. Odette'in ifadesi hemen yumuşadı. Bir şeyler mırıldandı ve ikisi de başlarıyla onayladıktan sonra bu tarafa yöneldiler.

Hâlâ en az on adım uzaktaydı ama çıtır elma kokusunun çoktan havaya karışıp beni sarhoş ettiğine yemin edebilirdim. Sikim sertleşti. Bunca zaman sonra onu hâlâ o günkü yoğunluğuyla istiyordum. O vahşi gece.

"Billie?" Winston arkamdan seslendi. "Billie Swan."

Kaşlarım çatıldı. Siktir, bu onun kız kardeşiydi. Nasıl gözden kaçırmışım? Her zaman her şeyi fark ederdim, ama bu kadın söz konusu olduğunda, ondan başka hiçbir şey görmediğim için kör olmuş olabilirdim.

Odette'in omurgası sertleşti ve yavaşça arkasını dönerek gözlerini bana dikti. O gözler! Beni her seferinde yakalıyorlardı. Bir aziz için bile baştan çıkarıcı olan büyük ela yatak odası gözleri. Ve ben baştan aşağı bir günahkârdım.

"Winston Ashford," diye homurdandı Billie, sesi hafifçe iğrenmişti. "Tam da bir daha asla görmek istemediğim adam."

Anlaşılan iki Swan kardeş de bizi görmek istemiyordu, çünkü Odette'in nefesinin altından "bok" diye bağırdığına yemin edebilirdim ama bunu doğrulamak zordu. Restoran çok kalabalıktı ve havada süzülen müziğin sesi çok yüksekti.

"Merhaba Odette," diye selamladım önemli olan kız kardeşimi. En azından benim için. "Yoksa size Dr. Swan mı demeliyim?"

Gözlerim vücudunda gezindi. Kahretsin, hatırladığımdan bile daha iyi görünüyordu. Kalçalarını ve poposunu tam olarak saran dar mavi kot şort giymişti. Uzun, çıplak bacakları güzel bir bronzluğa sahipti. Güneşte çok zaman geçiriyor olmalıydı, Alessio'nun Gana'daki işi hakkında söylediklerine bakılırsa bu mantıklı olabilirdi.

Bir elini saçlarında gezdirdi, yüzündeki kızgınlık açıkça görülüyordu. "Dr. Swan," diye sertçe cevap verdi, sesi kısıktı.

Ellerini yumruk yapması, parmak eklemlerinin bembeyaz olması ve tırnaklarının muhtemelen derisine batması gözümden kaçmadı.

Beni gördüğüne sevinmedi. Değildi. Hem de hiç. Hiç.

"Tebrikler. Ama yeteneklerinden hiç şüphe etmedin, değil mi?" Gözlerini bana dikti, gözlerinde öfke parlıyordu. Servetim üzerine bahse girerim ki şu anda dilini yakan kelimeler vardı. Onları tükürmek ve muhtemelen yüzüme tokat atmak istiyordu. Onun yerine bakışları arkamdan aileme ve kayınbiraderlerimin ailesine kaydı. Nikolaev'ler.

Bu bizim aylık buluşmamızdı. Ne olursa olsun, her zaman birbirimizi düzenli olarak görmeye özen gösterirdik. Alessio ve ailesi, Aurora ve ailesi, Winston, Royce ve tüm vahşi kayınbiraderimin ailesi.

"Hadi ama, soeur, bu saçmalığa ihtiyacımız yok. Ashfordlar bu fabrikanın başına bela oldu. En iyisi mesafemizi koruyalım ki bir şey kapmayalım."

Billie'nin sözleri beni çok kızdırdı ama onu görmezden geldim. Bakışlarımı kız kardeşinden ayıramıyor, onu içime çekiyordum. Mastürbasyon yapmak için ona ihtiyacım vardı.

önümüzdeki on yıl. Hala çok ateşliydi. Belki daha da ateşli. Kendine daha çok güveniyordu. Ona bakmak bile beni sertleştiriyordu.

Diğer kadınlar etrafımda çıplak dolaşabilirdi ama hiçbir şey olmazdı. Sıfır. Hiçbir şey.

Ama ona bir bakış attım ve tamamen erekte oldum.

Aramızdaki hava çatırdıyordu ve eğer birimiz gitmezse, New Orleans farklı türde bir havai fişek deneyimi yaşayacaktı.

"Seni gördüğüme sevindim." Hay sikeyim. Neden iyi davranıyordum ki? Aramızdaki boku bitiren oydu - daha kalkışmaya bile fırsat bulamadan. Tam olarak ne demişti?

Bir hata. Biz bir hataydık.

Bir kadının ağzından çıkan kelimelerin tek başına kalbimi kırabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bay Ashford." Başını bir kraliçe gibi eğdi. Gözleri buzla dolup taşı, gözlerindeki altın rengi çiller aniden dondu. "Sizi gördüğüme sevindim diyeceğim ama yalan olur."

Yüce Tanrım. Kadınlar dizlerinin üstüne çöküp bana bir tanrı gibi tapıyorlardı. Tam tersi değil. Neden o da diğerleri gibi olamıyordu? Ama sonra beni ilk başta ona çeken şeyleri hatırladım - çarpıcı görünüşünü. Zekası. Ve ne kadar inatçı olduğunu.

Bana sırtını dönerek kız kardeşini bizden uzaklaştırdı. "Sadece plana sadık kal," diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

Gözlerim kışına takıldı, jean şortu onu tam olarak sarıyordu. Cidden, o kış benim için yaratılmıştı. Avuçlarıma tam oturuyordu ve avuçlarımda üzerinde olmasına bayılıyordu.

"Kim o?" diye sordu küçük çocuk, mavi gözleri Billie'nin omuzları üzerinden Odette'e, sonra da bana kaydı.

Odette'in cevabı keskin bir bıçak gibi kesildi. "Önemli biri değil, bebeğim."

Ouch.

Ona bakmayı kes, diye emretti mantığım. Başka tarafa bak.

Ama söz konusu o olduğunda bedenim asla mantığımın sesini dinlemezdi. Odette'in oturuşunu izledim, sırtı bana dönüktü. Doğru olmayan bir şeyler vardı. İnce omuzlarındaki gerginlik barizdi. Sırtı kaskatı kesilmişti ve hâlâ ellerini yumruk yapıyordu.

Belki onun beni etkilediği gibi ben de onu etkiliyorumdur? Sadece umut edebiliriz.

Kız kardeşine bir şeyler söyledi ve ben kaşlarımı çatarak kız kardeşinin ve Odette'in yeğeni olması gereken çocuğun koşarak uzaklaşmasını izledim.

"Kim bunlar?" diye merakla sordu kız kardeşim Aurora, bakışlarımı bölerek.

Winston'ın bunu almasına izin verdim, ama o sadece nefesinin altında bir şeyler homurdandı. "Ben tuvalete gidiyorum," diye anons etti, aniden ayağa kalkarak. "Aletine sürtünmemi istemiyorsan, kışını kaldırmanı öneririm."

Lanet olsun ona. Sikim kaya gibi sertleşmişti ve Odette Madeline Swan'a verdiğim bu tepkiye kimsenin tanık olmasına gerçekten ihtiyacım yoktu.

Lanet olası kabin koltukları. Bunu kim bulduysa vurulmalı!

Ben yerime otururken Winston tuvaletlere doğru gözden kayboldu.

"Byron, kim o?" Aurora tekrar sordu. Cevap istediğinde acımasız davranırdı. Muhtemelen onu iyi bir FBI ajanı yapan da buydu.

"Bir doktor. Bir keresinde beni tedavi etmişti." Ve ben onun beynini siktim. Ya da belki o benim beynimi sikti. Bu hâlâ tartışmaya açıktı. "O zamanlar hala tıp fakültesindeydi."

"Seni tekrar gördüğünde böyle tepki verdiğine göre huysuz bir hasta olmalısın," diye düşündü kız kardeşim.

"Ve sen şaşırdın mı?" Sasha Nikolaev, o sinir bozucu piç kurusu, söze karıştı. "Muhtemelen onun çirkin kışına dokunmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu."

Onu tersledim. "Ben senden daha yakışıklıyım." "Ama ben evliyim ve sen değilsin."

"Karının genç ve çekici bir dul olmasını istemiyorsan çeneni kapatacaksın," diye kestirip attım. Tamam, belki de Sasha'nın -o kadar insan varken- sinir bozucu çenesine rağmen mutlu bir evliliğe sahip olması beni kızdırıyordu, ama işte buradaydım, gerçekten istediğim tek kadın tarafından nefret ediliyordum.

Sen ve ben bir hataydık.

O lanet kelimeler sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

"Biri beni bekliyor. Blood Diamond." Derin, aksanlı bir ses restoranı dolaştı. "Onu görüyorum. Beni oraya götürme zahmetine girme."

Sesi takip ettim ve yaklaşık bir metre boyunda, koyu tenli ve koyu renk gözlü bir adam buldum. Kamuflej üniforması giyiyordu, ama bu üniforma -zihnimde farklı askeri üniformaların yer aldığı bir katalog canlandı- Gana üniformasıydı. Fotoğrafik hafızaya sahip olmanın faydaları. Asıl soru Gana ordusunun burada ne işinin olduğuydu.

Yoluna kimin ya da neyin çıktığını umursamadan restoranda sinsice ilerledi. Odette'in masasına gelene kadar da durmadı. Korkunun titremesini

izledim

yüzünde profesyonel bir maske kaymadan önce ifadesinde.

Bir şeyler mırıldandı ama çok uzaktaydı; hiçbir şey duyamadım. Üniformalı herif sırttı -gaddarca- gözleri onun göğsündeydi. Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke midemin derinliklerine yerleşti ve yumruklarımı sıktım.

"Bu herifin burada ne işi var?" Vasili tısladı.

Gözlerim Vasili'ye kaydı, sonra onun bakışlarını takip ettim. Dikkati Odette'in karşısında oturan adamın üzerindeydi. Yüzünü inceledim; tanıdık gelen bir şeyler vardı. Yine de onu çıkaramıyordum. Hatırlayamıyordum. Fotoğrafik bir hafızam vardı, ama Odette etraftayken beynim çalışmayı bırakıyor ve sikim devreye giriyordu.

Çok kötü!

"Kim o?" Vasili'ye sordum.

"Bu Danso Sabir. Afrika'daki elmas kaçakçıları için çalışan bir kiralık katil."

Kaşlarım çatıldı. Neden Odette'le konuşuyordu? Sonra kardeşiminünkü yorumu aklıma geldi. Swan kardeşlerin isimleri karanlık ağda elmaslarla bağlantılı olarak geçiyordu. Ve şimdi burada bir elmas kaçakçısıyla buluşuyordu. Bu bir tesadüf olamazdı.

Dikkatimi onun masasına verdim, gerginlik omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Odette'in gergin olmasına şaşmamalı. Bunu saklamaya çalışıyordu ama titreyen nefeslerinden ve titreyen parmaklarından bunu anlayabiliyordum.

Danso masaya doğru eğilip bir şeyler fısıldadı, gözleri sadist ve karanlık bir şeyle parlıyordu. Söylediği her neyse Odette'in sertleşmesine ve ondan uzaklaşmasına neden oldu. Çantasına uzanarak siyah kadife bir çanta çıkardı ve parmaklarının ona değmemesine dikkat ederek masaya doğru itti.

Kulaklarım uğuldu, hayal kırıklığı üzerime çöktü.

"Onun doktor olduğuna emin misin?" Alexei sordu, sesi bozuk çıkıyordu. "Ve bir elmas kaçakçısı olmadığına?"

İşlemi izlerken çenem sıkıldı, dişlerim gıcırdadı. Odette elini geri çekmeye çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Şerefsiz onu bileğinden yakaladı. Öfke kanımda kaynıyordu. Boğazımda, göğsümde yanıyor ve görüşümü kırmızı bir sisle kaplıyordu.

Ona dokundu.

Odette onun elinden kurtulmaya çalışarak elini salladı ve ben ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalkıp restorana doğru fırladım.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tısladım, karanlık uyarı yankılanıyordu. Danso'nun şaşkınlığından yararlanan Odette elini geri çekti. Aniden ayağa kalktı, sandalyesi yüksek bir gümbürtüyle arkasına düştü ve herkesin dikkatini bize çekti.

Etrafımızdaki gerilim trompetçinin müziğinden daha yüksekti. Fransız Mahallesi'ni saran sarhoş bağırıışlarından bile daha gürültülüydü. Konuklar bize meraklı ve temkinli bakışlar fırlatıyordu ama kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Nikolaev'ler hariç. Kadınlarını arkalarına ittiklerini ve ellerinin muhtemelen silahlarına uzandığını anlamak için arkama bakmama gerek yoktu.

Danso'nun gözleri arkama kaydı ve şüphelerimi doğruladı.

"Tamamen senindir," dedi sonunda, ayağa kalktı ve kollarını fırçaladı. Sanki o çirkin üniformanın üzerinde bir şey görebilecekmiş gibi. Odette'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Şimdilik."

Odette kıpırdamadı, olduğu yerde donup kalmıştı. İkimiz de herifin uzaklaşmasını izledik. Onun elleri titriyordu, benimkiler de iki yanımda yumruk olmuştu. Peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum.

O gözden kaybolunca dikkatimi Odette'e çevirdim. Alt dudağını dişlerinin arasına alırken sanki yıkılmaktan korkuyormuş gibi titriyordu. Uzun zaman önce bana pek ağlayan biri olmadığını itiraf etmişti. Gözyaşlarına boğulmak üzere olması ne kadar üzgün olduğunu gösteriyordu.

"Burada bir elmas kaçakçısıyla buluşarak ne halt ediyorsun?" Tısladım.

Sanki sözlerim onu içinde bulunduğu büyüden kurtarmış gibi gözleri parladı ve dudakları inceldi.

"Bay Ashford, bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Çantasını yerden almak için eğildi ve sikim bu harekete tepki vermediyse ne olayım. Yuvarlak kıcı benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve ben onu becerirken çıplak ve yatağın, aşk kanepesinin, sandalyenin - o otel odasındaki her mobilya parçasının - üzerine eğilmiş görüntüleri aklımdan geçti. Hiç yardımcı olmadı. Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarımla yüz yüze geldi. "Yaptığım ya da yapmadığım şeyler seni hiç ilgilendirmez. Anlaşıldı mı?"

Ona doğru bir adım attım ama Odette inatçılığıyla çenesini yukarı kaldırarak yerinde durdu. Tıpkı hatırladığım gibi. Ama o zamanlar bunu benimle flört ederken yapıyordu.

"O kötü haber," diye homurdandım.

"Sen de öylesin," dedi çantasını omzuna atarken. "Güle güle." Ve böylece beni arkasından bakakalmış bir halde bırakıp gitti.

Ne. Ne. Sikeyim.

Bölüm 22

Odette

W *Öleceksin.*

Kelimeler zihnimde bozuk bir plak gibi tekrarlanıyordu. Tekrar ve tekrar.

Eğer bu kadar sarsılmamış olsaydım, kız kardeşimi ellerimle boğardım. Onu seviyordum ama oğlumu daha çok seviyordum.

Bir milyon dolar!

Danso buna faiz dedi. Ben buna saçmalık dedim. Ama bir suçluyla tartışacak durumda değildim. Ünlü bir katille. Aman *Tanrım*. Bir an için onu öldürmeyi bile düşündüm ama ondan daha büyük balıklar vardı ve istediklerini alana kadar gelmeye devam edeceklerdi.

Bir milyon dolar! Tekrar düşündüm. O kadar parayı asla bulamazdık. Beş parasızlık ile beş parasızlık arasındaki çizgide dans ediyorduk.

Omurgamdan aşağı bir ter damlası süzüldü ve bunun New Orleans'ın ılık Şubat sıcaklıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Her şeyin az önce gördüğüm adamla ilgisi vardı. Bir suçluyla karşılaşmak ve eski sevgilimi görmek beni tam anlamıyla paniğe sürüklemeye yetmişti.

Byron Ashford.

Bunca zaman sonra bile midemde kelebekler patladı. Ona karşı duyduğum bu çekim birden fazla yönden beni yakıyordu.

Aman Tanrım.

Bugün karşılaşılacak onca insan varken, neden o? Byron'ı görmek beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarstı. Kapalı olduğunu sandığım yaralarımı deşti. Her kadın dünyayı sarsan bir kalp kırıklığı yaşar. O benimkiydi. Hikayenin sonu.

Ben hayatıma devam ettim. O hayatına devam etti. Belli ki. Yanında bir bebek vardı. Ve muhteşem bir kadın. Daha önce karşılaştığım şirret sarışın nişanlısı değildi. Bu neredeyse hoş görünüyordu. Doğrusu, o adamlardan herhangi birinin karısı olabilirdi. Hem de ne *adamlar*. Sarışın. Soluk mavi gözlü. Korkunç görünümlü. Hayır, Byron'ın karısı olmalıydı. Onun tipi olmalı. Yani, nasıl olmasın ki?

Damarlarımda hoş olmayan bir dalga dolaştı. *Kıskançlık. Kıskançlık.* Çok saçmaydı. Ama damarlarımda dolaşan mantıksız öfkeye engel olamıyordum. O dışarıda sevişiyordu ve ben en son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlamıyordum. Sekssiz geçen uzun, yalnız yıllar.

Restoranın arka koridorunda koştururken yüksek sesle inledim. Hayatım pamuk ipliğine bağlıydı ve Byron'ın ilişki durumunu düşünüyordum.

Umurunda bile değildi. Memnundum. Mutluydum. Tek önemli olan sağlıklı ve harika oğlum ve kız kardeşimdi.

Sonunda tuvalet tabelasını gördüm ve acı dolu bir homurtu duyduğumda kapıyı ittim. Gözlerim banyoda dolaştı, oğlumu ve kız kardeşimi zarar görmemiş halde buldum. Ve sonra onu gördüm. Daha doğrusu onu. Winston Ashford.

"Ne oldu?" Gözlerim Winston'ın banyoda yere yığılmış iri bedenine kilitlendi.

"Onu bayıltmak zorundaydım," diye tersledi Billie, sesi kısıktı. "Biri bizi görmeden kapıyı kapat."

Başımı salladım. "Tanrı aşkına, Billie. İşin bittiğinde herkes peşimize düşmüş olacak. Onu neden bayılttın?"

"Ares'i almak istedi," diye sızlandı.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Winston Ashford bana çocuk kaçırmak bir yana, çocuklarla pek ilgilenen biri gibi gelmedi.

"Ares'in onun olduğunu sanıyordu."

Şaşkınlık içimde alevlendi. Winston'la hiç takılmamıştım, eğer-

"Billie, neden böyle düşünsün ki?"

Kahverengi gözleri benimkileri buldu ve dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. "Çünkü senin kardeşiyle birlikte olduğun gece ben de o pislikle birlikte oldum."

Gözlerim büyüdü. "Ona katlanamadığını sanıyordum."

Omuz silktili. "Yapamam." Gözleri yerdeki baygın bedene kaydı. "Hâlâ yapamıyorum. Belli ki."

Oh, Tanrım.

Bu gün her saniye daha da kötüye gidiyordu. "Üstünden geç ve oğlumu bana ver," diye emrettim, sabrım taşmak üzereydi. "Sonra da kimse onu bulmadan buradan gidelim."

"Üzgünüm Winston," diye mırıldandı Billie onun üzerinden geçerken. "Yine de seni öldürmediğim için şanslısın."

İkimiz de onu öldürmediği için şanslıyız, diye düşündüm sessizce. Peşimizden geleceğini tahmin etmezdim. Sanki yeterince sorunumuz yokmuş gibi.

Banyodan çıktıktan sonra Ares'i kollarıma aldım ve kendime doğru çektim. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Son altı ayda çok fazla saçmalık görmüştü. Rutini neredeyse hiç yoktu. Anaokulu arkadaşlarını özlemişti. Son altı aydır bir yerde bir haftadan fazla kalmadığımız için ona evde eğitim veriyordum. Ares, Ares olduğu için her şeyi içine çekiyordu. Tek yapmanız gereken ona bir şey göstermek ya da ona bir şey okumaktı ve o da bunu hatırlıyordu.

"Çabuk hareket etmemiz gerekecek. Tamam mı dostum?" Bu gezegendeki en kötü anne ben olmalıydım. "Kötü insanlar anneni ya da Billie teyzeni kaçırırsa çılgılık atıp kaçacaksın. Bir polis memuru bulana kadar koş. Tamam mı?"

Hiçbir çocuk bu bokun içine sürüklenmemeli. Bu saçmalığa bak. Ve ben burada çocuğuma açıklıyordum.

Mavi gözleri beni ciddiyetle izliyordu. "Oui, Maman."

Lanet olsun, bundan daha iyisini hak ediyordu. Her çocuk hak ederdi ama benimki söz konusu olduğunda, ona her şeyin en iyisini vermek istedim. Maddi şeyler açısından değil, onlar gelip geçiciydi. Ama yaşam kalitesi açısından. Ailemiz bize bunu vermişti. Annem öldüğünde babam iyi bir hayat sürmemizi sağladı. Harika anılar.

Oğluma ne veriyordum? Kabuslar. Kaçak bir hayat.

Sertçe yutkundum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Fazla zamanımız yoktu, Winston'ın ailesi onun nerede olduğunu merak etmeye başlamıştı bile. "Tamam, elimi tut. Kapıyı iter itmez koşacağız."

Oğlum başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktım, küçük elini elimde tuttum ve kız kardeşimin gözlerine baktım. O da başını salladı.

Acil çıkışı bulana kadar arka tarafa yöneldik. Ön taraftan geri dönme riskini almak istemediğimiz sürece tek çıkış yoluydu. Bu da bir seçenek değildi. Ben de kapıyı iterek açtım ve tam alarm çalarken güneş ışığının yüzümüze vurduğunu hissettim.

"Bugün tam anlamıyla bir felakete dönüşüyor," diye mırıldandım Ares'in elini tutarak arnavut kaldırımli sokakta ilerlerken.

Şeytan peşimizdeymiş gibi oradan koşarak çıkarken, arkamızdan alarm çalıyor ve tüm binayı bir kargaşaya sürüklüyordu, aklımın bir köşesinde tek bir düşünce vardı.

Yapmayı aklımdan bile geçirmediğim tek şey. Ama şimdi başka seçeneğim olmayabilir.

Bölüm 23

Byron

Sir şey alarmı çaldırdı, kulak zarımı delen çığlık sesi tüm binayı sarstı. Aleksey, Kostya ve Aurora'yı yakalayarak masadan kaldırdı. Aurora aceleye getirilmeyi reddeder, her zaman acele etmez ve nadiren soğukkanlılığını yitirirdi. Bu açıdan bana benziyordu. Vasili ailesi ve Sasha'nın karısıyla birlikte çoktan gitmişti. Neyse ki Royce burada değildi. Binayı dağıtır ve muhtemelen her yeri havaya uçururdu. Ne yazık ki Sasha buradaydı ve tam da bunu yapıyordu.

Karısına, "Kardeşlerimle git," diye emretti ve kalabalığın arasından geçerek ters yöne gitmeye çalıştı.

Ayağa fırladım ve yolumu zorlamaya başladım. *Odette hâlâ arkada.* Ona ulaşmalıydım. Aurora'nın sesi arkamdan geldiğinde ancak iki adım atabilmişim.

"Byron, yanlış yöne gidiyorsun." *Kadınım hala arkada.*
"Byron."

Alexei ile gözlerimi kilitledim. "Onları dışarı çıkar. Birazdan görüşürüz."

"Çocuğum onda." Winston'ın sesi arkamdan geldi. "O benim oğlum."

Hepimiz döndüğümüzde Winston'ın ayaklarının üzerinde sallandığını gördük. Tökezleyerek ilerledi.

"Senin çocuğun mu?" Tısladım. "Nasıl çocuğun olur-" Birdenbire farkına vardım. O gece Le Bar Américain'de, Odette ve ben onları masada bulduğumuzda her ne kadar tartışıyor olsalar da, birlikte olmuş olmalıydılar.

"Evet, evladım. İngilizce anlamıyor musun?" diye tükürdü kardeşim ayaklarının üzerinde sallanırken, gözleri hafifçe odaklanmamıştı.

Dişlerimi sıktım. İngilizceyi gayet iyi anlıyordum. Kardeşimi -tüm kardeşlerimi- seviyordum ama şu anda içimde kardeşimi kıskanan küçük bir parça olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Odette ve benim şu anda aynı yaşta bir çocuğumuz olurdu, eğer kaza

O güne geri dönmeyi reddederek, hâlâ kafası karışık görünen kardeşime odaklandım.

"Orada içiyor muydun?" Dişlerimi sıktım.

"Kafama vurdu," diye mırıldandı alnını ovuşturarak. Şakağında mor bir çürük oluştuğunu ancak o zaman fark ettim. "Onunla oğlumuz hakkında konuşmak istedim, ama o çıldırmış kadın kafatasımı parçaladı." Tanrım, eğer Billie de Winston gibiye, elimizde bir felaket var demektir. "Sonra da çekip gitti. Billie ve kız kardeşi alarmı çalıştırdı." Sonra bakışımı fark eden Winston ekledi, "Lanet alkole dokunmadım."

İfadem boş tuttum, ama rahatlama, nefesimi kesen bir yoğunlukla içime çarptı. Winston sonunda ayık kalmayı başarmıştı ve bu şekilde kalması tercih edilirdi. Winston ve ben yaralarımız ve izlerimizle farklı şekilde başa çıkıyorduk. O bunları bir şişenin içinde uyuşturuyordu -ya da uyuşturuyordu-, ben ise ilişkileri ve kadınları bir kol mesafesine koyarak başa çıkıyordum. Bu yüzden kadınları paylaşıyorduk. Duygusal kısmı başkasının halletmesine izin vermek, onların bana yaklaşması riskini almaktan daha kolaydı.

Biri hariç hepsi. Dr. Swan zahmetsizce ve hiç uğraşmadan savunmamı aştı. Sanki o benim diğer yarımdaydı ve ben başından beri onu bekliyordum. Evet, benimle hiçbir şey yapmak istememesi ironikti.

"Sen neden bahsediyorsun?" Aurora'nın sesinde hepimizin hissettiği bir güvensizlik vardı. "Byron'ın doktoru sana vurdu mu?"

"Hayır, kız kardeşi beni bayılttı."

"Özel Kuvvetler ve bir kadın seni bayıltıyor," diye mırıldandım nefesimin altında.

Winston sırtı, gülümsemesi bana bir planı olduğunu söylüyordu. Ve iyi bir plan değildi. Tanrım, o bok yiyen sırtışı dezenfektanla silmek istedim. Ya da daha iyisi, yumruklarımınla silmek. En azından alnındaki morlukla uyuşurdu.

Ben devam edemedim Sasha geri döndü. "Birisi acil durum kapısından çıktı, alarmı çalıştıran da bu oldu."

Sonunda biri kapattı ve sessizlik neredeyse sirenler kadar sağır ediciydi. Winston masamızdaki koltuğa geri yaslandı. "Sana söylemiştim. Swan kardeşler bu yoldan kaçtılar. Oğlumu aldılar."

Nefes al, Byron. Sakin ol.

Restoran boştu. Aurora ve ben, gözlerimizi Winston'dan ayırmadan tekrar oturduk.

"Onun oğlun olduğunu nereden çıkardın?" Kardeşimi sorguladım. Kuğu kız kardeşle birlikte olduğunu hiç belirtmemişti.

Sasha ve Alexei de oturdular, Kostya babasının kucağındaydı. Yeğenimi hiçbir şey etkilemezdi. Yan tarafta bir bomba patlasa, Kostya belki hasara bakar ama gözünü bile kırpmazdı.

"Doğru yaşta ve gözleri benimkilerle aynı renkte. Aynısı," dedi Winston, bir garsona el sallayarak. "Su. Ve biraz da buz, lütfen." Garson masamızdan kalkmak üzereydi ki kardeşim onu durdurdu. "Beş yaşındaki çocuklar ne içer ve ne yer?"

Garson ona boş bir bakış attı. "Umm, bilmiyorum. Nugget ve elma suyu belki," diye cevap verdi, gözleri kararsızdı. "Benim çocuğum yok."

"Ona sadece su getir," diyerek garsonu gönderdim. "Belki işleyen bir beyni de vardır," diye alaycı bir şekilde ekledim.

Garson uzaklaştıktan sonra Aurora bu çılgın aileye biraz akıl sağlığı getirmeye çalıştı. "Winston, bence hemen bir sonuca varmamalısın. Pek çok çocuğun mavi gözleri vardır."

Winston, "Tıpkı bebeklik resimlerimizdeki halimize benziyor," dedi. Gerçi şimdi düşününce çok da uzak olmadığını anladım. Aurora'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da öyle düşünüyordu.

"Kadınıızdan herhangi bir bilgi aldınız mı?" Sasha sordu.

Dişlerim sıkıldı. "Hayır."

"Kadınlardan biri elmas kaçakçılığına karıştıysa," dedi Alexei sakince, "bu hepsini riske atar ve çocuğu öldürmekte tereddüt etmezler."

Herkesin kafası bana doğru döndü.

"Byron, doktoruna soramaz mısın?" Aurora usulca elini koluma götürdü ve hafifçe sıktı.

Sasha benim adıma cevap verdi. Eklemem gerekirse, pek de yardımcı olmadı. "Onu görmeye pek hevesli görünmüyordu." Gözlerimi Rus'a diktim.

"İçeri başka birini göndermek daha iyi olabilir. Daha çekici birini."

Çenemdeki seğirmeyle ve masaya doğru hamle yapma isteğimle savaştım. Burnunu kırmak ve o suratı biraz daha az deli yapmak istiyordum. Karısı ona her baktığında nasıl çığlık atmıyordu, aklım almıyordu.

Nikolaev'in suratına yumruk atmak yerine, kız kardeşime ve erkek kardeşime sakince gülümsedim.

"Merak etme. Odette'ten gerçeği öğreneceğim."

Bölüm 24

Odette

I sokaklardan geçerek New Orleans'ın kenar mahallelerindeki küçük, pis otele doğru yol aldım. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur kıyafetlerimi sıırıslıklam etmişti.

Çeyrek.

Acı içime işledi. Dün, kaçakçılardan kurtulacağımızı ve nihayet hayatımıza başlayabileceğimizi düşünmüştüm. Ama işte buradaydık, hiç de iyi değildik. Kredi almak umuduyla beş bankaya gittim.

Bir milyon dolarlık kredi.

Yüzüme güldüler. Daimi ikametgahım yoktu. Sosyal güvenlik numaram altında neredeyse hiç faaliyetim yoktu. Hatta bazıları kimliğimin sahte olduğunu ima etti. Son başarısız kredi girişimimden sonra sokaklarda amaçsızca dolaştım. Otele geri dönecek gücüm yoktu.

Sadece bir milyon doları ele geçirmek için bir fikir bulmam gerekiyordu.

Aptal beynimin Byron Ashford'a dönüp durması dışında. Onunla tekrar karşılaşmayı hiç beklemiyordum, hele burada. New Orleans'ta.

Şiddetli bir yağmur yağıyor, beni iliklerime kadar ıslatıyordu. Yine de ne soğuğu ne de yağmuru hissedebiliyordum. Uyuşmuştum. Yağmura karşı. Duygularıma karşı. Her şeye karşı.

Belki de bir dönüm noktasına ulaşmıştım.

Otele kestirmeden gitmek için köşeyi dönüp karanlık bir sokağa girdim. Karanlıktı, nemliydi ve havayı idrar kokusu dolduruyordu. İki adım atmıştım ki başım yana doğru uçarak binanın duvarına çarptı. Çantamın gürültüyle yere düştüğünü hissettiğimde yanağım patladı.

Bir ciğer dolusu hava aldım ve çığlık atmaya hazırlandım ama sesimi çıkaramadan bir el ağzımı sardı. Tüm gücümle ısırdım.

ve yanağıma bir tokat daha indi. Acı patladı ve ardından bir yanma hissi geldi. Gözyaşlarımı kırıştıtırırken gözlerim acıyordu, etrafımı görmek için çaresizce çırpınıyordum. Bir itiş kakış ve bir tokat kafatasıma çarptı. Yüzüstü dizlerimin üzerine düştüm. Gürleme sesleri havayı doldurdu. Benimkiler.

Ardından karnıma sert bir tekme geldi ve yüzüstü yere yığıldım. Bağırđım, dizlerimin üzerinde sürünerek çantama uzandım. Biber gazım vardı, sadece onu elime almam gerekiyordu. Parmaklarım suni deriyi değdiği anda, çizmeli bir ayak parmaklarımın üzerinden geçti.

Çığlık attım ama karnıma bir tekme daha geldi. "Bir ses daha çıkarırsan seni vururum."

Son aylarda kendimizi ölü bulacağıımızdan endişe ettiğim pek çok an olmuştu ama bu geceye kadar korkumun bir şekli ve tadı olmamıştı. Vücudunun ulaşabildiğim tek parçası olan bacağına elimi doladım ve kendimi daha yakına çektim. Sesimi çıkarmadım ama dişlerimi kuduz bir köpek gibi kaval kemiğıne geçirdim. Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

"Seni lanet fahişe!" Parlak yeşil bir asker botu beni tekmeledi.

Kanın sıcak, metalik tadı ağzımı doldurdu. Adrenalin damarlarımda dolaştı ve vücudumdaki her hücrenin panikle uyandığını hissettim. Ardından boynuma bir tekme daha geldi. Vücudum zonklamaya başladı. Nefeslerim sığılaştı ve yüzüm daha önce hiç olmadığı kadar ağrımaya başladı.

Dizlerim kaldırım taşına sürtünerek ondan uzaklaşmaya başladım. Bir el saçlarıma dolandı ve şiddetli bir sarsıntıyla başımı yukarı çekti. Sonra ayağımdan tutarak beni tekrar kendisine doğru çekti. Beni döndürerek kendisiyle yüz yüze getirdi.

"İki hafta. Yoksa seni ve kız kardeşini sonsuza dek bitiririm."

Saçımı bıraktı ve yüzüm bir gümbürtüyle betona çarptı. Ayak sesleri karanlık sokakta yankılanıyor, yağmur damlaları tarafından yumuşatılıyordu.

Kendimi yerden kaldırdım ve çantama uzanarak dağılan içindekileri topladım. Sonra acı içinde, bir anda sığınak haline gelen köhne otele geri döndüm. Lobiyi geçip odamıza kadar nasıl gelebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Otelin kapısı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı ve orada öylece durdum, odayı karanlıkta buldum, iki figür yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Ancak o zaman nihayet yıkıldım. Sırtımı kapıya dayadım, yere doğru kaydım ve bir topun içine kıvrıldım.

Bir bebek gibi ağladım, oğlum ve kız kardeşim uyurken ağlamalarımı sessiz tuttum.

"Soeur." Abla.

Yumuşak bir ses ve dürtmeyle uyandım. Bir inilti çıkardım -kollarımı etrafıma doladım- tüm vücudum ağrıyordu. Uyanmak istemiyordum. Bütün bu acıyı hissetmek istemiyordum.

Beni sıkıca kavradı. "Odette, sana ne oldu böyle?"

Beynim sonunda kendini toparladı. Olanların gerçekliği yüzüme çarptı ve gözlerimi açtığımda kız kardeşimin yanımda yere çömelmiş olduğunu gördüm. Ağlayarak uyuyakalmış olmalıydım ve şimdi açıklamam gereken bir şeyler vardı.

Elimin tersiyle gözlerimi silerek zayıf bir "Yok bir şey" diye mırıldandım.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Belli ki bir şey olmuş. Morarmışsın."

Ağır bir iç geçirdim ve kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. "Kötü mü?"

"Saçların dağılmış. Dudağın yarılmış ve şişmiş. Yanağın-" Omuzlarımı kavradı. "Bunu kimin yaptığını söyle," diye sordu.

Bir an için ona yalan söylemeyi düşündüm ama çok yorgundum. İçimden gelmedi.

"Elmas kaçakçısı," diye mırıldandım yorgunca.

Nefes nefese kaldı ve gözleri büyüdü. "Ama neden? Ona parayı bulmanın bir yolunu bulacağımızı söyledik. Değil mi?"

Omuz silktim. "Sanırım er ya da geç olmasını istiyor. Ya da bize ciddi olduğunu göstermek istiyor."

"Onu öldürmek istiyorum," diye tısladı öfkeyle.

Ares'in küçük bedeni yatakta kıpırdandı ve ikimizin de gözleri ona kaydı. Uyanmamasını umarak nefesimi tuttum. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Temizlenmem gerekiyordu. Saatlerce donmuş gibi kaldık, oysa aslında sadece birkaç dakikaydı.

"Belki biri hepimize bir iyilik yapar ve onu öldürür," diye fısıldadım.

"Bu şekilde, işlenen suçtan biz suçlu olmayız."

"Çok kötü sıçtım." Sesi acelecilikle renklenmişti. İkimiz de bunun onun yaptığı basit bir soygun olmadığını biliyorduk. Boyumuzdan büyük işlere kalkışıyorduk ve bu işin bizi öldürebileceği aşikârdı. Sert önlemler alınması gerekiyordu.

"Washington'a uçmalı ve Nico Morrelli'ye ulaşmalıyız," dedim ona. "Biraz şansla ona ulaşabiliriz."

İç çekti. "Son zamanlarda şansımız pek yaver gitmedi, bu yüzden nefesimi tutmayacağım." Haklıydı; şansımız kötüye gidiyordu ve görünürde bir sonu yoktu. Her şey birbiri ardına geliyordu. "Hadi seni temizleyelim," diye teklif ederek ayağa kalkmama yardım etti.

Banyoya girdik ve bana bakan yansıma gerçekten de kasvetliydi.

"Tanrım, hırpalanmış bir eşe benziyorum."

"Duşa gir ve kesiklerini temizle." Banyoda verimli bir şekilde dolaştı, duşu başlattı ve banyo malzemelerini çıkardı.

"Billie?"

"Evet." Havlulara uzandı.

"Winston neden Ares'in kendi çocuğu olduğunu düşündü?"

Adımlarının ortasında dondu kaldı ve birkaç kalp atışı boyunca öylece kaldı. Sonra kendini toparladı ve arkasını dönerek benimle göz göze geldi.

"Sana onunla yattığımı söyledim. Sonrasında bir korku yaşadık ve hamile olduğumuzu düşündük." Ona inanamayarak bakarken ağzım sessiz bir O harfine dönüştü. Sorsam da sormasam da genellikle bu ayrıntıları benimle paylaşırdı.

--Bu yüzden daha önce bundan hiç bahsetmemiş olmasını garip buldum. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. O benim hassas noktam, tıpkı Byron'ın senin olduğu gibi."

Sözsüz bir baş hareketiyle duşa girdim.

Görünüşe göre Ashfordlar söz konusu olduğunda ikimiz de bazı hatalar yapmışız.

Bölüm 25

Byron

I dün gece iki saat uyuyabildim.

Odette Swan'ın görüntüleri aklımdan geçti. O tek gecenin tüm anıları, tekrarlanan bir film gibi kafatasımın içinde akıp gitti. O gece O otel odasında adımı inletirken onu aynaya karşı nasıl becerdiğimi. Yatakta kalçalarını açmış, uzun bacaklarını omuzlarıma asmış görüntüsü.

Onun inlemeleri ve sızlanmaları hiçbir erkeğin unutamayacağı ya da karşı koyamayacağı bir bağımlılıktı.

Bir hafta olmuştu ve her şey kontrolden çıkmıştı. Onu ve kız kardeşini araştıran adamlarım vardı. Yine de bir şekilde, neredeyse hiçbir şey ortaya çıkmamıştı. Ya adamlarım dikkatsiz davranıyordu ya da Swan kardeşler gerçekten de elmas kaçakçılarıyla çalışıyordu. İzlerini bu kadar temiz tutabilecek tek şey buydu.

Nico Morrelli'nin hizmetlerine başvurmak zorunda kalabilirim. Gerçi bunu tercih etmezdim.

"Bugün neyin var senin?" diye sordu kardeşim Royce, kendini yemek odasındaki sandalyeye atıp bacaklarını masaya dayayarak.

"Hiçbir şey." Uzun masanın parlayan ahşap yüzeyindeki pahalı ve kirli ayakkabılarına baktım. "Sakıncası var mı?"

Kaşlarını kaldırdı, sonra bakışlarımı masamın üzerindeki ayaklarına çevirdi. "Aslında öyle. Bacaklarım çok acıyor."

Yatılı mutfak personelimiz ellerinde yemek ve kahve tepsileriyle içeri girdi. Sohbetimize devam etmeden önce hepsini koyup gitmelerini bekledim.

"Ormanda yürüyüş mü yaptın?" Kuru kuru sordum. "Ya da belki Kaliforniya'da birini mi takip ediyordun? Hollywood kaldırımlarının ayak bileklerin ve dizlerin için zor olduğunu biliyorum."

Beni hemen tersledi.

"Neden biri kışına bir şey sokmuş gibi görünüyorsun?" Kingston, en küçük kardeşim, aniden ortaya çıkarak soğuk bir şekilde sordu. Amerika'yı pek sık ziyaret etmezdi ve tıpkı Alexei Nikolaev gibi Kingston da içine kapanık biriydi. Bizi kendi tarzında severdi. Babamız dışında hepimizi.

Senatör Ashford'un mülkümün yakınına bile yaklaşmayacağına dair ona güvence verdikten sonra, şehre her geldiğinde benim çatım altında kalmayı kabul etti. Babamızla tüm bağlarını koparmıştı, onu suçlayamazdım.

Winston benim adıma yanıt verme cüretini göstererek, "Kaçamaklarına koştu," dedi. Tanrım, neden bütün kardeşlerim bugün benim çatımın altındaydı? "Dr. Swan."

"Kuğu kızla da aranda bir şeyler yok muydu?" Royce gazetesini okurken ve kahvesini yudumlarken sordu.

Hırladım. "Winston, yemin ederim-"

"Kız kardeşi." Winston'ın ses tonunda kızgınlık vardı. "Aynı kadın değil," diye tısladı Royce'a, sonra da onu tersledi. "Ucube."

Tanrım, güne başlamak için ne güzel bir yol. Birden açık kapı politikamdan pişmanlık duydum. Şehir merkezinde tuttuğum çatı katı yasaktı ama burası - Ashford malikanesi - bir aile eviydi. En azından ben öyle göstermeye çalıştım.

"İyi görünüyordu," dedi Winston düşünceli bir ifadeyle. "Hatırladığımdan daha iyi."

"Umarım Odette'ten değil de Billie'den bahsediyorsundur." Aksi takdirde, ölü bir adam olurdu.

Winston ciddiyetle, "Sana söyledim, Royce ucube, ben değil," diye yanıtladı. "Buradaki ucube ben değilim," diye kestirip attı Royce. "Siz iki küçük kaltak

Sızlanmayı keser misin? Daha büyüksün ama en çok sen mızızlanıyorsun." "Kendine dikkat et." Ona ters ters baktım.

"Bir antrenman seansı yapabiliriz." Royce sırtıttı. Bu onun en sevdiği eğlence ve gerginlikten kurtulma yöntemi. Bugün hiç havamda değildim. Kışına neyin girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun fevri ve çılgın doğasını göz önüne alırsak, herhangi bir şey olabilirdi.

"Yetişkinlikle meşgulüm," diye takıldım. "Ayrıca, seni hâlâ ağlatabileceğimi biliyorum. Şimdi konuşmayı kes de düşünebileyim."

"Ne hakkında?" Kingston sordu, ilgisizliği ses tonundan belli oluyordu. Konuşmamız onun umurunda bile değildi. Muhtemelen Omertà örgütü için birini hedef olarak seçmişti ve biz de onun mazeretiydik. Etrafta olduğu sürece umurumda bile değildi.

"Dr. Swan'ı geri istiyor," diye yanıtladı Winston yardımcı olmadan. Ona ters ters baktım. Dikkat etse iyi olur.

"Hepinizi kapı dışarı edeceğim, kellelerinizin üstüne."

Royce tehdidimi görmezden gelerek, "Beni dinle, seni küçük kaltak," dedi. "Eğer bir kadın istiyorsan, o zaman git ve onu al." Kâğıdını ortaya koydu. "Onu doyur ve sonra yoluna devam et. Kahvaltıda senin huysuz kıcına katlanmak zorunda değilim."

"Ve bu senin için çok iyi çalışıyor, ha?"

"Sen çölde yok olurken en azından ben onunla doyuyorum." "Şu lanet çeneni kapatır mısın?" İçkimden bir yudum almadan önce kuru kuru mırıldandım.

Kahve.

"Kahretsin, bu kahve çok sert," diye homurdandı. "Bir haftadır yeşil çay içiyorum. Kadınlar ve onların yeşil çayları."

Tanrım, bana sabır ver ki kardeşimi öldürmeyeyim. "Her zaman kahvaltı yapmadan gidebilirsin."

Royce gözlerini devirerek içini çekti. "Yapabildiğim yerde zevk almam gerekiyor. Mesela bu kahvaltı gibi." Gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Zor zamanların ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Sanki biliyorsun da," dedim kuru bir sesle. "Hayatın boyunca ağzında gümüş bir kaşık vardı."

Royce sanki ben hiç konuşmamışım gibi beni görmezden geldi. "Kadınım beni becermek istediği zamanlar dışında varlığımdan bile haberdar değil. Kullanılmış hissediyorum, Byron."

Gülümsedim. Royce'un tiyatrosu beni her zaman neşelendirmeyi başarırdı. Abartmak gibi bir huyu vardı ve nedense *kullanılmaktan rahatsız olduğunu* düşünmüyordum.

"Hâlâ sana zaman ayırmıyor, ha?" Düşündüm. "Çarşafkların arası hariç tabii."

"Çocukla ilgili herhangi bir gelişme var mı?" Winston, Royce'un programını sabah için bitirirken sordu. Düşünebildiği tek şey, Willie Swan ve oğluydu. Ama onun bir çocuğu olduğuna dair hiçbir kayıt yoktu.

"Hayır."

"Bu nasıl olabilir?" diye merak etti. "Kendin de gördün Byron. O çocuk benim çocukluğuma tıpatıp benziyor."

Kingston bir kâğıt aldı ve inceledi. "Neden onu kaçırap elinizde tutmuyorsunuz?"

Winston bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünürken masanın etrafında bir sürü "atta boys" dolaştı. Kardeşlerim aptaldı.

"Oh, Tanrı aşkına." Derin bir nefes verdim. "Biz gangster değiliz." Üç kardeşim de omuz silkti. "Teknik olarak."

Sendika ile bağlantısı olan annemize atıfta bulundular. Kingpins'le. O sadece babamız tarafından siyasi kariyerini ilerletmek için gerekli fonları elde etmek için kullanılıyordu. Ne yazık ki babam öldüğünde tüm bu fonlar bana geçti. Onun mirasının vasisi bendim ve bu babamızı yaktı.

Kardeşlerim birbirlerine baktılar. "Eğer durum buysa, önce Dr. Swan'ı kaçıracam." Evet, görünüşe göre ben de bir aptalmışım. "Ne de olsa en büyükleri benim."

Royce ve Winston birbirlerine beşlik çaktılar. Bir avuç toy çocuk.

"İhtiyacı olan bir şey bul ve ona karşı kullan," dedi Royce -her zaman yardımcı olmayan tavsiyelerle. "Çok uzun zamandır onun için yanıp tutuşuyorsun. Kadınla evlen."

Bir süre onlara baktım, fikirler zihnimde dans ediyordu. Ona şantaj yapabilirdim. Belki şu elmas kaçakçısıyla ilgili bir şey. O alışveriş kesinlikle yasadışı olmuştu. Ya da telefonuna girip başka neler yaptığını öğrenebilirdim. Belli ki bir şeylere bulaşmıştı.

Kingston kara gözlerini bana dikerek, "Ağabey tavsiyeyi sever," dedi. Ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Ciddi miydi, yoksa şaka mı yapıyordu? Kingston bizden alınmadan önceki küçük çocuk kaygısız ve mutluydu. Kız kardeşimize karşı çok korumacıydı. Sonunda geri aldığımız kardeşi ise... farklıydı. Biraz kırılmıştı. Ne olursa olsun, tüm kardeşlerimin burada olması iyi hissettirdi.

"Sadece yap, Byron. Kadını al ve parmağına yüzüğü taktıktan sonra detayları hallet."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Benden nefret ediyor."

"Evet, bunda yeni bir şey yok," diye tersledi Royce. "Kadınlar genelde senden nefret eder. Nicki'ye bir bakın."

"Nicki ve Odette'i aynı cümle içinde kullanma," diye homurdandım. "Odette hayatımın en iyi seksiydi." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Onu gördüğümünden beri etrafta yarı sert bir şekilde dolaşıyorum."

Tüm kardeşlerim kahkahalara boğulmadan önce bir an bana baktılar. "Boku yedin." Kingston kıkırdadı. Ağabeyim *gerçekten* kıkırdadı. Bu o kadar nadir bir manzaraydı ki, gerçekten durakladım.

"Ne yapacaksın?" Royce sordu. "Belki ona senin semi ile ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorarım?"

"Bu saçmalık için vaktim yok," diye homurdandım, kucağımdaki peçeteyi yeniden düzenlerken. "Yıllardır peşinden koştuğu kadından randevu alamayan bir kardeşten kesinlikle tavsiye almayacağım."

Kahvaltının geri kalanında onların iğnelemelerini görmezden geldim.

Eski dostum Kristoff Baldwin'i görmek için restorana girdiğimde şehirdeki yoğun saatler tüm hızıyla devam ediyordu. Mekan kalabalıktı ama bizim yerimiz her zaman ayrılmıştı. İki ofis binamızın arasında elverişli bir konumda olduğu için genellikle buluştuğumuz yerd. Buraya "ortada buluşma" restoranı diyorduk.

Restoranın arka tarafında ona doğru ilerledim ve her zamanki yerimi aldım. İçkim çoktan beni bekliyordu. Bana burbon. Kristoff için viski.

Kristoff beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Bok gibi görünüyorsun," dedi. Bu yorum, bizi patlamalar ve kurşunlar arasında gören bir adamdan geliyordu. Birlikte birkaç görev yapmıştık. Son görevinde, ordudan ayrılmasına sadece birkaç gün kala hayatımı kurtarmıştı. Bu bizi ömür boyu birbirimize bağladı.

"Sen neşeli ve destekleyici bir arkadaş değil misin?" Kalbim hızla çarparken sesim kısılmıştı. Bir saat önce yaptığım antrenmanın adrenalini hâlâ damarlarımda hızla akıyordu. Kardeşlerimle yaptığım boktan kahvaltıdan sonra hayal kırıklığı ve pişmanlık dünyamı koşu bandında gidermeye karar verdim. Yıllar önce bize bir şans vermesi için onu ikna etmeliydim. Onu hastaneden çıkarıp konuşmamızı sağlamalıydim. Her şeyin, en çok da bizim işe yaramasını sağlamalıydim.

Aklım o güne gitti. Onu gördüğüm son güne... Cesedi kaldırıma serilmişti, etrafı yıkılmıştı.

Onu kollarımda tutarken elma kokusu bakırla karıştı. Bastırılmış duygular içimde dönüp duruyor, beni boğuyordu. Korku öfkeyle karıştı.

"Ambulans!" Kükredim, sesim kesildi. Onu kaybedemezdim. Bu şekilde değil. "Biri ambulans çağırsın!"

Yangın musluğundan taşan sular sokağı doldurdu. Odette'in bedeni kırmızı bir su birikintisinin içinde yatıyordu; su ve kan birbirine karışmıştı. Saçları dağılmış, kızıl saç telleri kanla lekelenmişti.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, onun gitmiş olmasından korkuyordum. Onu yine kaybetmiştim... ama bu sefer artık bu dünyada yürümeyecekti. Sokakta esinti vardı ama ıslak, kanlı saçları hareket etmiyordu. Şehrin uğultusu uzak bir sestti.

"Gözlerini aç, bebeğim." Göz kapakları kapalıydı ve göğsü zar zor inip kalkıyordu. Başını okşadım, sevdiğim o ela gözleri beni sonsuza dek kapattı.

Kalbim onunla birlikte kanadı. Asla çözülmeyecek düğümler halinde büküldü. Nefes almak canımı yakıyor, beni boğuyordu. Boğazım sıkılıyor, her kalp atışı göğsümde acı veriyordu. Aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu.

"Nerede bu lanet ambulans?" Bağırdım, gözlerim herhangi bir işaret için etrafta dolanırken sesimi panik kapladı. "Biri mi aradı?"

Yumuşak bir nefes. Onun. Benim. Bilmiyordum. Tek bildiğim nabzının benim güçlü kızım için çok zayıf olduğuydu. Benim güçlü kadını için.

Birisi, "Sendikanın protestosu geçişlerini engelliyor," diye bağırdı. "Buraya gelmeleri bir saat sürebilir."

Bir saat bekleyemezdim. Ölüm kalım meselesi olabilirdi.

Artıları ve eksileri değerlendirerek, meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim. Onu kollarıma almadan önce omurilik yaralanması olmadığından emin olmak için askeri tıp eğitimimi kullandım. Onu göğsüme yaklaştırdım, kanı beyaz gömleğimi lekeliyordu, koşmaya başladım. En yakın hastane üç blok ötedeydi.

"Sakin üzerimde ölmeye kalkma," diye mırıldandım, ordudan ayrıldıktan sonra bile formumu koruduğum için bilinen ve bilinmeyen tüm azizlere şükrederek. Nefes alışverişleri, konuşmalar, korna sesleri, hepsi arka plandaki gürültülerdi. Kalbimin vahşi gümbürtüsüne ve onun bu dünyayı terk edeceği korkusuna uzaktı.

Onsuz bir hayatı kabulleneceğim, diye yemin ettim sessizce kalabalık, metropol şehirde koşarken. Pişman bile olmayacağım. Sadece yaşamasına izin ver. Tanrım, lütfen yaşamasına izin ver.

Ağzından yumuşak, acı dolu bir inilti çıktı ve zarif parmakları bana tutunmak için hareket etti. Onu sıkıca kavradım. Kahretsin, bu acıya ben katlanmalıyım. O değil. Asla o değil.

"Benim bebeğim," diye mırıldandım, hiç durmadan. "Sadece dayan. Neredeyse geldik." Ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı. "O güzel gözlerini benim için aç." Tek bir inilti. Gözleri açılmadı. "Lütfen bebeğim. Seni görmeme izin ver."

Buz ciğerlerimi sardı ve göğsümdeki, gözlerimdeki, kalbimdeki yanmayı görmezden gelerek daha da hızlı koştum. Sadece onu hastaneye götürmem gerekiyordu.

Ambulans sirenlerinin uğultusu rüzgârın içinden geçiyordu. Hastanenin ve acil girişinin görüntüsü görüş alanıma girdi.

"Neredeyse geldik. Dayan." Yalvarışlarımı duyması için dua ettim. "Benim için, bebeğim."

Acil durum kapısından içeri adımımı attığım anda sağlık görevlileri etrafımızı sardı. Bir sürü soruya cevap verdim ama tek bir tanesini bile tekrarlayamadım. Bizi aceleyle bir odaya soktular. Çılgınca hareketler. Sessiz sesler. "Tanrı aşkına, o iyi olacak mı?" Kükredim, soğukkanlılığım gitmişti.

Endişe göğsümü dövüyor, kafesimi sarsıyor ve beni ele geçirmeye hazırlanıyordu. Annem vurulduğundan beri bunu hissetmemiştim. Bu kadını kaybedemezdim. Bu şekilde değil. Tanrım, ondan vazgeçeceğim, diye dua ettim. Sadece yaşamasına izin ver.

Hareketsiz bedenini yatağa yatırdılar ve yüzüne bir oksijen maskesi geçirdiler.

"Onunla nasıl bir akrabalığın var?" Acı ve hatırlatıcılarla dolu antiseptik kokusu ciğerlerimi doldurdu.

"Ben onun kocasıyım." Ağzımdan çıkan ilk şey buydu. Beni kovmaları riskini göze alamazdım. Onu gözümün önünden alırlarsa bu hastaneyi yerle bir ederdim. "Sadece onu kurtar. Ne yaparsan yap. Sadece kurtar... onu."

Sesim kesildi, her kelime göğsümdeki ağrının yayılmasına neden oldu. Boğazım yandı, her nefesim boğuklaştı. Çok az tanıdığım bir kadının benim için bu kadar önemli olması nasıl mümkün olabilirdi? Bir gece. Sadece bir geceydi. Kimse bu kadar çabuk aşık olamaz.

Senden başka kimse, diye fısıldadı
kalbim. Yüce İsa.

Bir saat sonra beni sakinleştiren tek ses kalp monitöründen gelen sürekli bip sesiydi. Hastane yatağında yatıyordu; yüzü solgundu ama göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Makinenin bip, bip, bip sesiyle birlikte bu hareketler de beni rahatlatıyordu. Tekrar nefes alabiliyordum. Bu onun hayatta olduğunun işaretiydi. Hâlâ burada, benimleydi.

Beyin sarsıntısı geçirmiş. Muhtemelen araba çarptıktan sonra kafasını kaldırıma vurmasının bir sonucu. Ama iyileşecekti. Birkaç hafta dinlenmesi ve ağırdan alması gerekecek.

Onunla ilgilenirdim.

Kanlı sonogram fotoğrafı elimde buruştu. Hayatım ona bağılıymış gibi tuttum. Belki de öyleydi. Cevaplara ihtiyacım vardı. Teyide. Güvence.

Odanın kapısı usulca açıldı ve doktor Odette'in hayati değerlerini tekrar kontrol etmek için odaya girdi. Hareketleri sessizdi. Verimli.

Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. Genelde konuştuğum herkesin ismini hatırlardım, bu da onunla daha önce konuşmadığım anlamına geliyordu.

"Atlatacak," diye tekrar güvence verdi doktor.

"Peki ya bebek?" Sesim, içimde dönüp duran bastırılmış duygular yüzünden boğuk çıkıyordu. Gözlerindeki merhamet karşısında neredeyse kırılacaktım.

"Üzgünüm, bebek başaramadı."

Bizi birbirimize bağlayan son kırılgan bağdı ve benden koparılıyordu. Bebeğimiz benden koparılmıştı.

Odette uyandığında benimle işi bitmişti. Beni istemiyordu. Bize hata demişti. En büyük hatası.

Kahretsin, onu evime geri getirmeli ve bize bir şans vermesini sağlamalıydım. Onunla savaşmalı, istediği her şey olduğuma ikna etmeli ve birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi görene kadar onu benimle kalmaya zorlamalıydım.

Ama ben yapmadım.

Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Altı lanet yıl olmuştu. Onu ve baştan çıkarıcı vücudunu sikeyim. O muhteşem ağzı. İnanılmaz beyni.

Kahretsin! Kes şunu, dostum.

"Kıçında ne var, Byron? Dildo mu?" Kristoff düşüncelere daldı. Ben.

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Eğer suratımın asık olduğunu bilseydi Kadın, bunu yaşamama asla izin vermezdi. Güzel sekreterinin hasretiyle yanıp tutuştuğu zamanlarda onun ayağını kaydırmış olmamın da bir faydası olmadı. Elbette, artık mutlu bir evliliği vardı. Sırılsıklam aşığı, beş ya da altı numaralı bebek için çalışıyordu. Sayısını unutmuştum.

"Bu kelimenin ağzından çıkmış olması bile bana karınla garip şeyler yaptığını gösteriyor."

Başını salladı. "Senin biriyle yatman lazım, dostum."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandım. Ama beni sertleştirebilecek tek bir kadın vardı. Altı lanet yıl. Ona yatağında ihtiyacım vardı.

"Peki, seni durduran ne?" diye sordu rahatça, koltuğuna yaslanıp viskisini ağzına götürerek.

"Tek bir kadın." Kendi içkime uzandım. "Eğer inanabiliyorsan. Onsuz kaldıramıyorum."

Kaşlarını çattı. "Hangi kadın?"

Başımı salladım, içkimi yudumladım. "Ve benim önemli biri olmadığımı söylüyor."

Kristoff bana şaşkın bir bakış attı. "Kim?"

"Beni hiç dinliyor musun lan sen?"

Kristoff gülümsedi, bakışlarında eğlence parlıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey söylemedin, bu yüzden kafanda bir konuşma yapıyor olmalısın." Telefonunu eline aldı ve mesajlarını kontrol etti. "Karıma yemeğe geç kalacağımıza dair bir mesaj gönderiyorum. Belli ki zihinsel desteğe ihtiyacın var."

Evlendiğinden beri çok dramatik ve destekleyici olmuştu. "Zihinsel desteğe ihtiyacım yok," diye mırıldandım nefesimin altında. Burbonumdan bir yudum daha alıyorum.

Gözleri telefonundan hiç ayrılmadı. "Evet, biliyorsun." Telefonunu tekrar masanın üzerine koydu. "Şimdi konuş."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Onu gördüğümünden beri geçen birkaç gün içinde bunu tüm hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla yapmıştım.

"Ne hakkında konuşacağız?" Bilmiyormuş gibi davrandım. Odette'le olanları kimseye anlatmamıştım. Winston biraz biliyordu. Royce da biraz biliyordu. Ama kimse hikâyenin tamamını bilmiyordu.

"Bana seni erekte edebilen tek kadından bahset," dedi, yüz ifadesi ciddiye.

Arkamdan tanıdık bir kahkaha geldi. "Sadece bir kadın için mi ereksiyon olabiliyorsun, kardeşim? Dostum, bu çok kötü."

"Burada ne halt ediyorsun?"

Royce'un gözleri sahte bir sıkıntıyla irileşti. "Tanrım, ne güzel bir karşılama."

Burbonumu yudumladım ve başımı salladım. Küçük kardeşimin en kötü zamanda ortaya çıkmak ve en kötü şeyleri söylemek gibi bir huyu vardı. Görünüşe göre en iyi arkadaşım da aynı fikirdeydi. Kristoff'un ellerini ellerinin üzerine koymasını izledim.

Şakakları. Belli ki kişiliği de başını ağrıtıyordu. Royce kaotik biriydi. Kristoff ise tam tersiydi.

Kristoff, "Bu yemeğin sadece davetlilere açık olduğunu biliyorsun," diye homurdandı.

Ağabeyim hiç şaşırmadan kendini boş sandalyeye attı ve arkasına yaslanarak bir garsona işaret etti. "Ağabeyimin içtiğinden ben de alayım."

Ona ışıltılı bir gülümseme sundu ve onu etkilemeyi umarak koşarak uzaklaştı. Bunun hiç şansı yoktu. Onun göz koyduğu tek bir kadın vardı.

"Söyle bize kardeşim, bu kadını elde etmene nasıl yardımcı olabiliriz?" Garson kız içkisiyle geri geldi ve o da sırtarak içkisini aldı. "Teşekkürler, tatlım." Kız kıpkırmızı oldu, sonra koşarak uzaklaştı. Neredeyse kardeşimin konuşmaya devam etmemesi için kalmasını istiyordum. Ama öyle olmadı. Dikkatini tekrar bana verdi. "Etrafta sakin kalkık dolaşman fikrine katlanamıyorum."

Kristoff içkisini yudumlarken kahkahasını bastırdı. Evet, küçük kardeşim arkadaşımın başını ağrıtmayı ve onu güldürmeyi başarmıştı. En garip kombinasyon.

"Bu kelimeyi sözlükte okudun mu?"

Royce sırttı. "Bazı tıp sözlükleri. Temel anatomi, kardeşim. Utanılacak bir şey yok."

Tanrım, bana sabır ver ki bu adamı öldürmeyeyim!

"Neden buradasın Royce?" Bilmek istedim. Onu seviyordum ama onunla uğraşmak bambaşka bir sabır gerektiriyordu ve ben buna hazır değildim.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diye cevap verdi. Kaşımı kaldırdığımda devam etti, "Willow için bir anlaşma var. Onu öldürmeni istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bundan gerçekten vazgeçmelisin."

Kıs kıs güldü. "Tıpkı senin kadından vazgeçtiğin gibi."

Tuş, küçük kardeşim. Bunu ona itiraf ettiğimden değil. Gerçi bu noktada herkesin bildiği bir şey gibi görünüyordu.

"Tamam, onu görmezden gelemim," diye araya girdi Kristoff, şimdi bana bakıyordu. "Bu kadın. Onunla nerede tanıştınız?"

Royce, o küçük pislik, ben daha ağzımı açamadan cevap verdi.

"Fransa'da. Sırtındaki güneş yanığını tedavi etti."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Biliyor olmama rağmen kardeşime homurdandım. Kardeşlerim dedikoducu büyükanneler gibiydiler.

Kristoff bakışlarımı tuttu. Kimsenin sırtıma dokunmasına nadiren izin verdiğimi biliyordu ve dışarıda o pullu deriye dokunmak isteyen çok fazla kadın yoktu -sosyal çevremizde olmadığı kesin-.

"O iyi bir hemşire... doktor."

"Hemşire mi yoksa doktor mu?" Kristoff benden Royce'a, Royce'dan bana baktı.

Be

n. Kardeşim sadece omuz silkti. "Yetişemiyorum."

"O bir doktor." Yüzümü ovuşturdum. "Sahip olduğum en yakışıklı doktor hiç görmedim. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

"Seni tedavi etsin mi? Bir doktor gibi," diye önerdi Royce. "GevÇek alet ve güneÇ yanıĞı için."

Tanrım, hıyarın tekiydi. Kanlı olduğumuz için şanslıydı; yoksa suratına bir yumruk atar ve o sırtışı silerdim. Belki de bu restoranın her yerine bulaştırırdım.

"Kristoff, ona en yakın olan sensin. Tokatla gitsin."

Arkadaşım kıpırdamadı. "Orduda görev yaparken yeterince aptalla uğraştım. Enerjimi bir başkasıyla harcamak istemiyorum," diye söylendi. "Şimdi, bu kadın hakkında. Neden onu unutamıyorsun? Altına başka bir kadın al ve onu çiğ çiğ becer."

"İşte şimdi konuşmaya başladık." Royce bugün kıcını tekmeletmeye kararlıydı.

"Kaldıramamanın hangi kısmını anlamıyorsun?" "Hiç denedin mi?" Kristoff dudak büktü.

"Hayır, sadece son altı yıldır perhiz yapmayı tercih ettim çünkü bu çok büyük bir keyif." Beni hiç mi dinlemiyordu? "Bu kadına kafayı takmış durumdayım. Hayatıma nasıl devam edeceğimi bulmam lazım. Sikimde hiç deri kalmadı."

"Ben derim ki. Altı yıl mastürbasyon yapmak uzun bir süre." "Öyle mi düşünüyorsun?" Ses tonum cin gibi kuruydu.

"Neden hoşlandığın bir kadınla bir *anlaşma yapmıyorsun* ve ikinizin de ihtiyacınız olanı almasını sağlamıyorsun?" Önerisi beni şaşırtmadı. Yıllar önce, aşık olup karısıyla evlenmeden önce, onunla benzer bir anlaşma yapmıştı. Yani, benzer sayılır. Ona bazı *ekstra* görevleri olan bir sekreterlik işi teklif etmişti. Tabii ki Gemma reddetmiş, adam da peşine düşüp deneme süresi teklif etmiş. Arkadaşım ona kafayı takmıştı.

Omuz silktim. "Gemma gibi, Dr. Swan'ın da beni reddedeceğinden ve muhtemelen sikimi keseceğinden oldukça eminim."

"En azından profesyonelce yapılmış olacak." Royce hiç yardımcı olmuyordu. "Doktor ya da hemşire olması fark etmez."

"Dr. Swan aslında bir cerrah," diye homurdandım. İkisi de kıkırdadı ve ben de burun kemiğimi sıktım. "Yüce Tanrım." Başımı dehşet içinde ellerimin arasına aldım. "Siz ikiniz hiç yardımcı olmuyorsunuz."

"Aurora onun muhteşem olduğunu söyledi." Royce bugün çok yardımcı oldu. Bu gidişle onu güpegündüz öldürebilirim. "Nikolaev'in adamları bile aynı fikirde. Ve o adamların gözlerinin sadece eşlerinde olduğunu bilirsin."

Kristoff'un kaşları şaşkınlıkla kalktı ama sessiz kaldı.

"İşin en kötü yanı da onu zaten tanıyormuşum gibi hissetmem."

"Ne demek istiyorsun?" Kardeşim çok fazla şey gördü. Ya da yeterince değil. Anlayamadım.

"Bunu açıklayamam. Onunla hissettiğim bir bağ var. Aşinalık. Sanki onu ezelden beri tanıyor gibiyim."

Kristoff, "Teknik olarak sadece altı yıl," diye belirtti. "Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

Kahretsin, gülerlerdi. Gülmekten yerlere yatana kadar gülerlerdi. Ben de cevap vermedim.

"Winston'a göre, sadece bir ya da iki günlüğüne." Elbette ağabeyim biliyordu. Bu ailede sır saklamak imkânsızdı. Gerçekten büyük olanlar hariç. Onlar da kapalı ve mühürlü kalırdı.

Kristoff kaşlarını çattı. "Ne oldu? Neden sadece bir ya da iki gün?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece mükemmeldi. Ertesi sabah fırından yiyeceklerle döndüğümde gitmişti. Belki de işe erken çağırılmıştır diye düşündüm. Onu aramaya gittim ve bana soğuk davrandı."

Kristoff viskisinden bir yudum daha alarak, "Bir kadının *sana* soğuk davrandığını hayal bile edemiyorum," dedi. "Genellikle ayaklarına kapanırlar."

"Gemma'nın senin ayağına düştüğü gibi bu da benim ayağıma düştü," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "O günleri hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Sonunda akıllanmadan önce neredeyse kadını kaybediyordu.

Royce sözümüzü kesti: "Dinleyin, sizi iki yaşlı piç kurusu," dedi. Kristoff ve ben irkildik. O kadar da yaşlı değildik. Ondan daha yaşlıydık ama o kadar da yaşlı değildik. "Eski günleri anmayı bırakın. Byron-kadını elde etmenin bir yolunu bul."

"Kardeşine katılmak zorundayım. Yaşlı olmamız konusunda değil ama kadını elde etmenin bir yolunu bulmak konusunda." Kristoff devam etmeden önce kâğıdı çevirip açtı. "Onun zayıf noktasını bul ve onu kendine çek."

"Tabii yatakta kötü değilsen," diye kıkırdadı Royce. "O zaman hiçbir zayıflık onu sana geri getiremez."

Royce aptalca davranmaktan kendini alamadı.

Derin bir nefes verdim. "Tanrım, senin gitmen gereken bir yer yok mu?"

Arkadaşımın yüz ifadesindeki şaşkınlık geçti ve dudakları yukarı doğru çekildi. Gazetesinin sayfasını gelişigüzel çevirdi. O kadar gün içinde neden bugün gazete okuduğunu anlayamıyordum. "Asıl önemli soru, sakinle ilgili ne yapacaksın?"

"O herifi kesmek zorunda kalacak."

Ben onları görmezden gelip içkimi yudumlarken ikisi de kıs kıs güldü.

Evren bana bir işaret göndermeye çalışıyordu. Ya da bana işkence ediyordu - bu hala tartışmaya açıktı.

Bölüm 26

Odette

DAylar uzadı; geceler daha da uzadı.
On iki gün. On iki gece. Kıyametimiz için geri sayım. Hayat kurtarmak için yola çıkmıştım ve bir şekilde onları sona erdirmeyi başardım. Eğer asla kendimizi Gana'da bulsaydık, kız kardeşim o elmasları alamazdı. Hamile kalmasaydım, Billie benim için kariyerini askıya almazdı. Döndük dolaştık. Kısır, hiç bitmeyen bir döngü gibi.

Tıp fakültesinden sonra ihtisasımı Gana'da Birleşmiş Milletler'de yapma fırsatı buldum. Gana'daki çabalara Dünya Sağlık Örgütü öncülük ediyordu ve tıpkı babam gibi ben de bir değişiklik yapma fırsatının üzerine atladım. Billie de her adımda yanımdaydı - oğlumla birlikte - hayalimi gerçekleştirme şansına sahip olmamı sağladı. Gana'daki deneyim inanılmazdı ve DSÖ'nün gündemi küresel sağlık hizmetleri yelpazesinin tüm alanlarını kapsıyordu.

Tüm maceram en iyi türden bir deneyime dönüştü. Çalınan elmaslar hariç. Ve işte buradaydım, çocukluğumun geçtiği ülkeye dönmüştüm, dayak yemiş ve taş kırılmıştım.

Morluklarım solmuştu ama acım ve korkum devam ediyordu. Yolun sonuna gelmiştik. Eğer sahte kimlikler edinip ortadan kaybolamazsak, son bir seçeneğim vardı. Bu oğlumun hayatta kalmasını sağlayacaktı ama ne kız kardeşimin ne de benim hayatta kalmamı sağlayacaktı.

Gergindim, en ufak bir ses beni ürkütüyordu. Washington, D.C.'de bir otelde olduğumuzu düşünürsek, bu bir sorundu. Bütün gece kapılar açıldı ve çarpıldı. Tuvaletler sifon çekti. Sesler dolaştı. Bu gece dinlenmek buraya kadarmış.

Gana'dan ayrıldığımızdan beri doğru dürüst bir gece uykusu çekmemiştim. Ama New Orleans'tan ayrıldığımızdan beri, uyku benden düpedüz kaçıyordu. Son paramızı buraya uçmak ve Nico Morrelli'yi görmeye gitmek için kullandık. Karanlık ağda bize yeni kimlikler ayarlayabileceği söyleniyordu. Yeni bir hayat. Belki doktorluk yapmaya devam etmenin bir yolunu bile bulabilirdim.

Beynim yaptığımız her şeyi analiz etti - o aptal elmasları teslim etme planımızdan Byron'la nasıl karşılaştığımıza kadar.

Byron Ashford.

Tanrım, hâlâ hatırladığım kadar iyi görünüyordu. Üç parçalı takım elbisenin pahalı malzemesinin altında saklı olan kaslar hiç de yanıltıcı değildi. Kaya gibi sert bir vücut. Lanet olsun, çok baştan çıkarıcıydı. Seksten uzak durmak da işime gelmiyordu. Kıyafetlerini çıkarırsa, onunla seks yapmaya tamamen hazır olacağımdan korkuyordum.

Byron'la seks yapmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. O şu anda sorunlarımın en küçüğüydü. Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Karanlık tavana bakarken, bana sarılan oğlumu uyandırmamak için kıpırdamadan yatarken, sorunumuza bir çözüm bulamıyordum. Milyon dolarlık sorunumuza.

Ne tür bir ilgi bu? Merak ettim.

Geriye iki seçenek kalmıştı; kimliğimizi değiştirmek ya da bir milyon dolar bulmak. İkincisi bizde yoktu. İlki bir olasılıktı.

Bir çözüm bulmak için kırk sekiz saatimiz daha vardı. Yoksa hepimiz ölmüş olacaktık.

Gözlerimin arkası yandı. Babamın hâlâ hayatta olmasını diledim. Onu özlüyordum. Onun sessiz güvenini. Bilgeliğini. Yine de hayatta olsaydı, hayal kırıklığına uğrardı. Billie'de ve bende. Genç bir anne olarak tıp fakültesinde kışımı yırtmamın bir önemi yoktu. Neyi feda ettiğim önemli değildi; sadece ne kadar kötü batırdığımız önemliydi. Gana'da geçirdiğim bir yıl kariyerimin en önemli anı olmalıydı. Bir kâbusa dönüştü. Hepsi Billie'nin o küçük siyah çantayı kapması yüzünden oldu.

Ama ona sırtımı dönemedim. Tıp fakültesini bitirebilmem kız kardeşimin sayesinde oldu. Benim için kendi kariyerini feda etti. Onun için en azından bunu yapabilirdim.

Bang.

Bir kapı daha çarptı.

Gözlerim oğluma kaydı, uyanmasından endişe ediyordum ama ışık gibi sönmüştü. Lacivert dinozor pijamasının altı bacaklarına kadar kıvrılmıştı.

Sonra siyah saçlarını alnından aşağıya doğru taradı.

Sertçe yutkundum. Yıllar boyunca Byron'ı unutmayı başarmıştım. Tamam, belki tam olarak *unutamamıştım* ama birlikte geçirdiğimiz geceye dair anılarımı bastırmayı başarmıştım. *Zar zor*. Belli ki onun beni unutmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Yataktan kayarak çıktım ve yalınayak, son altı aydır içinde yaşadığımız bavulumla doğru yürüdüm. İçini karıştırdım ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Billie'nin sesi ancak fısıltıyı geçiyordu ama boğazımdan irkilerek bir inilti yükseldi. Arkamı döndüğümde kız kardeşimin gözlerini üzerimde buldum. O da tamamen uyanıktı. Yatakta yanındaki yeri okşadı. "Konuş benimle."

İçimi çektim, üç adım attım ve yanına oturdum.

"Bir e-posta gönderiyorum," dedim ona, dizüstü bilgisayarını açarak. "Nico Morrelli'ye."

Biraz araştırma yaptık. Dark Web'e göre, Nico Morrelli yeni kimlikler almak için en iyi seçeneğimizdi. Yeni pasaportlar. Yeni bir hayat.

Küçük bir sorun var. Maliyeti.

Yeni kimlikler edinmenin ne kadara mal olduğunu bilmiyordum, ama alt binlerde değil, üst binlerde olduğundan emindim. Kişi başına. Ve biz üç kişiydik. Bunu nasıl ödemeyi planlıyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Bir çeşit ödeme planı olmasını umuyordum.

"Yani yapıyor muyuz?" Billie sessizce sordu.

Kız kardeşimin gözleriyle karşılaştım. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Bu pisliklerin bizden bir milyon faiz istediklerine inanamıyorum," diye mırıldandı. "Eğer o elmaslar o kadar değerli olsaydı, onları ortalıkta bırakmamaları gerekirdi."

Ağır bir iç geçirdim. Küçük otel odasında sessizlik uğulduyordu. Ve soruyu sordum. Gana'dan gecenin bir yarısı kaçaklar gibi kaçtığımızdan beri dilimde yanan soruyu.

"O çantayı neden aldın?" Tükürdüm. "Sahte elmas olduklarını düşünsen bile neden aldın?"

D.C.'nin gece hayatının sesleri bizim için bir soluklanma olması gereken sessizliği bozdu. Kapalı pencerelerden korna sesleri, hatta tiz kahkahalar ve bağırışlar geliyordu. Bir de polis sirenlerinin geceyi yaran sürekli uğultusu vardı.

Son kısım, doğru yoldan ne kadar uzaklaştığımızı hatırlattı.

Billie'nin kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Gözyaşlarıyla parlıyorlardı. "O parayla babamın hastanesini geri alabileceğimizi

sanıyordum," dedi.

Acı dolu bir sesle. "Böylece sen hastaları tedavi edebilirdin, ben de kıyafet ve mücevher tasarlayabilirdim ve Ares'i birlikte büyütebilirdik. Fransız Rivierası'nda mutluyduk."

Ciğerlerim daraldı ve her nefes alışımında biraz daha kapandı. Billie bunu bizim için yapmıştı ama geri tepmişti. Suçluluk duygusu göğsümün derinliklerine doğru ilerledi. Billie Ares'in babasının kim olduğunu biliyordu ama hastaneyi kaybetmemizin benim suçum olduğunu bilmiyordu. Ona Senatör Ashford ile karşılaşmamdan ve açıkça yerine getirdiği tehditlerinden hiç bahsetmedim.

"Orada mutluyduk," diye onayladım. "Benim için çok şey yaptın Billie. Şimdi bırak da bunu düzelteyim."

Sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydık. Fark etmezdi, çünkü Nico Morrelli'yle buluşmaya karar vermiştim. Bu işe yaramazsa, Byron Ashford'a giderdim.

Ama bunu birlikte yapacaktık. Bu işte beraberdik.

"E-postana cevap verdiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Billie, D.C. şehir merkezindeki binanın önünde dururken sesi kuşkuluydu. Morrelli imparatorluğu hem yasal hem de yasadışı iş alanlarına yayılmıştı.

Bu bina onun yasal işinin bir parçasıydı. Cassidy Tech. Dünya çapında Cassidy. Ve diğerleri, ama kimin etkilenecek zamanı ya da enerjisi vardı ki.

Şu anda sadece özgürlüğe giden bir bilete ihtiyacımız vardı. Bana kalsa sabah sekizde burada olurum ama gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirdikten sonra Billie'yi uyandırmak başlı başına bir görevdi. Onu suçlayabileceğimden değil. Aslında hayatımız normale döner dönmez yapacağım ilk şey bu olacaktı. Rahat bir yatak almak ve bir hafta boyunca Ares'le aynı saatte yatmak.

Elimden gelse ikisini de otelde uyurken bırakırdım ama çıkış yapmak zorundaydık yoksa bir gece daha ücretlendirme riskiyle karşı karşıya kalacaktık. Bu gece ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerim önce oğlumun, sonra da kız kardeşimin üzerinde gezindi. Hepimiz bir arada görünüyorduk, üzerimizde kalın paltolar vardı ve valizlerimiz arkamızdan geliyordu.

Ares lacivert bir pantolon, beyaz bir gömlek ve lacivert bir blazer ceket giymiş, ayağında da mokasen ayakkabılar vardı. Küçük bir beyefendi gibi görünüyordu. Kız kardeşim ve ben iş kıyafetleri giymiştik. O açık mavi bir elbise tercih etmişti. Benimki beyazdı.

Şubat için en iyi renk değildi ama elimdeki tek elbise buydu. Ya o olacaktı ya da önlük. Eğer çalışmıyorsam neden bavulumda önlük vardı? Hiçbir fikrim yoktu. Belki de her şeyin yoluna gireceğini ve kariyerime geri dönebileceğimi umuyordum.

Derin bir nefes aldım ve sonra verdim. "Belki de şansımız dönmek üzeredir." Gerçekten öyle olmasını umuyordum, yoksa hepimiz ölmüş olurduk. "Bırak da bütün konuşmayı ben yapayım, Billie. Ona çok fazla bilgi vermek istemeyiz."

Başını salladı ve Dünya Çapında Cassidy'ye girdik. El ele. Her şeye hazırlıklıyım ama tek bir şey umuyorum.

Yeni bir hayat.

Binanın büyük lobisi tüm mermer ihtişamıyla bizi karşıladı. Dünya piyasalarındaki hisse senetlerini takip eden TV monitörleri vurgu olarak kullanılıyordu. Haber flaşları ekranın altından hızla geçiyordu.

Billie ve ben bakıştık. Bu bizim alışık olduğumuz bir dünya değildi. Annemiz ölmeden önce zamanımızı defilelerin arka taraflarında geçirir, güzel kıyafetlere hayranlıkla bakardık. Annem öldüğünde Fransa'ya taşındık ve zamanımız ya hastanede babama yardım etmekle ya da sahilde takılmakla geçti.

Kurumsal dünya tamamen farklı bir evren gibiydi.

Resepsiyonist bize bir bakış attı ve buraya ait olmadığımızı anladı. Onun canı cehenneme.

"Merhaba, Bay Morrelli'yi görmeye geldik," dedim hissetmediğim bir güvenle.

"Randevunuz var mı?" diye sordu. Tereddüt ettim ve varsayımlarda bulunması için tek gereken buydu. "Randevu yok, Bay Morrelli yok."

Neden onu arayıp burada birinin olduğunu söyleyemediğinden emin değildim. Bizi görmeyecekse cevap vermez ve içeri gelmemizi istemezdi. Öyle değil mi?

"Onu arayabilir misin?" Sesim titriyordu. Kelimelerim tökezledi. Bu bizim son umudumuzdu. Onu görmeden gidemezdik. "Bana bugün gelmemi isteyen bir e-posta gönderdi." Bana attığı bakış, bana inanmadığını açıkça gösteriyordu. "Size gösterebilirim," diye teklif ettim, çantamdan telefonumu çıkararak.

Bu kez tereddüt etti ve bordo parlaklığındaki dudağını ısırdı.

"Sadece ara onu." Çenemi santral telefonuna doğru salladım.

O yaptı. Konuşma otuz saniyeden az sürdü. "Asansörlere gidin. En üst kat yönetici katıdır," diye talimat verdi. Sürpriz

Yüzündeki ifadeden oraya çıkmamıza gerçekten izin verileceğini düşünmediğini anladım.

Rahatlamış bir nefes aldım ve göğsümdeki ağırlık hafifledi.

"Anne, asansöre binip havalanacak mıyız?" Ares elimi çekiştirerek sordu.

Yumuşakça gülümsedim.

"Evet, göreceğiz. Bir asansör görüyor musun?" Ben sordum.

Gözleri büyük lobinin üzerinde gezindi ve ışıkla titredi. "İşte," diye bağırdı, parmağıyla lobiye işaret ederek. "Mükemmel, benim küçük kaşım. Yolu göster."

Elimi hevesle çekiştirirken kız kardeşimle ben de onu takip ettik. Billie ve ben eğlenen bir bakış paylaştık. Ares meraklı ve maceraya hevesli değilse hiçbir şeydi. Gana'da geçirdiğimiz süre boyunca onu içeride tutmak imkansızdı. Billie'yle birlikte küçük hastanenin etrafındaki uçsuz bucaksız araziye, hatta geceleri uyuyana kadar hastanenin içini keşfederdi.

Ares'e hangi düğmeye basacağını gösterdikten sonra sabırsızlıkla düğmeye bastı ve asansör kapısının açılması hiç zaman almadı. Üçümüz içeri girdik ve Ares'in mavi gözleri benimkilerle buluşup izin istediğinde gülümsedim.

Başımı salladım. "En yüksek numaralı son düğme," diye talimat verdim. Tekrarlamama gerek kalmadı, çünkü küçük parmağı düğmeyi bulmuş ve basmıştı bile.

Asansör yukarı çıkarken, beni dinleyen her kimse ona sessiz bir dua gönderdim. Anne. Babama. Herhangi birine. *Sadece bizi kurtar.*

Asansörün sesi duyuldu ve bir elim Ares'inkini tutarken diğer elimle elbisemi gergin bir şekilde düzelterek asansörden çıktık. Oda yönetici katına açılıyordu ve görünürde sadece bir köşe ofis vardı.

"Neden arkadaşlarla sinemaya gidemiyoruz?" diye mızızlanan genç bir ses havada dolaşıyordu.

"Çünkü yanınızda bir yetişkin olmadan gitmek için çok küçüksünüz," diye azarladı sakın bir kadın sesi. "Ve sadece babanla ya da benim refakatçim olarak gideceksin."

"Ama-"

"Bu hiç adil değil!" Anne babasıyla tartışan bir genç olmalıydı.

"Onların ebeveynleri de sorumlu."

"Eminim öyledir," diye karşı çıktı bir erkek sesi. "Ama annenin dediği gibi, ya birimiz sizinle geliriz ya da kimse sinemaya gitmez."

"Hadi ama, Hannah. Evde de film izleyebiliriz. Zaten pijamalarımın ev sinemamızda rahat olmayı tercih ederim."

Kız kardeşi olmalı. Billie ve ben birbirimize eğlenerek baktık.

Yere bir vuruş ve ardından kapı açıldı. On yaşından büyük olmayan tek yumurta ikizi iki kız ofisten dışarı fırladı ve neredeyse bize çarpıyordu. Sarı bukleleri zıplıyor ve burunlarının üzerindeki yumuşak çiller telaşlarıyla belirginleşiyordu.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Billie'nin çillerinde de aynı şey vardı.

"Merhaba kızlar," diye selamladık onları. Kobalt rengi gözleri bizi inceliyordu ve birisinin onları nasıl ayırt edebileceğini merak ediyordum. Çilleri bile aynı noktada gibi görünüyordu.

Yine de uykusuz bir gece geçirdiğim için görüşüm biraz bozulmuş olabilir.

"Merhaba," diye homurdandı ikisi de asansöre doğru gözden kaybolmadan önce.

Billie, "Ah, ilkgençlik yıllarının eğlencesi," diye düşündü. "Öfke nöbetlerimi hatırlıyor musun?"

"Sanki kimse unutabilirmiş gibi," diye düşündüm. İkimiz de bakışlarımızı Ares'e çevirdik. "O yaşa geldiğinde iyi bir çocuk olacaksın, değil mi?"

O cevap vermeden önce, soğuk ve sakın, derin bir ses bizi selamladı.

"Dr.

Swan?"

Billie ve ben aynı anda dikkatimizi o yöne çevirdik. "Vay anasını," diye mırıldandı Billie.

Kutsal bok haklıydı. Nico Morrelli ateşliydi. *Volkanik sıcaklık* gibi. Yaşlı. Belki kırklı yaşların ortalarında. Geniş omuzları ve kibirli gülümsemesiyle bana Byron'ı hatırlatıyordu. Gözleri hariç. Her kadının kıskandığı koyu, kalın kirpiklerinin altında fırtınalı, bulutlu bir bakışı vardı.

"Dr. Swan?" diye tekrarladı ve ben de kendimi toparladım.

"Evet, benim," diyerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi uzattım.

"Bay Morrelli."

Elimi sıkıca kavradı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Gözleri önce kız kardeşime, sonra da Ares'e kaydı. "Hakkınızda çok şey duydum."

Midemde gergin bir düğüm oluştu. Beni duymuş muydu? Yaptığım hiçbir şey onun çevresi için önemli değildi, bu yüzden hiçbir şey duymamış olmalıydı.

Yanında koyu kahverengi saçları ve yumuşak kahverengi gözleri olan minyon bir kadın belirdi. Yüz ifadesinin yumuşamasını, çelik grisi

gözlerinin erimiş gümüşe dönüşmesini hayranlıkla izledim.

Son altı yıldır hissetmekten kaçındığım o duygu geri geldi. *Özlem*. Sevmek ve sevilme özlemi. *Ona* sahip olma özlemi.

"Merhaba, ben Bianca," diye elini uzatarak beni selamladı. "Onun iyi yarısı."

Gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum." Kız kardeşime ve Ares'e döndüm. "Bu kız kardeşim Billie, bu da oğlum Ares."

Bianca'nın gülümsemesi genişledi. Billie'nin elini sıktı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Merhaba, Ares. İsmine bayıldım." Elini uzattı ve Ares büyük bir çocuk gibi elini tutup ciddiyetle sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Siz de hanımefendi."

Gurur göğsümde kabardı. En iyi anne olmayabilirdim ama bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım çünkü küçük oğlum beni gururlandırıyor.

Bianca ayağa kalktı. "Keşke çocuklarımı da yanımda getirseydim," dedi üzüntüyle. "Sen Nico'yla konuşurken hep birlikte oynayabilirlerdi."

"Çok yazık," diye kabul ettim. "Ares diğer çocuklarla oynamayı sever."

Billie bana anlamlı bir bakış atarak, "Belki bir dahaki sefere," dedi. Genelde ona fazla kişiselleştirmemesini hatırlatmam gerekirdi ama burada Nico Morrelli'nin karısıyla sohbet ediyordum.

Bianca bunu anlamış olmalı ki, boyunun hizasına kadar yükseldi ve kocasını yanağından gagaladı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi. "İsyan çıkarmadan önce kızlarımızı kontrol etmeye gidiyorum."

Asansörde gözden kaybolduğunda Nico dikkatini bize çevirdi.

"Hanımlar, önden buyurun," dedi Nico, içeri girmemiz için elini uzatarak

Ofis.

Ağır adımlarla ikimiz de modern ofisin içine doğru ilerledik.

Temiz. Düzenli. Büyük.

Yerimize oturduğumuzda bir şeyi fark ettim.

Hayatım boyunca tek bir kuralı bile ihlal etmemiştim.

Yalan söyleme. İtaat ettim. *Yanlış yapma*. Dinledim. *Yasalara harfiyen uy*.

Kesinlikle. *Hayat kurtarmak*. Memnuniyetle yaptım.

Yine de Nico Morrelli'nin yönetici masasında otururken federal bir suç işlemek üzereydim. Sadece bir pasaportu hileli bir şekilde kullanma girişimi bile federal yasaların ihlaliydi. Hangi ülkede olursa olsun.

Ares kucağıma oturdu ve ben doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken ellerim sıkıca ona sarıldı.

Sahte belgeler nasıl istenir?

"Size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?" Nico kayıtsızca sordu.

Gözlerindeki keskinlik gözümden kaçmadı. Omuzlarındaki gerginlik de öyle. Ona güvenebilir miydik? Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyordum.

"Umm, bize yardım edebileceğinizi duyduk" -diplomatik olarak doğru bir kelime aradım- "bize yardım edin. Yardıma ihtiyacımız var."

Yutkundum.

"Birlikte mi?" Nico kırptı.

Tanrım, neden bunu bizim için daha kolay hale getiremedi? Belki de sunduğu hizmetleri ezbere söyleyebilirdi. Filmlerdeki gibi.

Billie'nin gözlerinin Morrelli ve benim aramda gidip geldiğini hissedebiliyordum. Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Belki de altıncı hissim beni uyarıyordu.

Belki de paranoyaklaşıyordum.

Titreyen bir nefesle ayağa fırladım, Ares de kendi ayağına kaydı. Billie de benim hareketimi takip etti.

"Özür dilerim." Yutkundum. "Bu bir hataydı."

Başka bir şey söylemeden oğlumu kucağıma aldım ve Billie'yi gangsterin ofisinden dışarı çıkardım.

Belki de henüz her şey kaybolmamıştı.

Bölüm 27

Byron

I Bütün sabah odaklanmayı zar zor başardım. Onu görmeyeli neredeyse iki hafta olmuştu ve bedenim hâlâ yanıyordu. Odette'in telefonuna girmeyi başardım. Kullan at bir telefonda ve hakkında çok az bilgi var. Birkaç fotoğraf. Neredeyse hiç bağlantı yok. Ve onun notu.

Sahte kimlik için Nico Morrelli ile iletişime geçmek için.

Bu benim biletimdi. Bir planım vardı. İyi bir plan. O sözleri söylediğinde, o isteği yaptığında onu yakalayacaktım. Bu federal bir suçtu. Nico'nun ofisine girip onu bana getirecek bir arkadaşımı bile ayarlamıştım.

Tuzak mükemmeldi. Elimde ona karşı kullanabileceğim iki şey olacaktı.

Elmas kaçakçısı etkileşimi ve federal suç. Plan A ve Plan B. Sonunda benim olacaktı.

Winston ofisimde telaşla volta atıyordu. Oğlunu öğrendiğinden beri çok gergindi. İşin tuhaf yanı, Billie'nin doğum yaptığına dair hiçbir iz bulamamıştık. Çocuktan hiçbir iz yok. Yine de kardeşimin benimle hiç paylaşmadığı bir şeyi öğrendim. Onunla Billie Swan arasındaki en tuhaf bağlantıyı.

Kardeşıme bir bakış attım. Son altı yılda değişmişti. İçkiyi ve uyuşturucuyu bıraktı. Hepsi Billie Swan için miydi?

Başımı salladım. Altı yıl önce ikimizin de bir şekilde çuvalladığı ortaya çıktı.

Hiçbir zenginlik, şöhret ya da güç Kuğu kadınlarını bizimle tutamazdı. Tanrım, Odette'i çok özlemiştim. Onu tekrar görme düşüncesi göğsümü tırmalıyordu. Vücudum henüz soğumamıştı. Anılar bir anda geri geldi.

Altımda kıvranışının, ağzının sikime sarılışının, parmak uçlarımda altındaki yumuşak teninin hissinin intikamını.

Telefonum titreyerek masanın üzerinde dans etti.

"Morrelli." Hoparlör düğmesine bastım, omuzlarım gerildi. Bütün gün onu aramak için can atmıştım. Saat öğleden sonra ikiye. İstirap.

"Dr. Swan ve kız kardeşi gitti," dedi ve konuyu kapattı.

"Ve?"

"Sadece birkaç dakikalığına buradaydılar. Her ne soracaklarsa, fikirlerini değiştirdiler."

Kaşlarımı çattım. Bütün bunlar bir hiç için miydi?

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bir yanım Odette'in peşinden gidip onu kaçırmak istiyordu. Belki de tüm bu gangsterler kadınlarını evliliğe zorlarken haklıydılar. Eğer ben yapmış olsaydım, şimdi bu durumda olmazdım.

"Birileri Dr. Swan'ı ele geçirmiş," diye devam etti Nico. "Çürükler soluktu ve onları makyajla gizlemişti ama yanlış anlaşılacak bir şey yok. Biri ona zarar vermiş."

Üzerime ölümcül bir durgunluk çöktü. İçimdeki öfkeyi bastırmak için bir saniye durmak zorunda kaldım. *Biri ona zarar vermişti. Biri ona zarar vermişti.* Bir parçam - mantıksız parçam - göğsümü yumrukluyor, kafesinin parmaklıklarını sallıyor, ava çıkmaya hazırlanıyordu. Kadınıma elini sürmeye cüret eden cezalandırmak için.

Benim kadını. Tanrım, altı yıl geçti ve ben hala onu benim kadını olarak görüyordum.

"Bir isim istiyorum," diye tersledim ama içten içe biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum. "Peki ya çocuk?" Winston sordu. "Oğlum orada mıydı? O iyi miydi?"

Güvenli mi?"

Nico'nun cevabı bir kalp atışı kadar uzun sürdü ama saatler gibi geldi. Ve ben baba bile değildim. Winston'ın gözleri, sanki telefon aracılığıyla Nico'dan zorla bir yanıt alabilecekmış gibi telefonuma yapışmıştı.

"Dr. Swan'ın oğlu senin oğlun mu, Winston?" Nico'nun sorusu her şeyi değiştirdi.

Kalbim durdu. Atmayı bıraktı. Şimdi sanki tüm cevaplar ondaymış gibi masamın üzerinde duran telefona bakıyordum. *Dr. Swan'ın oğlu.* Hayır, olamaz. İmkânı yok.

Doktor bebeği kaybettiğini söyledi. Bu nasıl olabilir? Onu yanlış anlamış olma ihtimalim yoktu.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Titriyordu. Yanmış etten, savaş bölgelerine gönderilmekten, SEAL eğitiminden sağ çıktım ve bir kez bile

Soğukkanlılığımı kaybediyorum. Sikeyim. Asla. Ama şu anda ellerim titriyordu.

Ellerimin titrediği sadece iki kez daha oldu. Birlikte geçirdiğimiz tek geceden sonra onu babasının hastanesinde aradığım o gün. Ve onu son gördüğüm gün, bebeğini kaybettiği gün.

O günden önce onu üç ay boyunca görmemiştim ve bu daha da kötüydü. Onun sokakta yığılmış bedenini görmek hayatımdan on yıl çaldı. Sonsuza dek gitmiş olmasının verdiği dehşet. Onun hayatına devam edebilmesi için mutluluğumu feda etmeye hazırdım ama artık bu dünyada yürümediğini bilerek değil.

Atlatamayacağı korkusu kalbimi paramparça etti; hamile olduğunu ve aynı gün bebeğini kaybettiğini öğrenmek kalbimden geriye kalanlara keskin bir bıçak gibi saplandı. Onsuz olmanın beni öldürüyor olması önemli değildi, çünkü onun var olmadığı bir dünyada yaşamak daha kötüydü.

Dr. Swan'ın bir oğlu var. Anlamı, diğer milyonlarca dağınık düşüncenin sisini delip geçti. Çocuk bana benziyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Doktor açıkça Odette'in bebeği kaybettiğini söyledi. Kaybetmedi mi?

Masamın çekmecesini açtım ve cüzdanımı çıkardım. Kılıfında tek bir sonogram fotoğrafı vardı, eski kan lekeleri hala üzerine bulaşmıştı. Daha önce birçok kez yaptığım gibi ona baktım, ancak şimdi göğsümü farklı duygular dolduruyordu.

Kaç kez farklı bir sonuç olmasını dileyerek ona baktım? Kaç kez her şeye rağmen bebeğin hayatta kalmasını umdum? Odette, bebek ve benim birlikte bir geleceğimiz olabilirdi.

Kazanın olduğu gün beni görmeye gelmişti ve bana ne söylemek istediğinden oldukça emindim, eğer ellerimde tuttuğum şey yeterince kanıt değilse. O zaman neden gitti? Sadece geri dönmek için çok yaklaşmıştı. Neden kaçtı? Hastanedeki günü düşündüm. Bir şey mi kaçırmıştım? Yanlış bir şey mi yapmıştım? Belki de çok mu sert davranmıştım?

Lanet olsun, bilmek istedim. Oğlumun büyüdüğünü görebilirdim. Ona hamile kaldığım andan itibaren hayatının bir parçası olmalıydım.

Zihnim her bir anı canlandırdı, hangi işaretleri kaçırmış olabileceğimi değerlendirmeye çalıştım.

"Alo? Orada kimse var mı, yoksa görüşme bitti mi?" Nico'nun sesi, anıların ve düşüncelerin son altı yıldır saklandıkları zihnimin karanlık köşelerine doğru koşuşturmasına neden oldu.

Derin bir sızı kalbimi delip geçti ve her kalp atışında daha da arttı. Daha derin ve daha yüksek atıyor, kulaklarımda acıyla gürlüyordu. Gözlerimi kaldırdım ve

Winston'ınkilerle tanıştı. Gözleri benimkilerle aynıydı. Saçları benimkilerle aynı renk. Çocuğun kendisinden olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Bebeklik resimlerimiz neredeyse aynıydı.

"Buradayız," diye yanıtladı Winston, gözleri endişeyle dolmuştu, sanki her şeyi aynı anda fark etmiş gibiydi. "Hayır, o benim oğlum değil. Byron'ın oğlu."

Kardeşimin son sözlerinde hafif bir burukluk vardı.

Winston'ın çocuk istediğini hiç fark etmemiştim. Ta ki birkaç gün önce New Orleans'ta yanlış bir varsayımda bulunana kadar. İçimde derinlerde bir pişmanlık aradım. Bulamadım. Ama başka bir şey buldum.

Bir parça kızgınlık. Acı.

Benim oğlum muydu? Yoksa başka birinin oğlu mu? Bana benziyordu, Winston'a bile. Yine de bir parça şüphe beynimin içine doğru ilerledi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Şüpheden ve güvensizlikten nefret ederdim. Çocuğu görmüştüm ve bana bakan yalın gerçeği inkâr edemezdim. O bir Ashford'du, bu da beni bir sonraki noktaya getirdi.

Odette benden paha biçilmez bir şey çaldı. *Oğlumu.*

Dr. Swan'a bir Ashford'u geçmenin ne demek olduğunu öğretmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 28

Odette

A farklı bir bina. Olası bir can simidi. Başka bir milyarder.
Hâlâ D.C. şehir merkezindeydik, sokaklarda dolaşırken
aklımdan tek bir düşünce geçiyordu.

Byron'a git.

Belki borç için yalvarabilirim. Belki ona ne teklif edebilirim? Elimizde
hiçbir şey yoktu.

Ya da ona Ares'in babası olduğunu söyleyebilirsin, diye fısıldadı aklım.
Ya da belki sadece Winston'ın babası olduğunu söyleyebiliriz, çünkü zaten
New Orleans'ta bu sonuca varmıştı.

Kalbim bu düşünceye isyan etti. Kahretsin, çok fazla yalan var. Çok
fazla aldatma. Babasının otelde yüzüme fırlattığı o sözler, bana itelediği
para ve yıllar önce hastaneye yaptığı ziyaret hâlâ aklımı kurcalıyordu. O
noktada Ares'in babasıyla tüm bağları koparmak doğru bir seçim miydi?
Byron'ı şimdi aramak bile akıllıca mıydı? Bilmiyordum.

Bir mucize eseri bebeğim güvende olduğunda tüm bağlarımızın
koptuğunu düşünmüştüm. Onu kaybetmemiştim. Ama Byron'ı
kaybetmiştim, ilk ve son kez. Onu bir daha hiç aramadım. Babasının bizi
incitmesine izin veremezdim. Artık olmazdı, korumam gereken bir bebeğim
varken olmazdı.

Ashford'lar Billie ve benim peşime düşerse, bunu hallederdik. En
önemli şey Ares'in güvende olmasıydı. Elmas kaçakçılarından korunacaktı.

Aklım altı yıl önce hamilelik haberini vermek için onu aradığım o güne
gitti. Sanki farklı bir ben gibiydim. Farklı bir evren.

Byron gittikten sonra saatlerce hastane odasının kapısına baktım. Göğsümde zonklayan ağrıyı görmezden gelirken tek bir çizik izi tüm odağım oldu. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama kapıdaki o noktadan başka bir yere bakmayı reddettim.

Ne umuyordum ki?

Bilmiyordum. Belki de uyanıp her şeyin bir kabus olduğunu fark etmek için.

Bebeyimi kaybetmenin beni neden bu kadar sarstığını bilmiyordum. Dört aya yaklaşıyordum ve planlar yapmaya başlamıştım. Bebek için. Bir aile için. Son haftalarda beynimde pek çok "ya olursa" oyunu oynandı. Bu onlardan biri değildi.

Elimin tersiyle yanağımı sıvazladım ama gözyaşlarımı durdurmak tamamen nafileydi. Göğsüm sıkışmıştı. Uyumak istiyordum ama gözlerimi kapatacak enerjiyi bile toplayamıyordum. Zihnimi yeterince sakinleştiremediğimden değil.

Byron'ın sözleri beynimde yankılandı. Bebek başaramadı. Gözleri ne soğuk ne de acımasızdı. Babasınıninkiler gibi değildi. En kötüsü, Byron tiksiniş gibi görünmüyordu. Aslında, gitmesini söylediğimde yüzüne acı yayıldı.

Belki de babasının bana yaptıklarını itiraf etmeliydim. Belki de her şeyi berbat etmiştim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Hastanenin kapısı açıldı ve kalbim umut dolu bir şekilde hafifçe çarptı. Bir ayağım görüldüğünde nefesimi tuttum. Pahalı ayakkabılar. Pahalı takım elbise. Sonra adam tam olarak ortaya çıktı.

Ciğerlerimdeki nefes kesildi.

Senatör Ashford kapıda durdu ve aniden midemde ne varsa dağınık bir şekilde yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulundu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bu adamda beni her şeyden çok ürküten bir şey vardı. Belki de gözlerindeki soğuk, hesapçı zalimlikti.

Ölçülü ve düzgün adımlarla hastane yatağıma doğru yürüdü.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, her atışta onları çatlatıyordu.

"Burada olamazsın," diye homurdandım. Neden bu adam her savunmasız kaldığımda ortaya çıkıyordu?

Eli dışarı fırladı ve boğazıma dolandı. Ellerim içgüdüsel olarak yukarı kalktı, iki parmağım bileğini sardı, tırnaklarım etine battı.

"Neredeyse her şeyime mal oluyordun." Kavrayışı sıkılaştı. Kulaklarım uğuldadı.

Oksijen azaldı. "Ölmek mi istiyorsun, kızım?"

Ellerini pençelemeye devam ettim, dehşet gözeneklerimden sızarak kan dolaşıma karıştı.

"Bırak beni," diye mırıldandım, kelimelerim zar zor duyuluyordu.

Kavrayışı biraz gevşedi ama bırakmadı. "Mesajın kalın kafana girmesi için sevdiğin herkesi ve sahip olduğun her şeyi silmem mi gerekiyor? Ya da kız kardeşinin gazabımın tadına bakmasını mı istiyorsun?"

Başımı salladım, çaresizlik ve korku göğsümü tırmalıyordu. Ama nefret de vardı. O kadar güçlü bir duyguydu ki beni boğacağından korktum. Onunla dövüşmek istedim. Belki bu adamı öldürmek bile. Ama gücüm tükenmişti.

"Seninle ve ailenle hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye boğuldum.

"Bir daha yanımıza gelme," diye tısladı. İyi bir önlem için boynumdaki kavramasını bir kez daha sıkılaştırdı. "Kız kardeşine neler yapabileceğimi unutma."

Boğazımı bıraktı, ellerim yatağa düştü. Açgözlülükle, nefes nefese kaldım. Tırnaklarım onu pençelemekten zonkluyordu. Oksijen ciğerlerime sızdı ve senatör arkasını dönüp odadan çıkarken ben nefes nefese kaldım.

Bu sefer kapıya baktım ve hastane çarşaflarına sarıldım, geri gelmesinden korkuyordum. Onu bir daha asla görmek istemedim. Onunla - ya da Byron'la- yolumun bir daha kesişmesini hiç istemedim. Biri diğeriyle birlikte geliyordu. Onlar bir paket anlaşılmıyordu ve ben senatörden kurtulamazdım. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun Ashford'lardan uzak duracaktım.

Kapı tekrar açıldı ve yanımdaki acil durum düğmesine uzandım. Yeterince yüksek sesle bağırabileceğimi sanmıyordum. Ama düğmeye basmadan önce eski, tanıdık bir ses geldi.

"Ma chérie. Ne oldu?"

Marco her zamanki gibi yakışıklı bir şekilde kapıda duruyordu. Kot pantolonu kalçalarını sarıyordu ve düğmeli ipeksi siyah gömleği onu... şey, jigolo gibi bir şey gibi gösteriyordu. Yine de bu konuda ona zorluk çıkaracak enerjim yoktu.

"Marco," dedim. Sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu. Alçak ve boş. Cansız. Yenilmiş. Onun burada ne aradığını merak bile etmedim. İçimde hiçbir kıvılcım, hiçbir hayat kalmamıştı. Hastane yatağına olan mesafeyi kapattı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sana ne yaptılar?"

*Nefeslerim çok fazla enerji harcıyor gibiydi. Kelimeler daha da fazla.
"Araba kazası."*

"Bebeğim?"

Bir ciğer dolusu havayı içime çekmeye çalışırken yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü. Nefeslerim titriyordu. Kalbim ağrıyordu. Ve bedenim... kırılmış hissediyordu.

"Kayıp." Bunu söylemek neden acıttı?

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hâlâ hamilesin." Kalbimde umut ve kafa karışıklığı dalgalandı. Gözlerim onu aradı ve kasvetli bir ifadeden başka bir şey bulamadı. Zevksiz bir şakadan ya da belki bir hatadan eser yoktu.

"Nasıl? Neden?" Homurdandım. "Anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı, gözlerinde hüüzün ve başka bir duygu vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. "Kız arkadaşım burada çalışıyor. Tristan'ın kız kardeşi." Gözlerimi kırıştırdım, sonra aylar önce kısa bir süre konuştuğum ciddi kadını hatırladım. "Bu seni korumak içindi. Onlardan."

O anda Marco'nun beni kurtardığını mı yoksa benden bir şey mi çaldığını tam olarak kestiremiyordum.

Ama kesin olan bir şey vardı. Ashford'lara yakın durarak bebeğimin hayatını riske atamazdım.

Hatıralarımı bir kenara iterek şu anki durumumuza odaklandım. Byron'a ulaşmaktan başka çarem yoktu. Bu bizim son yaşam çizgimizdi.

Omuzlarımı dikleştirdim. Sadece borç isteyecektim. Ares tüm bu saçmalıkların ortasında kalamazdı. Ares'in Byron'ın oğlu olduğunu açıklamak son çarem olacaktı.

"Nico Morrelli'den neden sahte kimlik istemediğimizi tekrar söyler misiniz?" Billie bilmek istiyordu. Sözlerine çaresizlik karışmıştı. Bunu onun gözlerinde de görebiliyordum. Bu benim kalbimde hissettiklerimi yansıtıyordu.

Ağır bir iç geçirdim. "İkimiz de bunun için ona ödeyecek paramız olmadığını biliyoruz. Üçümüz için sahte belgelerin on binden daha az tutacağını sanmıyorum. Hilton ödül puanlarım bu faturayı karşılayacak gibi değil."

"Belki bize indirim yapardı," diye homurdandı. "Ya da federalleri arar ve bizi federal hapishaneye göndertirdi."

"Şimdi ne olacak?" İki elini sarı saçlarında gezdirdi. "Eğer sahte belgelerin parasını ödeyemezsek, önümüzdeki otuz altı saat içinde" -saatine baktı- "bir milyon dolar bulamayacağımız kesin."

Kaldırımın ortasında durduk, yayalar bir adım bile atmadılar. Etrafımızda koşuşturdular, hatta bazıları bize ters ters baktı. Gözlerim

gezindi

Etrafımızda küçük bir dükkân dikkatimi çekti. Sehpaları ve yığın yığın kitapları olan bir kitapçı.

"Hadi içeri girelim," dedim, gözlerim Billie'nin omzunun üzerinden geçerken. Neye baktığımı görmek için arkasını döndü. "Biz konuşurken Ares sıcak çikolata içebilir ve kitap okuyabilir."

Mutlu bir ciyaklama sesi duyuldu ve kız kardeşim daha kabul edemeden mağazanın içine sürüklendik.

İçeri adımımızı atar atmaz kahve çekirdekleri ve tavandan tabana raflardaki kitapların kokusu havayı doldurdu. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı ve çocuk bölümünün hemen yanında boş bir masa bulana kadar etrafta dolaştık.

"Kim sıcak çikolata ister?" Ben sordum.

Ares'in ve Billie'nin elleri aynı anda havaya kalktı. "Ben, ben, ben."

Heyecanlı ifadelerine sııttım. Her şeyi daha iyi hale getirmek için sadece sıcak çikolata yeterliydi. "Tamam, siz ikiniz okuyacak bir şeyler bulun, ben hemen döneceğim."

İki kez söylenmesine gerek yoktu.

Dükkânın kahve dükkânının olduğu küçük köşesine yöneldim. Kahve öğütme sesi, kapının diğer tarafındaki şehir gürültüsünün yerini almıştı. Burası farklı bir dünya gibiydi; tehlikeden ve gerçeklikten uzak.

En azından şimdilik.

Beş dakika sonra Ares kitapların arasında kaybolmuş, dudaklarında hülyalı bir gülümseme dolaşıyordu. Ağzının üzerinde küçük bir çikolata bıyık kalmıştı. Onu silmeme izin vermedi, kitaplarına ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Bir şeye kafayı taktığında çok kararlıydı. Bazen bu özelliğini babasından mı aldığını merak ederdim.

Kız kardeşimle göz göze geldik, ikimizin de parmakları kahve fincanlarımızın kolunda kıvrılmıştı. Lattemi yudumlarken zihnimdeki bulmacayı çözmeye çalışıyordum.

Byron'ın beni hâlâ altı yıl önceki gibi isteyip istemediğine dair pek çok şey havada asılı duruyordu. Ona hayatım boyunca çok yavaş bir şekilde, küçük artışlarla ödeme yapabiliirdim. Eğer bu işe yaramazsa, babamın hastanesinde bana geldiği gün istediği şeyi ona verirdim.

Vücudum.

"Tamam, bu sessizliğe daha fazla dayanamayacağım," diye haykırdı Billie. "Bana planını anlat. Bir planın olduğunu biliyorum."

Sabrının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Konuştuğumuz gibi plan üzerinde çalışıyorum," diye itiraf ettim.
Kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını sabırsızca kahve fincanına vurdu.

"Ve?"

"Bunun iyi bir plan olup olmadığından emin değilim ama elimdeki tek plan bu." Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Byron'dan borç isteyeceğim."

Boş bir bakış. Sonra bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırptırdı. "Borç mu?"

Alt dudağımı ığnedim. "Evet."

"Peki bunu nasıl geri ödeyeceğiz?" diye tereddütle sordu. "Sen değil, ben ödeyeceğim."

Ares'in bu fiyaskoya bulaşmaması için dua ettim.

Bölüm 29

Odette

A başka bir büyük lobi. Bu lobi Ashford imparatorluğunu temsil ediyordu. Buraya son ziyaretim pek hoş olmamıştı. Anıları zihnimin gerisine iterek şimdi ve buraya odaklandım.

Bu önemliydi.

Billie ve oğluma usulca, "Siz ikiniz burada kalın," dedim ve asansörlere daha yakın durmalarını işaret ettim. Her ihtimale karşı kaçmamız gerekiyordu. Ayrıca, oğlumun kendimi küçük düşürdüğümü duymasına gerek yoktu.

Biri ana katta olmak üzere iki farklı resepsiyonistten geçmeyi başardık ve şimdi de bu resepsiyonistle karşı karşıyaydık. Son engel yönetim katındaydı, altın ve zenginlik vurguları beni çevreliyordu. Resepsiyon görevlisinin kararını beklerken omzumun üzerinden aileme bir bakış attım.

Çabucak geldi. "Randevu yok, Bay Ashford yok."

Deja vu gibi hissettiğime yemin edebilirim. Hepsi aynı gündü. Yönetici asistanı yüzünde alaycı bir ifadeyle beni izliyordu. Platin sarısı saçları sahteydi. Kırmızı dudakları botokslu olduğunu haykırıyordu ve lanet parfümü başımı fena halde ağrıtıyordu.

"Biz eski dostuz," dedim. Güvenimin sarsıldığını görmesine izin veremezdim, asla. "Sadece onu ara ve burada olduğumu söyle." Hareket etmeye niyeti olmadığını görünce, "Geldiğimi ve onu görmeden gittiğimi öğrenirse mutlu olmayacaktır," diye ekledim.

Dudaklarındaki zehirli sırıtış bir sonraki sözlerinden hoşlanmayacağımı haber veriyordu. "Eğer arkadaşsanız, neden ona mesaj atmıyorsunuz?"

Bu yüzyılın sorusu değil miydi? Numarası bende yoktu. Bilseydim bile, muhtemelen altı yıl önce numaramı engellerdi.

"Telefonumu otele unutmuşum." Aslında resepsiyon masasının üzerinden atlayıp parmaklarımı onun ince boğazına dolamak isterken tatlı tatlı gülümsedim. "Ama merak etmeyin, parasını ödediğı odama memnuniyetle geri döneceğim ve bu gece uçacağım için onu özlediğimi bildireceğim. Ona adınızı söylerim, hanımefendi-" Etrafıma bakındım, bir isim tabelası arıyordum.

Yutkundı, yüz ifadesi sonunda kırıldı. Dahili telefona uzandığında nefesimi tuttum.

"Bay Ashford. Bayan-" Sonra hatasını fark etti. Bana adım sorma zahmetine bile girmemişti. Gelmiş geçmiş en kötü asistan olmalıydı.

"Dr. Swan." Önemsizdi ama sesimdeki züppeliğı engelleyemiyordum. Kim olurlarsa olsunlar ya da ne yaparlarsa yapsınlar, kendimi kimseden üstün görmezdim ama bu kadın beni o kadar kızdırmıştı ki, tüm başarılarımı onun yüzüne vurmak istemiştim.

Botokslu dudaklarını ısırarak tereddüt etti. Eminim kanasalar bile hissetmezdi, o kadar çok işlem yaptırmıştı. Çenemi telefona doğru salladım. "Dr. Madeline Swan'ın onun için burada olduğunu söyleyin."

Beni Madeline demeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bu gezegende bana göbük adıyla hitap eden tek kişi oydu, o da sadece beni becerirken. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Byron'dan nasıl kurtulabilirim?

Aynı odada bile değildik ama şimdiden onun tarafından tüketildiğimi hissediyordum. Kokusunun anıları, tenimdeki elleri, ikimiz de boşalırken çıkardığımız sesler - homurtular ve inlemeler.

"Efendim, ben Dr. Madeline Swan."

Beklerken nefesimi tuttum, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. "Evet, efendim."

Telefonu kapattı ve bana ekşi bir bakış attı. "şu kapıdan geç. Toplantısının bitmesini yönetici salonunda bekle."

Eminim bunu söylemek onu öldürmüştür.

Onu bir kez daha düşünmeye zorlamadan arkamı döndüm ve Ares'le birlikte asansörün yanında duran Billie'ye işaret ettim.

Bana doğru koştular ve üçümüz beni bir daha asla görmemeyi umduğum adama götüreceğ olan son kapıya doğru ilerledik. Ve şimdi, onu arıyordum. Ofis odasına doğru ilerlerken ayak seslerimiz beyaz mermer üzerinde yumuşaktı.

Baktığımız her yerde altın aksanlar, yemyeşil çiçekler ve güzel tablolar mekânı süslüyordu. şık modern mobilyalar eski tarzla harmanlanmış.

modaya uygun bir zarafet. Siyah lake, beyaz mermerle öyle bir kontrast oluştuyordu ki, mobilyaların dış hatlarının mermere yansıdığını görebiliyordunuz.

Byron'ın ofisinin nerede olduğuna hiç şüphe yoktu. Kapının yanında "Byron A. Ashford, CEO" yazan altın levha olmasa bile, en büyük ve en iyi ofisi tespit etmek kolaydı. Köşe ofis.

Tabii ki. Yalancı için en iyisinden başka bir şey değil.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Hiçbirinin önemi yoktu. O paraya ihtiyacımız vardı. Son oyun, içinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtulmak ve normal hayatımıza dönmekti. Ya burada Amerika'da ya da Fransa'da cerrah olarak bir iş bulacaktım. Ares okula gidecek, birkaç arkadaş edinecek ve hayatımız devam edecekti.

"Misafir salonunda bekleyelim mi?" Billie fısıldayarak gözlerini sağ taraftaki küçük bekleme alanına dikti. Yanındaki altın levhada "Executive Guest Lounge" yazıyordu.

Gözlerim ağır, maun çift kapıya gitti. İçeriden kısık erkek sesleri geliyordu. Toplantı bir süre daha devam edebilirdi.

"Evet, sanırım öyle."

Ares'in gözleri ahşap *Thomas the Train* masasının bulunduğu yere kaydı ve gözleri parladı. İstenmeden masaya doğru koştu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Dizlerimi katladım ve yanına oturdum. "Çok güzel bir tren seti, değil mi? Bu

mu Mavi gözleri parladı. "Bunu eve götürebilir miyim? Lütfen?" anne." Suçluluk duygusu göğsümü burktu. Midem çukurlaştı.

Ares hiç şikayet etmezdi ama oyuncaklarını özlediğini biliyordum. Biz sadece yanımızda en az şeyi getirebildik ve bir evimiz olmadığından bahsetmiyorum bile. En azından burada. Babamız bize Fransız Rivierası'ndaki küçük evini bırakmıştı ve çok değerli olmasa da oraya yerleşebilirdik.

Başımızın üstünde bir çatı olurdu.

"Hayır, aşkım," diye mırıldandım usulca. "Ama bir gün bir tane olacak. Söz veriyorum." O anda Byron ne isterse yapacağıma yemin ettim. Sadece oğlumu tekrar güvende ve mutlu görebilmek için.

Bölüm 30

Byron

MAvukatım David Goldstein ofisimde karşımda oturuyordu. İhtiyacım olduğunda hızlı arama listesinde tuttuğum Yargıç Duncan da buradaydı. Ona hiç ihtiyacım olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Oğlumu. Oğlumu benden saklamıştı.

Doktor bana bebeği kaybettiğini söylediğinde bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Duncan, "Geçici velayeti size verebiliriz," dedi. "Ancak kadının Amerika Birleşik Devletleri'nde ikamet etmediğini düşünürsek, bu bir sorun olabilir."

"Onun ABD vatandaşlığı var," diye tısladım. Bahane değil, sonuç istiyordum. Oğlum benim hayatıma aitti. Şimdiye kadar çok şey kaybetmiştim ve onun hayatının bir parçası olma şansını da kaybedersem lanetlenirdim.

"Evet, ama hayatının çoğunu yabancı topraklarda yaşayarak geçirdi." "Tıp fakültesine burada devam etti," diye belirttim.

Öfke derimin altında kaynıyordu. Onu tekrar gördüğümde beri kaynıyor, patlamakla tehdit ediyordu. O kadar güzel görünüyordu ki. Sadece kokusu bile beni sarhoş etmeye yetiyordu. Ama bir yandan da son altı yıl boyunca dokunduğu erkekleri hayal ediyordum. Ona dokunan erkekleri. Ve onların isimlerini ve ölümlerini istedim, böylece onun benim altımda nasıl hissettiğini bilen tek erkek ben olacaktım. Hâlâ iniltilerini duyabiliyor ve içine girdiğimde tırnaklarını tenimde hissedebiliyordum.

Çok mu kızmıştım? Öfkeliydim. Ama oğlumu büyütme fırsatını kaçırdığımı bilsem bile Odette'ten nefret edemezdim. İçimdeki her şey

Beni bu kadar zahmetsizce ele geçiren kadından nefret etme fikri. Onu korumak istedim. Ona sahip olmak. Kahretsin, takıntılıydım. Ve hala ona aşkıttım.

"Pek çok yabancı vatandaşı da öyle," diye karşılık verdi kuru bir sesle. Bu hassas bir durumdu ve Yargıç Duncan bağlılığını belli etmek istemiyordu. Gerçi umurumda bile değildi. "Bunun mümkün olmadığını söylemiyorum," diye diplomatik bir şekilde devam etti. "Sadece dikkatli davranmamız gerektiğini söylüyorum."

"Oğlunuz Fransa'da doğdu. Yargı yetkisi tartışmalı olabilir ve sizin için sorun yaratabilir." Neden bu kadar kötümserdi ki? "Oğlumun ABD vatandaşı var mı?" Boş bir bakışla karşılaştım. "Ailesi ABD vatandaşı olduğu için elbette buna hakkı var."

"Ama-"

Elimi masaya vurdum ve her bir eşyayı salladım. "Bana bahaneler ve neden yapmamamız gerektiğine dair sebepler sunman için sana para ödemiyorum."

Ona daha fazla yüklenemeden telefonum çaldı.

"Ne?" Havladım.

"Bay Ashford. Bayan-" Yönetici asistanımın sesi kesildi ve o meşhur soğukkanlılığım bir volkan gibi patlamakla tehdit etti. Ya da baskı altındaki şampanya gibi.

"Eee?" O kadını kovmak zorundayım. Verimlilikle çalışmak yerine koca arıyormuş gibi kasıla kasıla dolaşıyordu.

"Efendim, ben Dr. Madeline Swan."

Bir anlığına donup kaldım. Beynim "*O burada*" diye bağırırken donup kaldım.

Kalbim bir an durdu, sonra bir tür ergenmişim gibi çılgınca çarpmaya başladı. Ayağa fırladım, ona doğru koşmaya hazırdım. Onu ofisime sürükleyecek ve kendimi onun içine gömecektim; tüm sırlarını ondan söküp alacaktım.

Sikim heyecandan zonkluyordu, bu plana tamamen uyuyordum.

Ama sonra farkına vardım ve sandalyeme geri düştüm. Odette kendinden hiç Madeline diye bahsetmemişti. Hem de hiç. Bir mesaj gönderiyordu. *Madeline*. Tutku dolu bir gece ve onun adı dudaklarımdan kayıp gidiyor. Tekrar tekrar.

Fırsat. Bu benim şansımdı.

"Onu içeri alın. Salonumda beklesin."

Telefonu kapattım ve ofisimdeki iki adamın gözleriyle karşılaştım. "Goldstein, beklemede kalmanı istiyorum." Sonra başımı yargıca çevirdim. "Ve sen, tüm seçenekleri araştır ama hiçbirine göre hareket etme. Bir

özüm kucağıma düşmüş olabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu avukatım. "Size tavsiyede bulunmalıyım-"

"Dr. Swan burada," diye sözünü kestim. "Tahminimce bir şeye ihtiyacı olduğu için burada. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapacağım." Gülümsemem keskinleşti ve her zamanki gibi aynı etkiyi yaptı. Odadaki sıcaklığı on derece daha düşürdü. "Onu bir sözleşmedeki boşluktan yararlanarak tuzağa düşüreceğim. İstedğim her şeyi elde edeceğim. Ve onun bundan kaçış yolu olmayacak."

Toplantının bittiğini işaret ederek ayağa kalktım ve onlara dışarı kadar eşlik ettim.

Kapıyı açar açmaz onu yerde diz çökmüş halde gördüm. Oğluyla oynuyordu - oğlumuzla - ona usulca gülümsüyordu. Saçma sapan tren setini yapmasına yardım ederken yüz ifadesi sevgi doluydu.

Göğsüm sıkıştı ve göğsümde hırlayan, koruyucu bir canavar yükseldi. İkisi de benimdi. İkisinin de gitmesine bir daha asla izin vermeyecektim.

"Bunu eve götürebilir miyim? Lütfen anne." Yalvarırcasına annesine baktı, bakışları tekrar tren setine kaydı.

Odette'in ifadesi kendini toparlamadan önce biraz bozuldu. "Hayır, aşkım. Ama bir gün bir tane olacak. Söz veriyorum."

Yarın, karar verdim. Yarın ellerinde olacaktı.

Çocuğun gözleri parladı ve yüzündeki gülümseme tüm gezegeni aydınlatacak kadar parlaktı.

Göğsüm daha önce hiç olmadığı kadar sıkıştı. Çocuğun pek bir şeyi olmadığı belliydi ama annesinin sevgisine sahipti. Benim etim ve kanım yokluk çekmeye zorlanmıştı. Etim ve kanım bu gezegende benim korumam olmadan dolaşıyordu.

"Dr. Swan," diye selamladım onu.

Sesimi duyar duymaz sertleşti ve ben de ona doğru ilerledim. Havayı dolduran elma kokusu sikimin kıpırdanmasına neden oldu. Öne doğru eğilip burnumu çilekli yelesine gömme ve sonra elime dolama isteğiyle savaştım.

Odette dizlerinin üzerinde doğruldu. İçimden inledim, bu pozisyon aklıma pek çok fikir getirmişti. Tek yapması gereken fermuarımı ve o güzel, inatçı ağzını açmaktı. Kahretsin, bu görüntülerin hiçbirisi seyirciler için uygun değildi. Ve kartlarımı doğru oynamak için kafamı açık tutmam gerekiyordu.

Odette kıpırdandı, göğüs dekoltesini bir an için görebildim ve içgüdüsel olarak bu muhteşem görüntüyü avukatımdan ve yargıçtan sakladım. Elimi uzattım ve dirseğinden tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Teninin yumuşaklığı içime ve doğrudan kasıklarımına işledi.

Aman Tanrım. Artık ergen değildim.

"Teşekkürler." Bana bakmaktan kaçındı. Gözleri bir benim yanıma, bir oğlumuzu, bir de ne yapacağını bilemez halde duran kız kardeşine kaydı.

O rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne atarken, gözlerimin kadınının üzerinde dolaşmasına izin verdim -evet, o *benim* kadınımdı ve hep öyle kalacaktı- ve Nico'nun gördüğünün aynısını görebiliyordum. Boynunda, çenesinde silik sarı bir morluk vardı. Dudağında hâlâ küçük bir kesik vardı. Biri onu incitmişti. Kötü bir şekilde. Biri elini boynuna dolamıştı. Öfke içime hücum etti, kulaklarımda çınladı. *Boom. Bum. Boom. Boom.* Odette'in her santimi kırmızıyla kaplanana kadar kırmızı görüş alanıma girdi.

Hiç kimsenin, ama hiç kimsenin ona el sürmesine izin verilmedi. Benim dışımda ve sadece zevk için. Asla şiddet için değil.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler." Yumuşak gülümsemesi içindeki öfkeli canavarı yatıştırdı.

Ben.

"Elbette." Onu her zaman görmek isterdim. Eğer dünya yansaydı. onu son bir kez daha görmek için. Sesini son bir kez duymak için.

Omzumun üzerinden bakarak avukatımı ve yargıcı kovdum. Görevlerini biliyorlardı. Başlarını sallayarak hızla uzaklaştılar.

"Biraz daha oynayabilir miyim?" Küçük yalvaran ses hepimizin dikkatini ona çekti. Winston haklıydı. New Orleans'ta Odette'e o kadar kör olmuştum ki, bize ne kadar benzediğini gözden kaçırmışım. *Benim* gibi.

Diz çöktüm ve oğlumla göz hizasına geldim. Boğazım düğümlendi. Hâlâ inanamıyordum. *Oğluma*. Bebeğimiz hayatta kalmıştı ve ben her şeyi özlemiştim.

"Merhaba, ben-" *Baban. Baban. Baban.* Tıkandım. Basın bayram ederdi. Ben hiç tıkanmadım. Sakinliğimi hiç kaybetmedim. Bu kadının yanında bambaşka bir adamdım. "Ben Byron."

Elimi uzattım ve o da tereddüt etmeden tuttu. Onunki benimkinin içinde çok küçük ve kırıllandı. Göğsümde bir korumacılık duygusu yeniden öyle bir şiddetle yükseldi ki beni şaşkına çevirdi. Nutkum tutuldu.

"Merhaba, efendim. Ben Ares." Maskem neredeyse düşüyordu. Gözlerim neredeyse çocuğumun annesini arayacaktı. Ama bakmadılar. Bu oyunu doğru oynamalıydım.

Ama göğsümdeki canavar gururla çarpıyordu. Onu benden çalmış olabilirdi - oğlumla geçireceğim yılları benden çalmıştı - ama adını öğrenmenin beni memnun etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Odette ona *benim adımı* vermişti ama bunu nereden bildiğini merak ediyordum. Benim göbek adımdan hiç bahsetmedik, sadece onunkinden bahsettik.

"Ben annenle konuşurken sen burada oynayabilirsin," dedim usulca.

Kendisinden annesi olarak bahsettiğimi duyan Odette irkildi ama kendini toparlayıp parmaklarını Ares'in saçlarında gezdirdi. "Evet, siz ikiniz burada kalın ve oynayın." Gözleri kız kardeşine kaydı. "Tamam mı?"

İkisi sözsüz bir şekilde başlarını salladılar ve ben de çocuğumun annesinin üzerinde yükselerek tam boyuma ulaştım.

"Dr. Swan," dedim resmi bir şekilde, elimi ofisime doğru uzatarak. "Beni görmek istemişsiniz. Hadi ofisime geçelim."

Onu ofisime götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Şimdi sizi buraya neyin getirdiğini öğrenelim, Dr. Swan," dedim. "Yollarımızın kesiştiği son iki seferdeki ayrılık sözlerinizi göz önünde bulundurursak, nasıl olduğumu görmek için burada olmadığınızı tahmin ediyorum."

"Hıyarlık etme, Byron," diye tersledi, sinirlenmişti. Beş numaralı muayene odasında ilk karşılaştığımız zamanki ateşin aynısı gözlerine geri döndü ve aletim acı verici bir şekilde zonkladı. Tanrım, onun her hareketi bende tam bir ereksiyona neden oluyorsa planımı nasıl uygulayacaktım? Sonra sanki bir hata yaptığını fark etmiş gibi omuzları çöktü. "Özür dilerim."

Üzgün değildi ama çaresizdi. Ela gözlerinde sessiz bir güven vardı ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Panik. Güzel gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu kanıtlıyordu. Ve o lanet morluklar... Onları ona her kim verdiyse çıplak ellerimle boğabilirdim.

"Otur." Tereddüt etti, sonra ben masanın arkasındaki yerime otururken o da yerine oturdu. "Nasılsın Odette?"

Doğrusu, son altı yıl içinde ona dokunan her erkeğin listesini talep etmek istiyordum, böylece onları avlayıp öldürebilecektim. Ailem dışında hiçbir kadın benim bu sahiplenici yanıma ortaya çıkarmamıştı.

"Peki." Alt dudağını çiğnedi; sonra, terbiyesinin farkına varmış gibi, "Sen?" diye ekledi.

Havadan sudan konuşmaktan nefret ederdim ama yine de buradaydım. Sanki o yanıma geldiğinde tek yapmak istediğim onu kucaklamak ve korumaktı. Aileme karşı her zaman korumacı olmuştum ama onunla birlikte bu duygum on kat arttı. Ve şimdi bir oğlu olduğunu biliyordum. -oğlumuz- daha da güçlendi.

Bebeğimizin hayatta kaldığına hâlâ inanamıyordum. Odette'in bebeği kaybettiğini söyleyen o lanet doktoru bulup gerçeği ondan öğrenmeyi planlıyordum. Neden bana yalan söylemişti?

"Tamam." Gözlerimi ona dikmiş, yüzünün her santimini inceliyordum. O soluk morluklar yumruklarımı sıkımda neden oldu ve her zerrem suçluyu avlamak için kaşındı. "Sana kim dokundu?" Ses tonumdaki sertliği koruyamayarak hırladım.

Hafif bir kızarıklık, soluk morluklarla gölgelenmiş boynundan yukarı tırmandı ve yanaklarını renklendirdi. Kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Paçavralar giyse, yüz yaşında olsa bile yine de nefes kesici olurdu.

"Önemli değil." Onun da havadan sudan konuşmak istemediği belliydi. Koltuğunda doğruldu, omurgası kaskatı kesilmişti. "Bu yüzden burada değilim."

"O zaman neden buradasınız, Dr. Swan?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözlerine bir parça korku sinmişti. Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Yardıma ihtiyacım var." Yutkundu, ellerini kucığında kavuşturdu.

"Ne tür bir yardım?" Devam etmeyince ben sordum. Gözlerinde öyle çığ bir şey parladı ki, beni tam karnımdan vurdu. Ruhumu parçaladı ve içimden öfke fişkırmasına neden oldu. O genç, kaygısız kadın gitmişti. Onun yerinde farklı bir kadın vardı. Hâlâ benim, ama farklı.

"Geçen yıl Gana'dayken bazı sorunlarla karşılaştık." Sesi soluk ve hırıltılıydı, yüz ifadesinde çaresizliğin izleri vardı.

"Ne tür bir sorun?" Yumuşakça sordum.

Gözlerini kırıştırdı, boğazını temizledi ve sırtını dikleştirdi. Yutkunurken boynunun sallanışını izledim.

"Gana'dan bize ait olmayan bir şeyle ayrıldık." Tahmin etmek zor değildi. "Elmaslar."

Başını salladı. "Evet ve şimdi bu suçlular aylardır peşimizde. New Orleans'ta onları geri gönderdik ama şimdi faiz istiyorlar." Ellerini o kadar sıkı sıkıyordu ki parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

Eğildim ve dirseklerimi masaya dayadım. Oğlumun tehlikede olduğu düşüncesi kanımı kaynattı ama bunu maskemin arkasına sakladım. Onu tam olarak olması gereken yere getirene kadar her şeyi saklayacaktım.

"Ne istiyorlar, Dr. Swan?"

Bakışlarımla buluştu ve o ela derinliklerde o korkusuz genç kadının izleri vardı.

Yutkunurken boynunun sallanışını izledim. Bu isim ona çok yakışıyordu. Tıpkı bir kuğu gibi zarif ve narindi. Onunla ilgili her şey sizi içine çekiyor ve bırakmayı reddediyordu.

"Lütfen Byron, her şeyi yaparım-" Sesi kesildi ve yüzünden tek bir damla yaş süzüldü. Kahretsin, kalbimi parçaladı, paramparça etti. Ve o zaten bir kez parçalamıştı.

"Ne istiyorlar?" Sesim sakın ve düzgün bir şekilde tekrarladım. Ona her şeyi vereceğimi bilmesine gerek yoktu. Her şeyi! Yeter ki benimle kalsın. Odette, oğlum ve ben. Tıpkı onun sahip olduğu gibi bir aile olacaktık.

Ağır bir iç çekti, uzun kirpikleri ıslanmıştı.

"Bir milyon dolar," diye nefes aldı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Çok olduğunu biliyorum. Ne olursa yaparım. Her şeyi," diye ekledi çabucak.

Eğer bilseydi ona kolaylıkla on milyon verirdim. Yeter ki benim olacağına söz versin.

Bölüm 31

Odette

I O bombayı atarken nefesimi tuttum.

Kucağımda duran ellerimi sıktım. Byron sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleriyle beni inceliyordu. Ama ben onun yüz ifadesini okuyamıyordum. Bu neredeyse... hesaplanmıştı. Üç parçalı, koyu gri takım elbisesi vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Zenginlik etrafını sarmıştı. Bir milyon dolar onun için devede kulaktı.

Benim için bu bir ölüm kalım meselesiydi.

"Artık bir doktorsun," dedi soğuk bir ifadeyle. "Durumunuz iyi."

"Hiçbir yeni cerrah bir milyon dolar kazanmıyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Ben de ihtisasımı Gana'da asgari ücretle yaptım."

Avuçlarım nemlendi. Ölüm kalım ameliyatları yaptım ve asla sinirlerimi kaybetmedim. Bu adamın yanında, bırakın ameliyat bıçağını, kalem tutacak kadar bile sağlam değildim.

"Gana'ya nasıl geldin?" Sorusu beni şaşırttı. Neden umurunda olsun ki?

"Dünya Sağlık Örgütü için çalıştım. İhtisasımı tamamlarken bir amaç için çalışma fırsatı vardı. Kaçırılmayacak kadar iyiydi ve babam da benim yaşımdayken benzer bir şey yapmıştı."

Göğsümdeki o tanıdık sızı beni delip geçti. Ailesinin yaptığı kötülükler de buna sebep olmuştu ama yine de bunun beni caydırmasına izin veremezdim. Paraya ihtiyacım vardı.

"Babana ne olduğunu duydum." Byron'ın ifadesi yumuşadı. "Kaybınız için üzgünüm." Nefesim kesildi, tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Saldırmak istedim ama bunun yerine tırnaklarım avuçlarımdan ayrılırken hissettiğim acıya odaklandım.

Hilaller tenimde çukurlar oluşturdu. "Yalnız mı gittin?" diye sordu rahatça, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Başımı salladım, gururumu ve yüzüne fırlatmak istediğim kelimeleri yuttum.

"Hayır, yalnız gitmedim." Neredeyse bu fırsatı değerlendirmeyecektim. Küçük bir çocuğu Afrika'ya getirmek pek akıllıca bir karar değildi ama onu geride bırakmak da bir seçenek değildi. İş kabul etmemde ısrar eden Billie oldu ve Gana'ya birlikte taşındık. Sanki yeterince fedakârlık yapmamış gibi. Benim için yaptığı her şeyin karşılığını kardeşime asla ödeyemezdim. "Dinle, çene çalmaya gelmedim. Bana yardım edebilir misin, edemez misin?"

Cesurcaydı ve belki de kabaydı ama bunu daha fazla uzatmaya dayanamadım. Yavaş bir infaz gibi hissettirdi.

"Karşılığında ne alacağım?" diye sordu.

Kalbim titredi, umut titredi.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Her şeyi yaparım."

Gözlerinde bir şey parladı ve kendimi koruma duygum alevlendi. Ama artık çok geçti. Gerçek şu ki, bizi bu karmaşadan kurtarmak için her şeyi yapardım. Oğlum iyi bir hayatı hak ediyordu. Kız kardeşim de öyle. Ben tıp fakültesini bitirebileyim diye hayatını benim için askıya almıştı. Böylece ihtisasımı tamamlayabilecektim.

Onlar için en azından bunu yapabilirdim.

"Bu borcu nasıl geri ödeyeceksin?" Byron parmaklarının arkasını keskin çene çizgisinin üzerinde gezdirdi. Bir zamanlar öpüp yaladığım çenesini.

"Biraz zaman alabilir ama sana geri ödeyeceğim. Söz veriyorum." Hiçbir şey söylemek ya da yapmak için harekete geçmedi. Çaresizliğim daha da arttı. Acı beni boğdu. "Lütfen Byron." Hayatım boyunca hiç kimseye hiçbir şey için yalvarmamıştım. Ve işte buradaydım, ailemi kurtarması için bu adama yalvarıyordum. "Bir keresinde beni sisteminden çıkarmak istediğini söylemiştin." Bu benim son seçeneğimdi. Vücudum o eski alevle uğulduyordu. Ne olduğunun önemi yoktu. Kalbimin ne kadar kırıldığı önemli değildi. Ya da oğlum için ne kadar korktuğumun. O yanıma geldiğinde bunların hepsi arka plandaki gürültü haline geldi. Cazibe cızırdadı ve kontrolü ele geçirdi. Kalçalarımın arasındaki zonklama dayanılmaz hale geldi. Anılar daha da dayanılmazdı. "Ne olmamı istersen, senin için ne olmamı istersen o olurum," diye boğuldum. "Her şeyi yaparım."

Yanaklarım yandı. Vücudum tutuştu. Ve gururum duman oldu. Olabilirdi de. Burada gurura yer yoktu. Eğer onun olmamı istiyorsa

Oğlumun ve kız kardeşimin güvenliğini sağlamak için onun fahişesi olurum. Yüz ifadesinden karanlık bir şey geçti. Kibirli. Yırtıcı. "Şimdi mi başlıyorsun?" diye kestirip attı, gözleri mavi alevlerle yanıyordu. Bir sonraki kalp atışımla umut titreşti. Dilim kurumuş dudaklarımda gezindi.

"Tabii, şimdi başlıyoruz."

"Bu anlaşmayı kaç erkeğe teklif ettin?" Sorusu karşısında yanaklarım utançtan yanmıştı. Beni çok az düşünüyordu. Altı yıldır başka bir erkeğe geçmemiştim. Peki ne için? Bunun için mi?

Öfkeli kelimeler dudaklarımdan dökülmek için can atıyordu. Onlara izin vermeyi reddettim. Gururumun bu şansı yok etmesine izin veremezdim. Eğer reddederse, son kartımı oynamak zorunda kalacaktım. Ona Ares'in oğlu olduğunu söyleyip merhameti için dua etmek zorunda kalacaktım. Ya da belki adam bunu çoktan anlamıştı.

Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey vardı; bu sırrı sakladığım için bana bedel ödecekti. Hatta belki de oğlumu benden alacaktı. Byron acımasızdı, şüphesiz babası gibiydi ve babası çoktan hayatımı tehdit etmişti. Üçümüzü de kurtarmak istiyordum - oğlumu, Billie'yi ve kendimi - ama Ares önce gelirdi. Billie ve ben bu konuda her zaman hemfikirdik. Onun korunmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıydık.

"Başka multimilyoner tanımıyorum Byron," diye kuru bir sesle karşılık verdim kalbim kaburgalarıma çarparken.

"Ayağa kalkın, Dr. Swan." İçimi bir belirsizlik kapladı ama kendimi ayağa kaldırdım. Gözlerindeki için için yanan bakış beni ateşledi ama mantığımı beni uyardı. "Buraya gel."

Emriyle midem bulandı ve kalbim sıkışmaya başladı. *Aptal, aptal, aptal.*

"Byron-" Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ne söyleyeceğimi bildiğimden değil. "Buraya gel Odette." Hoşnutsuzluğu sesini ve hafızasını renklendirdi.

İleri. Kötü bir kız olduğumda bana Odette derdi ve onu memnun ettiğimde Madeline'e geçerdi. Onu memnun etmek istemem aptalca mıydı? Evet, kesinlikle öyleydi. Yine de vücudumun ona verdiği tepkiyi kontrol edemiyordum.

Bakışlarımı bir an için kapıya, sonra tekrar Byron'a çevirdiğimde endişemi anlamış olmalıydı. Bir düğmeye bastı ve yumuşak bir klik sesi duyuldu. Ve sonra sadece ikimiz kaldık, dünyayla bağlantımız kesildi.

Masanın etrafında yürüdüm ve önünde durdum. Elleri dizlerime geldi ve onları sardı. İçinde parıldayan ham ihtiyaç

Gözleri içime bir sarsıntı gönderdi. Elbisemden yukarı doğru iterken ellerinin aç dokunuşu nefesimi kesti.

Hava cızırdadı ve kıvılcımlandı.

Eli enseme uzandı ve beni kendisine doğru çekti. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve onun erkeksi kokusunu ciğerlerime çekerken göz kapaklarım ağırlaştı.

"Seni kim incitti Madeline?" diye hırladı. İşte tam o anda onun için kaybolmuştum. Adımı söylediğinde. *Madeline*. Bana böyle seslenen tek kişi oydu.

Başımı salladım, kelimeleri bulamadım. Beynim bulanıklaştı, ona duyduğum ihtiyaç diğer her şeyi bastırdı. Acı. Çaresizlik. Dehşet.

"Fark etmez," diye mırıldandım. Bu berbat duruma rağmen ellerini üzerimde istiyordum. Ağzını üzerimde. "Öp beni artık." Dilim dudaklarımda gezinerek onları ıslattı ve bir de baktım ki ağzı dudaklarıma yapışmış. Bütün bahisler kapandı. Tüm sebepler ortadan kalkmıştı. Ağzlarımız birbirine karıştı, çılgınca ve çılgınca.

Onun inlemeleri. Dilini ağzıma sokarken benim inlemelerim. Byron'ı öpmek patlayıcıydı. Acil ve çaresiz. Bedenlerimiz cinsel bir ihtiyaçla birbirine sürtünüyordu. Elim kasıklarına gitti ve sert sikinin dış hatlarını okşadı. Hatırladığım kadar büyüktü, amım açgözlülükle sıkılıyordu.

Vahşi homurtusu beni alevler içinde bıraktı. Bacaklarımdaki zonklama şiddetlendi. Şimdiden sıırıslıklam olmuşum ve daha yeni başlamıştık.

Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı, ceketini yırttı, sonra ellerini kalçalarıma götürdü ve elbisemi belime kadar çekti. Parmaklarım tokasında çalışırken ağzına doğru inledim. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Bir milyon dolar lanet olsun. Ona *ihtiyacım vardı*.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi külotumu kenara itti ve iki parmağını içime soktu.

"Siktir." İkimiz de aynı anda homurdandık.

Başım geriye düştü ve gözlerim kapandı. Biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Onun dokunuşu hatırladığımdan daha iyi hissettirdi. Onunla ilgili her şey çok doğru geliyordu.

"Bana bak," diye tısladı ve ben de hemen itaat ettim.

Zonklayan çekirdeğim parmaklarının etrafında sıkıştı. O benim son sevgilimdi. Bir erkeğin dokunuşu olmadan geçen altı yıl uzun bir süreydi. *Bu adamın* dokunuşu olmadan geçen altı yıl sonsuzluktu. Elleri sadece bir saniyeliğine kıcımlı kavradı.

Masasının soğuk yüzeyi etime çarpmadan önce, parmakları beni bir kez bile terk etmedi.

Sert çıkıntısı girişime doğru bastırdı. Ellerim boynuna dolandı ve ayak bileklerimi arkasına bağladım, onu amıma karşı hissetmek için kalçalarımı salladım. Kalçalarım kemerli, utanmazca ona karşı sürtünüyordu. Göbeğim sadece onun dindirebileceği bir ağırla zonkluyordu.

Birden durduğunda orgazmın eşiğindeydim, tüylerim diken diken olmuştu.

"Kıçını kaldır," diye emretti ve parmaklarını külotumun dayanıksız malzemesine geçirdi. Dirseklerimin üzerine düştüm ve onları çıkarmak için can atarak kıçımı kaldırdım.

Görünüşe göre, daha yaşlı olmak daha zeki olmak anlamına gelmiyordu.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekti, avuç içleri çıplak bacaklarımı sıyırdı. Bu sabah külotlu çorap giymediğim için tüm azizlere şükrettim. Soğuk, tenimde onun dokunuşunu hissetmeye değerdi.

Külotumu cebine sokarak pantolonunu çıkarmaya başladı. Ona yardım etmek için uzandım, pantolonunu ve boxer külotunu sikinin dışarı çıkmasına izin verecek kadar aşağı ittim.

Sonra hiç uyardırmadan elleri kalçalarıma geldi ve içeri girdi.

Homurdandı. Nefesim kesildi.

İçimde ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Ne kadar büyük olduğunu. Amım onu o kadar sıkıca sardı ki bir sonraki hamlesi sığ kaldı. Başım tüm bunların yoğunluğuyla geriye düştü. Bacaklarımı daha geniş açtım, ona daha derinden ihtiyaç duyuyordum. Sonuna kadar içeri girdi, beni sonuna kadar doldurdu ve gözlerimi devirdi.

Parmaklarımla onu kendime çektim, pahalı gömleğinin kumaşını kavradım.

Sanki evini bulmuş ve sonsuza dek içimde gömülü kalmak istiyormuş gibi hareket etmedi. Ya da belki de bu sadece düşüncelerimin derinliklerinde bir yerden gelen hüsnükuruntu idi. Kaslarım titriyordu. Gözleri benimkileri buldu ve burun delikleri açıldı. Arkama uzandı, elbisemin fermuarını indirdi, sonra da sütyenimi ortaya çıkarmak için kalçalarımın üzerinden aşağı doğru itti.

İri göğüslerimi görünce Byron'ın nefesi kesildi. Çekildi, sonra içime girdi. Sertçe. İnledim.

Ağzı benimkine yaklaştı, seslerimi boğdu. "Kukun beni özledi mi?" diye tısladı, dudakları benimkilere doğru hareket ediyordu.

İtme. İtme. İtme.

Kaslarım onun sertliğinin etrafında sıkıştı, daha fazlası için yalvardı. Titremeler tenimde ve omurgamda dans ediyordu.

"Yaptım." İt. "Senin." İt. "Amcığın." İt. "Beni özledin mi?" Göz kapaklarımın arkasından yıldızlar fırlarken başım geriye düştü. İnledim. "Cevap ver bana!"

"Evet, evet, evet," diye inledim, sesimin tonu gittikçe yükseliyordu.

"Güzel," diye inledi. "Şimdi adımı haykıracaksın Madeline." İt. "Aferin kızıma."

Kahretsin, neden bu beni daha da tahrik etti? Övgüsü. Bana "Madeline" demesi, benimle mutlu olduğunu belli etmesi.

Daha iyi bir aç elde etmek için beni eğerken parmakları kalçalarımın saplandı ve o tatlı G noktasına vurdu. Hızını artırdı, itiş gücü daha da vahşileşti. Daha düzensiz.

Kontrolünü kaybediyordu. Ben de öyle. İniltirlerim daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Dudaklarımdaki ismi daha sık duyulur oldu. Avucuyla ağzımı kapattı ve dilim dışarı fırladı, avucunu ve sonra parmaklarının arasını yaladı. Çok iyi hissettiriyordu. Mükemmeldi.

Vücudumda bir gerilim oluştu. Kalçalarım titriyordu. Ellerinden birini tuttum ve zıplayan göğüslerimin üzerine koydum.

"Açgözlü amcığın sikimi boğuyor," diye tıslayarak meme ucumu sıktı. Sertçe. "Bu doğru. Bu amcığın sahibi benim. Sana sahibim, Madeline."

İtme. İtme. İtme.

Orgazm midemin çukurunda şiddetli ve tüketen bir şekilde ortaya çıktı. Omurgamdan aşağı süzüldü ve kaslarım onun şaftının etrafında sıkılaşıp her şeyini sağdı. Mantık bir şey hakkında uyardı ama onu kavrayamadım. Çok ileri gitmiştim. Bedenim titrerken arzu etimin her santimini yalıyor, içimi yakıyordu.

Byron'ın göğsünde sert bir hırıltı titreşti. Kalçalarımın arkasından kavradı ve bacaklarımı omuzlarına attı, sonra sert ve hızlı bir şekilde içime girmeye başladı.

Ona pençe attım. Onu itmek için. Onu yaklaştırmak için. Bilmiyordum. Duygu çok büyüktü, beni eziyordu. Her bir duygu onun tutkusunun dalgasında yok oldu. Onun sahipliğinde.

Nefesimi kesti. Beni neredeyse umutsuzca becerdi, daha derine, daha sert ve daha hızlı nüfuz etti. Her itiş G noktama çarptı ve göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden oldu. İkinci doruk noktam beni hazırlıksız yakaladı, çünkü aynı anda içimde patladı.

Byron'ın güçlü ve kaslı vücudu kalçalarımın arasında şiddetli dalgalanmalar yaratıyordu.

Üzerime yığıldı, hala büyük ölçüde giyinikti, dudakları benimkini bulurken siki hala içimde seğiriyordu.

İşte o zaman farkına vardı.

"Byron." Panikledim, ona doğru ittim. "Prezervatif kullanmadık."

Bölüm 32

Byron

M Planın ters gitti. Ufak bir sapma. Benim olmayı, istediğimi yapmayı teklif ettiği anda dikkatimi dağıttı, beynimdeki devreleri kızarttı. Onun yerine, o an kendini bana sundu, aletim devraldı. Yüce Tanrım. Kontrolü elimde tutmalı ve konuşmayı yönlendirmeliydim. Yine de bir şey kısa devre yaptı ve sadece tek bir şeye odaklandım.

Ona sahip olmak. Ona sahip olmak.

Hissedebildiğim tek şey, ona duyduğum tüketen, vahşi ihtiyaçtı. Aramızdaki altı yıllık mesafe ve ayrılık havaya karışıp gitmişti. Yüzüm boynunda, hâlâ onun derinliklerinde gömülüken, gevrek elmaların tanıdık kokusunu içime çektim. O kadar uzun zamandır elmalı hiçbir şeyi mideme indirememiştim ki şimdi ağzımın suyu akıyordu.

Hayat kurtaran küçük, narin elleri beni itmeye başladı ve midemin çukurunda korku birikti. Arzularım beni kör edip onun da beni istediğini mi düşündürüyordu?

"Byron, prezervatif kullanmadık." Sözleri panikle doluydu, bense kendimi tutamayıp kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik.

Doğrulduğum ve oturmasına yardım ettim. Masamın üzerindeki kutudan bir avuç peçete kaptım ve temizlenmesine yardım ettim. Amına boşalmam sikimi tekrar sertleştirmeye yetmişti ama bu sefer o küçük pisliği görmezden geldim. Bunun yerine, kendimi temizlemeden önce sütyenine, sonra da elbisesine yardım ettim.

Masamda oturmaya devam etti, ela gözleri her hareketimi takip ediyordu. İyice sikilmiş görünüyordu; saçları dağılmış, ağzı

öpücüklerimden şişmiş. Bu görüntüyü görmeden asla bu masada oturamazdım.

"Prezervatife ihtiyacımız olmayacak," dedim ona sakince, süslü koltuğumda arkama yaslanarak. Ellerimi ondan uzak tutamayınca avucumu kalçasına götürdüm ve sıktım. "Çünkü siz, Dr. Swan, benimle evleneceksiniz ve bana varisler vereceksiniz." Şaşkınlıkla bana baktı ve başını salladı. "Evet, şartım bu," dedim soğukkanlılıkla, kalbim gümbür gümbür atarken. İstedigimi elde etmeye çok yaklaştım. Bunu berbat edemezdim. "Bugün sana bir milyon dolar vereceğim ve sen de benimle evleneceksin. Bu ofisten çıktığımızda benim evime gideceksin. Benim yatağıma."

Sen ve oğlumuz ait olduğunuz yerde, benim evimde olacaksınız. Ama ona küçük sırrını bildiğimi söylemezdim. Eğer onu yeterince iyi tanısaydım, oğlu ve kız kardeşinin de gelmesinde ısrar ederdi.

Yutkundu. "Seninle evlenmek mi?" diye fısıldadı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "Ama sen... Sen zaten evli değil misin?"

Tanrım, bu kadın beni hiç araştırmamış mıydı? Basın beni ve kardeşlerimi bu gezegendeki en uygun bekarlar olarak görüyordu ve bu kadın medeni durumumu bile bilmiyordu.

"Benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan, ben hiç evlenmedim," dedim sakince, içimdeki tedirginlik artarken.

"Ama ben... senin zaten bir varisin olduğunu sanıyordum," diye kekeledi.

Tamam, şimdi beni gerçekten kızdırıyordu. "Öyle mi?" Kaşımı kaldırdım. Belki itiraf eder ve bana Ares'ten bahsederdi ama nedense bundan şüpheliydim. "Nerede o varis, söyler misin?"

"New Orleans'ta mı?"

"New Orleans," diye tekrarlardım. Sonra hatırladım. Birbirimize rastladığımızda yeğenim yanımda oturuyordu. "Bu benim yeğenim. Kostya."

"Oh."

Başka bir şey söylemesini bekledim. Başka bir şey. Ona itiraf etmesi için bir şans verdim. Kalbim hızla çarpıyordu. Yüzüğümü parmağına takmalıyım. Hayatımızın geri kalanında onu yatağımda istiyordum.

"Bana benimle evleneceğini söyle, ben de senin tüm sorunlarını halledeyim."

Başını sallamaya devam etti, gözlerindeki bakış bana bunun dışında her şeyi yapmayı tercih ettiğini söylüyordu. Çok kötü.

"Bana sadece yardım edemez misin?" -dudaklarını yaladı ve ona tekrar sahip olma arzusuyla sikim zonkladı- "kalbinin iyiliğinden?"

Alay ettim. Benim kalbimle. Onun paramparça ettiğinin aynısı. Hiç düşünmeden üzerinde tepindiği kalbin aynısı.

"Hayır." Bir anlığına ela gözlerinde acının parladığını gördüm ama bakışlarını kaçırdı. Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı ve zarif parmaklarını bükmeye başladı.

"Seninle evlenemem," diye mırıldandı.

"Neden olmasın? Bildiğim kadarıyla evli değilsiniz."

"Biz uyumsuzuz." Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Benim ailem seninkine hiç benzemiyor. Senin baban insanları yok ediyor. Benimki insanları kurtardı." Bu tuhaf yorum karşısında kaşlarım çatıldı. Babamla neden ilgilen sin ki? Onunla hiç tanışmamıştı bile. Yine de yorumunun temelsiz olduğu söylenemezdi. "Hiçbir ortak noktamız yok. Hiçbir zaman ortak bir noktamız olmadı. Ne altı yıl önce, ne de bugün."

Oğlumuz dışında. Bu bilgi havada dans ediyordu. Onun sırrını bildiğimi bilmemesi dışında. Yoksa oğlumuzun bizi sonsuza dek bağlayacağı aklının ucundan bile geçmedi mi? Unless-

Hayır, Ares'in başka birinin oğlu olması imkansızdı. Bana tıpatıp benziyordu. Mantıklı bir adamdım ve kanıtlara güvenirdim, söz konusu kanıtlara olan güvenim daha önce bir kez ihanete uğramış olmasına rağmen. Ama yakında bunu da öğrenecektim.

"Biz çok uyumluyuz," dedim ona. "Ne de olsa az önce senin içine gömüldüm ve bana tam olarak uyuyormuşuz gibi geldi."

Sinirli bir nefes verdi. "Götlük yapma."

"Pislik benim göbek adımdır." *Ya da Ares, oğlumuz gibi, diye ekledim sessizce.* Göbek adımı bilip bilmediğini ya da bunun sadece şanslı bir tesadüf olup olmadığını merak ettim. "Ya benimle evlenirsin ya da seni elmas kaçakçılarına bizzat teslim ederim."

"Buna cüret edemezsin!"

Omuz silktim, nabzım hızla atıyordu. Kan basıncımı tek başına yükseltmeyi başarmıştı. "Beni deneyin, Dr. Swan," diye homurdandım.

Bana baktı, seçeneklerini tartıyordu. Tabii ki hiçbir seçeneği yoktu. Altı yıl önce hamile olduğunu bilseydim, onu mihraba sürüklerdim.

"Evlenirsek ayrı hayatlar mı yaşayacağız?" Sözlerini bir ültimat om olarak çerçevelemeye çalıştı, ancak bunu bir soru haline getirecek kadar dalgalandı.

"Hayır, benim yanıma taşınacaksın."

"Senin yanına taşınamam." Sonra omuzlarını dikleştirdi ve bana ters ters baktı. "Senin yanına taşınmayacağım."

"Neden olmasın?"

Çenesindeki o inatçı eğim geri geldi. Beni aynı anda hem çıldırtıp hem de delirtebilen o eğim.

"İstemiyorum."

Kızgın bir nefes verdi. "Çünkü bana bağlı olan başka insanlar var. Kız kardeşim ve benim-" Bir an tereddüt etti. "Oğlum."

Bingo.

"Bize taşınabilirler," diye güvence verdim. "Benim evim yeterince büyük."

Gözlerindeki altın rengi parıltıyor, ela rengini bastırıyordu ve beyninin her şeyi hesapladığını görebiliyordum. Artıları ve eksileri tartıyordu. Çıkış yolunu arıyordu. Bir çıkış yolu yoktu.

Ben onun tek can simidiydim.

"Peki." İç çekişi yumuşaktı, bıkkındı. Yenilmişti. "O elmas kaçakçılarını sırtımdan atmama yardım et, ben de seninle evleneyim." Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlama içime doldu. Her şeyden çok istediğim şey buydu. Şimdi her zamankinden daha fazla. O benim karım olacaktı ve oğlumuz nihayet hayatının başından beri sahip olması gerektiği gibi her iki ebeveyne de sahip olacaktı. Ve bir şeyin bu sonucu değiştirmesi riskini göze alamazdım. Onunla olmazdı. Ne de oğlumuzla. "Daha uzun bir nişanlılık ihtiyatlı olacaktır."

"Bugün benimle evleneceksin," dedim ona sakince. Altı lanet yıl beklemiştim, bir dakika daha bekleyecek değildim.

Her şeyden önce, Odette Madeline Swan'ı karım olarak istiyordum. Ve bu sefer, parmaklarımın arasından kayıp gitmeyecekti.

Bölüm 33

Odette

T medya ondan imparatorluğunu soğukkanlı bir kafa ve daha da soğuk bir kalple yöneten kalpsiz bir milyarder olarak bahsetti.

Acımasız kısmını görebiliyordum. Sahip olduğu hesapçı aurayı.

Ama

asla soğuk değildi. Byron'la ilgili her şey tutku çılgınlıkları atıyordu. Ona doğru attığım tek bir bakış beni kutuplardaki buzullar gibi eritiyordu. Tek bir dokunuşuyla onun usta ellerinin altında macun oluyordum.

Sonuç olarak, Byron Ashford yaşanmayı bekleyen bir başka kalp kırıklığıydı.

Benim güzel felaketim. Ve ne yazık ki, hayatta kalmak için en iyi şansım.

Mavi gözleriyle bakışlarımı kilitleyerek bakış açısını anlamaya çalıştım ama başaramadım. Bir açısı vardı, bundan emindim. Ama ne vardı? Vücuduma sahip olmak için benimle evlenmek zorunda değildi. Bunu açıkça belirtmiştim. Yine de ısrar etti.

Babasından ve nişanlısından - anlaşılan Byron'ın karısı olmayı başaramamıştı - onların çevresine uymadığımı biliyordum. Geleceğin başkanının oğluyla evlenecek kadar iyi değildim.

Şaka Senatör Ashford'a yapılıyordu, değil mi? Yaşlı adam hâlâ başkan değildi. Eğer seçilmesi tek bir oyla havada kalsaydı ve benim oyum onun seçimi kazanmasında belirleyici bir faktör olsaydı, mahvolurdu.

Byron bana baktı, hesaplı bir şekilde, bana bir erteleme vermeyi reddederek. Ona sadece bedenimi vermeye hazırdım. O çok daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Özgürlük elimdeydi ama zincirler de öyle. Aşk zincirleri mi? Daha çok şehvet. Ve şehvet uzun sürmezdi. Sevgisiz bir evliliğin zincirleriyle bağlı olacaktım.

Ben bunu istemedim. Ailemizin sahip olduklarını ilk elden gören kız kardeşim ve ben, daha azıyla yetinmeyi hep reddettik. Amacımız ya hepsine

sahip olmak ya da hiçbirine sahip olmamaktı.

"Seninle evlenmek istemiyorum." Altı yıl önce, bu farklı bir hikaye olurdu. O zamanlar kör, karasevdalı bir kadındım. Babası sağ olsun, at gözlüklerim düştü ve kalbim kırıldı. Aynı hatayı tekrarlamayacaktım. Onunla aynı yola tekrar girmeyi reddettim.

Byron soğuk bir şekilde gülümsedi. "Seni bu mantık evliliği için mükemmel yapan da bu."

Gözlerimi kıptım, kafam karışmıştı. "Ha?"

Ne anlama geldiğini bilmeme rağmen bu kavram bana yabancıydı. Artık birilerinin bunu yapıyor olması bile akıl almaz bir şeydi.

"Çıkar evliliği," diye tekrarladı. "Sen ihtiyacın olan bir şeyi alırsın, ben de istediğim bir şeyi alırım."

Gözlerindeki bakış bana ciddi olduğunu söylüyordu.

Yutkundum. "Ne gibi? Benden ne istiyor olabilirsin ki?"

Cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ne bekliyordum ki? Ne de olsa acımasız bir milyarderi. Tıpkı babası gibi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Bu sadece beni etkilemeyecekti. Oğlumla ilgiliydi. Kız kardeşimi de. Onlar için doğru kararı vermeliydim. Byron'la evlenip onları Byron'ın babası gibi biriyle nasıl bir araya getirebilirdim? Yine de Byron'la evlenmek şu anda ailemden geriye kalanları kurtarmak için tek seçeneğimdi. Bu yüzden yapmam gerekeni yapacağım.

"Zamanım çok değerli Dr. Swan. Hadi gidelim."

Elini belime koyan Byron beni kapıdan dışarı çıkardı ve kız kardeşimle oğlumu *Thomas the Train* setiyle oynarken bulduğum salona götürdü. Byron'ın yanından ayrılarak ailemin yanına koştum. Uğruna her şeyi yapabileceğim iki insan.

"Hey, çocuklar." Oğlumun arkasına geçtim ve başının arkasını öptüm. "Hazır mısınız?"

Kız kardeşimin bakışları yanağımı yaktı ama gözlerine bakamadım. Bir şey söylersem sesimin beni ele vereceğinden korktum. Çaresizliğimi. Ayrıca Byron'ın ofisinde yaptıklarımızdan sonra gözlerimde ne kadar bitkin olduğumu görmesinden de korkuyordum.

Ares'in büyük mavi gözleri benimkilerle buluştu, mavi treni kavradı. "Gitmek istemiyorum anne."

Gülümsedim ve saçlarını nazikçe alnından uzaklaştırdım. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu ama o kadar çok hareket halindeydik ki, bu bir öncelik olmamıştı.

Hayatta kalmaktı. Bir de Ares'in kendisine saç kesimi yapan herkesten nefret ettiği gerçeği vardı. Bana ve Billie'ye tahammül ediyordu ama yeteneklerimiz üzücüydü.

"Biliyorum, bebeğim."

"Neden bu setten en sevdiğin vagonu almıyorsun, biz de kendi tren setin için alışveriše çıkmıyoruz?" Byron nazikçe söyledi. Ares'in bakışları parladı ve omzumun üzerinden geçti. Onu takip ettiğimde Byron'ı duvara yaslanmış, ellerini takım elbise pantolonunun ön ceplerine sokmuş halde buldum.

"Gerçekten mi?"

Byron gülümseyerek elini uzattı. "Hazır mısın?"

Ares hevesle başını salladı ama ben başımı eğene kadar yanımdan ayrılmadı. Ona gitmek istediği gerçeği göğsümü ağırlaştırdı. Hafif. Hüzünlü. Mutlu. İçimde o kadar çok lanet duygu dönüp duruyordu ki, hepsini sindirmem zorlaşıyordu.

Ama kesin olan bir şey vardı.

Ashford'ların beni incittikleri gibi oğlumu da incitmelerine izin veremezdim.

Byron bizim için arka kapıyı açtı. Billie ve Ares içeri tırmandılar, ben de peşlerinden gittim.

"Bizi eve götür. Bizi bıraktıktan sonra, misafirlerimizin rahat etmesini sağlamak için bazı ayak işlerini yapmanı istiyorum," diye şoföre emir verdi. Onun onayını aldıktan sonra, bölmeyi kaldırmak için kumandaya bastı. Bununla ne demek istediğini düşünecek duygusal genişliğe sahip değildim.

Billie bana meraklı bir bakış fırlattı ama ben ona başımı zar zor fark edilir bir şekilde salladım. "Şimdi olmaz," diye mırıldandım. Pek fazla cevabım yoktu. Byron bugün benimle evlenmek istediğini söylemişti ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordum. Evlilik cüzdanı yoktu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bakışlarım eski sevgilime kaydı. Altı yıl önceki kadar yakışıklı görünüyordu. Koyu renk takım elbisesi geniş omuzlarını vurguluyor ve sanki doğrudan vücuduna dikilmiş gibi görünüyordu. Onunla ilgili her şey zenginliği haykırıyordu. Sofistike. Özgüven.

Onun yanında kendimi cılız bir fare gibi hissediyordum. Bu, babasının altı yıl önceki sözlerinin sonucuydu. Belli ki üzerimde bıraktığı kalıcı etki. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Byron parmaklarını çıtlattı, sonra telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. Her mesaj gönderişinde kapalı alanı bir *vınlama sesi* dolduruyordu. Sanki savaşa hazırlanıyor gibiydi. Dünya hâkimiyeti bu adam için olasılık dışı değildi.

Gerginlik havada dans ediyordu ve sadece Ares sayesinde beni boğmuyordu. Eğer o olmasaydı, Ashford'ların evine -bir malikâneye, fark ettim ki- gidişimiz rahatsız edici derecede gergin ve sessiz olacaktı.

Havayı bir *vınlama sesi* daha doldurdu ve Byron telefonu yanındaki koltuğa bıraktı. Bakışları, treniyle oynarken hayal gücünü konuşturan Ares'e takıldı. Şaşırtıcı bir şekilde Byron'ın ifadesi yumuşadı.

Yutkundum, pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim. Ondan bir daha nasıl kurtulacaktım?

Bölüm 34

Byron

I oğlumu, müstakbel eşimi ve Billie'yi evime getirdi.

Billie'nin yolumdan çekilmesini sağlayacak olan Winston'a çoktan bir not göndermişim. O ikisinin çözmesi gereken kendi sorunları vardı. Odette ve oğlum benim önceliğimdi.

Hizmetçim Bayan Watson, Billie'yi evin karşı kanadına götürdü. Yürüyerek benim yanıma dönmesi gerekecekti, bu da bana Odette'le anlaşmam için bolca zaman kazandıracaktı.

Onları evimdeki ofisime götürürken aramızdaki atmosfer gergindi. Ares'in ifadesi düştü. Burada da bir Thomas tren seti bulmayı umuyordu. Yarın burada bir tane olmasını sağlayacağım.

Önünde çömeldim. Gözleri beni içine çekti, Winston'ınkilere çok benziyordu. Benimkilere çok benziyordu. Saçları dağınıktı, muhtemelen saçını kestirmesi gerekiyordu. Ama o da benim gibiye, saç kesiminden nefret ederdi.

"Ares, annenle konuşmamın bir sakıncası var mı?" Oğlumun gözleri annesine kaydı. Yumuşak bir şekilde gülümsedi -güven verici bir şekilde- ve bu yeterliydi.

"Tamam."

Siyah saçlarını okşadım. Onu göğsüme çekmek istedim ama bu muhtemelen onu telaşlandıracaktı. Odette'i boş verin. Sadece onu tanıdığım için böyle güçlü bir bağlılık hissetmem normal miydi? Babamız sevecen biri değildi, bu yüzden iyi bir babanın nasıl olması gerektiğini bilmek zordu.

Ares pencereye doğru yöneldi ve avucunu pencereye dayadı. O kadar küçüktü ki göğsüm endişeyle sıkışıyordu.

"Bunu çabuk yap, Byron." Odette dikkatimi oğlumdan uzaklaştırdı. "Bütün gün bekleyemem."

Dr. Swan'la ilgili her Şey beni sinirli hissettirmeyi başardı.

Tek bir bakış. Basit bir kelime. Bir gülümseme.

Üzerimde sahip olduğu gücü bilseydi, kaçır ve Ganalılarla birlikte kaderini kabul ederdi. Yaptığı her şey içimde bir elektrik zonklamasına yol açıyordu.

Ve onun omurgası sadece sikimi daha da sertleştirdi.

O benim her şeyden çok istediğim şeydi. Onu karım yapmak beni tekrar terk etmesini engelleyecek ve oğlumu yanımda tutacaktı. İkisini de güvende tutacaktım. Onu yatağında görmek güzel bir bonus olurdu.

"Lütfen oturun," dedim ona, boş bir kâğıt alıp havaya kaldırırken ses tonum hoşnutsuzdu. "Bu anlaşmayı biraz daha resmi hale getireceğiz."

Odette kollarını kavuşturdu ve sandalyeye oturdu, omurgası kaskatı kesilmişti. "Doğru, gizlilik anlaşmalarını ve ön anlaşmaları unutmayalım."

Kalemim havada dondu. Lanet olsun, evlilik sözleşmesi yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Dünyanın en zengin adamlarından biriydim, evlilik sözleşmesi yapmamak riskliydi. Ailem ve imparatorluğum için. Başka biri olsa, ilk halledeceğim şey bu olurdu. Ama onunlayken bunu yapmak yanlış geliyordu.

Başımı hüüzünle salladım. "Benimle evlenmenin karşılığında istediğin başka bir şey varsa söyle Odette." Gözleri yüzümde gezindi, ifadesi biraz dehşete düşmüştü. Ne gördüğünü merak ediyordum. Genç Odette'i okumak bundan daha kolaydı. Kendini çok iyi gizliyor, duygularını saklıyordu. Altı yıl önce ilk tanıştığımız zamanın aksine. O genç kadın risk almaktan korkmuyordu. İstedliğini almaktan.

"Sadece elmas kaçakçılarını yakamızdan düşürmeni istiyorum," diye mırıldandı bana bakmaktan kaçınarak. Çok zengin olmak, insanların bana ve ailemize akın etmeye hevesli olduğu anlamına geliyordu. Sanki kurtuluşları bizmişiz gibi bize sarılıyorlardı. Ama Odette öyle değildi.

Benden uzaklaşan tek kadın. Beni ben olduğum için isteyen tek kadın. Para, zenginlik ve statü onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Belki de beni ona çeken buydu. *Beni* görüyor gibiydi. Vücudunun benimkine bir okyanusun sahile uyum sağlaması gibi uyum sağladığından bahsetmiyorum bile. Birbirimize mükemmel uyuyorduk. Sırtımdaki o lanet yara izleri bile onu itmiyordu. Önümün nasıl görüldüğü önemli değildi, kadınlar yara izlerini gördüklerinde ürperiyorlardı. Bunun beni rahatsız edip etmediğini asla ayırt edemezdin. Hiçbiri bana bakıp *beni* görmemişti ve gerçekte kim olduğumu umursamamışlardı. Onlar zenginliği, prestiji ve Ashford ismini görüyorlardı.

Sonunda, en iyisi işlemsel bir evlilik olacaktır.

"Bu kadar mı?" Ona sordum.

Odette tereddüt etti ve ben de istemsizce gerildim. "İşi evliliğe kadar götürmek istediğinden emin misin Byron? Ne istiyorsan, sana vereceğim-" Gözleri oğlumuzu kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bunu elde etmek için benimle evlenmene gerek yok." Sessiz kaldığımda yüz ifadesine umut girdi. "Çıkıyormuşuz gibi yapabiliriz ve benimle işin bittiğinde dostane bir şekilde kendi yolumuza gidebiliriz."

Ona gülümsedim ve yorumunu görmezden gelerek sözleşmemizi hazırlamaya başladım. "Evlilik ya da hiçbir şey, Odette. Bana ayrıcalık, sadakat, bedenini vereceksin-" Ve sonunda kalbimi sessizce ekledim. "-ve varislerini. Arada sırada, bazı sosyal etkinliklerde senin de bulunmanı isteyeceğim."

Gözleri öfke ve aynı zamanda korkuyla parlıyordu. Altın benekleri parıldatarak beni ağlarına çekti. "Affedersiniz?" Ayağa kalkmıştı, bana doğru eğilirken avuç içleri masamın üzerine yayılmıştı.

"Beni hariç tutacaksın-"

"Seni duydum," diye tersledi. "Neden mirasçılara ihtiyacın var ki?" Hâlâ pencereye ve pencerenin baktığı bahçeye büyülenmiş gibi bakan oğlumuzu endişeli bir bakış fırlattı. Trenini bir aşağı bir yukarı sürüklüyor, muhtemelen camı tırmalıyordu. O mutlu olduğu sürece umurunda bile değildi. "Eğer sana mirasçı olursam, yapamam-" *Git.*

Bu kelime havada asılı kaldı ve eğer beni kızdırmadıysa lanet olsun. Soğuk bir şekilde gülümsedim. Beyninin benden kurtulmanın yollarını çoktan bulduğunu biliyordum. Beni tekrar terk etmek için.

"Ayrılmak yok," diyerek sözünü kestim. "Boşanma yok. Evlilik ömür boyu sürer ve ben dönek değilim. Seninle büyük bir aile kurmak istiyorum. Sorunlarımız varsa, onları çözeriz. Birlikte." Odette sessizliğe gömüldü. Ağzı açıldı, sonra kapandı; beynindeki dişliler dönüyordu. "Pes mi ediyorsun?"

Yutkunurken narin boynunun sallanışını izledim. "Hayır, yutmuyorum," diye fısıldadı.

Ses tonundaki çaresizlik yüz ifadesine de yansımıştı.

"Söz veriyor musunuz, Dr. Swan?" Tereddütle başını salladı ve boyun eğmiş bir iç çekişle yerine oturdu. Önümdeki boş kâğıda baktım. "Elmas kaçakçıların icabına bakmak dışındaki taleplerinizi söyleyin. Onları halledilmiş say."

Bana bakışları, bana güvenmeye mi yoksa beni boğmaya mı karar verdiğini merak etmeme neden oldu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve

derin nefes aldı. Her ne ise, kendini inancına ve bana teslim etti. "Eğer benim sadakatimi istiyorsan, ben de seninkini istiyorum."

"Tamamdır." Hızlı cevabım karşısında yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Aldatmak bana göre değildi ve babamın sadakatsizliğinin ailemize neler yaptığını çok görmüştüm. Onun hatalarını tekrarlamak istemiyordum. "Başka ne var?"

Bir an için tereddüt etti, sonra omurgasını çelikleştirdi ve gülümsedi. "İşime devam edeceğim ve eğer seyahat etmeyi, ülke dışında uzun süre kalmayı gerektiriyorsa, yoluma çıkmayacaksınız. Oğlum da benimle gelecek elbette."

Oğlum. Tanrım, bu şekilde ifade edildiğini duymak beni nasıl da rahatsız etti. Ares'in oğlumuz olduğunu her kanaldan tüm dünyaya duyurmak istedim. O bir Ashford'du. Ama bunun için zamanım olacaktı.

"Bunu birlikte tartışacağız," dedim diplomatik bir şekilde. "Eğer hamileyseniz, dünyanın belli bölgeleri güvenli olmayacaktır. Seyahatleriniz sırasında size eşlik edebilirsem, ederim." Çenesi gerildi ama başıyla onayladı. "O halde tam desteğime sahipsiniz, Dr. Swan."

Kariyerini zorla engelleyemeyeceğimi biliyordum. Eğer ona çok sıkı tutunursam, sadece onu ezmiş olurdum. Bu sadece onu daha da uzaklaştırırdı.

"Son bir şey daha" dedi, ses tonu sertti. Gözlerindeki bakış ilgimi çekmişti, bu yüzden sırtımı dikleştirdim. Talep edeceği şeyin pazarlık konusu olamayacağı açıktı. "Oğlumun adı kamuoyundan uzak tutulacak. Onun seninle birlikte çamura batmasını istemiyorum-" Doğru kelimeyi ararken sesi bir an duraksadı. "Babanın siyasi kariyeri." *İlginç.* Babamın siyasi kariyerini ve peşini bırakmayan skandalları bildiğine göre ailemi takip ediyor olmalıydı. İç çekti ve gözlerini kaçırdı. "Evliliğimizin yayınlanmasını ve çocuklarımızı etkilemesini istemiyorum. Benim kariyerimi de."

Bu hoşuma gitmedi. Tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istedim.

"Anlaşıldı. Medyanın dikkatini başka yöne çekmek için elimden geleni yapacağım."

Bölüm 35

Odette

S Byron'ın beni izleme şekliyle ilgili bir şey beni diken üstünde tutuyordu.

Ne olursa olsun, bu işten kurtulamayacağımdan korkuyordum. mantık evliliği -zoraki evlilik için süslü bir kelime- yara almadan. Kendime yalan söylersem aptallık etmiş olurum.

Onu gördüğüm andan itibaren beni nasıl etkilediğini inkâr edemezdim. Aradan geçen altı yıl bu çekimi daha da arttırdı. Beni dehşete düşürecek kadar.

Beni tanıdığı kısa süre içinde, beni herkesten çok incitmişti. Benimle işi bittiğinde kalbimden geriye ne kadar kalacaktı?

"Eğer bunu yaparsak, yani eğer yaparsak, babanla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Şaşkınlık gözlerinde titreşti. Gerçekten şaşırmış olamazdı. Olabilir miydi?

"Tamam." Çok kolay kabul etti. "Eğer istediğin buysa. Sen her zaman benim ilk tercihim olacaksın. Sonsuza kadar. Ama karşılığında benim de birkaç isteğim var."

Sonsuza dek dedi, kalbim şarkı söyledi. Ama ona körü körüne güvenemezdim. Daha önce yalan söylemişti. Beni daha önce kandırmıştı. Mantığımı korumalı ve duygularımı kendime saklamalıydım. Evet, bedenim onun için eriyordu ama bu kalbimin onun için bir tepside yatması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bana isteklerini söyle," diye mırıldandım, sinirlenerek. "Sana varisler bahşetmek dışında. Teslim edebileceğinizi varsayıyorum."

İğnelemeye karşı koyamadım. Gerçi sırtışına bakılırsa istediğim etkiyi yaratmamıştı. Sonraki sözlerini duyduğum anda hatamı anladım.

"Doğurabilmem için Madeline, her gece yatağında olacaksın." İtiraz etmek için ağızımı açtım ama bana fırsat vermedi.

"Bazen gündüzleri de."

Cinsel içerikli görüntüler aklımdan geçerek beni tela landırdı. Byron'la aynı yatağı paylaşma düşüncesi -her gece ve her gece- tutmaya çalıştığım mantığımı kaybetmeme neden oldu. Onunla son kez bir gece geçirdiğimde, tüm dizginlerimi kaybetmi tim. Sadece birkaç saat önce bile, ofisindeki masanın üzerine yayılmış kadını zar zor tanıyordum.

Anılarım aklıma geldikçe içime bir sıcaklık doldu. Kırık kalbimden kurtulmak için uzak tuttuklarımın aynısı.

Dudağımı ısırđım, kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı g  s mdekiyle e le iyordu.

"Bundan sonra geri d n    yok. Bugünden itibaren bedenim ve  z n benimdir. Hepinizi istiyorum ve daha azına razı olmayacağım."

Bakı larının yoğunluğu beni savunmasız hissettirdi. Sanki beni koruyabilecekmi  gibi kollarımı kendime doladım. Bedenimdeki arzu beni endi elendiriyordu. Hayır, aslında beni deh ete d   r yordu. O ve babasının bana ya attıkları onca şeyden sonra onu nasıl isteyebilirdim?

Yine de yaptım. Belki de en büyük d   manım kendimdim. Keşke ondan nefret edebilseydim, kendimi bir dünya kalp ağrısından kurtarırdım. Altı yıl önce, hiç düşünmeden ona her şeyi verirdim. Bugün, farklı bir kadındım. Kayıtsızlık maskesi takmak ve kendimi korumak zorundaydım.

"Bir anla mamız var mı?" Başımı salladım. "Kelimeler, Odette. Sözlerini istiyorum."

"Bir anla mamız var, Byron." Kalbim ve ruhum sızladı. Arzudan, mirasçılardan, bana sahip olmaktan bahsetti. Ama sevgi ve bağlılıktan hiç söz etmedi. Kendim için bir gelecek hayal ettiğimde en çok arzuladığım şey. " stediğim tek söz senin de sadakat göstermen."

Sanki beni okuyormu , tüm sırlarımı ortaya  ıkarıyormu  gibi bana baktı.

"Seni asla aldatmayacağım," diye yemin etti. "Dokunacağım tek kişi sensin. Arzulayacağım tek kişi sensin. Aramızdaki bu anla mayı değerli kılacağım; bu ikimiz için de bir ceza olmak zorunda değil. Tüm fantezilerini ger ekle tireceğim, Odette." Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve bakı larımı kaçırarak oğlumu buldum. Konu mamızı duyamayacak kadar uzaktaydı. "Ama paylaşmak yok. Yalnızca benimsin."

O anda damarlarımda bir cehennem alevlendi. Ayrı geçirdiğimiz onca yıl boyunca başka biriyle seks yapmadığımı bilse gülerdi -ya da övünürdü.

"Tamam," diye kabul ettim, kaderime boyun eğmiştim. Dilimdeki acıyı neredeyse tadabiliyordum. Annemle babamın paylaştığı aşkı bulma hayalimin gözlerimin önünde söndüğünü görebiliyordum.

"Onunla evleneceğim de ne demek?"

Billie elindeki suyu elbiselerine ve benimkine tükürdü, sıvı hem ağzından hem de burun deliklerinden fışkırdı. Öksürüyor, boğuluyormuş gibi kollarını sallıyordu. Arkasından geldim ve sırtını sıvazladım.

Beynimdeki geri sayım bir dede saati kadar gürültülüydü ve bana Bayan Byron Ashford olmama dakikalar kaldığını hatırlatıyordu. Dışarıda aniden kopan bir fırtına pencerelere çarpıyordu. Sanki yaklaşan kıyamete karşı uyarıyordu.

"Borcumuzu ödemeyi kabul etmeden önce istediği şart buydu. Artık başka seçeneğim yoktu, değil mi?" Kıyafetlerimi çıkardım, gözlerim geçici yatak odamdaki yatağın üzerine serilmiş elbiseye kaydı. Oda Ares'in yatak odasına bağlıydı ve bir oyun odasına dönüştürülecekti. *Yarın*, dedi Byron. Bunun bana verilmiş olması bile saçma geliyordu. Aksine, azalan özgürlüğümü çok daha fazla sembolize ediyordu.

Kimse Byron'a verimsiz diyemez. Kesinlikle hızlı hareket ediyordu.

Billie'nin gözleri dinlemediğinden emin olmak için Ares'e kaydı. Dikkati yatak odasında onu bekleyen oyuncakların üzerindeydi ve öngörülebilir bir gelecekte dikkatinin dağılacağını biliyordum. Ona takım elbise giydirmiştim bile - Armani'nin çocuklar için üç parçalı takım elbise yaptığını kim bilebilirdi ki?

"O biliyor mu-" Başımı salladım ve o da sorusunu geçiştirdi. Bu kelimeleri asla yüksek sesle söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Byron'ın Ares'in onun olduğundan şüphelenmesinden endişe ediyordum, eğer yaşı kazamın zaman çizelgesine uymuyorsa, o zaman benzerliği yüzünden. Ama Byron Ares'i bilseydi, bu bilgiyi de kullanırdı. Belki de bir zamanlar düşündüğüm kadar dikkatli değildi. "Onunla evlenemezsin," diye fısıldayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Gana'lılara borcunu ödeyene kadar düğünü ertele, sonra yola çıkabiliriz."

"Yani kaçakçılardan kaçmayı Ashford'lardan kaçmakla mı değiştiriyoruz?" Külotum ve sütyenimle durmuş ona bakıyordum. "Yani kaçakçılardan kaçmayı

Onların gazabının sonuçları zaten bizden çok şey götürmüştü. Ailemizin başına açtığım belanın boyutlarını hâlâ tam olarak bilmiyordu ama ben unutmamıştım. İlk seferinde bu kadar çok şey kaybetmişken bu riski alamazdık. "Kaçmaktan bıktım usandım Billie. Bu Ares için iyi değil. Bizim için de iyi değil. En son ne zaman iyi bir gece uykusu çektik? Ya da günde üç öğün yemek yedik?"

Billie sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, yüzünü utanç kapladı. "Özür dilerim."

Acı acı gülerek başımı salladım. Konuşmayı onun suçluluk ve utancından uzaklaştırmam gerekiyordu, tek başına taşımalarının adil olmadığını biliyordum. Elmas kaçakçılarıyla bu duruma düşmemizde oynadığım rolü biliyordum. Byron'la ilişkim olmasaydı Billie asla böyle bir çaresizlikle hareket etmezdi.

Her şey dönüp dolaşıp Ashford'lara geliyordu ve ben de sürekli ördüğüm bu yalan ağından bıkmıştım. Bu yüzden durumu hafifletmeye ve kız kardeşime iyi olacağımızı anlatmaya çalıştım. "Ailemizin sahip olduğu şeyin istisnai ve Melo Melo incisi bulmak kadar nadir olduğunu düşünmeye başladım."

Biz çocukken, Billie mücevherlere takıntılıydı. Belli ki hala da öyleydi. Bir Melo Melo incisi dünyadaki en nadir inci ve en pahalı incilerden biri olarak bilinirdi. Ebeveynlerimizin sahip olduğu şey, sürdüğü sürece inanılmazdı. Maman'ın ölümüyle kısa sürdü.

Aramızda gergin bir sessizlik uzanıyordu. Duyulabilen tek ses Ares'in oyuncaklarıyla oynarken sürekli mırıldanmasıydı.

Billie yenilmiş görünüyordu. Yorgun. Benim hissettiğim gibi görünüyordu. "Özür dilerim."

Kız kardeşimin yüzünü ellerimin arasına aldım. "Biz birbirimize göz kulak olduk. Benim ve Ares için asla karşılığını ödeyemeyeceğim bir şey yaptın. Sakın özür dileme. Asla. Kızgın olduğumda bile. Sen benim kardeşimsin. Benim ailemsin. Yaptığım şeyler var... hakkında hiç konuşmadığımız şeyler-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Bunların hiçbir önemi yok. Ben babamın yapacağı şeyi yaptım." Ondan bahsederken yine o acı vardı.

Tüm duygularımı yuttum ve kız kardeşimin yanağını öptüm. "Sen normal bir kardeşin yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptın. Tıp fakültesini senin sayende bitirdim. Ares doğduğunda sen oradaydın. İkimize de baktın. Şimdi de ben seninle ilgileneyim."

"Onun parasıyla," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Her zaman lanet Ashford parasına geri dönüyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ona sordum. Babamın hastanesinin harap olmasından Ashford'ların sorumlu olduğunu bilmiyordu.

Gözleri çıkmak çıkmak oldu ve yanakları kızardı. "Winston Ashford da kendini beğenmişin teki," diye mırıldandı.

Onu düşünceli bir şekilde izlerken kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" Tekrar sordum.

Elini öfkeyle salladı. "Onların parası olduğu gerçeğinden hoşlanmıyorum."

"Bu noktada kimin parası olduğu umurumda değil." Yanlış olabilirdi ama gerçekten umursamıyordum. Byron'la ailemi kurtarmak için evleniyordum. Kız kardeşimi ve oğlumu. Açıkçası, ikisi için çok daha kötüsünü yapardım. Şimdiye kadar kız kardeşim bize bakmıştı. Artık sıra bendeydi. Bunu hiç söylememişti ama elmasları hayallerine başlamak için bir fırsat olarak gördüğünden şüpheleniyordum. Onları almasının nedeni buydu, bu kadar kötü geri tepeceğini hiç düşünmemişti.

"Bundan bir ders çıkaralım ve yolumuza devam edelim." Onun elini kendi elime aldım. "Belki sonunda kariyerlerimize odaklanabiliriz. Sen Paris'e taşınabilir, tasarımcılarla çalışabilir ve kendi mücevher serini kurabilirsin. Ben de sonunda gözüm arkada kalmadan doktorluk yapabilirim."

Bununla birlikte, benim için yapılmış gibi siluetimi saran, üç çeyrek kollu, inci renginde, orta uzunlukta bir Dior elbise giydim. Byron'ı tanıyorsam, kulağa ne kadar saçma gelse de benim için yapılmıştı.

"Tamam," diye gönülsüzce kabul etti.

"Nasıl görünüyorum?" Kız kardeşimin önünde dönerken ses tonum cin gibi kuruydu.

Gözleri parladı ve kaşlarını çatarak beni olduğum yerde durdurdu. O kadar kötü mü görünüyordum? "Byron bunu giymeni istediğini söyledi."

Masadan mavi, deri ciltli bir çanta aldı ve bana uzattı. İçinde ne olduğunu merak ederek menteşeli kapağı kaldırdım ve kız kardeşimin nefesi boşluğu doldurdu.

"Vay anasını." Sesi kısılmıştı ve gözleri pelüş kadife ortamdaki mücevherler gibi parlıyordu. "Çok çarpıcı. Şahsen daha da çarpıcı."

Gözlerim kız kardeşimle kolye arasında gidip geldi. Çok güzel olduğu kesindi ama sanki bu kolye çok meşhurmuş gibi davranıyordu. Şimdiye kadar duyduğum tek ünlü mücevher, Hindistan'daki Kollur madeninden çıkarılan 45,52 karatlık bir elmas olan Umut Elması'ydı ama *o kolyenin* Smithsonian Enstitüsü'nde güvenli bir şekilde saklandığını biliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu bir Harry Winston," dedi, sesi kısık ve saygılıydı. "En az yirmi milyon değerinde olmalı."

Buzla kaplı sarmaşıklar gibi görünecek şekilde yerleştirilmiş elmaslar, tek bir çarpıcı zümrüde ulaşana kadar tüm kolyeyi sarıyordu.

"Hikayeye göre bu parça İngiltere Kraliçesi için tasarlandı, ancak Harry Winston onu bırakmaya dayanamadı ve bu parçayı elinde tutarken onun için başka bir parça yaptı."

"Byron'da nasıl?" Sessiz bir tonda sordum.

Omuz silkti. "O kolyeyle hayatımız kurtulurdu," dedi hüzünle.

İnledim. "Bunu aklından bile geçirme, Billie. Elmaslar başımızı yeterince belaya soktu. Sadece boynuma tak ve beni denize at ki çalmaya kalkarsan onunla boğulayım."

Billie sırttı. "Olabilir, soeur."

Rüzgârın uğultusu ve pencerelere vuran dolu yağışı yaklaşan kıyameti haber verirken ikimiz de güldük - boğuk ve mizahsız bir gülüşü bu.

Bölüm 36

Odette

An saat sonra elimdeki evlilik cüzdanına inanamayarak baktım. Ne kadar sade bir kâğıt parçasıydı ama çok büyük bir ağırlığı vardı.

Kim olduğunuza bağlı olarak, aşkı, vaatleri, anlaşmaları temsil ediyordu. Milyon yıl geçse de bunun benim için soğuk bir iş anlaşması olacağını düşünmemiştim.

Ama burada durmuş, şaşkın ve uyuşmuş bir halde geleceğime bakıyordum. Ares'in eli elbisemi kavradı, gözleri beni inceliyordu. Bunu yaptığında bana babasını hatırlatıyordu. Saçlarını şefkatle karıştırdım, altın bant ışığı yakalayıp benimle alay ediyordu.

"Bunu güvende tutacağım. Belediye başkanı da sabah ilk iş bunu dosyalayacak."

Byron kâğıdı elimden çekip aldı, sesi beynimdeki bulanıklığı delip geçti. Gözlerimi kaldırdığımda onu ve şahitlerimizi -Winston ve Billie ile birlikte bizi evlendiren belediye başkanını- bana bakarken buldum.

Belediye Başkanı rahatsız bir şekilde boğazını temizledi, bana gülümsedi ve "Tekrar tebrikler" dedi.

Gülümsemem doğal gelmedi. "Teşekkür ederim."

Byron'un eli etrafıma dolandı, sanki kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi beni tuttu. Belki de benden daha ağır olan kolye için endişeleniyordu.

"Güzel kolye," diye iltifat etti Belediye Başkanı.

Billie'nin gözleri boynumdaki takıya kilitlenmişti ama ben bunu pek önemsemedim. Ne de olsa mücevherler onun tutkusuydu.

"Bu özellikleriyle ünlü olduğumu duymuştum," diye mırıldandı.

Byron sertleşti ve ben de ona meraklı bir bakış attım. Bir şey söylemedi, ben de dikkatimi Billie'ye çevirdim.

"Hangi nitelikler?" Merakla sordum.

"Evlilik ya mutluluk getirir ya da felaket." Gözlerim kocama kaydı. Tanrım, belki de beni öldürmeyi planlıyordu. Gerçi bana bakışından öyle düşünmediğimi anladım. En azından ben ona varisler verene kadar. *Daha fazla* varis. Yüce Tanrım.

Öte yandan kız kardeşim, Byron'ın ona bakarken gözlerinin buz gibi olmasıyla ölü bir kadın olabilirdi.

"Batıl inançlara inanmam," diye yorum yaptım, gergin durumu yumuşatmayı umarak. "Gerçi kız kardeşim bundan daha önce bahsetmiş olabilir."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Üzüntünüze üzüntü katmak istemedim. Ayrıca, Byron kolyeyi kullanırken iki kere düşünmeli."

"Senin hiç fikrinin olmadığı oldu mu?" Byron homurdandı.

Billie omuz silkti ve Byron'ın gözünü korkutmayı reddetti. "Size kalmış, soeur. Ama bildiğim kadarıyla, bu kolye boynunuza takılmadan önce DiLustro ailesinin üç kuşak öncesine dayanıyor." Kaşlarım çatıldı. DiLustrolar da kim oluyordu? "Söylentilere göre mafyanın bir parçasıymışlar." Elini havada salladı, sanki o küçük parça önemsizmiş ve kolye hikâyesi daha önemliymiş gibi. "Her neyse, bu küçük 'Umut Elması özentisi' DiLustros'lara mutsuz evlilikler getirdi."

Byron kuru bir sesle, "Senin bu kadar elmas uzmanı olduğunu bilmiyordum," dedi. Bize elmas hırsızı demediği için minnettar olmalıyım.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Ama endişelenmeyin, soeur. Umut var, çünkü DiLustro'lardan önce bu kolye kraliyet ailesi için tasarlanmıştı. Onlardan öncekilere mutluluk ve aşk getirdiği söylenir."

"Sanırım sadece soyumuzda bir yerlerde bir asilzade olmasını ummak zorundayız." Ses tonum kuruydu. Ne bu hikâyeyi ne de olasılıkları sevdim.

Belediye Başkanı rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Ben gidiyorum. Bağış toplantısında görüşürüz, Byron."

Kocam başıyla onayladı ve evlilik cüzdanını ceketinin içine soktu. Byron'ın bakışları Ares ve benim üzerimdeyken yaşlı belediye başkanı kapıdan çıkıp gözden kayboldu. İçimdeki gerilim on kat artarken, o bir şekilde daha sakin görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sanırım benim batıl inançlı olduğumu düşünüyordu. Öyle olduğumu düşünmüyordum ama en azından kız kardeşim şimdi kolyeyi çalmayı tekrar düşünebilirdi. Başımı kaldırıp ona baktım ve mavi gözlerinde bir parça endişe yakaladım.

"Evet," dedim ona, güçlü çenesine bakarak. Dudaklarımla izini sürdüğüm çenenin aynısıydı bu. Yüz ifadesi içimdeki bir şeyi tüketti ve harekete geçirdi. Uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir şey. Beni aynı anda hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Yeminlerimizi etmiş ve kağıtları imzalamıştık. Artık geri dönüş yoktu. Endişeleri ve pişmanlıkları geride bırakmıştık. Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Her şeyin nasıl başladığı acı tatlıydı ama tam olarak pişman olduğumu söyleyemezdin. Her şeyi tekrar yapacağımı bilmek için tek yapmam gereken oğluma bakmaktı. Döktüğüm her gözyaşı ve çektiğim her kalp ağrısı... Onun için hepsine tekrar katlanırdım.

Saat sekizi geçiyordu ve Ares'in esnemesi bana onun yatma vaktini hatırlattı. Byron da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü hemen yanıma çömeldi.

"Yorgun musun?" Başını sallarken bir esneme daha.

Byron onu omuzlarına kaldırarak, "O zaman yatağa dostum," dedi. Ares'in küçük yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı ve Byron güldü -yumuşak ve... mutlu? Baba ve oğul.

Yıllar boyunca -nadir, sessiz anlarda- sık sık Byron'ın nasıl bir baba olacağını merak ettim. Şimdi, bir ön gösterim alıyordum ve bu bende filmin tamamını görme isteği uyandırdı.

Peri masalını daha çok istememe neden oldu.

"İyi misin?" Billie'nin eli omzuma indi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bakışlarımı oğlumdan ve kocamdan ayıramadan titreyerek "Evet" diye mırıldandım.

"Bundan emin değilim," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bunların hiçbiri hakkında içimde iyi bir his yok."

Billie'ye bir bakış attım. Kan kırmızısı bir elbise giymişti. Kırmızı ya da siyah arasında bir seçim yapmamız gerektiğini söyledi. Yas için siyah giymek istemişti ama sonunda kırmızıda karar kıldık. *Çok daha iyi*, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Merhaba. Dünyadan kız kardeşime."

Burnumu ovuşturdum. Daha önce pek çok kez olduğu gibi otomatik olarak "Her şey yoluna girecek," dedim. Son altı ay boyunca işler kötü gittiğinde bu benim sloganım haline gelmişti.

"Eğer bunu bir kez daha söylersen, kendimi kaybedeceğim." Billie bir kadeh şampanya tutmuş, dikkatle beni inceliyordu. Sanırım Byron'a mağara

kadını gibi davranmadığı için minnettar olmalıydım. Bu durumdan hiç memnun değildi.

Özellikle de Winston'a bağılı olmak. Ama bu kaçınılmazdı. İster kabul edelim ister etmeyelim, Ares'i doğurduğum andan itibaren birbirimize bağılıydık.

"Başka bir şey için çok geç." Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Sadece, lütfen, artık aptalca kararlar vermeyelim. Sadece iyi şeylere odaklanalım. Ares güvende. Biz güvendeyiz."

"Ancak şu anda tamamen farklı bir karmaşanın içindeyiz."

İçimi çektim, birden kendimi bitkin hissettim. Bugün tam bir kasırğa gibiydi ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek başımı çevirdiğimde Byron, Ares ve Winston'ın bizi incelediğini gördüm. Aynı mavi gözler. Aynı saç rengi. Aynı ifadeler.

"Ares'i yatırma vakti geldi," dedi Byron usulca, gözleri oğlumuzu yatırdıktan sonra gelecek cinsel zevki vaat eden mavi alevlerle yanıyordu. Onunla savaşmalıyım. Mesafemi korumalıyım. Ama içimde hiç mücadele gücü kalmamıştı. Sanki altı yıllık eziyet, fedakârlık ve acı beni yakalamıştı.

"Ares'in Byron'ın göbek adı olduğunu da biliyor muydun?" Winston bu gece ilk kez bana hitap etti.

Sertleştım ama soğukkanlılığımı korudum. Biliyordum. Byron'ın sağıık raporunun bir parçasıydı, ama ne Winston ne de Byron bunu biliyordu. Ve bu konu açılırsa ne söyleyeceğimin provasını yapıyordum. Yani tamamen hazırlıklıydım.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ne garip bir tesadüf." Bir oğlum olacağını öğrendiğimde, bir parçam ayrılık şeklimiz ne olursa olsun onu Byron'a bağlamak istemişti. Tek gecelik ilişkiye aşık olmuştım ve onu bırakmak o kadar zordu ki bir parçasını canlı tutmak zorunda kaldım. Bu, onun ismi şeklinde geldi. "Mitolojik isimler popüler oldu ve ben de bu kervana katıldım."

Winston kaşlarını kaldırdı, sanki *çok saçmalıyorsun*, der gibiydi.

Elinde benimle ilgili hiçbir şey ve kanıt yoktu. Byron ve ben onun göbek adını hiç konuşmadık.

Kız kardeşimin yanağına son bir öpücük kondurup başımı sallayarak oğluma ve yeni kocama katıldım. Byron beni sırtımdan tutarak oturma odasından çıkardı ve özel odalarının bulunduğı evin kanadına doğru götürdü. *Bizim özel* odalarımızın olduğı yere.

Yardım teklif ettiğimde Ares başını sallamaya devam ederken Byron'ın dudakları kıvrılmıştı. Özel banyonun kapısına yaslanmış, gözlerinde tarifsiz bir bakışla bizi izliyordu.

Kalbim çılgınca çarparken, "Odasını yakın tuttuğun için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Ares dişlerini fırçalıyor, bağımsızlığı konusunda ısrar ediyordu. "Elbette. Burası onun ait olduğu yer." Onun bu şifreli cevabı kaygımı hafifletir.

Ares'in dişleri fırçalandıktan sonra ona en sevdiği pijamalarını giydirdik ve kitap okuduk. Onun çok hoşuna gidecek şekilde, Byron ve ben diyalog parçalarını değiştirdik ve sesleri her değiştirdiğimizde Ares'in mutlu kıkırdamalarını duyunca göğsümde bir şeyler çatladı.

Ama tüm bunlar olurken vücudum olacakların beklentisiyle uğulduyordu.

Byron'ın geniş ve rahat yatağında, onun benim için seçtiği kıyafetlerle otururken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Saten, beyaz bir babydoll ve ona uygun bir külot. Seti bana verdiğinde hala özenle sarılmış paketin içindeydi.

Akan duşun sesi kulaklarımı doldurdu. Sinirlerimi yatıştıracağını umarak önce ben bir tane aldım. Bir şey olsa bile, onları diken üstünde tuttu. Byron'ın evi lüks ve pahalıydı, alışık olduğum bir şey değildi. Rahat büyüdük ama zengin değildik. Ama mutluyduk. Bu ev çok büyük geliyordu. Çok boş.

Ev ve gelecekteki ortamlar açısından seçeneklerimin sınırlı olduğunu bildiğim için çenem sıkıştı. Ares'i Fransız Rivierası'nda, sıcaklık, sevgi ve mutlu anılarla çevrili bir yerde büyütmeyi tercih ederdim. Metropol bir şehirde değil. Washington, D.C., bırakın yaşamayı, ziyaret etmeyi hayal ettiğim şehirler listesinde bile yoktu.

"Ne düşünüyorsun?"

İrkildim ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Byron kapının girişinde üzerinde sadece siyah bir boxerla duruyordu. İstemsizce gözlerim vücudunda gezindi ve yüzüm kızardı. Beni dehşete düşürecek kadar muhteşem bir vücudu vardı. Daha önce ofisinde onu tam olarak inceleme fırsatı bulamamıştım ama şimdi bulmuştum, hatırladığımdan daha iyi görünüyordu. Gözlerim elementlerden oluşan dövmesine takıldı, onu ilk kez çıplak gördüğümde bu dövmeden ne kadar etkilendiğimi hatırladım. Yutkundum, bakışlarımın göğsünden aşağı inmesine izin verdim, sonra karın kasları, bel kemerinin altında derin bir V'nin açıkça görülebildiği yere kadar.

Sonunda bakışlarımı onun vücudundan ayırdım ve gözleriyle buluştum. O zaman yeni bir dövmesi olduğunu fark ettim. Tam göğsünde. Sanki fark edilmesini istemiyormuş gibi hafif bir elle yapılmıştı.

"Göğsündeki dövme ne?"

Bakışları üzerimde, yatağa doğru yürüdü ve ben sertçe yutkundum. Gözlerindeki bakış bana bu gece çok az uyuyacağımı söylüyordu. O mavi derinliklerde öyle yakıcı bir arzu vardı ki, beni canlı canlı tüketeceğinden korktum. Beni en çok endişelendiren şey, aynı bakışın kendi gözlerime de yansıdığını bilmektir.

"Byron, sana bir soru sordum," diye mırıldandım, tüm vücudum beklentiyle uğulduyordu.

"Bu bir randevu." Tamam, beklediğim bu değildi. "Tanıştığımız tarih."

Şaşkınlıkla ona bakarken içimden hafif bir nefes koptu. Göğsünde tanıştığımız tarihin dövmesi vardı. Neden? Bu ne anlama geliyordu?

Sanki bu bombayı üzerime bırakmamış gibi yatağa girdi ve yüzünü bana döndü, sırtını başlığa dayayıp gövdesini açıkta bıraktı. Arzum bir kademe daha yükseldi, onunkiyle eşleşti ve beni ona dokunmaya itti. Belki onun itirafıydı, belki de sadece o olduğu gerçeği idi. Her iki durumda da parmaklarım onu hissetme ihtiyacıyla titredi. O kadar gülünç derecede çekici görünüyordu ki, kendimi uzak tutma kararlılığımı kaybediyordum. Hayatımın en uzun günüymüş gibi gelen bir günün ardından, mücadelenin bedenimi terk ettiğini hissedebiliyordum.

"Buraya gel," diye mırıldandı, ağır göz kapaklarının ardından bana bakarak. Daha sözlerini algılayamadan dizlerimin üzerine çöktüm ve gülünç büyüklükteki yatağın üzerinden ona doğru sürünmeye başladım. "Hatırladığım kadar güzelsin." Saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve burnuna götürerek derin derin içine çekti. "Kokun da aynı."

Byron bana doğru uzandı, beni kollarının arasına aldığı anda yumuşak bir çığlık atmama neden oldu ve beni ona yaslanacak şekilde konumlandırdı. Ellerini kalçalarımın koydu ve gözlerimin içine baktı, bakışları sanki yüzümün her santimini ezberlemeye çalışıyormuş gibi yavaşça hareket ediyordu.

Kalbim hızla çarpıyor, kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyordu.

"Benim Madeline'im," diye fısıldadı, sesi boğuktu. Bana göbek adımla hitap etmeye başladığına göre onun gözüne girmiştik. "Bana bak, karıcığım." Dudağımı ısırdım, bu sözleri duyunca tüm vücudum yandı. İstedikini yaptım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Parmaklarının ucu şakağıma hafifçe dokundu. "Benimle evlendiğin için teşekkür ederim." "Benimle evlendiğin için teşekkür ederim."

bu kelimeler. Her şeyi beklerdim ama bunu değil. "İyi bir koca olacağım, söz veriyorum. Seni mutlu edeceğim."

Bakışlarındaki samimiyet içimde bir ürperti yarattı. Dokunuşundaki nezaket tenimi çaresizce yaktı. *Bana başka seçenek bırakmadığın* kelimeleri dudaklarımda hissettim ama söylemeye cesaret edemedim. Durum göz önüne alındığında kabul etmekten başka seçeneğim olmayan bir teklifle karşımda duran soğuk adam gitmişti. Gözlerinde öylesine sertlik, öylesine acılık olan adam gitmişti. Sanki evlilik cüzdanını imzalamak onu yumuşatmış ve birlikte geçirdiğimiz o ilk gecedeki halimizi hatırlatmıştı.

"Sorunumuzla ilgilenmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Elinin tersini yanağımda gezdirdi, gözleri üzerimdeydi. Aramızdaki kimya ve şehvet cızırdıyordu. Yüzümü kavrayıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken bedenim kendi özgür iradesiyle ona doğru eğildi. Bakışları alçaldı, derin derin nefes aldı.

"Öp beni, karıcığım." Emri kalbimin küt küt atmasına neden oldu ama itaat etmemi sağlayan şey gözlerindeki özlemimdi. Aramızda her zaman karşı konulması imkânsız bir çekim -bu kimya- vardı. Bakışlarım dudaklarına kaydı ve altımda sertleşti.

Uyluklarımla arasındaki zonklama nabız gibi atarken dudaklarımdan bir inilti döküldü, içimde onun uzunluğuna ihtiyaç duyuyordum. Yine de hareket etmedi. Sadece bekledi, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyordu.

"Senden nefret ediyorum." *Ve seni seviyorum.* Babasının ve onun bana verdiği acı için.

Elimizden aldıkları hayaller için. Kaybettiğimiz yıllar için.

Byron'ın eli saçlarımla arasından geçti ve beni sıkıca kavradı. "Beni istediğin kadar küçümse ama bir daha sakın gitme."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, dudaklarım onunkilere sürtündü. Byron inledi ve saçlarımla sıkıca kavradı, dudaklarımı zorla açıp öpüşmemizi derinleştirirken dokunuşu sertti. Elleri, dilimde tadını alabildiğim bir açlık ve ivedilikle vücudumda geziniyordu.

Dudakları boynuma doğru ilerledi. Ona karşı koyacak enerjim kalsa bile bunu yapamazdım. Üzerimdeki etkisi tarif edilemezdi ama bir şey çok açıktı: Onu istiyordum. Her dokunuşunun yaklaşan bir kalp acısı vaat ettiğini bilsem bile.

Tıpkı daha önce olduğu gibi.

Bölüm 37

Byron

I Bir elimi kırmızı yelesinin arasından geçirdim ve kollarını boynuma doladı. Kucağında kayarak kendini yeniden konumlandırdı, böylece sikim külotla kaplı amına doğru itildi. Karımın sıcak girişi sert şaftıma sürtünerek omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Vücudu hatırladığım gibiydi, sadece biraz daha kıvrımlıydı. Daha yumuşak. Daha güzeldi.

Ellerim belinden kışına doğru indi ve kıvrımlarını yoğurarak onu hissetmekten zevk aldım. Öpüşmemiz aceleye geldi ve kalçaları kucağında dönerken nefesi kesildi.

"Byron," diye fısıldadı, kendini sikime doğru sürtüyordu. Dudaklarında ismim ve merhametimdeki vücudu bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Elimini yukarı kaldırdım ve boynunun arkasını kavradım, dudaklarım onunkileri yutuyordu.

Sabırsızlıkla babydoll geceliğini başından çekip öpüşmeyi kestim.

"Siktir," diye inledim meme uçlarını gördüğümde, sert ve hazır. Benim için.

Onun asla oyun oynamadığını bilecek kadar tanıyordum; arzusu tüm yüzüne özürsüzce yazılmıştı. Elleri aç bir şekilde karın kaslarımın ve gövdem üzerinde geziniyordu. İşte hatırladığım kadın buydu. Başka bir öpücük için eğildim, dokunuşum şimdi daha sertti. Dudaklarını zorla açtım, her inleyişini, her nefes alışını yuttum.

Aletim zonklamaya başladı-acı verici bir şekilde. Onu istiyordu-karımı, sevgilimi, *çocuğumun annesini*. Bir milyon yıl yeterli olmazdı. Bugün her şey çok acildi. İhtiyacım çok büyüktü. Şimdi, onun tadını çıkarmam gerekiyordu. Her santimini tatmalıyım.

Ellerimi beline doladım ve onu dizlerinin üzerine çektim, göğüsleri tam yüzümdeydi. Dudaklarım meme ucunun etrafına dolandı ve adım

dudaklarını bir iniltiyle terk etti. Elleri saçlarıma dolandı ve dilimi hassas tomurcuklarının üzerinde gezdirirken gözlerim onunkilere kilitlendi.

Gözleri arzu dolu altın bir gün batımı gibi parlıyordu. Ellerim belinden külotuna doğru inip külotu kenara iterken başparmağım amının üzerinde gezindi. Başı geriye düştü ve kalçaları sarsıldı.

"Byron," diye fısıldadı, sesi arzuyla doluydu. "Oh, Tanrım."

Yıllardır onun hakkında kurduğu hayaller gerçeğe yaklaşmamıştı.

"Kimin amcığı bu?" Sırılsıklam amcığıyla alay ederek törpüledim. Klitorisini daire içine aldım, nefes alış veriş hızlandı. "Bu kimin amı, karıcığım?" Tekrarladım.

"Senin," diye nefes aldı, kalçalarını elime sürtüyordu. "Oh, Tanrım, daha fazlasına... ihtiyacım var."

Karım boxerıma uzandı, parmakları biraz beceriksizdi. Kalçalarını kaldırıp onları yolumdan ittim, onunla birlikte o anın içinde kayboldum. Ona duyduğum ihtiyaç içimi tırmalıyor, çılgınca ve talepkâr bir hal alıyordu. Tekrar kucağıma oturdu, kollarını boynuma dolamış, göğüslerini göğsüme bastırırken sikim amına karşı mükemmel bir şekilde konumlanmıştı.

Parmaklarım külotunun ince dantel kumaşına dolandı ve yırtarak çıkardı. Üstüme çıktı, hevesle gıcırıyor ve kendi zevkinin peşinden koşuyordu.

"Aynen böyle," diye inledim ağzının içine, o da kendini üstüme bırakırken. Ellerim kıcını kavradı, onu ileri geri salladı. Yukarı ve aşağı. Her hareket sikimin ucunu onun içine itiyordu. "Bana sikimi ne kadar istediğini göster, Madeline."

Bu kadar uyumlu ve memnun etmeye bu kadar hevesli olduğunda beynim her zaman göbek adını değiştirdi.

"İstiyorum," diye inledi nefes nefese, elleri saçlarımdaydı. Öpüşmemiz sertleşti, akıl sağlığım ve kontrolüm hiçliğe doğru kayıyordu. Kalçalarını kaldırdı, sonra tekrar aşağı indirdi ve sikimin ucunu bir kez daha girişine aldı. "Lütfen Byron."

Kontrolüm kırıldı ve onu kabaca sırt üstü çevirdim, göğüsleri yatağa çarparak zıpladı. Gözlerim çıplak vücudunda geziniyor, beni baştan çıkarıyordu. Saçları bir yelpaze gibi etrafına yayılmıştı ve kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Bakışları puslu, aç ve muhtaçtı. Dudakları ağzımdan morarmıştı.

Evet, Odette Madeline Swan'a kafayı takmıştım. Düzeltiyorum, Ashford. Sonunda benim olmuştu. Yüzüğüm parmağında.

Bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim, dizlerimin üzerine çöktüğümde gözleri sikimin üzerindeydi. Üzerine eğilerek bileklerini kavradım ve bir elimle başının üzerine sabitledim, diğer elimle de sikimi sırlıklam girişine doğru hizaladım.

Ucunu içine iterek inledim. "Sen cennetsin," diye mırıldandım. "Sen buradayken benim kişisel cennetim, sen yokken ise cehennemimsin."

Dilini dışarı çıkararak alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Byron, çok iyi hissediyorsun."

Biraz daha içeri ittim, iç duvarları aletimin etrafında kenetlendi. Kalbim göğüs kafesine çarparak hızlanmaya başladı. İçine daha fazla ittim, amı beni boğuyordu.

Dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı ve gözleri geri döndü. Kalçaları ağırlığının altında sarsıldı.

"Çok ıslaksın. Bu benim için mi?"

"Evet."

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandım, ağırlığımla onu yere mıhladım, bakışlarımız birbirimizi yakıyordu. Sırtını dikleştirdi, göğüsleri göğsüme sürtündü. "Benim kadını. Benim olduğunu söyle."

"Evet. Senin."

Gözleri parıldıyor, ben daha derine inerken beni büyüğü altına çekiyordu. "Daracık amın sikimi mükemmel bir şekilde içine alıyor." Ağzımı zarif boynunda, çenesinde ve dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Bize bak, Madeline."

"Sana dokunmama izin ver Byron," diye fısıldadı, sesi titriyordu. Gözlerim onunkileri buldu ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Seni hissetmek istiyorum."

Şu anda sanki altı yıl hiç geçmemiş gibiydi. Bileklerini serbest bıraktım ve elleri bana sarıldı, avuç içleri yaralı sırtımda dolaştı.

"Hazır mısın?" Kendimi onun derinliklerine gömmeye ihtiyacıyla kaslarım titrerken hırıldadım.

"Ver onu bana," diye talep etti, kendini bana karşı eğerek. İniltisi kalbime doğru titreşti ve kendimi daha fazla tutamadım. İttim, onu kabzasına kadar doldurdum.

"Siktir," diye homurdandım. Neredeyse sonuna kadar çekip tekrar içine iterken boynunu öptüm. "Amin çok sıkı."

Ağzım boynundan kulağına, o hassas noktaya doğru gitti. İnledi, gözleri bendeydi. Tek istediğim buydu. Benim onun tarafından tüketildiğim gibi onun da benim tarafımdan tüketilmesi.

Ben tatlı sözler mırıldanırken tırnakları sırtıma batıyordu. İlk başta yavaşça içine girip çıkmaya devam ettim, kendini bana göre ayarlaması için ona bir şans verdim. Kalçaları benimle birlikte hareket etti, ağızlarımız birbirine karıştı.

"Daha fazla," diye nefes nefese bana yalvardı. Yaralı tenime dokunuşundaki yumuşaklık tüylerimi diken diken ediyordu. Arzu ikimizi de tüketiyordu ama bundan daha fazlasıydı. İki kalp tek bir kalp gibi atıyordu. İki beden bir olarak hareket ediyordu. "Bana daha fazlasını ver, Byron."

Tekrar sormasına gerek yoktu. Sikimi sonuna kadar içine soktum ama sonra geri çekerek hoşnutsuz bir homurtu çıkardım. Kalçalarını ellerimin arasına aldım ve uzun bacaklarını kalçalarımın etrafına sararak bana daha iyi bir aç sağladım. Kalçalarını kaldırdı, ben de onu daha derine ittim. İçine girip çıkarken başparmağım klitorisine dayanıyordu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadım tekrar içeri iterken, kendime ondan bir nefes daha kazandırımdım. İnledi ve altımda kıvrandı, her santimi sergileniyordu. "Bu am benim. Her bir santimin benim."

İçine girip çıkarken klitorisini daire içine aldım, hareketlerim sarsıntılı ve sertti.

"Oh... Oh..."

"Bana ne yaptığına bak." İçine girip çıkıyordum, kontrolüm yoktu. "Boşalmak mı istiyorsun?"

Amcığı açgözlülükle sikimi boğuyordu ve daha fazla dayanamayacağımdan korkuyordum. Parmaklarımın klitorisine her dokunuşu hareketlerime mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sikimi doğru açıyla iterek G noktasına doğru bastırdım. İnemeleri çılgınlığa dönüştü. Daha yüksek.

"Byron," diye nefes aldı, gözleri sikimin amına girip çıkmasını izliyordu. "Lütfen, ihtiyacım var... ihtiyacım var-"

Kalçalarını döndürerek parmaklarımı istediği yere hareket ettirmeye çalışıyordu. Sikimi ve elimi senkronize bir şekilde sürüyor, her saniye çözülüyordu.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Sen." Onun itirafını duymak heyecan vericiydi. Asla eskimeyecekti. "Lütfen, bana daha fazlasını ver. Beni boşalt, kocacığım."

Sikeyim.

Ağzından çıkan bu sözleri duymak, o daha zevkini bulamadan beni içine boşalmaya hazır hale getirmişti. İtişlerimin hızını ve parmaklarımın klitorisi üzerindeki baskısını artırdım, daha sert alay ettim ve onu kenara gönderdim.

İçine daha sert ve daha hızlı girdim, amcığı etrafımda kasılırken gözlerim mutluluktan kapandı, beni tüm değerim için sağdı. Gözleri benimkilerle buluştu, orgazmdan sıırıslıklam olmuştu. Onu çaresizlikle beceriyordum. Saplantıyla. Geri çekildim ve sertçe ve kabaca tekrar içine girdim.

"Beni çok iyi alıyorsun karıcığım," diye mırıldandım, tekrar içine girerek. Onu becerdim, tekrar tekrar içine girip çıktım. Bacakları etrafıma sarıldı, benimle birlikte hareket etti, tırnakları sırtıma sürtündü. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

Onu vahşice becerdim, sanki son seferimizmiş gibi. Sanki ilk seferimizmiş gibi. Karımın ağzı dağınık bir öpücükle benimkini buldu, ben içine boşalırken homurdanmalarımı yuttu. Altı yıllık perhiz ve sonuçta döllerim yeni gelinimin güzel amını beyaza boyadı.

Burnu boynuma değıyor, boğazıma yumuşak öpücükler konduruyordu. Karımla bir ömür yetmeyecekti.

Karanlıkta gözümü kırıştıtırıp ona uzandım. Tekrar.

Gece boyunca kaç kez ona uzandığımı, kendimi onun bedeninde ve inlemelerinde kaybettiğimi sayamadım. Yatağın diğeri tarafına doğru uzandığımda ve çarşaftan başka bir şey hissetmediğimde, göğsümden bir şey fırladı ve beni oturur pozisyona getirdi.

Nefesimi tutarak ayak seslerini dinledim. Herhangi bir şey. Saate baktım, sabah 5.00 çirkin bir kırmızıyla parlıyordu. Kalktım ve onu aramak için yatak odamızdan çıkmadan önce bir çift pijama pantolonu giydim.

Onu oğlumuzun yatağında buldum. Uzun, kareli bir pijama pantolonu ve siyah bir tişört giymiş, kolunu oğlumza dolamış, yorganın üstünde uyuyordu. Aynı pozisyonda uyuyorlardı, Ares çarşafın altına sıkıca sokulmuştu.

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu ve onları böyle görünce göğsüm kabardı. Bir ömür boyu süren arayıştan sonra nihayet huzur bulmuşum. Dünyam bu odaya indirgenmişti. Bu iki insana.

Onu yatağıma geri götürüp götürmemeyi tartıştım ama vazgeçtim.

o.

Çünkü uğraşmam gereken bir elmas kaçakçısı vardı.

Bölüm 38

Odette

T Ertesi gün kapının çalınmasıyla uyandım. İrkildim, gözlerimi ovuşturdum, hangi otel odasında olduğumuzu merak ettim. Sonra hatırladım. Ashford Malikanesi. Byron'ın evi. Belki de ben

Kapının çalındığını da hayal ettim.

Ama sonra yine geldi.

Yataktan fırladım ve kapıya doğru koştum, ayaklarım Ares'in odasındaki pelüş halılara sessizce çarpıyordu. Oğlumun odası. Şimdiye kadar gördüğüm en lüks odaydı. Babamın ahşap oymacılığı hobisi sayesinde tanıdığım Bocote ağacından mobilyalar ve lüks yatak sadece davetkâr değil aynı zamanda rahattı.

Geniş oturma odasını geçerek, vuruşlar yumruklara dönüşmeden önce kapıya koştum. Kapıyı açtığımda Winston'la yüz yüze geldim. Çizgili lacivert takım elbisesi içinde günah gibi görünüyordu.

"Winston, burada ne işin var?" Bir esnemeyi bastırarak kapıya sarıldım. Tanrım, uyumaya inanmıyor muydu?

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," diye karşılık verdi kuru bir sesle, sonra omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bu taraftan."

Beni omuzlayarak geçti ve oğlumun yatak odasının bitişiğindeki oturma alanına doğru ilerledi. Her zaman huysuz görünürdü, ama New Orleans'ta onlarla karşılaştığımızdan beri, belki de üzgün olmadığını merak ettim. Ares, Billie'nin oğlu değildi. Ya da belki rahatlamıştı. Hiçbir fikrim yoktu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Arkasından iki adam daha içeri daldığında şaşkınlıkla sordum.

Winston, sorumu duymazdan gelerek, "Buraya, oyun odasına koyun," diye emretti. "Baldızım odadan çıkınca, sizi bir araya gelmeniz için çağıracağım."

parça."

"Neyi bir araya getiriyoruz?" İki büyük kutuyu odaya taşımalarını izlerken adamlara sordum.

"*Tren Thomas* seti." Kalp atışlarım durdu ve sanki kendilerini göstereceklermiş gibi kutulara baktım. "Bay Ashford ilk iş olarak teslim edilmelerini istedi."

Yutkundum, duygularım içimde dönüp duruyordu. Ares'in seti ne kadar sevdiğini fark etmişti. Bu beni şaşırtmamalıydı. Genelde ondan kaçan pek bir şey olmazdı ama bunda farklı bir şey vardı. Derin ve hassas bir yere.

İki adam gitti ve beni Winston'la yalnız bıraktılar. Göğsüme sarı bir zarf sıkıştırdı. "Kardeşim birdenbire beni kuryesi sanmaya başladı. Bunu sana vermemi istedi." Zarfı aldım ve soyarak açtım. "İçinde bir liste ve kredi kartı var. Ayrıca birkaç belge doldurmanı istiyor. Aile avukatımız yasal isim değişikliğini halledecek ve-"

Gözlerimi kırptım, sonra başımı salladım. "Adım bende kalacak."

Winston sadece omuz silkti. Tıpkı ağabeyi gibi, onun varlığı da etrafındaki havayı karıştırıyordu. Ama Winston beni Byron gibi etkilemiyordu. Kalbim bu adamın yanında hiç atmazdı.

"Bunu kocanla tartışman gerekecek." Ona bunun tartışılmaz olduğunu söylemek boşunaydı. *Koca*. Bu kelime aklına yatmamıştı. Henüz değil. Aklıma gireceğinden de emin değildim. "Siz Kuğu kızlarının nesi var da adınızı saklıyorsunuz?" diye mırıldandı.

Bir kaşımı kaldırdım, bakışlarım ona odaklandı. Bu yorumla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece iki Swan kızı vardı -Billie ve ben. Artık sadece birimiz evliydi.

"Billie seni bayılttığı için mi üzgünsün?" Tereddütle New Orleans'taki olayı gündeme getirerek sordum.

Alay etti. "Bu ilk sefer değildi." Ha? "Ama muhtemelen bunu biliyordun."

Benimle hiçbir şey konuşmayacağı belliydi. Henüz değil. Bana güvenmediği açıktı. Bu gerçekten önemli değildi. Ben de ona güvenmiyordum. Ares uyanmadan önce onu buradan çıkarmak istiyordum. Onu tüm bunlara alıştırmak istedim. Tüfek seremonisi kafasını biraz karıştırdı. Otele dönüp dönmeyeceğimizi sorup duruyordu. Winston'ın tuhaf konuşmalarını duymasına gerek yoktu.

"Kocamı alabilir miyim-" demekten kendimi alıkoydum. Bu kadar kolay söylenmesi dehşet vericiydi. Ve daha yeni evlenmiştik. Bir mantık evliliği. Ya da belki de zorla evlendirilmiştik ama bu da kulağa doğru gelmiyordu. Başımı salladım. Artık bunların hiçbir önemi yoktu. "Byron'ın cep numarasını alabilir miyim?"

Gitmek için arkasını dönerken, "Telefonunda zaten var," dedi. "Görüşürüz."

"Bekle!" Seslendim. "Peki ya... elmas kaçakçısı?" Kapıda durdu. "Çoktan hallettim."

Ve bir anda tüm sorunlarım ortadan kalktı ama yepyeni sorunlar ortaya çıktı.

Yemek odası benim zevkime göre çok büyük, çok resmiydi.

Kız kardeşim, Ares ve ben kapı aralığında durduk, kendimizi çok yabancı hissediyorduk. Winston çoktan kahvaltısının ortasına gelmiş, kahvesini içiyor ve gazete okuyordu. Evet, gerçek bir gazete.

Büyük Fransız penceresi odanın güney duvarının tamamını kaplıyor ve içeri doğal ışık girmesini sağlıyordu. Havaya yayılan yumurta ve sosis kokusu Ares'in midesinin guruldamasına neden oldu.

"Aç mısın?" Ona gülümsedim. O da başını salladı. "Evet."

Kız kardeşime doğru bir bakış fırlatarak çenesini sıkıldığını, her zamanki yumuşak kahverengi gözlerinin öfkeyle parıldadığını fark ettim. Nefret. Acı.

Winston elindeki kâğıdı masaya bıraktı, gözleri üzerimizde geziniyordu. Ares'in üzerinde durdular ve iki kalp atışı boyunca bakışlarının yumuşadığına yemin ettim. Orada özleme benzeyen bir şey vardı. New Orleans'taki olayımızın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti, ama kız kardeşimin sözleri ancak şimdi aklıma gelmişti.

Winston Ashford, Ares'in kendi oğlu olduğunu sanıyordu. Billie'nin değil de benim oğlum olduğunu öğrendiğinde ne hissettiğini merak ettim. Gözlerim kız kardeşimi buldu. Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılmıştı.

"Kapıda oyalanacak mısın yoksa içeri mi gireceksin?" Winston, bana Byron'la tanıştığım günü anımsatarak homurdandı.

"Billie, iyi misin?" Kayınbiraderimi görmezden gelerek sessizce sordum.

Üçümüz masaya doğru ilerlemeden önce bana başıyla kısa bir selam verdi. Tıpkı benim gibi Billie de Winston'la aralarında geçenler hakkında pek konuşkan değildi. Her nasılsa, hikâyelerinde kız kardeşimin bana anlattığından çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde.

Üçümüz masaya oturmayı başardık ve oturur oturmaz garsonlar yanımıza geldi. Sanki bir restorandaymışız gibiydi. Ares'in geniş gözleri onların hareketlerini takip ediyor, verimlilikleri karşısında büyüleniyordu.

Önümüze güveçte yumurta ve pastırma dolu bir tabak kondu. Midem sıkışmıştı. Dün gece ya da genel olarak dün pek bir şey yememiştım.

-Ama şimdi açlıktan ölüyordum.

Ares'in büyük mavi gözleri benimkilerle buluştu, sanki gerginliğimi hissedebiliyormuş gibi beni izliyordu. Gülümsedim ve başını okşadım. Boğazımı temizleyerek oğluma güveçten biraz yedirdim. Yumuşak bir *mmm* sesi çıkardı ve ben de dayanamayıp başının üstünü gagaladım.

"O kadar iyi, ha?" Alay ettim. "Hepsini yemeden önce denesem iyi olur."

O sırtıttı ve Billie bana eğlenen bir bakış attı. "Ne zamandan beri kahvaltı ediyorsun?"

Winston, "Görünüşe göre Swan kardeşlerden hiçbiri kahvaltı etmiyor," diyerek kuşkumu doğruladı. "Biz çocukların kahvaltının ne kadar önemli olduğunu bilmemiz iyi bir şey. Değil mi, Ares?"

İki çift mavi göz karşılaştı. Ares başıyla hızlıca bir selam verdi, sonra kendi çatalına uzandı ve ağzına bir çatal dolusu aldı. Çiğneyip yuttuktan sonra bir tane daha aldı.

"Yemek yemeyi seviyor," dedi Winston. "Ona çekmiş olmalı-"

Sözünü kesti ve ben bir kez daha Ares'in bir Ashford olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Belki de tıpkı babası gibi o da bizi -Billie, Ares ve beni- ailenin bir parçası olarak asla kabul etmeyecekti. Senatör Ashford'un oğlu için farklı planları olduğu ve benzer kalibrede biriyle evlenmesini tercih ettiği açıktı.

Winston aniden ayağa kalktı, gözleri Billie'yi buldu. Koyu gece yarısı, en derin okyanuslar gibi parıldıyordu.

Göğsümde bir şeyler bükülürken başka bir şey söylemeden gitti. Eski yaralar açıldı. Babasının ve o kadının yüzüme fırlattığı eski sözler geri geldi, ama omurgamı çelikleştirdim. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Oğlum ve kız kardeşimden başka kimse benim için önemli değildi. Onlar benim tüm dünyamdı.

Kahvaltıdan sonra yatak odasına geri dönmeye çalıştık. Ares sağa sola koştu, her şeyi görmeye hevesliydi. Her şeye dokunmaya hevesliydi. Malikâne

Dört kanadı, bir aile salonu, büyük bir kütüphanesi ve elli kişiyi rahatlıkla ağırlayabilecek büyük mermer fuayesi ile oldukça büyüktü. Byron'ın neden bu kadar büyük bir yere ihtiyaç duyduğunu anlamak mümkün değildi!

Billie iç çekti. "Burada kalamam."

Büyük fuayedeydik, belli ki büyük malikânede yolumuzu kaybetmiştik. En azından kendimizi korkunç bir zindan yerine her zaman büyük lobide bulurduk.

Başımı eğip onu izledim. İyi günde kötü günde hep yanımda olmuştu. Evet, o elmasları çalarken çuvallamıştı ama oğluma bakabilmem ve tıp fakültesini bitirebilmem sebebi oydu. İhtisasımın ve Gana'da geçirdiğim bir yılın mümkün olmasının nedeni kız kardeşimdi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

İç çekti. "Bu kadar mı? Beni azarlamayacak mısın?"

"Beni hiç azarlamadın," diye belirttim. "Ne olursa olsun yanımda durdun. Sen ve Winston hakkında konuşmak istersen dinlerim. Konuşmak istemezsen de sana soru sormam. Sadece senin için burada olduğumu bil. Neye ihtiyacın olursa."

Geri adım attı. "Ciddi misin?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Parlama ve gelişme zamanın geldi, tıpkı her zaman bildiğim gibi. Benim ablam en iyisidir."

Gerçek buydu ve bunu görmesine ihtiyacım vardı.

Billie yutkundu ve başını salladı. "Her zaman senin daha yaşlı olup olmadığını merak etmişimdir."

Sırıttım. "Aramızda sadece bir yıl var. O kadar da büyük değiliz. Sen her zaman daha eğlenceli olardin. Şimdi, istediğin her şeyi yaptığını görmek istiyorum. Ölmeden önce yapılacaklar listeni."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu. "Yapılacaklar listemi nereden biliyorsun?"

Büyük fuayeyi bir kıkırdama doldurdu. Benim kıkırdamam. Aylardır ilk kez kıkırdayabiliyordum. Şu anda beni rahatsız eden farklı endişeler vardı, elbette. Ama genel olarak bakıldığında, son altı aydaki ölüm kalım meseleleriyle kıyaslanamazlardı.

Bunun için Byron'a teşekkür etmeliyim.

"Seni yazarken gördüm," diye itiraf ettim. "Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki ben de senin oradan bir şeyleri işaretlemeye başlayabilmeni sağlayayım." Ares merdivenleri tırmanmaya başladı, ben de onu peşinden sürükledim. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Ne kadar erken, o kadar iyi." Başımı salladım.

"Seni özleyeceğim," diye itiraf ettim usulca. "Ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Sadece seninle gelemediğim için üzgünüm."

Billie merakla bana baktı. "Sen ve Ares iyi olacak mısınız? Endişeleniyorum."

Ona en kendinden emin gülümsememi verdim. "İkimiz de iyi olacağız. Söz veriyorum."

"Sence Byron'ın *ondan haberi var mıdır?*" diye fısıldamadan önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için etrafımıza baktı.

Bazen merak ederdim, ama o beni bu konuda uyarmazdı. Byron pek çok şey olabilirdi ama çatışmadan uzak durmazdı.

"Hiç sanmıyorum. Neden sordunuz?"

Omuz silktili. "Winston'ın New Orleans'ta olanlardan ve onu bayılttığım gerçeğinden söz etmemesi tuhaf geliyor."

Garipti. "Belki de o gün New Orleans'ta sarhoştı," diye önerdim.

İkna olmuş görünmüyordu. "Byron onunla iyi anlaşıyor gibi. Ares'le yani." Bu doğrudu... Ares'le arası iyiydi. Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Küçük oğlumun son altı yıldır bunu kaçırmak zorunda kalması beni üzüyordu. "Ona yine aşık mı oluyorsun, soeur?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Billie çok şey görüyor gibi görünen gözleriyle beni taradı. Adama olan aşkımın hiç bitmediğini ona itiraf etmek istemiyordum. Hayatlarımızın ayrı olacağı gerçeğini kabullenmişim, ama bir gecelik inanılmaz, akıllara durgunluk veren seks tüm mantığımı ve aklımı başımdan almıştı.

"Ben iyiyim." Gözlerimi devirdim. "Byron hakkında senin Winston hakkında hissettiğin gibi hissediyorum," diye belli belirsiz yanıt verdim.

"Hı-hı." Bakışlarını yakaladım ve birden kız kardeşimin Winston'la ne kadar derin bir ilişkiye girdiğinden endişelendim, ama ben daha sormadan, "Bir şeyler ters giderse beni arayacak mısın?" diye devam etti.

Başımı salladım ve elini kendi elime aldım. "Bizim için endişelenmeni istemiyorum. Biz iyi olacağız. Seni mutlu görmek istiyorum. Şimdi alışverişe gidelim, parayı halledelim ki rahatça seyahat edebilesin ve biz yaşlanıp zayıfladığımızda senin maceraların hayatımızın geri kalanında bizi eğlensinsin."

Billie için kendi mutluluğunun peşinden gitme zamanı gelmişti.

Bölüm 39

Byron

Danso Sabir üç büyük siyah spor çantasının içine baktı. "Bir milyon dolar mı?"

Vasili yere tükürerek, "Say bakalım," diye alay etti. Alexei metanetle durdu

yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, şakağında zonklayan bir damar, öfkesini ele veren tek şeydi.

Oğlumu ve karımı evde güvende bırakarak, Nikolaev ailesinin Danso Sabir'i ele geçirdiği New Orleans'a uçtum. Kadınıma dokunmaya cüret eden elmas kaçakçısı. Nico'nun ele geçirebildiği kayıtlar zihnimde tekrar tekrar oynuyordu. Tekrar ve tekrar.

Danso Sabir'in buradan tek parça halinde çıkma ihtimali yoktu. Karıma verdiği şeyi ona geri vermeden önce patronunun adını öğrenirdim.

Danso on binlik desteler halindeki paraları karıştırmaya başladı. Endişeli görünmüyordu, duruşu gevşek ve kendinden emindi. Bütün paranın orada olduğunu anlaması on dakikasını aldı. Ya öyle ya da saymayı bilmiyordu.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti." Son çantanın fermuarını çekti, sonra gülümsedi. Keskin, tehditkâr bir gülümseme. "Neredeyse o kaltağın parayla gelmeyeceğini umuyordum. Bahse girerim o amcık epey para ediyordur. Bana iki katını kazandırır." "

Vasili ve Aleksey kapıya dönmeden önce bakiştılar. Alexei yumuşak bir kık sesiyle kapıyı kilitledi. Binayı bir saat önce satın aldım, yani istersem ateşe verebilirim.

"*O kadın benim karım,*" dedim ona. "*Çocuğumun annesi.*" Danso'nun gözleri şaşkınlıkla parladı. Ona doğru bir adım attım, Vasili ve Alexei

tek çıkış yolunu kapatıyordu. Manyakça gülümseme sırası bendeydi. "Şimdi karıma verdiğin şeyin tadına bakacaksın."

Alexei ve Vasili ile gürleşmeye çalıştı. Büyük bir hataydı. Ben sakince bir kova buzlu su almaya giderken Alexei onu boynundan yakaladı. Onu bir sandalyeye itti ve sandalyeye zincirledi, sonra da kafasına bir bez geçirdi. Yavaşça kafasından ve bezin üzerinden buzlu su dökerek ona su işkencesi yaptım. Orduda geçirdiğim süre boyunca öğrendiğim pek çok şey vardı.

"Dur," diye yalvararak tükürdü.

"Daha fazla mı dediniz? Tabii ki. Tekrar yapalım."

Biz de öyle yaptık. Tekrar ve tekrar. Sonra Vasili'nin onu kollarından tutup iki saat önce avizenin olduğu tavandaki kancaya asmasını izledim.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Ekranı baktığımda Odette'in adının yanıp söndüğünü gördüm.

"Gıkını çıkarırsan boğazını keserim," diye tehdit ettim, sonra telefonu açtım ve hoparlöre verdim. "Karıcığım, her şey yolunda mı?"

Danso ağzını açtı ve daha sesini çıkaramadan ağzına bir yumruk indirdim.

Homurdandı ve ben de onu susturmak için yumruğumu tekrar sıktım. Anında kapattı.

"O da neydi?" diye sordu. "Bir fare. Her şey yolunda mı?"

Bir süre geçti.

"Evet, her şey yolunda," diye güvence verdi, sadece duymakla bile beni rahatlatabilecek o yumuşak sesiyle. "Ve benim adım Odette. Belki hafızan kısa ömürlüdür diye."

Vasili'nin bastırılmış kıs kıs gülüşü odanın arkasından geldi. Hiç düşünmeden onu tersledim.

"Sana karım demeyi seviyorum. Ama bu seni rahatsız ediyorsa bebeğim, başka bir evcil hayvan ismi bulurum."

Hayal kırıklığına uğramış yumuşak bir hırıltı odayı doldurdu. "Her neyse." Kıkırdadım. "Aramamın nedeni bana bıraktığın bu liste."

"Evet?"

"Neden alışverişe gidiyorum ki? Yine de bir elbise için."

Sırıttım. "Çünkü zengin bir adamla evlendin ve ben de seni şımartmak istiyorum."

Sessizlik birkaç saniye sürdü, sonra derin bir iç geçirdi. "Birini şımartmaktan anladığın buysa, Fransız erkeklerinden bir iki şey öğrenmelisin."

Bu sefer ben hırladım. "Başka erkeklerden bahsedersen, geri döndüğümde bunun bedelini cehennemde öderim."

"Geri dönmek mi?" Siktir, kaydım. "Nereye gittin?"

"Önemli bir yer değil. Akşam yemeği için döneceğim." Nasıl bir surat ifadesi takındığını hayal edebiliyordum. "Alışverişe git. Bir spaya git. Biraz para harca. Kıyafet al. Ares için oyuncak al."

Sinirli bir nefes verdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Onu o tren setinden uzaklaştırmak günlerimi alacak."

Gülümsedim. "Beğendi mi?"

Kahretsin, açtığında yüzünü görmek istedim.

"Evet, hoşuna gitti." Boğazını temizledi. "Birkaç fotoğraf çektim. Umm... Onları gönderebilirim."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Sesindeki kırılganlığı duyabiliyordum. Sakladığı o kadar çok sır vardı ki, bazılarını biliyordum, bazılarını ise tahmin bile edemiyordum. Tanıdığım kaygısız genç kadın bir muammaya dönüşmüştü ama bu gizemi çözecektim. Sonra ona benim olduğunu gösterecektim. Her zaman benim olduğunu. Kelimeler onu ikna edemezdi ama zaman edebilirdi.

"Çok isterim," dedim. Dün gece onu defalarca götürmüştüm ama hâlâ doymamıştım. Asla yetmeyeceğinden korkuyordum. Onsuz geçen son altı yıl beni ondan uzaklaştırmadıysa, hiçbir şey iyileştiremezdi. Öleceğim güne kadar onu isteyecektim.

Telefonum çaldı. Bir kere. İki kez. Üç kez. "Tamam, resimler gönderildi," diye duyurdu, sesi yumuşaktı.

"Teşekkür ederim."

Gönderdiği fotoğrafları kontrol ederken hoparlörü açık tuttum. Anında dudaklarım yukarı doğru çekildi. Ares'in yüzü ışıldıyordu, yeni *Thomas the Train* setine bakarken kulaklarına kadar uzanan bir sırıtış vardı.

"Ares'in odası iyi mi? İstedğin her şeyi değiştirebilirsin. Herhangi bir odada."

"Evet, sorun yok. Mükemmel."

"Odamızda yeterince iyi olmayan bir şeyler olmalı," dedim.

"Uyuyamadım." Bir derin iç çekiş daha. "Tanımadığım biriyle aynı yatağı paylaşmaya alışık değilim."

Diğerlerinin duymaması için hoparlörü kapattım. "Saçmalık." Birlikte geçirdiğimiz ilk gece böyle bir sorun yaşamamıştı. Bana nasıl sokulduğunu, uyuyakaldığını ve uyandığında yüzümün bacaklarının arasına gömülmüş olduğunu hâlâ hatırlıyorum. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle. Yatak hoşuna gitmedi mi?"

"Sorun değil, Byron."

"Sonra ne olacak?" Meydan okudum. "Her santimetrekaremi biliyorsun, bu yüzden bana 'yatağında yabancı biri var' bahanesini sunma."

"Yoksa" kelimesi havada asılı kaldı.

Sinirli bir nefes verdi. "Ares genellikle bilmediği bir yerdeki ilk gecesinde iyi uyumaz. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Tamam, bu biraz daha mantıklı geldi. Küçük kız kardeşim Aurora da çocukken böyleydi. "Bir bebek telsizi alacağım. Nasıl olsa eninde sonunda ihtiyacımız olacak."

Özellikle de onu her fırsatta becermeyi planladığım için. Altı yıldır otuzbir çekiyordu. Oynadığı rolün farkında olsun ya da olmasın, telafi etmesi gereken çok şey vardı.

"Evet, sen delisin," diye mırıldandı. Kıkırdadım.

"Haklısın. Bir şey için çıldırıyorum. Ya da birine, daha doğrusu." Kahretsin, bu beni çok mu kırbaçlanmış gibi gösterdi? Bu saçmalıklar için çok yaşlıydım. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum. Kendimi tutamıyordum. Tanıdığım Odette aklından geçenleri, yatakta ya da yatak dışında ne istediğini bana söylemekten çekinmezdi. "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Aşık olduğum bu güçlü iradeli kadında farklı bir şeyler vardı. Sanki bu elmas kaçakçısından başka bir şeyden korkuyor gibiydi. Ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Bu ben olamazdım. Öyle değil mi? Benden korkması için ona hiç sebep vermemiştim. Tanrı aşkına, onu acı içinde görmeye dayanamıyordum. O gün hastaneden ayrılmamı istediğinde onun isteklerine saygı duymamın ana nedeni buydu. Acısına sebep olmak istemedim.

Sanki başka bir şey söylemesi gerekiyormuş ama bir türlü söyleyemiyormuş gibi sessiz bir şekilde hatta kaldı. "Onu daha fazla tren ve aksesuar almaya götür." Cevap vermeyince devam ettim: "Şehir merkezinde bir oyuncakçı var. Orayı sevecektir."

Hâlâ yanıt yok, ama bu sefer sessizliğin sürmesine izin verdim.

"Notunuzda kartı her şey için kullanabileceğiniz yazıyordu," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

"Ben yaptım."

Boğazını temizledi. "Para çekmek için kullanabilir miyim?" Sustum. Aklıma gelen ilk düşünce kaçmaya çalışacağıydı. Beni terk edeceği. "Billie'nin yapması gereken -tamam, yapmak istediği- şeyler var ve..." İç çekerek sözlerini bitirdi. "Bir iş bulur bulmaz sana geri ödeyeceğim. Ben sadece... O Ares için çok şey yaptı ve-"

"O kart senin, ne istersen yapabilirsin." *Beni terk etmek dışında.* "Limiti yok. İstedğin kadar çekebilirsin."

"Sana geri ödeyeceğim."

Alaycı bir nefes beni terk etti. Ona bir gizlilik sözleşmesi ya da evlilik sözleşmesi imzalatmadığımı çoktan unutmuş muydu? Başka bir kadınla olsam yapacağım ilk şey bu olurdu. Onunlayken, beni param için alacağından hiç endişe etmedim. Aksine, parama dokunmaya bile çekiniyordu.

"Bu senin paran, Odette. Onunla ne istersen yapabilirsin."

Telefondan onun sinirli iç çekişini duyabiliyordum. "Bahse girerim pozisyonlarımız ters olsaydı, bunu söylemiyor olurdun."

Kıkırdadım. "Ünlü bir cerrah olduğunda, hesabı akşam yemeğinde alabilirsin." Gözlerini devirdiğini görebiliyordum. "Az önce gözlerini mi devirdin?"

Öksürdü. "Burada kameralarınız var mı?"

Evin etrafında kameralarım vardı ama onun tavırlarını okumak için onlara ihtiyacım yoktu. "Ben dönene kadar o kartı kullansan iyi olur. İçinde bir çentik olmasını bekliyorum."

"Elbette, hubs. Beyaz bayrak gibi D.C.'nin her yerinde sallayacağım. Ve buradan oyuncakçıya kadar tüm ATM'lere gideceğim."

"O iyi bir eş."

"Hatırladığım kadar kibirlisin," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Arkamdan derin bir kıkırdama geldi.

Vasili başını iki yana sallayarak, "Sende durum kötü," dedi. "Evlilik mutluluğuna hoş geldin."

Güldüm. Bugün güzel bir gündü. Çok uzun zamandır geçirdiğim en iyi günlerden biriydi.

Dikkatimi önümdeki adama vererek sııttım. "Şu işi bitirelim, olur mu?"

Vasili, "Onu diğer binanın bodrumuna götürmeliydik," dedi. "Onun üzerinde kullanmaktan zevk alacağım pek çok alet var. Benim iznim olmadan şehrimde girdiği için. Benim lanet şehrimde bir *kadını* dövdüğü için."

"Lütfen," diye mırıldandı Danso, dişleri takırdıyor, göğsü çöküyordu. "Onun sizin korumanız altında olduğunu bilmiyordum."

"Yalvarmayı bırak," dedi Aleksey soğuk bir sesle. "Bizim korumamız altında olup olmaması önemli değil. Şehrimizde kimse bir kadına el kaldıramaz. "

"Ve ne tesadüftür ki ben affedici bir tip değilim," diye homurdandım, Odette'in onu defetmeye çalıştığı görüntüler aklımdan geçiyordu.

Bir saat sonra Danso sandalyeye bağlanmıştı, soluk soluğa kalırken yüzü ve vücudu morluklarla kaplıydı. Mor bir domuza benziyordu. Benim ellerim de aynı şekilde çürük ve kanlıydı.

Alexei başını bana doğru çevirerek tısladı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Aynen öyle, enişte," diye kestirip attım. Alexei havluyu Danso'nun yüzüne geri attı ve üzerine bir kova su daha boşalttı.

Bir beyzbol sopasına uzanarak havada salladım ve yüzüne çarparak burnunun üstünü ezdi. Zincirlere karşı savaşıarak bir çığlık attı. Başarısız oldu. Sonra kaburgalarına vurdum. Sonra sırtına. Sonra yanağına. Tekrar dizlerine.

"Para sende kalsın," dedim ona. "Patronun paranın sende olduğunu biliyor. Eğer uçağına yetişemezsen, bunun sorumlusu sen olacaksın." Ayakkabımın tabanını kırık dizine bastırdım ve onu ittim, kafası gürültüyle tahta döşemeye çarptı. "Eğer aileme doğru en ufak bir nefes alırsan, tüm soyunu yeryüzünden silerim."

Havayı ter, kan, sidik ve şiddet kokusu sarmıştı. Bana savaşı hatırlattı.

Uygar dünyada bile şiddet her zaman etrafımızı sarmıştı.

Bölüm 40

Odette

Billie kalem etek, ipek bluz ve şeffaf siyah tayt giydi. En azından bu sefer topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı tercih etmişti. Yoksa ayak parmaklarını kaybedebilirdi.

Gözleri bana dikildi.

"Senin için tasarım kıyafetlerden oluşan yepyeni bir gardırop hazırladı ve sen bunu mu giyeceksin?" Gözleri seçtiğim kıyafetlerin üzerinde gezinirken kız kardeşimin ses tonu öfkeliydi. Beyaz kot pantolon, Lilly Pulitzer parlak pembe kazak ve pembe babetler.

Omuz silktim. "Rahat etmek için gittim. Çok yürüyeceğiz." Oğluma bakarak gülümsedim. "Bir sürü mağaza görmemiz gerekecek, başta..." Onun doldurmasını beklerken davul sesi çıkardım.

"Oyuncak dükkânı," diye bağırdı Ares, gözleri parlak güneşin altında deniz gibi parlıyordu. Koyu renk kot pantolon, bembeyaz bir polo tişört ve blazer ceket giymiş, bana mini-Byron'u hatırlatıyordu.

"O zaman gidip biraz eğlenelim."

"Ve en iyi kısmı da-" Billie muzipçe sıırttı. "Başkasının parasıyla."

Gözlerimi devirdim. "En kötü kısmı bu diyecektim. Ama dilenciler seçici olamaz."

Elini salladı. "Asla bir dilenci olmayacaksın. Ayrıca Byron Ashford seninle evlilik sözleşmesi yapmadan evlendi. Ya bir aptal ya da kör olacak kadar aşık." Ya da *"boşanmak yok" şartının bir parçası, diye ekledim sessizce.*

Kız kardeşim sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bana baktı. Benim bir cevabım yoktu. Doğrusu, onunla aynı fikirdeydim. Byron'ın evlilik sözleşmesi yapmaması düşüncesizceydi. O zengindi ve ben... yani ben değildim.

Billie ağzını açtı ama başka bir şey söyleyemeden ben konuyu saptırmaya çalıştım. "Tamam, hadi parti başlasın."

Ve böylece merdivenlerden inip Byron'ın şoförünün bizi istediğimiz yere götürmeye hazır bir şekilde beklediği kapıdan çıktık.

Keşke bizi eve, Fransız Rivierası'na geri götürebilseydi.

Öğle vakti geldiğinde oyuncakçıdaki tüm trenleri satın almıştık ve Billie'nin çantasında iki yüz bin dolar vardı.

"Başının belaya girmeyeceğinden emin misin?" diye onuncu kez sordu kız kardeşim. "Bu çok para."

"Evet, eminim; ona sordum. Merak etmeyin, ona geri ödeyeceğim."

Başını salladı. "Nasıl? Vücudunla mı?" Rafa yaslanmış, oğlumun oyununu izliyordum. Altı aydır ilk kez gerçekten mutluydu. Mest olmuştu. Rahatlamıştı. Güzel, normal bir gün geçiriyordu. "Ya yine kalbini kırarsa?"

Başımı salladım. "Ona izin vermeyeceğim. Ve bu para konusunda bana ders veremezsin. Beni okutmak için para ödedin."

"Bir kısmını," diye düzeltti beni. "Çoğunu burslarınız ödedi."

Sadece yarısını, ama hey, kim takip ediyordu ki?

"Nasıl olsa bir iş bulurum," dedim. Bu sabah ilanları kontrol ettim. Bu şehirde pek çok boş iş var gibi görünüyordu. Yapmak istediğim tam olarak bu değildi - hayalim hâlâ Fransız Rivierası'na dönmek ve Ares'i orada büyütme - ama son anlaşmamı göz önünde bulundurursak, bu gerçekleşmeyecekti. En azından öngörülebilir bir gelecek için. Kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. "Bana zarar vermez," diye mırıldandım. "Kalbimin tekrar kırılması için onu sevmem gerekir. Ve ben sevmiyorum."

Bu yalan dilimde acı bir tat bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, onu neden sevdiğimi bilmiyordum. Belki de her şeye rağmen bana en değerli hediye verdiğini. Oğlumuzu. O bilmiyordu ama bizi kurtardı. Onu kurtardı, oğlumuzu. Eğer beni kollarına alıp hastaneye koşmasaydı, onu kaybedebilirdim.

Billie bana inanmadığını belli eden bir bakış fırlattı. "Bundan emin misiniz, soeur?"

"Evet, eminim." Dikkatimi Ares'e verdim, onun başka bir çocukla oynamasını izliyordum. "Önemli olan tek şey hayatta kalmış olmamız. Ares'in güvende olması."

Ama kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum. Onu mu, kendimi mi? İkimiz de yarım yamalak ilişkilerde kendimizi rahat hissetmedik. Ebeveynlerimizi çılgınca mutlu görmek bizi mahvetti. Ya da belki bize aşk ve ilişkiler hakkında yepyeni bir bakış açısı kazandırdı.

"O güvende ve mutlu," dedi alçak bir sesle. "Ama senin de mutlu olmaya ihtiyacın var. Eski seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Eski ben," diye mırıldandım. "Eski beni hatırlamıyorum bile."

Kız kardeşimin kolu bana sarıldı. "Sence de denemenin zamanı gelmedi mi?" Omuz silktim, buna nasıl cevap vereceğimden bile emin değildim. "O senin kalbini kırmadan önce. Babam ölmeden önce. Her şey kötüye gitmeden önce."

Göğsüm sıkıştı. Sanki bambaşka bir hayattı. Her şey birkaç ay içinde olmuştu. Mutluyken tüm hayatımız darmadağın olmuştu. Ve Senatör Ashford her şeyin elimizden alınmasını sağladı.

Çok şeyi affedebilirim. Ama bunu değil. Bunu asla. Babam benim her şeyimdi. *Bizim de*. Ve senatörün zalimliği bizi onunla geçirdiğimiz yıllardan mahrum etti.

Tek bir silah sesi. O geceye kadar bu sesi hiç duymamıştım, ama biliyordum - derinlerde bir yerde, biliyordum - bu sadece bir şey olabilirdi.

Billie ve ben ayağa fırladık, sandalyeler büyük bir gürültüyle geriye doğru düştü.

Babamızın çalışma odasına doğru koştuk. Akşamlarını hep orada geçirirdi.

"Baba?" Billie ofis kapısına vurdu, sesini panik kaplamıştı.

Cevap vermedi.

Öne çıktım, kolu bastırdım ve kapıyı iterek açtım. Gürültülü patlamadan sonra ürkütücü bir sessizlik oldu. Çok sessizdi. Midemdeki korkuyla gözlerim odada dolaştı.

Kapıdan içeri adım attığımda donakaldım.

Babamın yığılmış bedeni, başını masaya yaslamış hali gördüğüm ilk şeydi. Şakağındaki delik, aklıma gelen ikinci şeydi. Kan ise sonuncusuydu. Bembeyaz masasının parlak yüzeyine sızan çok fazla kan.

Bakır kokusu ciğerlerime doldu. Kokusunu tanıyacak kadar sık etrafta bulunmuştum. Billie çığlık attı. Uzaklardan geliyordu, sanki suyun altındaydım ve sadece bu acının var olduğu uzak bir yerdeydim. Göğsümdeki ağrı yayıldı, genişledi ve derinleşti, ta ki her nefes içime ürpertici bir acı gönderene kadar.

Yerimden kıpırdamamıştım, gözlerim masanın üzerine yayılan kan nehrini takip ediyordu. Beyaza karşı kızıl. Buna benim günahım -benim hatam- sebep olmuştu. Buna ben sebep oldum.

Babama ulaşana kadar önce bir adım, sonra bir adım daha attım, bacaklarım kaskatı kesilmişti ve kalbim ağırlaşmıştı. Billie arka planda hâlâ çığlık atıyordu ama onu zar zor duyabiliyordum. Beynimdeki uğultu tüm gürültüyü bastırıyordu. Tek bir ses hariç.

Benimkini. "Bunu sen yaptın," diye fısıldadı suçlu vicdanım. "Bunu sen yaptın."

Bunu sen yaptın."

Babamın her zamanki sıcak gözleri boştu. Bakışları elindeki bir şeye odaklanmıştı. Bu-bum. Bu-bum. Babamın canına kıymadan önce gördüğü son şeye bakarken kalbim acıyla çarptı ve acı kemiklerime kadar işledi, nefesimi kesti.

Dizlerimin üzerine çöktüm, masadan akan kan parkeye damlıyordu.

Damla. Damla. Damla.

Ailemizin fotoğrafına bakarken dizlerim kan içinde kaldı.

Annem, babam, Billie ve benim birlikte, özel kliniğin önünde mutlu bir şekilde gülerken çekilmiş son fotoğrafımız.

Benim hatam tabuta son çiviye çaktı ve babamın hayatına mal oldu.

Başımı salladım, anıları ve öfkeyi kovaladım. Göğsüm ağrıyordu. Tanrım, onu çok özlemiştim. Bunca zaman sonra bile onu kaybetmenin acısı nefesimi kesiyordu. Her zaman onunla birlikte çalışmayı hayal etmiştim. Birlikte çalışmayı ve tıbbi görevler için dünyayı dolaşmayı. Her zaman eve, Fransız Rivierası'na dönmeyi.

Derin bir nefes alarak kız kardeşimi çekiştirdim. "Gidelim," dedim, Ares'in oynadığı masaya doğru ilerlerken. "Satın almam gereken eşyalar var. Kocamın listesi."

Ares'in eli benim elimde, sonraki iki saati alışveriş yaparak geçirdik. Hermès'den Dior'a, Chanel'e ve Valentino'ya kadar. Byron'ın siyah American Express'i ve soyadı her kapıyı açtı ve her satış görevlisini yardımcı olmaya heveslendirdi.

Gerçi başkasının parasını harcamaya alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

Georgetown'daki küçük kafe hayatla doluydu. Sonbahar yerine kış olması dışında Hint yazına benzeyen güzel hava insanları evlerinden çıkarıp açık havaya çekiyordu. Dışarıdaki oturma yerleri tam kapasite doluydu, hafif müzik Washingtonluların sohbetleri ve kahkahaları eşliğinde sürükleniyordu.

"Şu insanlar gidiyor," diye haykırdı Billie, beni ve Ares'i sanki o masada bizim kefaretimiz oturuyormuş gibi çekiştirerek. Yeterince hızlı olamamış olmalıydık çünkü oraya başka bir beyefendiyle aynı anda varmıştık.

Yabancıyla yüzleşmek için döndüğümüzde şaşkınlık içime çöktü. Onunla burada karşılaşmayı hiç beklemezdim.

Billie ve ben aynı anda "Marco," diye bağırdık.

"Maddy. Billie." Marco'nun yumuşak ses tonu havayı doldurdu. Onu Washington'a yaptığım son ziyaretten beri görmemiştim, George Washington'da beni ziyarete gelmişti. O gün hayatımın akışını büyük ölçüde değiştirmişti. Byron'ın ona söylediği çok da küçük olmayan bir yalan yüzünden bebeği kaybettiğime inandığı gün. O sırada kız arkadaşı orada çalışıyordu ve onu ziyaret ediyordu. Modellik kariyeri tam o sıralarda başladı ve kısa bir süre sonra da evlendi. Birkaç yıl görüşmeye devam ettik ve sonra hayat çok yoğunlaştı. Onunla yıllardır konuşmuyordum.

Elleri belime dolandı ve beni havaya kaldırırken zevkle çığlık attım. Yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu, dudakları bir kalp atışı kadar uzun süre kaldı.

"Kızım, çok iyi görünüyorsun," dedi bana Fransızca.

"Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun?" Marco hâlâ muhteşemdi. Onu yıllar boyunca farklı moda dergilerinde görmüştüm. "Roma ya da Paris'te olduğunu sanıyordum."

"Geçen hafta geri geldim. Burası benim ana üssüm."

"Her zaman bir yatta yaşayacağını ve speedo'nla uzanacağını düşünmüştüm," diye şaka yaptım.

Başını arkaya attı ve güldü. "Speedo, ha?" Yontulmuş elmacık kemikleri, koyu renk gözleri ve siyah saçları pek çok kadının dikkatini üzerimize çekiyordu. "Beni soymaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Öyle o l s u n ." Sırıttı. "Peki seni ne seçti D.C.'yi ana üssünüz olarak mı seçtiniz?"

"Unutma, karım şehirde çalışıyor." Onu hatırladım. Kazadan sonra beni tedavi etmişti. Tristan'ın ablasıydı. "New York, Los Angeles ve Milano'ya seyahat ediyorum ama hep buraya dönüyorum."

"Demek önemli birisin," dedi Billie hafifçe, hiç etkilenmemiştir. "Ünlü ve aranan bir model."

"Ne O *çalışıyor* için Söyle, Marco, o Biz mutlu için Sen. Tebrikler."

Kafe hareketliydi ve insanların yer kapma konusunda ne kadar acımasız olduğunu vurgulayan bir başka çift masamıza geldi. "Gidiyor musunuz?" diye sordu kadın.

"Aslında daha yeni geldik." Marco oturmamızı işaret ederken ben de özür dileyen bir gülümseme takındım. Ares'i sandalyesine yerleştirdikten ve hepimiz oturduktan sonra, becerikli sunucunun siparişimizi alması hiç zaman almadı.

"Şimdi söyle bana, burada ne yapıyorsun? Seni bu şehirde gördüğüme şaşırdım, Maddy." Arkadaşlarım bana Maddy dediğinde sanki başka bir hayattaymışım gibi hissediyordum. Artık kız kardeşim bile demiyordu. "Sinir bozucu kız kardeşin, evet. O her zaman büyük şehir hayatını seven biriydi." Elini benimkinin üzerine koydu ve tamamen kapattı. Sertleştirdim ve Ares'in menüsüyle oynuyormuş gibi yaparak elimi geri çekmeden önce beşe kadar saydım.

"Senin bulunduğun şehirlerden uzak duruyorum," diye tersledi Billie. "Ama kız kardeşimi takip etme eğilimin var, işte buradayız."

"Kimsenin seni takip etmemesini kıskanıyorsun sadece." Marco'nun ses tonu daha soğuktu ve bu beni pek şaşırtmadı. Billie'nin bu adama karşı hiç sabrı olmamıştı.

"Aslında bu masadaki hiç kimse takip edilmek istemiyor," diyerek kız kardeşimin savunmasına geçtim. "Billie hep benim yanımdaydı. Ama artık hayallerinin peşinden koşacak."

"Bu arada, Odette'in evlendiğini duydun mu?" Billie yemini yakalamış bir köpekbalığı gibi sırtıttı. Kendine engel olamıyordu.

"O harika biri," diye gülümsedi Ares.

Maden suyumdan bir yudum aldığım da Marco'nun gözleri bana kaydı. Bakışlarında bir miktar hoşnutsuzluk ya da ona benzer bir şey parladı. Bazen biraz aşırı korumacı olabiliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi pek dostça değildi. Başımı salladım.

"Ne?

Nasıl?"

"Bir anda oldu." *Gerçekten*. Kelimeler dilime yabancı geliyordu, sanki ona anlattığım başka birinin hayatıydı. Yutkundum, sonra gülümsedim.

"Aslında bir iş arıyorum."

Marco kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak, "Şanslı olabilirsin," dedi.

Ben ona boş boş bakınca devam etti: "Karım, George George'un başkanıdır.

Washington Hastanesi'nde çalışıyor. Ara sıra hastaları tedavi ediyor ama asıl kaygısı hastanesinde en nitelikli personele sahip olmak."

Gözlerim büyüdü. "Ne? Yok artık! Aferin ona."

O hastaneye en son gittiğimde, rütbelerini yükseltmeye çalışıyordu. Hastanenin başına geçmesi an meselesiydi.

Hiç tartışmadığımız bir konu da Marco'nun karısının yaşıydı. Marco'dan yaklaşık yedi yaş büyüktü ama bu durum onlar için uygun görünüyordu. İkisi de mutlu olduğu sürece yargılamak yoktu. Şehirdeki, Riviera'daki evlerinden ve hatta Colorado'daki bir tatil evinden bahsetti. Marco'nun güvenebileceği tek şey buydu. Adam *konusabiliyordu*.

"Vay canına, bu çok etkileyici." Maddi şeyler pek umurumda değildi ama o mutlu görünüyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Büyük biriyle evlendim."

"Bence de." Billie sandviçini ısıırken ses tonundaki alaycılığa engel olamadı.

"Annem de büyük evlendi. Billie Teyze ve annemden daha büyük." Ares sırttı, küçük parmakları dondurma külahının etrafını sardı ve ben onu durduramadan ağzına soktu. Sonra benim pastama uzandı. Onun iştahı bizi kolayca iflas ettirebilirdi.

Marco'nun gözleri benimkileri buldu ve yarıklara kadar daraldı. Sanki kendisine hatırlatılmasından hoşnut değilmiş gibiydi. "Büyük gün ne zamandı?"

Omuz silktim. "Dün," diye cevap verdim, gözlerimi kaçırarak. Ne yazık ki Billie'nin kıs kıs gülen bakışlarını yakaladım. Dudaklarının kenarları kıpırdadı ve dilini yakan kelimeleri hayal edebiliyordum. "Ama bunu boş ver. Söylesene, ne kadar zamandır evlisin? Hiç çocuğunuz var mı?"

Marco başını salladı. "Hayır. Çocuk istemiyoruz. Kariyerlerimizle çok meşgulüz."

"Görünüşe göre güzel çocuk kariyerinle çok meşgulsün," diye alay etti Billie. Kendini daha fazla tutamayacağını biliyordum.

Billie'yi görmezden gelerek, "Görünüşe göre modellik çok iyi gidiyor," dedim. "Seni Gana'daki gazetelerde bile gördük."

Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. Neredeyse prova edilmiş gibiydi. Her zaman biraz kibirliydi ama son birkaç yıldır bu aşırıya kaçmış olabilirdi. Ya da belki de onu yıllardır görmediğim ve konuşmadığım için bunu daha çok fark ettim.

"Gana'da olduğunu duydum," dedi. "Seni bulmaya çalıştım ama orası berbat bir yer."

"Bizi bulmaya çalıştığınızı duyduğuma neden şaşırmadım?" Billie'nin sesi kuru ve alaycıydı.

"Muhtemelen o sırada uzak bir yerdeydik." Kız kardeşime küçük bir bakış fırlatarak sıkıca gülümsedim. Onun yanıtı ise göz kırpmak oldu. "Çoğunlukla yerel köylerdeki kulübelerde kaldık."

Marco'nun yüzündeki dehşet ifadesi neredeyse komikti. Elini benimkinin üzerinde kavuşturdu ve sıkıca sıktı. Sürekli dokunulmaktan rahatsız olmaya başlamıştım. Parmaklarımı onun nemli parmaklarından ayırdım ve iki elimi de kucağıma koydum.

"Ama şimdi bir malikanede yaşıyoruz," diye ekledi Ares, mutlu bir gülümsemeyle böbürlenerek.

"Orayı seviyor musun?" Ares'in hevesle başını sallaması çok açıktı.
"Annemin kocasını seviyor musun?"

"Koca" deyişi kulağa tuhaf geliyordu. Sanki kelime kirliymiş gibi.

Ares düşünceli bir şekilde başını eğdi. Onunla daha yeni tanışmıştı, beş yaşındaki çocuğumun onun hakkında herhangi bir fikir sahibi olmasını anlayamıyordum. Üçümüz de onu izliyor, bekliyorduk ama nefesimi tutan tek kişi bendim. Neden? Hiçbir fikrim yoktu.

"Ondan hoşlanıyorum. Byron'ın babam olmasını istiyorum."

Billie'nin ağzı açık kaldı. Marco'nun kaşları saç çizgisine doğru fırladı ve bakışları beni buldu. Gözlerindeki bakış neredeyse kızgın görünüyordu ama tam olarak değil.

Peki ya ben?

Başımı arkaya eğdim ve bardağımı boşalttım. Lanet olası bir sorunum vardı. Oğlum babasının cazibesine kapılmış görünüyordu, tıpkı benim altı yıl önce kapıldığım gibi.

Bölüm 41

Byron

I uçağa bindim, kravatımı çekiştirdim, önümüzdeki iki saat boyunca rahatlamaya hazırdım

-Kendi özel jetimin ve pilotumun olmasının birçok faydasından biri.

"Bizi eve götür, Oliver."

Krem rengi kanepeye oturup telefonumu çıkardım ve kontrol ettim. Pilot kokpite doğru ilerlerken mesajlarımı gözden geçirdim.

Bir e-posta geldiğinde iş e-postalarımaya göz gezdiriyordum. Nico Morrelli.

"Ah, mükemmel zamanlama," diye mırıldandım nefesimin altında. Ondan Odette ve Ares'i takip etmesini istemiştim. Ahlaki açıdan sorgulanabilir olabilirdi ama içimin rahat olması için onları gözetim altında tutuyordum. Ayrıca, artık parama sınırsız erişimi vardı ve yine de parayı alıp kaçacağından endişelenmeden edemiyordum. Paranız olduğunda ortadan kaybolmak daha kolaydı.

Mesajı kaydırarak açtım ve kayıt başladı.

Marco'nun elleri Odette'in belinde, onu havaya kaldırdı, sonra yanağını öptü, çok uzun süre oyalandı. Dışlerim sıkıldı. Sonraki beş dakika boyunca, kanımı kaynatan bir dizi görüntü de dahil olmak üzere, görünürdeki öğle yemeği randevularından derlenen sahnelerin oynatıldığı kaydı izledim. Görünüşe göre adam ona dokunmanın yollarını bulmaya devam ediyordu. Kırmızı sis görüşümü engelledi. Öfke yavaş ama yakıcı bir şekilde derimin altına süzüldü. İçimde alev alev yanan kıskançlığı bastırmak için bir saniye durmak zorunda kaldım, o kadar güçlüydü ki, tutarlı bir düşünceyi zar zor oluşturabiliyordum.

Kayıtta karım eski kankası Marco ile samimi bir öğle yemeği yerken görülüyordu. Ve elleri kadınının üzerindeydi. *Benim* lanet kadını.

İçimdeki mantıksız parça - saplantılı, kıskanç olan - göğsümü yumrukluyor, kafesinin parmaklıklarını sallıyordu. "Defol git" diye

bağırarak istedim.

dünyaya ve lanet Marco'ya. Ama üç saat uzaktaydım.

Uçağın motorunun sesi, içime dolan öfke yüzünden bozulmuştu. Kafamı boşaltmak için gözlerimi kapatmak ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. Günün ortasında kız kardeşi de dahil olmak üzere insanlarla çevrili bir kafede olabilirdi ama oğlumun yakınında olmasından hiç hoşnut değildim. Karıma bu kadar yakın oturması da hiç hoşuma gitmiyordu.

Nico'yu aradım ve ilk çalışta cevap verdi. "Dur tahmin edeyim, adamımın Dr. Swan'ı eve kadar takip etmesini istiyorsun."

"O adamla yalnız bırakılmamalı," diye homurdandım. "Bir dakika bile."

"Elbette."

Bir sonraki aramam kayınbiraderime oldu.

"Sen buradan yeni ayrılmadın mı?" diye selamladı

Alexei. Hemen işe koyuldum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"İçimden bir ses bunun karınla ilgili olduğunu söylüyor."

Çok haklıydı. Asla iyilik istemedim ve işte buradaydım - Nico Morrelli'den ve muhtemelen daha kötüsü Enrico Marchetti'den bir iyilik istiyordum.

"Enrico Marchetti'ye bir isim bulmak için Tatiana'nın kocasına ihtiyacım var."

Kız kardeşi Tatiana'nın Illias Konstantin'le evlenmesinin avantajlarını böyle zamanlarda hiç kaybetmedim. Konstantin'in yeraltı dünyasında ve en önemlisi büyük moda evlerinden birinin sahibiyle geniş bağlantıları vardı. Enrico Marchetti.

"Örnek bir aday mı?"

"Yanlış." Hem de çok yanlış. Hâlâ karımın şu anda elini tutan Marco'yla ögle yemeği yerkenki kaydına bakıyordum. "Belli bir kişinin tüm podyumlardan ve defilelerden kara listeye alınmasını istiyorum."

Yüce Tanrım. Ona çok aşkıttım, aldığı her nefese... gülümsemesine, omurgasına ve gücüne. Her birine. Tek. Lanet olası. Şey.

Onun her parçasına hayrandım. Onunla tanıştığım andan itibaren benim kriptonitim olmuştu.

Sonunda hayatıma geri dönmüştü ve o şerefsiz onu benden alamayacaktı. Odette ve oğlumuz benim hayatıma aitti. Ben de onlara aittim. Üçümüz sonsuza dek bir bütün olacaktık.

Ve Marco.

Bir daha onlara yaklaşırsa hayatının dayağını yerdi. Parmak eklemlerim o pislği şimdi yakalayıp yumruklamak için kaşınıyordu. O güzel suratını öyle bir dağıtacağım ki bir daha ona bakamayacaktı. Ona asla gülümsemesin.

Aynen ona çarpan sarhoş pislğe yaptığım gibi. Hafızam geçmişe sürüklendi.

Sarhoş bana dik dik baktı, yüzü yara bere içinde ve kanlıydı. Ruhumun hissettiği gibi görünüyordu ama şu anda onu düşünemezdim.

Biz bir hataydık.

Öfkem içimde alevlendi ve ona tekrar vurdum. Başını geriye attı ve acı dolu bir inilti havayı doldurdu. Onu cezalandırmak istiyordum. Kadınımlı incittiği için. Bebek sahibi olma şansımızı elinden aldığı için. Ona sahip olma şansımı çaldığı için. Benim mutluluğumu.

Kazadan bu yana iki gün geçmişti. Benden gitmemi istediğinden beri iki gün. George Washington Hastanesi'nden kalbimi arkamda bırakarak ayrıldım. Nasıl olsa kırılmıştı, sonsuza dek hasar görmüştü ve onu iyileştirebilecek tek kadın benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bir hata. Bu lanet kelimededen nefret ederdim.

Ben de hıncımı ona zarar veren şerefsizden çıkardım. Ona elini süren şerefsizden. Kimse benim olanı tehdit edemezdi. Ve, siktir et, Odette benim kadınımdı.

Masaya doğru yürüdüm, muştalarımı taktım ve kurbanıma döndüm.

Başını geriye çekerek tısladım, "Bana paha biçilmez bir şeye mal oldun."

Aptal sarhoş sırtıttı, dişleri kıpkırmızıydı. "O her neyse ondan bir tane daha almaya gücün yetecek gibi görünüyor."

Bir an sonra, acı dolu bir uluma havayı yırttı.

Onunla işim bittiğinde yüzü tanınmaz haldeydi ve birkaç dişinden fazlası eksikti.

Kadınım beni terk etmiş olabilir ama ıstırabım devam etti.

Ama bugün beni terk etmesine izin vermezdim. Ya da hiçbir zaman.

D.C.'ye döndüğümüzde şoförüm beni doğruca eve bıraktı. Ofisime gittim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Şifreyi kasaya koydum ve sonra iki pasaport çıkardım, aradığım pasaportta durana kadar sayfaları gözden geçirdim.

Odette Madeline Swan. Ares Etienne Swan.

Billie'ninkini almamıştım. O kadın ister kalsın ister gitsin, umurumda değildi.

Hiç tereddüt etmeden pasaportları kasaya geri soktum, kapattım ve bir kez daha kilitledim. Şifre benden başka kimsede yoktu. İkisini de burada tutacak olan benim sigorta poliçemdi.

Geçmişten gelen bir Fransız için beni terk etmesi riskini göze alamazdım.

Bölüm 42

Odette

We poşetlerle dolu bir arabayla eve vardık, şoför alışveriş torbalarımızı taşıırken arkamızda kalmadı. Ares yüzünde kocaman bir sırıtışla trenlerle dolu çantasını kavradı.

"İşte acıyan gözler için bir manzara."

Başımı çevirdiğimde kocamı etkileyici malikâneye giden merdivenli girişin başında bizi beklerken buldum. Burada yaşıyor olmamız hâlâ gerçeküstü geliyordu ve tüm bu ihtişamın beni şok etmekten vazgeçip geçmeyeceğini merak ediyordum.

"Eve erken gelmişsin," dedim. "Yemek vakti dedin sanıyordum." Telefonumdaki saate baktım. "Saat daha üç."

Elleri cebinde dururken yüz ifadesinden karanlık bir şey geçti ve içime bir temkinlilik yayıldı.

Bana cevap vermedi ama Ares'e gülümsedi. "Hey, dostum, tren setini beğendin mi?"

Ares hevesle başını salladı ve bugün ne aldığını göstermek için ona doğru koştu. Byron dizlerinin üzerine çökerek ikisini göz hizasına getirdi.

"Annem bunu benim için aldığını söyledi." Ares'in yüzü güldü, mutluluğu yüzünden ve sözlerinden okunuyordu. "Teşekkür ederim." Oğlumun küçük elleri Byron'a sarıldı ve ben sevdiğim iki adamın kucaklaşmasını izlerken donup kaldım. Byron Ares'i kucakladı ve boyuna göre yükseldi. Yaşına göre uzun olmasına rağmen, Byron'ın kollarında çok küçük görünüyordu. Neredeyse küçücük.

Birden aklıma olabileceklerin görüntüleri geldi. Byron'ın Ares doğduğunda onu kucağına alması. Ya da onu beslerken. İlk adımlarını atarken elini tutması. Boğazım sıkıldı ve ilk kez merak *ettim: Doğru şeyi mi yaptım?* Kendimden şüphe etmeyi bıraktım. Yaptığım her şey

oğlumu ve kız kardeşimi korumak için. Senatörün gazabından kurtulamazdık.

Byron omzunun üzerinden bana karanlık bir bakış fırlatarak, "Hadi gidip tren setini görelim, dostum," dedi.

İkisi evin içinde kayboldu ve Billie yanıma geldi. "Neden kızgın?"

Yutkundum. "Bilmiyorum."

"Belki de çok fazla para harcamışsındır?" Elini çantasına attı ve içinde para olan zarfı çıkardı.

Başımı salladım. "Sorunun para olduğunu sanmıyorum.

Kaldır onu." "İstemiyorum-"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kaldır şunu, Billie. Ciddiyim."

İç geçirerek zarfı çantasına geri koydu. "Birkaç gün kalmamı ister misin?" diye teklif etti. "Herif de kardeşi gibi delirirse diye." Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı ve ağzından kaçırıldığını fark etmiş olmalı ki hemen ekledi: "Hepsi deli."

Byron'ın personeli tüm çantalarımızı eve getirirken ben de Ares'in oyun odasına doğru yöneldim. Oğlumun heyecanlı sesiyle Byron'a tren raylarını inşa etme mantığını açıkladığını duyabiliyordum. Byron'a olan bir başka benzerliği de parlak zekasıydı. Billie sanatsal ve yaratıcıydı. Benim bilimlere karşı bir yeteneğim vardı. Ama Ares -genç yaşına rağmen- her konuda çok başarılıydı.

Oyun odasına girdiğim anda, biri genç diğeri yaşlı iki çift aynı mavi göz bizi selamlamak için ayağa kalktı.

"Hey, anne." Her treni masanın üzerine yerleştirebilmek için paketlerini açmaya geri döndüğünde gülümsedim.

Byron'ın gözleriyle karşılaştım, yüzünde aynı karanlık ifade vardı. Alt dudağımı çiğneyerek tereddüt ettim. Para için kızgın olduğunu düşünmüyordum ama başka ne olabileceğini de kestiremiyordum.

"Çok mu para harcadım?"

Ona bakarken ve dün geceyi hatırlarken kalbim hızla çarpıyordu. Ne zaman onun yanında olsam, vücudum hiperaktif moda geçiyordu. Bunu kapatmak imkansızdı. Altı yıl önce kalbim parçalanırken bile onu istiyordum. Her şeyini.

"Yeterince harcama yapmadın," diye cevap verdi, boyunun uzunluğuna yükselerek.

"Yapmadım mı?" O zaman onu bu kadar huysuz yapan neydi? Belki de beni özlemiştir.

Evet, doğru.

Byron oğlumuzu gülümsedi ve kalbim burkuldu. Ares'le arasının iyi olduğunu inkâr edemezdim. Şimdi her gülümseme ve nazik jest kararımı sorgulamama neden oluyordu. O zamanlar doğru olduğuna inandığım, ancak şimdi görünüşe göre tersine dönen bir karar.

"Ares, bir saat içinde akşam yemeği yiyeceğiz," dedi ona.

İkimize de bakma zahmetine bile girmede. "Tamam."

"Hadi gidip konuşalım." Byron'ın parmakları koluma dolandı. Kendi yatak odamıza doğru yürürken uzun adımlarına zar zor ayak uydurabildim. Kapı arkamızdan kapandığı anda Byron'ın eli kolumu bırakıp boğazıma dolandı ve sırtım kapıya çarptı. "Nerelerdeydin bebeğim?"

Hafif bir baskı uygulayarak yüzümü yukarı kaldırdı, böylece ben şaşkınlıkla göz kırparken bakışlarımız çarpıştı.

"Ne yapıyorsun?" Onu itmeye çalıştım ama Byron kaslardan oluşan sağlam bir duvardı.

Dudakları benimkilerden bir nefes uzakta duruyordu. "Tekrar soruyorum. Nerelerdeydin, karıcığım?"

Bana doğru bastırıldığını hissederek vücudum ısındı. Ciğerlerim onun kokusuyla sarhoş oldu. Ve amım -o hain vücut parçam- zonkluyor, arzusun kanıtı külotumu ıslatıyordu.

"Alışveriş. Ben de oradaydım. Bana bıraktığın listeden bir şeyler alıyordum."

"Yalancı." Byron'ın çenesi kilitlendi, boynuma yaptığı baskı arttı. Acıtacak kadar değil ama tehdit edecek kadar. "O playboyla öğle yemeği yedin. Marco." Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. Görünüşe göre Byron her zamanki gibi kıskançtı, ne kadar özgüvenli olduğu düşünüldüğünde bu beni hâlâ şaşırtıyordu. Yıllar önce o dar asansörde olduğu gibi görünüyordu; karanlık ve sahiplenici. Byron benim söz konusu olduğunda paylaşmayı hiç sevmezdi. Boynuma baskı uyguladı, ağzı tenimin üzerinde gezindi. "Cevap ver, Odette."

İşte oradaydı. Bana dokunduğunda, beni öptüğünde asla ilk adımla seslenmezdi. Hoşnut olmadığı sürece. Hay aksi. Ben de tam olarak cennette sayılmazdım.

"Çek ellerini üzerimden, Byron." Ses tonum sakindi. Soğuktu. Evet, onu hâlâ istiyordum. Ama bu şekilde değil. Asla böyle değil. Ve eğer bana el kaldırmasına izin verirsem lanetleneceğim. Hem de hiç.

Saniyeler uzadı, saatlerce sürmüş gibi geldi, ta ki benden ayrılana kadar. Banyoya doğru yürüdü. Ama bu iş daha bitmemişti. Yapacağımız son şey olsa bile bunu konuşarak halledecektik. Onu sürükleyerek çıkaracaktım. Babamın evlilikle ilgili söylediği bir şey varsa, o da sorunları konuşarak halletmek gerektiği idi. Aksi takdirde sorunlar daha da büyürdü.

Ben de onun peşinden gittim, bu işi bir sonuca bağlamaya kararlıyım.

"Alışveriş yapıyorduk ve sonra öğle yemeği için durduk. Marco'yla orada karşılaştık." Banyoya varmadan hemen önce adımları duraksadı. Yüzü bana dönüktü, gözlerinden öfke akıyordu. Ama yüzeyin altında başka bir şey de gizleniyordu. Ne olduğunu okuyamıyordum ama öğrenmemin önemli olduğunu hissediyordum. "Biz eski arkadaşız. Marco'nun karısı George Washington Hastanesi'nin müdürü. İsmimi ona iletmeyi teklif etti, ben de bu fırsatı kaçıramazdım. Bir işe ihtiyacım var."

Bana bir bakış attı ve bir sonraki sözlerinin ne olacağını biliyordum. "Çalışmak zorunda değilsin."

Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Keşke neden benimle evlenmekte ısrar ettiğini anlayabilseydim. Benimle mirasçı olmak. Eminim emirlerini yerine getirmeye hazır bir kadın haremi vardı. Ne isterse. Peki neden beni istiyordu?

"Bir iş *istiyorum*," dedim sonunda. "Tıp fakültesini sırf güzel bir özgeçmişim olsun diye bitirmek için kıcımlı yırtmadım."

Bakışlarımız tutuştu. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Söylenen ve söylenmeyen pek çok kelime aramızda dans etti. Onunla geçirdiğim o gece ilk kez kendimi tamamen bıraktığım geceydi. Ve sonra o kadar kötü geri tepti ki neredeyse beni yok ediyordu.

Yine de onunla geçirdiğim o gecenin her dakikasını sevdim. Her dokunuşunu. Her öpücüğü. Kulağıma fısıldadığı her kelimeyi.

Özlemine çektiğim yakınlık buydu. Bana muhteşem bir şeyin tadına baktırdı ve sonra da göğsümde sadece onun doldurabileceğini bildiğim bir boşluk bırakarak çekip gitti.

"Nesini seviyorsun?" Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamadan önce gözümü kırptım. Benim işim. Kariyerim. İçimi çektim, dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Acil servisin kaosunu seviyorum. Ameliyatları gerçekleştirmeyi ve iyi olacaklarını söylediğimde insanların yüzlerindeki ifadeyi görmeyi seviyorum. Bu-" Ses tonum bir an için duraksadı ama sonra devam ettim, "Neredeyse

Sanki babam orada beni izliyormuş gibi hissediyorum. Bunu yapmayı *seviyorum* ve vazgeçmeyeceğim. Zaten çok fazla şeyden vazgeçtim."

Sustu. "Neyden vazgeçtin?" Allah kahretsin! Kaydım. "Odette, cevap ver bana. Neyden. Neyi. Sen. Verdin? vazgeçtin?"

Çok talepkârdı. Sıkışarak yanından geçtim ve banyoya doğru koşmaya başladım. Beni takip etti, adımları telaşsızdı, geniş omuzları gergindi.

"Sen bana söyleyene kadar durmayacağım," dedi kuru bir sesle. Yoğun bakışları aynanın yansımasında benimkilerle buluştu. Zihnimde bir anı canlandı ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa kocam da bunu hatırlıyordu.

İçimi çektim, aramızdaki bu yoğunluktan hem nefret ediyor hem de seviyordum. Kendimi bu ağın içine bırakmak ve diğer her şeyi görmezden gelmek çok kolaydı. Tanrım, diğer her şeyi görmezden gelmek istiyordum. Ama aynı zamanda daha fazlasını da istiyordum. Annemle babamın sahip olduğu şeyi, ne kadar kısa sürmüş olursa olsun.

"Evimi özledim," diye mırıldandım. Kaşlarını çatı.

"Sen *evindesin*."

Tanrım, bu kadar aptal olamaz. "Fransız Rivierası. Babamın evi. Onun hastanesi. Bizim küçük dünyamızdı. Küçük ve mütevazı ama rahat. Bizim dünyamızdı."

Yüzündeki boş bir şaşkınlık ifadesi beni telaşlandırdı.

"Baban hastaneden neden kurtuldu?" diye sordu. İçimde dönen kafa karışıklığıyla kaskatı kesildim. Ses tonu gerçekten meraklı görünüyordu. "Onun mirasını devam ettirmenin senin için mantıklı olacağını düşünmüştüm."

Ya Byron aşırı zalim biriydi ya da babasının altı yıl önce ne kadar ileri gittiğini bilmiyordu. Acımasız ve kibirli olabilir ama zalim olduğunu düşünmemiştim.

"Onun mirasını devam ettirmek istedim," diye homurdandım, aynada onunla göz göze geldik. "Hâlâ da istiyorum. Ama hastaneyi bankacılar aldı." *Ve baban da bunu hızlandırmaya yardım etti.*

"Bankacılar mı? Temerrüde mi düştü?"

"Evet, mali konularda kötüydü. O sadece insanlara yardım etmek istiyordu, hastaneyi bir işletme gibi yönetmek değil. Ne yazık ki biri olmadan diğeri olmuyor. Ve baban da bu işe sızdı."

Byron'ın bakışlarındaki şaşkınlık belirgindi. "Babam mı?"

Sertçe yutkundum. Onların baba/oğul dinamiğini hâlâ anlamamıştım. Anlaşmalı evliliğimize rağmen Byron'a açıkça güvenmeye cesaret edemiyordum. Bu yüzden yarı gerçekle yetindim.

"Baban pisliğin teki," diye homurdandım. "Görünüşe göre bankayla da bazı bağlantıları varmış."

Byron'ın mavi bakışlarında öfke parladı. Öldürücüydü. "Bunu neden yapсын ki?"

Omuz silktim, bu konuşma bitmişti. Gün bu konuşmayla mahvedilemeyecek kadar güzel başlamıştı. "Çünkü o bir pislik. Ve iyi türden değil."

Byron'ın çenesi sıkıştı ve yüz ifadesinden çeşitli duygular geçerken kendini toparlamasını izledim.

"Onu geri alacağım," diye söz verdi. Bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen kalbim küt küt atıyordu. Tamam, belki imkânsız değildi ama oldukça zor olacaktı.

Yutkundum.

"Yapma bunu." Sesim bir fısıltı gibiydi.

Byron bir anda sırtıma yaslandı, elleri kalçalarımda geziniyordu. Vücudumun ona bu kadar çabuk boyun eğmesi inanılmazdı. Dokunuşu kot pantolonumu bile yakıyor, ten tene temas etmek için can atıyordum. Ona içimde ihtiyaç duyuyordum.

"Ne yapmak?" Nefesi tenimi ısıttı. Dudakları kulak mememe değdi ve daha iyi erişebilmesi için başımı yana yatırdım. Dişleri boynumda geziniyor, kürek kemiğim boyunca uzanan hassas çukuru kemiriyordu. Ve tüm bu süre boyunca gözleri aynada benimkilere kilitlenmişti.

"Tutamayacağın sözler ver," diye nefes aldım.

Sustu. "Tutmaya niyetli olmadığım sözleri asla vermem," diye homurdandı. Gözleri karanlık bir şeyle parladı. Belki de kızgın. Tam olarak çıkaramadım. "Tek yapman gereken istemek, bebeğim ve dünya senin." Sesi derin ve boğuktu. Arkama baktım ve onun arzu dolu bakışlarını üzerimde buldum. İri ereksiyonu kıcıma baskı yapıyordu ve başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar titriyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Nefes aldım.

Beni döndürerek yüz yüze gelmemizi sağladı. Karnımda sinirler uçuşuyordu. Her zerrem ona tekrar sahip olmak için sabırsızlanıyordu. Dün gece beni o kadar çok aldı ki, kalçalarım hâlâ ağrıyordu. Acının en tatlısıydı.

"Demek istediğim, dünya ayaklarının altında." Tahrik gözlerinde ateş gibi dans ediyordu ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Öpüşmeyi kesmedim. Onu istiyordum. "Ellerini kaldır."

Hemen itaat ettim ve kazağımı başımın üzerinden çekti. Ardından sütyenimi çözdü ve yere attı. Ağzının izini sürerek

Çeneme, kulağıma uzandı ve kulak mememi dişledi. Kot pantolonumun düğmelerini ustalıkla açtı ve dizlerinin üzerine çökerken bacaklarımdan aşağı indirdi. Sol ayağımı kaldırdım ve babetlerimi çıkarmasına izin verdim. O da aynısını sağ ayağımla yaptı.

Byron başka bir şey söylemeden tek bir hareketle iç çamaşırımı yırtıp attı, sonra da dilini yarığımdan içeri soktu. Nefesim kesildi. O hırladı.

Başım aynaya yaslanırken kocamın dişleri amımı sıyırdı. "Ohhh."

Dilini dudaklarımdan arasına soktu, sinirlerime vurdu. Ellerim başına geldi, saç tellerini kavradı.

"Byron," diye fısıldadım, o beni şehvetli bir ritimle okşarken, hırıltılı sesleri içimde titreşiyordu. "Sert olma. Dün geceden beri ağrım var."

"Seninle ilgileneceğim bebeğim," diye mırıldandı amıma karşı ve dizlerim su topladı. Alistirmaları durgun Fransız öpücüklerine dönüştü. İçimde kaynayan sıcaklık beni bir sarmala sokmakla tehdit ediyordu.

Byron klitorisimi dişlerinin arasına alıp tembelce emdiği anda meme uçlarım sertleşti. Karnımın çukurunda bir orgazm kıvrıldı ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Ağrıyı unutup saçlarını okşadım ve yüzünü okşadım. Çaresiz. Muhtaç.

"Ahhh... Byron."

Dilini tekrar içime soktu, başparmağıyla klitorisime masaj yaptı ve beni parçalara ayırdı. İnlmelerim havayı parçaladı, adı dudaklarımda sabit kaldı. Dili içimde derinlere battı ve ona tutunarak sırtımı döndüm. Bana sahip olması için ona güvenmişim. Tekrar ve tekrar, dün gece yaptığı gibi.

Bu çok mantıksızdı. Altı yıl önce kalbimi kırmıştı ama şimdi bana sahip olması için ona güveniyordum. En azından vücudum güveniyordu. Klitorisimi ısırdı. Yavaşça.

O kadar yüksek sesle inledim ki, orgazmın eşiğinde patinaj yapıyordum, durursa öleceğimi sandım. Saçlarını öyle sıkıca kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Tahrikten kayganlaşmışım, utanmadan yüzüne sürtünüyordum, ona nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Dilini itti. Ve bir tane daha. Orgazmım içimden fırladı, titremeler vücudumdaki her kası ele geçirdi.

Yüzüne karşı sallandım, santim santim çözüldüm ve en güzel hissin vücuduma dolmasına izin verdim. Cennetin ılık suları üzerinde bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettim.

Byron ayağa kalktı, elinin tersiyle ağzını silerken diğer eli boynuma dolandı ve kulağıma dudaklarına götürdü.

Bana yavaş ve memnun bir gülümseme verdi ama gözleri karardı. "Marco'yu tekrar senin etrafında dolanırken görürsem, onun işini bitiririm. Kariyerini. Ailesini. Tüm dünyasını."

Gözleri yanıyordu, ağzı hâlâ benim uyarılmamla parlıyordu.

"Ona dokunursan beni bir daha göremezsin," dedim, bana yaşattığı orgazm yüzünden ses tonum biraz soluksuz kalmıştı. "Sana söyledim, o evli ve bu sadece bir arkadaşlık."

Yüzümü kavradı, eğildi ve dudaklarıma yavaş bir öpücük kondurdu. Dili ayırık dudaklarımdan arasından geçti.

"Belki senin için, ama onun için değil," diye fısıldadı.

Beni tekrar öptü, derin ve sert bir şekilde, itirazımı yutarak. Gözlerim mutlulukla kapandı. Byron'la öpüşmek neredeyse seks kadar güzeldi. Sanki alışık olmadığı bir lüksmüşüm gibi beni yiyip bitiriyordu. Her dokunuşu ve homurtusu tüylerimi diken diken ediyordu ve sırf bu yüzden bile orgazm olabiliyordum.

Tek eliyle saçlarımı kavradı ve ağzımın her santimini tadabilmesi için başımı eğdi. Dudaklarını boynumdan çıplak omuzlarıma kadar takip etti ve beni döndürdü.

İkimizin yansıması. Byron arkamda yükseliyordu, elleri vücudumda dolaşırken gözleri kapalıydı. Dudakları boynumda, dişleri tenimi sıyırırken elini yanıma getirdi ve ıslak kıvrımlarımı ayırarak parmaklarını kıvrımlarımdan arasından geçirdi.

Aleti popomda sertleşmişti. Az önce beni orgazm etmişti ve işte yine benimle ilgileniyordu. Uyarılmışlığımız aramızda yoğun bir şekilde pompalanıyor, banyo duvarından sekiyordu. Onun ihtiyacının tadını alabiliyordum ve onunla ilgilenmek istiyordum. Onun benimle ilgilendiği gibi.

"Byron, istiyorum-"

Diğer eli göğsümü kavrarken iki parmağını sıkışık amımın içine kaydırduğunda kelimeler dilimde öldü.

Bir parmağını daha soktu ve beni beceren üç kalın parmağın yakıcılığı sıcak ve bağımlılık yapıcı hissettirdi. Islaklığımın sesi havada yankılanıyordu. Kirliliği ve erotik. Bacağımı kaldırıp lüks, ayaklı küvetin köşesine dayadım. Sikeyim nazikliğini. Parmaklarının içimde daha derin ve sert olmasını istiyordum.

"Byron," diye inledim. "Lütfen, seni içimde istiyorum."

Çıplak kıkırımı ona doğru ittim, ciddi olduğumu anlaması için gıcırdattım. Tısladı.

"Ağrın var, bebeğim."

"Artık değilim. Lütfen, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Daha yeni nefes almıştım ki kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Soyunması için geçen süre bir rekor olmalıydı. Omzumun üstünden baktığımda kalın sikini gördüm, prekum ile damlıyordu ve benim için hazırды.

Hızlı bir hareketle kalçalarımı geriye çekti ve sırtımı aşağı iterek beni eğdi. Ellerim aynanın üzerine yayıldı ve popom dışarı çıktı. İçime girdi. Sertçe. İnledim. Elleri kalçalarımı kavradı ve neredeyse sonuna kadar çekip tekrar içime soktu.

"Siktir," diye homurdandı.

"Durma," diye inledim, ona karşı sürtünerek. Sonra beni sertçe ve özür dilemeden becerdi. Teni benimkine çarpıyordu. Tenin tene çarpması banyoda yankılanıyordu.

Aynadaki görüntümüzü yakaladım. Orgazmım kıvrılarak artıyordu. Onun görüntüsü muhteşemdi. Çok büyüktü. Çok güçlüydü. Hepsi benim.

Parmaklarını kalçalarımaya geçirirken bronzlaşmış teni terden parlıyordu. Kukuletalı gözlerle beni izlerkenki saf coşku ifadesi -ikimizin de bakışları aynaya kilitlenmişti- beni sarmalına aldı. Bu adam aklımı kaçırmama neden oldu.

"Daha sert," diye inledim.

Kıçıma sert bir tokat attı ve homurdandı, "Burada talepleri ben yaparım."

Ama hızı arttı ve itişleri daha derin ve daha sert oldu. Haykırdım, içim onun şaftının etrafında kenetlendi. İçimde paramparça olan orgazm nefesimi kesti.

"Siktir, siktir, siktir." Şimdi çılgılık atma sırası ondaydı.

Aleti içimde sarsılırken bedenim onun etrafında kasıldı. Bunun yoğunluğuyla ürperdim, ikimiz de nefes nefese kaldık.

Vücudum hâlâ eğik, avuçlarım aynanın karşısında, dudakları kulak mememe değerken Byron'ın göğsü sırtımı örtmek için aşağı indi.

"Ne istersen bebeğim," diye mırıldandı ensemini okşayarak. "Tek yapman gereken istemek."

Gözlerinin içine baktım, kalbim aynı anda hem kanıyor hem de parlıyordu. Kalbim üzerindeki kontrolü beni çok korkutuyordu. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Bölüm 43

Odette

I Akşam yemeği için duş aldım, havluyu etrafıma sardım, sonra ne giyeceğimi şaşırmış bir halde tamamen dolu olan dolabıma göz gezdirdim. Ben gündelik kıyafetler giymeyi tercih ediyordum ama Byron her zaman Brioni'sini giymiş gibi görünüyordu.

Yoksa Armani-suit miydi?

Kapı çalındı ve havluyu etrafımda tutarak kapıya doğru yürüdüm ve açtım.

"Billie?" Gözlerim etrafta dolaştı. "Her şey yolunda mı?"

Elini salladı. "Evet, sadece şeftali." Yatak odasına girdi, gözleri merakla odayı taradı. "Vay canına, bu oda benimkinden çok daha büyük."

Kız kardeşim belinde ve omuzlarında altın rengi vurgular olan siyah bir Valentino elbise giymişti. Muhteşem görünüyordu.

"Ondan yatak odasını sana vermesini istememi ister misin?" Şaka yaptım. Cevabı gözlerini devirmek oldu. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsemesi yumuşadı. "Paçavralar giysen bile yine de parlarsın. Güzelliğiniz zamansız."

Kıkırdadım. "Önyargılısın çünkü sen benim kız kardeşimsin."

Gözleri gömme dolaba kayd ve oraya doğru ilerledi. Parmakları Byron'ın birkaç saat içinde aldığı birbirinden güzel giysilerin üzerinde gezindi. Bunu kimin ya da nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Byron sana bağırdı mı?" diye sordu rahatça. Farkına varmıştı.

Benim için endişeleniyordu. Gözleri benimkileri buldu. "Para hakkında." Başımı salladım. "Hayır. Sana söyledim, sorun olmadığını söyledim."

"Emin misin?" Başımı salladım. "Döndüğümüzde pek iyi görünmüyordu."

İçimi çekerek, "Bu konuda hiç kızgın değildi. Sana söz veriyorum."

Kaşları çatıldı. "O zaman neden üzgündü?"

Kollarımı havaya kaldırdım ve neredeyse havlumun üzerimden kaymasına neden olacaktım. Hemen yakaladım ve tekrar sabitledim. Refleksler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Beni takip ettirmiş olmalı çünkü Marco ile öğle yemeği yediğimizi biliyordu." Bana boş boş baktı. Omuz silktim. "Sanırım ondan hoşlandığımı düşünüyor. Biliyorsam ne olayım."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Kıskanıyor," diye mırıldandı, az önce fare yemiş bir kedi gibi gülümsüyordu. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandım.

"Kesinlikle öyle." İkna olmuştu ve fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum. "Sence gitmene izin verdiği için aptal olduğunun farkında mı?"

Kocamla yaptığım kısa konuşma zihnimde canlandı. Hastanede olanlarla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Eğer babasının niyetinin gerçekten farkında değilse, belki de son altı yıldaki tüm fedakârlıklar boşunaydı. Kesinlikle hiçbir şey.

"Bilmiyorum Billie," diye mırıldandım, gömme dolabın pelüş halısına otururken.

Süslü elbisesinin eteklerini kaldırarak aşağı indi ve yanıma oturdu. "İkinizin arasında tam olarak ne oldu?" Ona bir bakış attım. "Seks dışında," diye inledi. "Bu detayları bilmeme gerek yok."

Alt dudakımı çiğnedim. Ona gerçeği borçluydum. "Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadım, gözlerimi ondan ayırmadan. "Benden nefret edebilirsin."

Kalbim göğsümde seğirdi. O benim kız kardeşimdi. Onu kaybetme düşüncesi dayanılmazdı.

Billie'nin yüzüne endişe yerleşti. Ellerimi avuçlarının içine aldı ve sıkıca kavradı.

"Senden asla ama asla nefret etmeyeceğim. Eğer cinayet işleseydin, arkanda olurum. Tüm dünyayı yaksan, senin mazeretin olur ve yapmadığını iddia ederim."

"Babamı ben öldürdüm." İtiraf fısıltının biraz üzerindeydi ama bir atom bombası kadar gürültülü de olabilirdi.

Billie bana şaşkınlıkla baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Hayır, sen yapmadın. Silah patladığında yanımdaydın."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Öyle değil." Vücudumdaki her hücre titredi. "Byron'la geçirdiğim geceden sonra uyandım ve babası Senatör Ashford'u odada buldum." Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bunu düşünmekten nefret ediyordum. "Gitmemi ve Byron'ın hayatından çıkmamı istiyordu. İlk başta sadece deli olduğunu düşündüm ama sonra daha da kötüleşti ve korkutucu bir hal aldı. Hastaneyi tehdit etti, babamın inşa ettiği her şeyi yok edeceğine yemin etti."

Billie'nin açık kahverengi bakışlarından anlayış fışkırıyordu. "Tanrım, Maddy."

Bunca zamandır, sen... sen kendini mi suçluyordun?"

"Nasıl yapamam?" Tükürdüm. "Byron'a bulaşmamış olsaydım, babam hâlâ burada olurdu."

"Bana bak." Kız kardeşimin sesi güçlüydü. Tereddütsüz. "Sen. Yapmadın."

Yap. Yap."

"Ama-"

"Tekrarla, Maddy. Yoksa Tanrı'ya yemin ederim ki, dışarı çıkarız." Dilim dudaklarımda gezindi. "Ben yapmadım." "Bu doğru. Şimdi, Byron biliyor mu?"

Ağır bir iç geçirdim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bunca yıldır onun da benimle oynadığına ve babasının ne yaptığını bildiğine inanıyordum." Ancak şimdi tüm olanları düşündüğümde, bazı şeyler akla yatkın gelmiyordu. "Ama daha önce hastane ve babası hakkında bir şeyler söylediğimde şaşırılmış gibiydi. Sonra geri alacağını söyledi."

Billie düşünceli bir şekilde beni izliyordu ve kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

"Eğer Byron'ın bu işte bir parmağı varsa, onu geri alıp almamanı umursayacağını sanmıyorum." Başımla onayladım. "Ve şanslı yıldızlarına teşekkür edebilir çünkü eğer olsaydı, onu öldürürdüm. Taşaklarını keserdim."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Neden bana kızgın değilsin?"

"Çünkü babamın hastanesini kabul etmedin. O aptal binayı en az babam kadar seviyordun. Sanki o lanet şey senin bir parçandı. Tıpkı onun bir parçası olduğu gibi."

Gözlerim yandı. Tanrım, kız kardeşimin beni ne kadar tanıdığını hiç anlamamıştım. Muhtemelen kendimi tanıdığımdan daha iyi.

"Seni çok özleyeceğim," diye mırıldandım ve onu kucakladım. "Hem de çok. Ama mesajlaşacağız ve konuşacağız. Ve sen mutluluğu bulacaksın, çünkü sen bu gezegendeki en muhteşem insansın."

Kıkırdarken vücudu hafifçe sarsıldı. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

İnsanları kurtarmıyorum, ancak onları yok etmekte oldukça iyiyim."

Uzaklaştım, gözlerini buldum. "Hâlâ yarın gitmeyi düşünüyor musun?"

Başını salladı. "En iyisi bu. Kocanla her şeyi yoluna koyarsın. Sonsuza dek mutlu olacağınız günü bulun. Geçen altı yıl boşa gitmiş gibi görünüyor. Seni hamile bıraktığı için ona kızgındım ama şimdi hâlâ öyle hissettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. O küçük herif olmadan hayatımı hayal bile edemiyorum."

Gülümsedim, göğsüm çok daha hafiflemişti. "Seni seviyorum, Billie."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben de seni seviyorum. Şimdi seni bu muhteşem tasarımlardan biriyle giydirelim."

Ve o da tam olarak bunu yaptı.

Yarım saat sonra, soluk sarı altın rengi, güzel, saten bir Givenchy elbise giymiş olarak yatak odasından çıktım ve koridora indim. Billie on dakika önce aşağıya inmek için odamdan ayrılmıştı.

Ares'in oyun odasından hafif sesler geliyordu ve ben de sesi takip ettim. Byron ve Ares'i orada birlikte ciddi bir tartışma içinde buldum.

"Onlar gerçekten senin miydi?" Ares merakla sordu, gözleri Byron'a sanki Tanrı'nın kendisiymiş gibi bakıyordu.

Byron yerde Ares'in yanında oturuyordu, üzerinde gri bir pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek vardı. Her ikisi de etraflarını saran askerlerle birlikte tren setlerini ve dağları kurmak için dikkatle çalışıyordu.

"Öyleydi," dedi kocam ciddiyetle. "Onlar benim en sevdiğim setlerdi. Ben onlarla oynayamayacak kadar büyüdüğümde, kardeşlerimin kullanmasına izin verdim. Ama askerlere iyi bakmazlarsa hepsini ellerinden alacağım konusunda onları uyardım."

Kapı çerçevesine yaslandım ve onları izledim.

"Yani onlarla ilgilenerek iyi bir iş mi yaptılar?" Ares belirtti.

"Öyle yaptılar," diye onayladı Byron. "Onlara biraz göz kulak olmam gerekti ama çoğunlukla amcaların oldukça iyiydi."

Onları birlikte gördüğümde göğsümün derinliklerinde dans eden sıcak duygulara engel olamadım. Başından beri olması gerektiği gibi. Byron'ı tekrar görmeye gitmeyerek yanlış mı yapmışım? Onu hastanede gördüğümde ve bana bebeği kaybettiğimi söylediğinde yıkılmışım. Çocuk sahibi olmak için çok gençtim ama yine de yıkılmışım.

Hastanedeki o anı asla unutamadım. Göğsünün gözle görülür şekilde titremesini. Onun uzaklaşmasını izlerken nefesimi tutuşumu. Ama ben... ben geri dönüp onu arayamazdım. Olanlardan sonra olmazdı.

"Amcalarım mı?" Ares'in sesi yumuşak ve küçüktü, babasını izlerken gözleri büyümüştü. "Annemle evlendiğin için mi?"

Byron'un eli Ares'in başına geldi, dokunuşu neredeyse saygılıydı.

"Evet, Ares, onlar senin amcaların. Ve senin ailen. Hem sen hem de annen."

Bu serbest düşüşün bir geri dönüşü olduğunu düşünmüyordum. Geri dönmek bile istemedim.

Ben sadece *onu* istedim. Ares, Byron ve ben. Kendi sonsuza dek mutlu sonumu.

"Senden hoşlandım," diye gülümsedi Ares. "Tıpkı büyükbabam gibisin. Annem her zaman onun en iyi baba olduğunu söyler."

Oğlumun sözleri kalbimi iyi anlamda acıttı.

"Büyükbabanı iyi tanı mıyordum ama bildiğim kadarıyla çok iyi bir adamdı. Yaralarımın bakımına yardımcı oldu."

Ares'in gözleri büyüdü. "Yara izlerin mi var?"

Byron onun saçlarını karıştırdı, ifadesi yumuşaktı. "Evet, ama acıtmıyorlar.

Büyükbaban ve annene teşekkürler."

Öne doğru eğildi ve Ares'in alnına bir öpücük kondurdu. Nefesim kesildi ve kocamın ona bu şekilde davrandığını görünce kalbim sıkıştı.

Jest basitti ama çok şefkatliydi.

Boğazımı temizledim ve iki çift aynı tonda mavi göz benimkilerle buluştu.

"Hey, çocuklar," dedim usulca. "Akşam yemeği için hazır mıyız? Açlıktan ölüyorum."

İkisi de sıırttı ve hızla ayağa kalktılar. Byron'ın gözleri vücudumda gezinirken karanlık havuzlara dönüştü ve arkalarında ateş ve buzdan bir iz bıraktı. Bir ürperti bedenimi sarstı ve titreyerek nefes aldım, onun bir şey söylemesini bekledim.

"Büyüleyici görünüyorsun, karıcığım."

Yabani saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Elbise için teşekkür ederim, kocacığım."

Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda kapattı, eli belime dolandı.

Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve "Tekrar söyle" diye mırıldandı.

Çaresizlik sözlerini kapladı. Mavi gözleri parıldıyordu ve ben onların içinde boğulmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Elbise için teşekkür ederim," diye usulca nefes aldım.

Alt dudağımı hafifçe ısırđı. "O değil. Son kısmı."
Sesi boğuktu. Mavi gözlerinde çözmeğe korktuğum gerçekler vardı.
"Kocam," diye mırıldandım, dudaklarımı onunkilere bastırarak.
Ares aramıza girdi ve kollarını ikimize de doladı. "Biz artık bir aileyiz."
Byron'ın gözlerinde karanlık ve tembel bir memnuniyet parladı.
"Öyleyiz, evlat.
Sonsuza kadar."
Sonsuza kadar.

Bölüm 44

Byron

A Eşimi yatağımızda mışıl mışıl uyurken bırakıp yatak odamızdan çıktığımda baldızımla karşılaştım. Sabah uçağına yetişmek için yola çıkmıştı, "yapılacaklar listesi "ne başlamaya hazırdı. macera," Odette'in dün gece bana açıkladığı gibi. Bana anlattıklarından baldızıma çok şey borçlu olduğum anlaşılıyordu. Oğlumu büyütmemeye yardım etti ve kız kardeşini tıp fakültesi boyunca destekledi. Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

"Günaydın Billie," diye selamladım onu. "Hemen gidiyor musun?"

Başını salladı. "Vedalarından nefret ederim ve Ares'in yüzünü görürsem asla ayrılmayabilirim."

Anlayışla başımı salladım. Onunla daha yeni tanışmıştım ve her sabah ayrılmaktan nefret ediyordum. Erken emeklilik birden cazip bir seçenek gibi göründü. Günlerimi bir aile olarak birlikte geçirmek istiyordum. Yine de çalışmak istediğı açıktı ve ben de bunu kabullenmenin bir yolunu bulmaya kararlıydim. Ben bakıcı olabilirdim, böylece o da kariyerine odaklanabilirdi. Bunu şimdiden hayal edebiliyordum, Ares ve ben onu her gün alıyorduk ve ona yaptığımız her şeyi anlatıyorduk.

"Seni havaalanına bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye hızlıca cevap verdi. "Eminim meşgulsünüzdür." "Ailem için asla çok meşgul değilim."

Başını iki yana salladı. "Ben senin ailen değilim."

Gülümsedim. Tuzağıma çok güzel düşmüştü. "Ama sen öylesin. Kız kardeşinden bile daha uzun süredir evlilik yoluyla aile oldunuz." Tökezledi ve elim onu sabitlemek için uzandı. Sonra bavulunu elinden aldım. "Bu bize konuşmak için zaman kazandıracak."

"Bu şantaj gibi geliyor," diye mırıldandı.

"Nasıl istersen öyle kabul et, sevgili baldızım."

Bana şüpheli bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. Beş dakika sonra arabamın arkasıdaydık ve seyahat kahvelerimizi yudumluyorduk. Şoförüm şehrin içinden Reagan National'a doğru ilerliyordu.

Koltuğumda arkama yaslandım ve Billie'yi inceledim. Kız kardeşler yakındı - belli ki - ve onun benim tarafımda olmasını istiyordum ama ara sıra bana attığı bakışlardan benden memnun olmadığı belliydi.

"Peki planların nedir?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Henüz emin değilim. Yolda uydururum."

Hayatı plansız geçirme düşüncesi beni kurdeşen dökmekle tehdit ediyordu ama bu yorumu kendime sakladım.

"Marco'yu tekrar görmek nasıldı?"

Bana bir bakış fırlattı. "Kıskandın mı?" diye alay etti.

Kahretsin, bu kadar şeffaf mıydım? Ne yazık ki, konu karım olduğunda, tüm kıskançlık ve sahiplenme duygusu ön plana çıkıyordu ve bunu kontrol etmek zordu.

"Belki," diye kestirip attım.

Billie bana ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Olmak için her türlü sebebin var." Görüşümü kırmızı bir sis kapladı, o da bunu fark etmiş olmalı ki hemen ekledi: "Hayır, kız kardeşim ondan hoşlandığı için değil. Onu hiçbir zaman arkadaştan öte bir şey olarak görmedi. Ama Marco inatçı bir piçten başka bir şey değil."

Kırmızı yavaşça soldu ve ben onun sözlerine odaklandım. "Detaylandır." Ters ters baktığında, "Lütfen" diye homurdandım.

İki Swan kardeş de ailemiz için iyi olurdu. Biz kesinlikle normal değilken onlar normaldi. Tam da ihtiyacımız olan şey. Odette de benim ihtiyacım olan şeydi. Billie ve Winston hakkında varsayımlarda bulunmazdım.

"Marco kız kardeşimin etrafında hep salyalarını akıttı," diye cevapladı sonunda. "Her ayrılıktan sonra oradaydı, bekledi ve kız kardeşimin onu seçmesini umdu. Kız hiç seçmedi ve seçmeyecek de ama adam bir türlü mesajı alamıyor."

"Evli olduğunu sanıyordum," dedim gelişigüzel.

"Oh, öyle." Koltuğa yaslandı ve rahatlamaya başladı. "Bunun hiçbir anlamı yok. Eğer Odette onunla ilgilendiğine dair en ufak bir ipucu verseydi, karısını sıcak bir patates gibi bırakırdı. Görmeliydin.

Hastanedeysen ona nasıl sarıldığını, kadınının nasıl unuttuğunu."

Kaskatı kesildim, farkındalık içimde bir şimşek gibi çaktı. Zihnim noktaları birleştirmeye çalışarak şiddetle çalıştı. *Tanıdık gelen doktor*. Onu nerede gördüğümü şimdi hatırlayabiliyordum. Yıllar önce o barda Odette ile aynı masada oturuyordu.

"Hastanede mi?" Ben sordum. "Hastanede ki doktor Marco'nun karısı."

Ayağının kaydığını fark etmiş olmalıydı çünkü doğruldu ve dudakları kararlılıkla inceldi.

Bakışlarım daraldı. Vücut dilini okumakta her zaman ustaydım. Bir işi yürütürken, özellikle de her köşede sizi alaşağı etmeye çalışan düşmanlarınız varken bu çok işe yarardı. Billie'nin gergin duruşu ve ifadesi bana bu konuda tek kelime daha etmeyeceğini söylüyordu. Ben de ona bir iyilik yaptım ve konuyu değiştirerek bu bilgi kırıntısını başka bir zaman kullanmak üzere sakladım.

"Ares benim oğlum." Bombayı ona attım ve bakışları bana çevrildi, gözlerinde kargaşa yüzüyordu. Gözleri karımdan çok farklıydı ama tavırlarında benzerlikler vardı.

"Nereden biliyorsun?" Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Onu götüreceksin?" Eğildi, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. "Lütfen. Lütfen. Bu onu mahvedecek ve-"

"Kimse Ares'i almıyor," dedim ona kararlı bir şekilde. "Ve burada soruları sen sormuyorsun, ben soruyorum. Bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Kaşları havaya kalktı ve bana deliymişim gibi baktı. "Onu hastaneye getiren bendim. Doktor bana Odette'in bebeği kaybettiğini söyledi."

Yüksek sesle söylediğini duymam gerekiyordu.

Baldızım omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Oraya gittiğimde hüngür hüngür ağlıyordu, kaybettiğini sandığını söyledi ama sonra Marco ona bebeğin yaşadığını ve sağlıklı olduğunu söyledi."

Tedirginlik omurgamdan yukarı tırmandı. "Ve Marco'nun onu hastanedeysen ziyaret ettiğini söylediniz?"

Başını salladı. "Evet, onu getirilirken görmüş. Sanırım öğle yemeği için kadınıyla buluşuyordu. Seni de görmüş olmalı, o kadar yolu onu kollarında taşımadın mı?" Devam ederken gözlerinde tedirginlik parlıyordu. "Her neyse, çok kızmıştım, herif bana orada olduğunu söylemek için saatlerce bekledi. Otel odasında onu beklerken çıldırıyordum."

Eğer şüphelerim doğruysa, o herif ve karısı sabaha kadar tarih olacaklardı.

"Neden dişlerini gıcırdatıyorsun?" Billie merakla beni inceleyerek sordu. "Sanki birini öldürmeye hazırlanıyormuşsun gibi."

Billie'nin ifadesi ve sözleri şüphelerimi paylaşmadığını gösteriyordu. Karım da öyle.

Çenemi gevşemeye zorladım.

"Size teşekkür etmek istiyorum," dedim ona.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Yani bana teşekkür etmek istediğin için mi dişlerini gıcırdatıyorsun?"

Zoraki bir kahkaha attım. "Belki de insanlara teşekkür etmeye alışık değilimdir."

Billie kıs kıs güldü. "Evet, sana inanıyorum."

Sıkılmış çenem biraz gevşedi ve ona içten bir gülümseme verdim. Billie fikirlerini saklamazdı. Kız kardeşi de öyle, ama Odette daha incelikli ve çok daha görgülü biriydi. Muhtemelen mesleğinden dolayı.

Billie farklı bir insandı, ama içimden bir ses ağabeyimi ona çeken şeyin bu olduğunu söylüyordu.

"Oğluma ve kız kardeşinize göz kulak olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum." Ses tonum ciddiye. "Size minnettarım ve sonsuza dek size borçluyum. İkisinin de sana sahip olması benim için çok şey ifade ediyor."

Billie elini kayıtsızca salladı. "Onlar benim ailem. Tabii ki onlar için her şeyi yaparım. Ayrıca, bir sürü şeyi berbat ettim. O elmaslara ne olduğuna bir bak." Kaşımı kaldırdığımda Billie'nin gülümsemesi mahcup bir hal aldı. "Onları alan bendim. Belli ki."

Başımı salladım. Tanrım, o iki kız kardeş hırsız kadar kalın kafalıydı. Karım beni bunu yapanın kendisi olduğuna inandırdı. Her halükarda onu reddedecek değildim.

"Anlıyorum. Eğer kız kardeşine Ares'in benim olduğunu bildiğimi söylemezsen bunu sana karşı kullanmayacağım."

Bir şekilde dönüp dolaşıp müzakere aşamasına gelmiştik.

Billie başını eğmiş beni izliyordu ve aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyordum. Ne? Anlayamadım.

"Peki," diye kabul etti. "Ama eğer kız kardeşimi bir daha ağlatırsan, seni bulup öldüreceğim. Seni küçük küçük parçalara ayırıp

kalıntıların dünyanın her yerinde." Bu oldukça spesifikti. Yıllar boyunca bunu çok düşünmüş olmalı.

"Odette sana ne söyledi?" Açıkçası ben de Odette'in beni neden uzaklaştırdığını bilmek isterdim.

Omuz silkti. "Kız kardeşim aranızda ne olduğunu bana hiç tam olarak anlatmadı. Bu ikinizin arasında. Yine de onu tekrar ağlatırsan öyle olmayacak." Gözlerini bana dikti. "Çünkü yine seni öldürürüm."

Kıkırdadım. "Not aldım. Madem bu kadar iç açıcısın, kardeşim hakkında bir tavsiye vereyim." Billie'nin yanakları pembeleşti ve gözlerini kaçırdı. "O meydan okumalarla büyür ve sanırım sen istemedenden de olsa onun meydan okuması oldun."

Yolculuğun geri kalanını şaşırtıcı derecede huzurlu bir sessizlik içinde geçirdik.

Billie'yi havaalanına bıraktığımdan beri bu fikir aklımdan çıkmıyordu. Öğleye doğru karım için mükemmel düğün hediyesine karar vermiştim - bana ne kadara mal olursa olsun.

Kristoff'u aradım. Baldwin International'ın sahibiydi ve diğer işlerinin yanı sıra uluslararası emlak sektöründe de bağlantıları vardı.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye

selamladı. "Nasıl duydun?"

"Winston Royce'a söylemiş. Royce beni aradı. Bir iddiaya girmiştik."

Şaşkınlık içime işledi. "Ne hakkında bahis? Ne zamandan beri bahis oynuyorsun?"

Kıkırdadı. "Kardeşine bir ders verme ve onu yüz bin dolar hafifletme fırsatını kaçıramazdım."

"Tanrım, bahis neydi lan?"

"O kadını iki hafta içinde kendinle evlendireceğini söylemiştin," diye kestirip attı. "Royce bir aya ihtiyacın olduğunu söylemişti. Ama belli ki seni daha iyi tanıyorum. Bir şeyi kafana koyduğun zaman, her şeyi yaparsın." Başımı salladım. İkisi de aptaldı. "Ee? Evlilik hayatı nasıl?"

Çok hoşuma gitmişti ama bir şeyler eksikti. Odette bana vücudunu özgürce veriyordu ama hâlâ kendini tutuyordu. Bana tamamen açılmayı reddediyordu ve lanet olsun, onun her şeyine ihtiyacım vardı. Onu arzuluyordum.

"Bu iyi bir şey. Benim bir oğlum var."

"Vay canına, ne kadar hızlı bir evlilik yürütüyorsunuz. Hızlı mı ilerliyor?"

Gözlerimi devirdim. "Uzun hikâye. Sanırım biri benimle kafa buldu. Yakında icabına bakılacak." Hattan karanlık bir kıkırdama geldi. Kristoff da aynı şeyi yapardı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Seni dinliyorum. Ama adamın ölmesini istiyorsan Morrelli'yi ara."

Kıkırdadım. "Öldürecek biri varsa o da benim. Fransız Rivierası'nda bir bina satın almak istiyorum."

"Bana ihtiyaçlarınızı söyleyin."

"Çok basit. Elimde adres var. Etrafındaki tüm araziye ve o binayı istiyorum. Bir zamanlar bir kaleydi."

"Bana adresi yolla, ne yapabileceğime bir bakayım."

"Teşekkürler." Dahili telefonum çaldı. "Tamam, görev çağırıyor. Fiyat önemli değil."

Sadece bunu gerçekleştir. Mümkün olan en kısa sürede istiyorum."

Telefonu kapatmadan önce "Adresi mesaj at," diye tekrarladı. Dahili telefonumdan bir vızıltı daha geldi.

"Evet?" Binanın adresini yazarken cevap verdim.

"Kardeşiniz burada," diye duyurdu sekreterim.

Gönder düğmesine tıkladığımda sessiz bir iç geçirdim. O kadın bilmiyor muydu, bunca yıldan sonra o kadar çok kardeşim vardı ki takip etmek zordu. Emeklilik giderek daha çekici geliyordu. Ya da güneşli ve sıcak bir yerde çalışmak.

Fransız Rivierası gibi, diye fısıldadı zihnim. Odette'in sözlerini unutmam mümkün değildi. Kendisi ve kız kardeşi çocukken Amerika'yı terk ettikten sonra oğlumuzu kendisi gibi yetiştirmek istemişti. Villefranche-sur-Mer'de. Kristoff'un bunu gerçekleştireceğini biliyordum. Güzel karım için mükemmel bir düğün hediyesi olacaktı.

"Efendim?" Sekreterimin sesi bana hayal kurmanın zamanı olmadığını hatırlattı.

"Hangi kardeş?" Ben sordum.

"Alessio." Şaşkınlık üzerime çöktü. Kardeşlerim sürprizlerle doluyken, Alessio ziyarete geldiğinde genellikle bana haber verirdi.

"İçeri gönderin." Kapının çalınması uzun sürmedi.

Kapı açıldı ve Alessio görüldü, oğlu Kol da arkasından geliyordu. "Merhaba Byron Amca."

"Hey, dostum!" Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Bu çok güzel bir sürpriz. Seni özlemişim."

Sırıttı, babasının elini bıraktı ve bana doğru koştu. Onu kaldırdım ve etrafımda döndürdüm.

Ellerini iki yana açtı. "Ben bir uçağım."

Kıkırdadım. "Ve nasıl bir pilot olacaksın. Pilotluk derslerin nasıl gidiyor?" Onu tekrar yere indirirken sordum.

Kol burnunu kırıştırdı. "Babam gerçek bir uçakla uçmama izin vermiyor." "Ve dünya bunun için babana minnettar."

En büyük ağabeyim -daha doğrusu üvey ağabeyim- kendini sandalyeye attı ve bacaklarını açtı. "Tanrım, buradaki en rahat sandalyelere sahipsiniz. İnsanlar ofisinizi nasıl terk ediyor anlamıyorum."

"Bazen onları kovmak zorunda kalıyorum," dedim kuru bir ifadeyle. "Seni beklemiyordum."

Omuz silkti. "Karım Aurora'yla buluşacak. Yarından sonraki gün aile yemeği için buradayız." Kahretsin, unutmuşum. "Dur tahmin edeyim, sen de unuttun."

"Tabii ki unutmadım." Bana attığı bakış, bana inanmadığını gösteriyordu. Yerime oturdum ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Evet, unuttum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Eminim ben de nedenini biliyorumdur."

Masamdaki sandalyeye yaslanmış, ağabeyimi inceliyordum. Son birkaç yılda ne kadar ilerlediğimize inanmak zordu. Konuşmamaktan, hayal bile edemeyeceğim kadar yakın olmaya. Huysuz ağabeyim mutlu bir kocaya dönüşmüştü. Kadını için her şeyden vazgeçmişti ve bundan hiç pişmanlık duymuyor gibiydi.

"Peki bu neden, benim her şeye kadir ve her şeyi bilen kardeşim?"

Bana o kendini beğenmiş gülümsemelerinden birini takındı. "Bunun çok özel bir Fransız kadınla ilgisi var."

Tanrım, nereden biliyordu ki?

Ama sonra çok eskiden söylediği sözler aklıma geldi. Kanada'daki evine yaptığım ziyaretlerden biriydi. Tam olarak ne demişti? *Bahse girerim belirli bir kadın da gözünün önünden uzak durmanı istiyordur.*

Onu rahat bırakmamı istiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu da canımı acıtacak şekilde vurmaktı. Ama nereden bilebilirdi ki?

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Onu nereden tanıdığımı merak ediyorsun."

"Bilmek güzel olurdu," diye homurdandım. "Sadece Winston olduğunu düşünürsek ve onu zar zor hatırlıyordu."

Alessio kıkırdadı. "Pek unutulacak biri sayılmaz ama yanılmıyorsam Winston kız kardeşine sarılmakla meşguldü."

Başımı salladım. "Açıkçası seni bir sapık olarak hiç görmedim."

"Benim mesleğimi yapmak zorundaydınız yoksa öldürdünüz." Kanada üzerinden uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptığı mafya günlerinden bahsediyordu. Ama dediğim gibi, o günler geride kalmıştı.

"Peki onu nasıl öğrendin?"

Alessio omuz silkti. "Seni takip ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu fark etmezdim ama sonra gidip ona çarpan şoförü dövdün."

"Sarhoş herif neredeyse onu öldürüyordu." Sadece bunu düşünmek bile derimin altında soğuk bir ter oluşmasına neden oldu. Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. "Kendisine ait olmayan bir şeye dokundu."

Ağabeyim adamı komaya sokmuş olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tamam, birkaç parmağını kaybetmiş ve yüzü tanınmaz hale gelmiş olabilirdi ama neredeyse kadını öldürüyordu. Ben de doğmamış bebeğimi öldürdüğünü sanıyordum.

"Bana kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin."

Alay ettim. "Sanki ben yapardım da." Ağabeyim orada burada bir serseriye dövmekten çok daha fazlasını yapmıştı. "Hiç pişmanlık duyuyor musun?" Konuyu aniden değiştirerek ona sordum. Soru sormak için kaşını kaldırdığında, "Sadece bir baba ve koca olmak için tüm işlerini bıraktığına hiç pişman oldun mu?" diye ekledim.

Tereddüt bile etmedi. "Asla."

Kol, tam da bu ziyaretler için elimde tuttuğum tren setiyle meşgul olurken bir süre sessizce oturduk. Ofisimin hemen dışındaydı, ancak kapıyı açık bıraktı ve küçük geveze sesi havada dolaştı. Hâlâ İngilizce ve Fransızca arasında gidip geliyordu.

Bir bakıma kendi oğlum gibi.

Bölüm 45

Odette

S Tasarımcı kıyafet mağazasının soyunma odasında dururken yansımamı izledim ama kendimi tanıyamadım.

İsteddiği rolü oynadım. Ama mutlu değildim. Bu dünya bana göre değildi, ama itirazlarımı ve şikayetlerimi yuttum, çünkü kendimi satmıştım.

Tanrım, kendimi sattım.

Tek tesellim Ares'in mutlu yüzünü görmektir. Ne zaman içimden Villefranche-sur-Mer'e geri dönme isteği gelse, onun mutlu yüzüne bakıyordum. Ares'in babasının cazibesine kapılması hiç zaman almadı. Yani, sevilmeyecek ne vardı ki?

"Elbiseyi beğendiniz mi?" diye sordu satış görevlisi. Zorla gülümsedim. "Çok güzel."

Ve gerçekten öyleydi. Ama herkesin gözünü üzerime çekmişti. Para, güç ve "bana bakın" havası yayıyordu. Bunların hiçbirisi ben değildim.

Byron'ın sözde ünlü bir tasarımcı tarafından görülmem için bana randevu verdiğini bilmiyordum. Kız kardeşime mesaj atıp geri gelmesini istemek için yanıp tutuşuyordum. Ama yapmadım. Bunun yerine gülümsedim ve başımı salladım, abartılı gülümsemeleri ve iltifatları kabul ettim.

Byron mağazanın lobisindeki kanepede oturmuş, sinir bozucu derecede seksi görünüyor ve Ares'i eğlendiriyordu. Ofisten doğrudan eve gelmiş, sonra da bizi buraya sürüklemişti. Mavi takım elbisesi ve kravatı tertemizdi, gözleri sanki yeterince pohpohlandığımdan emin olmak istercesine arada bir bana doğru kayıyordu.

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Yüzümü buruşturdum. Bu kadar keskin olmasını istememiştim ama yorgun ve huysuzdum. Billie şu anda cennette olabilirdi. Ama ben cehennemdeydim.

Ses tonumdan etkilenmemiş bir şekilde sırttı. "Seninle ilgilenildiğini bilmem ve renkleri koordine etmemiz gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Kana yakın bir şey şu anda kulağa oldukça cazip geliyor."

"Kırmızı sana çok yakıştı ama ben zümrüt rengi düşünüyordum."

Byron kontrol sahibi olmayı seviyordu -onu tanıdığım andan beri biliyordum- ama kıyafetlerimi seçmek biraz abartıya kaçıyor.

Tasarımcı başka bir elbiseyle döndü ve ben inledim. "Başka yok. Lütfen, artık yok."

Az önce en komik şakayı yapmışım gibi kıkırdadı. Başı bembeyaz saçlarla doluydu ve gümüş rengi olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. İnceikti ve bileğindeki bilezik koleksiyonu her hareketinde şıngırdıyordu.

"Bahar koleksiyonum sizin için mükemmel olur," dedi kendi kendine başını sallayarak. Asistanı elinde bir dizi elbiseyle arkasından geldi ve ben bir iniltiyi bastırdım. Hepsini denememe imkân yoktu. "Bu ten rengi ve muhteşem kızıl saçlarınla diğerlerinin üzerinde parlayacaksın."

Bu tam olarak istemediğim bir şeydi ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden ona sadece başımı salladım ve acı dolu bir gülümseme verdim. Kendimi neyin içine sokmuştum? "Yaşasın." Bu tek kelimedenden erimiş dondurma gibi alaycılık damlıyordu ama kadın bunu bilerek görmezden geldi. İçimi çektim, herkesin ruh halini

b o z m a m a y a çalışıyordum. Çantamdan telefonumu çıkarıp elbise rafının fotoğrafını çektim ve kız kardeşime gönderdim. ***Byron ile alışveriş ve**

Ares. Seni özledim.

Başımı kaldırdığımda herkesin gözleri üzerimdeydi. Omuz silktim. "Kız kardeşim bir moda fanatığıdır."

"Yeşil straplez elbise senin elbisen olacak." Gözleri parlıyordu. "Bu konuda bana güven. Sen hayat kurtarıyorsun. Ben modayı kurtarırım."

Karşılaştırmamın hiçbir anlamı yoktu ama bunu belirtmeye zahmet etmedim. "Tamam o zaman, önce bunu deneyelim," dedim gülümser gibi yaparak. Ben sadece bitmesini istedim. Bana elbiseyi uzatırken telefonumu çantama attım.

Byron ve Ares hâlâ krem rengi koltukta oturuyor ve bana cesaret verici gülümsemeler atıyorlardı. Tanrım, ikisi birbirlerine o kadar benziyorlardı ki korkutucuydu.

Soyunma odasına döndüm ve kapı arkamdan kapandığında yanaklarımı ovuştururken yüzümün düştüğünü hissettim. Tüm o sahte gülümsemeler yüzünden acıyorlardı. I

heyecanlanmalıydım. Bu aslında her küçük kızın hayalimdi -ben hariç herkesin- ama bir şekilde kendimi kapana kısılmış hissettim.

Her şey uydurma gibiydi. Seks hayatımız hariç her şey. Ama ilişkimiz sadece fiziksel bağla devam edemezdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Byron'la olan ilişkim cinsel gerilim ve aşırı kimyadan daha fazlasına dönüşecek miydi?

Bakışlarım zümrüt rengi elbiseye takıldı. Onu giyebilirdim. Yeşil en sevdiğim renkti, bu yüzden belki de sorun olmazdı. Straplez elbiseyi giyerek prova odasından çıktım ve merdivenlerden yukarı çıkarak aynaların önündeki platformda durup elbiseyi tüm açılardan inceledim.

Gözlerimi aynaya kaldırdığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Elbise güç ve kıskançlık rengindeydi. Zengin yeşil kumaş çeşitli ışıltılı tonlar yayıyordu. Belden aşağısı korseli olan elbisenin gövdesi zümrüt ve yosun tonlarında tül rozetlerden oluşuyor, yere kadar iniyor ve kısa bir trenle arkamdan geliyordu.

Byron'ın bakışları aynanın içinden benimkilerle buluştu ve kalbim çırpındı; gözlerindeki açlık arzusunun zar zor seyreltilmiş bir biçimiydi. Bakışlarımı o kadar uzun süre tuttu ki dizlerim yumuşadı ve yanaklarım kızararak ısındı.

Zihnime sis yayıldı, ikimiz ve oğlumuz dışında her şey kayboldu. Sanki kendi baloncuğumuzun içindeydik.

"Elbiseyi beğendin mi?" diye sordu bana, sesi derindi.

Başımı salladım ve gür dudakları çok güzel bir gülümsemeye dönüştü. "İşte bu," dedi tasarımcıya gözlerini kaçırmadan. "Anne, bir prenses gibi görünüyorsun."

Byron'ın dudakları zahmetsiz bir gülümsemeye dönüştü ama bakışları üzerimde kaldı. "Hayır, oğlum. Annen bir kraliçe gibi görünüyor."

Bölüm 46

Byron

DAylar uçup gitti. Geceler daha da fazla.
Sanki hep birlikteymişiz gibiydi. Üçümüz.

Billie karımın ona verdiği parayla gitti ve ben Odette'in onu özledim. Billie ona bu miktarın on katını vereceğimi bilseydi, muhtemelen parasını almak için geri gelirdi. Winston birkaç gün ortadan kaybolmuştu, muhtemelen Billie'nin peşindeydi ama her zamanki kardeş gecemiz için geri dönmüştü ve ben buna sevinmiştim.

Bütün aile bu akşam yemeğe geliyordu. Babam hariç. Kingston ve babam arasında bir seçim yapmak gerekirse, kardeşim her zaman kazanırdı. Babam buralardaysa, Kingston olmazdı. Senatör - elimden gelse asla Başkan olmayacaktım - Ashford evliliğimi dünyanın çoğu gibi öğrendi. Gazete okuyarak. Aramaktan rahatsız olduğum tek kişiler kardeşlerimdi.

Çok geçmeden evimin önünde durdum. Sanki herkes aynı anda gelmiş gibiydi. Kardeşlerim ve eşleri. Sadece Aurora ve Alessio'nun eşleri. Ve şimdi de benimkiler. Kingston burada yalnızdı ve Royce henüz karısını onunla evlenmeye ikna edememişti.

Arabamdan iner inmez bir başkası yanaştı. Frenleri gıcırdayarak benden ancak on adım ötede durdu ve ben de içimden küfrettim. Babamdı.

Bakışlarım en küçük kardeşimi bulmak için kaydı ama o çoktan ortadan kaybolmuştu. Kingston gölgelerde kalmakta iyiydi, oysa babam her zaman spot ışıklarının altında olmak isterdi.

Arabanın kapıları açıldı ve çarptı. Babam bana doğru hışımla geldi. O her zaman kendini kaybederdi, bense hiç kaybetmezdim. Yani, neredeyse hiç. Karım bir istisnaydı.

"Evli," diye tısladı. "Lanet olası evli. Nicki'yle evleneceğini sanmıştım."

Birçok şeyin yanı sıra, babam hayalperestti. Altı yıl sonra bile soyadımızı Popovas'a bağlamak istiyordu. Bunun olmasına izin vermektense sikimi kesmeyi tercih ederim. Ayrıca, o artık mide bulandırıcı bir anıdan başka bir şey değildi ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu onunla evlenmesiydi.

"Yanlış düşünmüşsün." Yanından geçtim ve Aurora'nın yanağına bir öpücük kondurdum. "Selam kardeşim. Nasıl gidiyor?" Kocasını Alexei'ye başımı sallayarak selam verdim; küçük kız kardeşimden gelmediği sürece hiçbir fiziksel temastan hoşlanmayan biriydi.

Göz kırptı. "Bu yemek eğlenceli olacak," diye mırıldandı nefesinin altından. Bu akşamı tamamen atlamayı ve babamı görmemeyi tercih edeceğini biliyordum ama bu bizim aile geleneğimizdi ve buraya bizim için gelmişti. Kardeşleri için.

Alessio'nun karısı Autumn, "Her zaman Fransızca konuşmaya devam edebilir ve babanı anlamıyormuş gibi yapabiliriz," diye mırıldandı. Kendisi Fransız Kanadalıydı. "Anlıyormuş gibi yapıyor ama anlamıyor."

Babamız hala öfkeden kıkır kıkır gülerken, bir an önce harekete geçip içeri girmemizi bekliyordu.

Sonra Kostya'ya beşlik çaktım. "Hey, dostum.

Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Aurora gözlerini devirdi.

"Bizi üç hafta önce görmüştün."

Sırıttım. "Dediğim gibi, uzun zaman oldu."

"Kim açlıktan ölüyor?" Royce duyurdu. "O kadar açım ki, bir atı bile yiyebilirim."

"Sen bir atсын, Royce." Babam pisliğin tekiydi ama en azından geri kalanımız ona bunu söylemeyecek kadar kibardı. Royce ondan nefret ediyordu ve evime doğru ilerlerken durup ona selam bile vermedi.

Royce babamı görmezden gelerek, "Bize karını göster, Byron," dedi. "Bir Ashford'un daha öldüğüne inanamıyorum. Geriye sadece Winston, Kingston ve ben kaldık."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. Winston bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı. "Baba, bu yemeğin yalnızca kardeşler için olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyorum." Benim

Sesim sakindi ama öfkem öyle değildi. Karıma babamı ondan uzak tutacağıma dair söz vermişim ve ben sözünü tutan bir adamdım.

Ellerini dramatik bir şekilde salladı, kır saçları etrafa uçuştı. "Sana tüm hayatı ben verdim. Sakın bunu unutma."

"Yaptığın sperm bağışının karşılığını defalarca ödedik," diye homurdandım. Dizleri titrerken babam aniden göğsünü tuttu. "Kalbim," inledi. "Doktorum stres seviyemi düşük tutmamı söyledi. Aurora, daha ne kadar zamanım var bilmiyorum." İnançsızlıkla onu inceledim. Bu çıkarıcı, deli orospu çocuğu.

Aurora isteksizce elini uzattı ve babamızı dirseğinden destekledi. "Size bir ambulans çağıralım mı?"

Babam başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Sadece bir dakika dinlenmem gerekiyor. Beni içeri götürebilir misiniz? Yolun ortasında yere yığılmak istemiyorum. Basının nasıl bir gün geçireceğini hayal edebiliyor musunuz? Senatör Ashford oğlunun evinin önünde, o içeride kardeşleriyle yemek yerken öldü."

Bıkkın bir şekilde iç çekti. Aurora'nın omurgalı ama aynı zamanda yumuşak bir kalbi vardı. Babamızı umursamazdı ama ona zarar gelmesini de istemezdi.

"Tamam," diye boyun eğdi. Bana yalvaran bir bakış attı. "İzin ver seni biraz içeri götüreyim." Sonra sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sadece birazcık" diye ekledi.

Siktir, siktir, siktir.

"Onu bar odasına götürün." Kimse o odaya girmedi. Onu süpürge dolabına tıkmayı tercih ederdim ama küçük kız kardeşim bunu onaylamazdı. Aşmamıza izin vermeyeceği sınırlar vardı, gerçi o da babamızı pek sevmezdi.

Mermerden yapılmış, pasta gibi basamaklı merdivenlerden yukarı çıktık ve fuayeye girdik. Yüksek sesli müzik, avizeyi sallayan bir basla çalışıyordu. Alexei kaşlarını kaldırdı ve hepimiz müziğin sesini takip ettik. Odette'e akşam yemeği yükümlülüğümüz olduğunu hatırlatmamıştım ve bundan pişmanlık duymaya başlamıştım. Evde daracık bir şort ve kolsuz bir tişörtle dolaşmayı seviyordu. Normalde buna aldırılmazdım ama kimsenin onu böyle görmesini istemiyordum.

Karımın genellikle zamanının çoğunu geçirdiği oturma odasının kapısında durdum ve onu oğlumla birlikte gülerken buldum, Bose hoparlörlerden gülünç derecede yüksek sesli bir şarkı çalışıyordu. Ares ve Odette etrafta zıplıyor, dans ediyor ve şarkının sözlerini haykırıyorlardı. Bose sistemimin ekranına bir göz attım. Fitz and The Tantrums'dan "HandClap" şarkısı ekranda kayıyordu.

Gülümsedim. Kelimeler fena değildi ama karım ve oğlum onları katletti.

İkisi zıpladıkça, müzik setinden yükselen her bas notayla birlikte bütün birinci kat sarsıldı. Bütün yastıklar sanki yastık savaşı yapmışlar gibi yere atılmıştı. Bir tanesi yırtılmış, tüyleri halının üzerine saçılmıştı. Çok komikti.

"Baba, sana hayır dedim." Kız kardeşimin öfkeli sesi arkamdan geldi ve arkamı döndüğümde babamla Aurora'nın bir adım ötemde durduğunu gördüm. Aurora bana özür dileyen bir bakış atarken ben ona ters ters baktım.

"Daha iyi hissediyor," diye mırıldandı.

Bir düşünün. Birdenbire iyileşti. Şu çıkarıcı yılan.

Dişlerimi sıktım, saldırmak istiyordum ama yeni eşimin ve oğlumun önünde kalpsiz görünmek istemiyordum. Kardeşlerim babamızın kim ve ne olduğunu biliyordu ama oğlum için durum farklıydı. O sadece nezaket ve sevgi yansıttırdı, çünkü karım ve Billie onu böyle yetiştirmişti.

Babam beni görmezden geldi, gözleri yeni aileme kilitlenmişti ve çarpılmış gibi görünüyordu.

Bu yüzden sıkılmış bir çeneyle babama sırtımı döndüm ve hayatımdaki iyi şeylere odaklandım.

Odette bir aşağı bir yukarı zıplarken, sutyen giydiği için tüm azizlere şükrettim, yoksa kardeşlerimi kör etmek zorunda kalacaktım. Üzerinde siyah şifon bir elbise vardı ve yeni aldığı Gucci botlarınıninkilerle uyumlu gümüş askıları vardı. Zoraki düzenlemeye rağmen -benim için değil, onun için

-Karım parlıyordu. Sağlıklı, dinlenmiş ve mutlu görünüyordu.

Öyle miydi? Düşündüm. Bunu söylemek zordu.

Royce yanımda yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Aurora sırtarak ailemin dansını izledi. Karımın hareketleri seksi ve şehvetli miydi? Muhtemelen hayır, yine de sikimi sertleştirmeyi başarıyordu. Bir hafta boyunca her gece onun vücudunu aldıktan sonra bile ona doyamamıştım.

"Trambolindeymiş gibi dans ediyor," diye tısladı Peder, açıkça hoşnutsuzdu. Her zaman gidebilirdi. Kapının nerede olduğunu biliyordu.

Yüzlerindeki o gülümseme ve mutluluk devam ettiği sürece nasıl dans ettiği umurumda bile değildi. Yüzü kızarmıştı, Ares'i tutarken kızıl saçları havada uçuşuyordu.

Göğsüm ısındı, bu his içimde yüzüyordu.

Başını arkaya atıp güldü, Ares'in yüzündeki kocaman sırıtma odayı aydınlattı. Onları mutlu görmek dünyadaki en güzel duyguydu.

Karım zıplamayı bıraktı. "Biraz suya ihtiyacımız var. Değil mi dostum?" Sesi nefes nefese geliyordu.

Adam başını salladı ve kadın döndü. Bizi gördüğünde hemen kaskatı kesildi.

"Eğleniyor musun?" Gözleri etrafı taradı, o mutlu gülümseme hâlâ yüzünde donup kalmıştı. Gözleri yavaşça kardeşlerimin üzerinde gezindi - Winston ve huysuzluğu, Royce ve sırtışı, küçük kız kardeşim ve ailesi... ta ki gözleri babama gelene kadar. Yüzünde kalan tüm mutluluk silinip gitmişti.

Elimi yeleşimin üzerinde yumuşatarak müzik setine doğru yürüdüm ve kapattım. Müzik durdu ve ardından gelen sessizlik, Ares kucağında donmuş halde dururken kulakları sağır ediyordu.

"Tanrım, burası hayvanat bahçesi gibi," dedi babam.

Onu görmezden gelerek karıma doğru ilerledim. Eğildim ve yanağından öptüm, porselen teninde yükselen rengi izledim. Sonra Ares'e döndüm ve saçlarını karıştırdım. "Hey, dostum. Bugün annene iyi baktın mı?"

Oğlumun gözleri omzumun üzerinden geçti, sonra tekrar bana döndü ve başını salladı.

"Unutmayın, bu gece ailece akşam yemeği yiyeceğiz," dedim soğukkanlılıkla. "Babam ezik bir adam olduğu için kendisini davet etmeye karar verdi."

Gözlerini kırptırdı, gözleri babama ve sonra tekrar bana kaydı. "Sanırım *tüm* ailenizi kastettiğinizi fark etmedim."

Birden yanlış anlaşılmanın farkına vardım. Ona bir *aile yemeği* yiyeceğimizi söyledim. O bunu sadece üçümüzün olacağı şeklinde anladı. Bunun beni mutlu etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Eğer bizi şimdiden aile olarak görmeye başladıysa, doğru yolda ilerliyorduk.

"Gel, seni tanıdığın Winston dışındaki kardeşlerimle tanıştırayım." Onu ailemin hâlâ durduğu yere götürdüm. "Tamam, en küçüğü ve muhtemelen en kibar olanı Aurora."

Ablam hiç vakit kaybetmeden ikisini de kollarının arasına aldı. "Ailemize hoş geldiniz. Her ne kadar berbat olsa da, bazılarımız iyi."

Odette bana baktı, muhtemelen Aurora'nın şaka yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ne yazık ki değildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Odette Ares'i kalçasının üzerinde kaydırды. Taşınamayacak kadar büyüktü ama nedense onu bırakmayı reddediyordu. "Bu benim oğlum. Ares."

Aurora'nın kaşları havaya kalktı. Belki de hepsini uyarmalıydım. Hakkını yemeyelim, kız kardeşim bu konuda yorum yapmadı. Şükürler olsun. Son kez

Hepimiz onun Winston'ın oğlu olduğunu düşünmüştük.

Onun yerine Kostya'yı öne çıkardı.

"Bu bizim oğlumuz, Kostya."

Odette gülümsedi ve elini uzattı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. İsminize gerçekten bayıldım." Kostya birkaç Rusça kelime geveledi ve kocaman sırttı. "Hmm, ben sana Fransızca öğretirim, sen de bana Rusça öğretebilirsin."

Bunu kıkırdamalar izledi ve birdenbire -şüphem yoktu ama- karımın aileme uyum sağlamakta sorun yaşamayacağını anladım.

Başka bir çocuk gören Ares, annesinin kucağından kıpırdanarak kurtuldu ve onun bedeninden aşağı kaydı. İkisi fısıldaşmaya başlarken Aurora yanındaki adama döndü. "Bu benim kocam, Alexei."

Odette gülümsedi ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu sefer kaskatı kesildim. Alexei'nin insanlara dokunmadığını bilmesine imkân yoktu. Birkaç garip saniye boyunca eli havada asılı kaldı ama herkesin nefesini kesen şey daha sonra olanlardı. Alexei onun elini tuttu ve sıkıttı.

"Dr. Swan, tanıştığımıza memnun oldum."

Kayınbiraderim bu gezegendeki en sevdiğim insan oldu.

"Tamam, en büyük kardeş ve karısı. Alessio ve Autumn." Yeğenimin saçlarını karıştırdım. "Ve bu adam da geleceğin pilotu ve sanatçısı. Kol."

Odette ellerini sıkıttı, sonra eğildi, sol elini dizinin üzerine koydu ve sağ elini Kol'a uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kol. Eserlerini görmek için sabırsızlanıyorum." Yeğenimin gözleri parladı ve hevesle başını salladı. Fransızca'ya geçti ve "Ve belki bir gün beni dünyanın etrafında uçurabilirsin. Eminim gelmiş geçmiş en iyi pilot sen olacaksın." Karımın yeni ve ömür boyu sürececek bir hayran kazanmış olmasından korktum çünkü yeğenim yüz wattlık bir ampul gibi parlıyordu. "Sen ve Kostya Ares'in yaşındasınız. Bence üçünüz çok iyi anlaşıyorsunuz."

Üç çocuk yetişkin çemberinden ayrıldı ve Ares'in oturma odasının dört bir yanına dizdiği trenlere bakmak için yola koyuldu.

Sıra Royce'a gelmişti ve tabii ki o da iri cüssesiyle kızın etrafını sardı. "Dikkatli ol, kardeşim," diye uyardım. "Aklına bir şey gelmesin."

Kıkırdadı. "Merak etme. Karın benimle güvende." Bir adım geri çekildi ve bakışları onun üzerinde gezindi. "Onu ilk senin görmen çok kötü oldu. Bence sen ve ben daha uygun olurduk."

Karımdan boğuk bir kahkaha kaçtı ve ben de hemen hırladım. Royce'un rahat tavırları her zaman kadınları cezbetmişti ve ben bunu hiç kıskanmamıştım. Şimdiye kadar.

"Benimle evlisin, aklına bir şey gelmesin," diye uyardım onu.

Elini salladı. "Kolayca halledilir. Ondan kurtulabiliriz." Odette'e göz kırptı.

"Ama ben Byron'ı seviyorum." Ares'in sesi herkesin dikkatini tekrar ona çekti. "Ondan kurtulmak istemiyorum."

Royce belli belirsiz bir ifadeyle oğlumu izledi -bakışları önce bana, sonra tekrar oğluma yöneldi- sonra kardeşimin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Diz çöktü, sonra elini uzattı.

"Ares, değil mi?" Oğlum kasvetli bir şekilde başını salladı, elini benimkine bastırdı. "Sanırım haklısın. Ondan kurtulmak istemiyoruz. Ben de onu seviyorum." Sırıttı. "O benim kardeşim, bu yüzden onunla dalga geçmeyi seviyorum."

Tereddütle kardeşimin elini sıktı ve göğsüm öyle bir parladı ki, neredeyse tüm yozlaşmış başkente güç verecekti.

Sıra babamın takdimine gelmişti ve Odette'in gözleri anında fırtınaya dönüştü. Dudakları inceldi ve yüz ifadesinde küçümsemenin parladığına yemin edebilirim.

"Bu da babam," diye tanıştırdım onu. "Senatör George Ashford, burada olmaması gerekiyordu."

Hoşnutsuzluğum sesimden belli oluyordu, ancak bu babamı hiç caydırmadı. Bencil pislik.

Şaşırtıcı bir şekilde Odette kıpırdamadı. Alexei'ye yaptığı gibi gülümsemedi ya da elini uzatmadı. Hiçbir şey söylemedi.

Bekledi. Ne için, emin değildim ama gerginlik alanı doldurdu ve aniden rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Zihnimin arkasındaki bir fısıltı bana eşimin babamla daha önce tanıştığını söyledi.

Bölüm 47

Odette

F Byron mantık evliliği teklif ettiği andan itibaren eninde sonunda yollarımızın tekrar kesişeceğini biliyordum. Byron'ın onu geri getirmeyeceğine dair güvence vermesine rağmen, karşılaşmamızın kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

babasıyla yolları kesişti.

Senatörün gözleri beni değerlendirirken soğudu ama hareket etmeyi reddettim. İlk hamleyi yapan ben olmayacaktım. Bana kalırsa Senatör Ashford ölebilirdi ve ben parmağımı bile kıpırdatmazdım. Hipokrat Yemini'nin canı cehenneme.

"Dr. Swan."

Nabzım derimin üzerinde hızla atarken kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümde kırmızı konfetilere dönüşmesinden korkuyordum. Neden bu kadar endişeliydim? Saklayacak bir şeyim yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştım. Ama diğer yandan bu adamın çok yanlış yaptığını fark etmeye başlamıştım. Sadece bana ve aileme de değil, siyasetteki konumu aracılığıyla da. Yağlı boyunu dalgalandırıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

"Senatör," diye ısırdım. Elimi sıkmak için hâlâ uzatmamıştım. Yılana dokunmak istemiyordum. Altı yıl sonra bile sözleri canımı yakıyordu. Altı yıl sonra bile, ben hastanede korkmuş ve çaresiz yatarken yaptığı tehdit - çünkü bu adam insanları en savunmasız oldukları anda vurup vurmadığını umursamıyordu

-Hala taze hissediyorum.

Onun türü ve benim türüm birbirine uymuyordu. O haklıydı. Çünkü onun türü özüne kadar çürümüştü.

Senatör elini uzattı ve tutmam için bana uzattı. Bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadım. Affetmedim ve unutmuyacaktım da. Ve kesinlikle aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmayacaktım.

Birkaç dakika sonra ellerini ceplerine soktu ve beni kopuk bir memnuniyetsizlikle izlemeye başladı. Sanki çizmesinin altındaki bir kir zerresiymişim gibi. Sanki bana hiç haksızlık etmemiş gibi. Sanki benden değerli bir şey almamış gibi. Mutluluk şansımı. Oğlumun anne ve babasına birlikte sahip olma şansını.

Babam, diye düşündüm, kalbime tanıdık bir hüznün girdiğini hissederek. Byron'ın aşçısı Maria, "Akşam yemeği hazır," diye anons etti ve bir an bile çok erken.

Byron önce benim, sonra Ares'in elini tuttu ve herkes arkamızdan gelirken bizi resmi yemek salonuna götürdü. Gerginlik malikâneyi doldurmuştu ve Byron bizi buraya getirdiğinden beri ilk kez bu yerden nefret ettim.

Hepsi onun yüzünden. Babası yüzünden. "İyi misin?" Byron fısıldadı.

Başımı salladım. Artık Byron'ın babasının altı yıl önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığından emindim. Ya da ne yaptığını.

Ve bu berbat anda o kadar kızgındım ki -o kadar üzgündüm ki- Senatör Ashford'a saldırmak ve acı çektirmek istedim. Bana ödettiği gibi ona da ödetmek. Babamı benden almıştı. Belki fiziksel olarak değil ama onu kendi canına kıymaya sürükledi. Senatör George Ashford'un bu çarpık evrende kendi ilacının tadına bakmaya ihtiyacı vardı.

Maria davetsiz misafir için başka bir sofraya çalışırken Aurora, "Bu yemeği evliliğinizi kutlamak için kullanabiliriz," dedi. İşini bitirdiğinde hepimiz oturduk. Aurora koyu renk saçları ve daha da koyu renk gözleriyle güzeldi. Onun görünüşü, dövmeli kocasınıninkiyle tezat oluşturuyordu; sinir bozucu soluk mavi gözleri ve neredeyse ağartılmış gibi görünen sarı saçları çok parlaktı. Yine de öyle olduğundan şüpheliydim. New Orleans'ta tıpkı ona benzeyen iki adam daha görmüştüm ve onların da saçları ağartılmış sarıydı.

"Bu harika bir fikir," diye kabul etti Byron. "Winston ve Billie -karımın kız kardeşi- tören için orada olan tek kişilerdi, bu yüzden bu onu telafi edecektir."

"Billie nerede bu arada?" Winston bana sordu.

Omuz silktim. "Hayallerinin peşinde." Bu onun zamanıydı ve Billie'nin mesajlarından nerede olduğunu kimseye söylememi istemediği anlaşılıyordu.

Winston'ın bakışlarından bir şey bildiği anlaşılıyordu. Bunu açıklamasını beklediğimden değil.

Yemekler getirildi ve sohbet durgunlaştı. Byron rahatsız edici sessizliği güvenli konularla doldurdu. Spor. Çocuklar. *Hatta*

Hava durumu. Tüm bu süre boyunca babasının gözleri beni hiç terk etmedi. Kostya, Kol ve Ares havada dans eden gerginlikten habersiz yan yana oturuyorlardı. Yemeğimi tabağında itip kakıyor, soğuk gözlü adamı özenle görmezden geliyor, konuşmalara neredeyse hiç dikkat etmiyordum. Kendimi ortamın dışında hissediyordum.

"Byron senin bir cerrah olduğunu söylüyor." Royce sorusunu bana yöneltti ve beni konuşmanın içine çekmeye çalıştı.

"Evet."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Geçen yılı BM ile birlikte Gana'da geçirdim ve onların kuruluşlarından biri aracılığıyla sağlık hizmeti sundum. Belki duymuşsunuzdur, Dünya Sağlık Örgütü."

Aurora, "Vay canına, bu çok etkileyici," diye ekledi. Omuz silktim. "Ve tüm bunları oğlunuz yanınızdayken mi yaptınız? Yoksa ailen onu Amerika'da mı tuttu?"

Bakışlarımı tabağıma indirerek cevap verdim. "Kız kardeşim yardım etti. Oğlum ve benimle birlikte geldi. Annem de babam da öldü."

Ruhumda yavaş ama emin adımlarla bir kızgınlık oluştu. Babamı intihara sürükleyen adama karşı duyduğum nefret ve acıyı geri getirdi. Bir parçam ona bunu ödetmek, onu cezalandırmak istiyordu, böylece o da tıpkı kız kardeşim ve benim gibi böyle bir kaybın acısını hissedecekti.

"Şimdi çalışıyor musun?" Royce sanki öfkemin arttığını hissetmiş gibi sordu. "Ameliyat olmam gerekirse, beni senin tedavi edeceğinden emin olmak istiyorum."

Başımı salladım, suyu dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Bardağıma masaya geri koydum. "Hayır, henüz değil. Olası bir fırsat için George Washington'ın başkanıyla konuşuyorum. Ama artık aile olduğumuz için zaten seni ameliyat edemem. Lisansımı kaybederim."

Göz ucuyla, Bryron'ın sertleştiğini görebiliyor ve hissedebiliyordum. Marco'dan tekrar haber aldığımı ona söylememiştim. George Washington, Marco'nun eşinin tavsiyesi üzerine bana acil cerrahi ekiplerine katılmam için bir teklifte bulundu. Kimlik bilgilerimi araştırdı ve WHO ve BM bağlantılarımla temasa geçti. Anlaşılan o ki, beni ekibinde görmek için can atıyordu ama ben son cevabımı vermekte gecikiyordum.

Alexei soğuk bir ifadeyle, "İş bulmakta sorun yaşayacağını sanmıyorum," dedi. Adamım, bu adam korkutucu olabilirdi. Soluk mavi bakışlarında akıldan çıkmayan sırlar vardı. Bu adamın kolay bir hayatı olmadığından şüpheleniyordum.

"Anlaştık," dedi Alessio. "Dünya Sağlık Örgütü ve BM'deki eğitim deneyiminizle hastaneler sizin için savaşıacak."

Onlara sıkı bir gülümseme verdim. Fırsatların hiçbiri beni heyecanlandırmıyordu. Küçüklüğümden beri babamın hastanesinde çalışmayı hayal etmiştim. Fransa'ya taşınmadan önce bile.

Senatör, "Onun BM çalışmalarını kendi yararımıza kullanabiliriz," diye söze karıştı. Başımı ona doğru çevirdim, gözlerim onunla çarpıştı. "Yeniden seçilme kampanyam başlamak üzere." Bu adam gerçek miydi? Öfke odaya yayılmış, Senatör Pislik ile benim aramda pinpon oynuyordu. "Ne de olsa başka hiçbir siyasi bağlantısı yok."

Ayağa fırladım, vücudumdaki her hücrede öfke alevleniyordu. Gözlerim, şimdi gözlerini kocaman açmış bana bakan oğlumu buldu.

"Sen gerçek misin lan?" Tısladım, ellerim uzun masaya çarptı ve tüm çatal bıçak takımları takırdadı. *Asla* öfkemi kaybetmezdim. İşim söz konusu olduğunda bu ölüm kalım meselesi olabilirdi. Ama bu adamın cesareti kıyaslanamazdı. Oğlumun irkilmiş yüz ifadesini fark edince sakinleştirici bir nefes aldım ve ardından gülümsemeye zorladım. "Bebeğim, gidip trenlerinle oynayabilir misin? Annen yemeğini yukarı getirecek."

Ares'in gözleri Kostya ve Kol'a takılmadan önce etrafı taradı. Yeni arkadaşlarından ayrılmak istemiyordu.

"Kostya, dostum, yeni arkadaşın ve Kol'la git," diye talimat verdi Alexei ve ben de minnettar bir gülümseme sundum.

Gözden kayboldukları ve küçük ayak seslerinin azaldığı anda öfkemi yeni kayınpederime yönelttim.

"Kendini beğenmiş saçmalıklarınızı bir kenara bırakın, Dr. Swan," diye homurdandı. "Herkes satılıktır."

Yanaklarım yanıyor, öfke damarlarımda dolaşıyordu. En kötüsü de buna itiraz edemememdi çünkü kendimi Byron'a satmışım. Oğlumu, kız kardeşimi ve kendimi kurtarmak için. Byron bu detayı babasıyla paylaşmış mıydı?

"Senin gibi adamların iktidar mevkilerine gelmesine asla izin verilmemeli," diye tısladım. Kulaklarım damarlarımda kaynayan öfkeyle uğulduyordu. "Hiçbir koşulda adımı ya da benimle ilgili herhangi bir şeyi lanet olası kampanyanız için kullanmayacaksınız."

"Ashford'un tüm üyeleri-"

Herkes şok içinde onun sözünü kesmemi izledi.

"Benim ya da oğlumun adını kullanırsan seni uyarıyorum, tüm dünya sana karşı nerede durduğumu tam olarak bilir." Vücudum öfkeyle çalkalanıyordu.

Omurgamdan aşağı damladığını hissettim.

Senatör Ashford endişeli görünmüyordu. Arkasına yaslandı ve kadehini yukarı kaldırarak bir dikişte bitirdi. "Peki bu nerede?"

"Sana asla oy vermeyeceğimi, birincisi. Eğer yeniden seçilmen tek bir oya bağlı olsaydı -benim- kaybederdin. Kimsenin senin lanet yolsuzluğuna ihtiyacı yok."

Güldü. Kahrolası güldü. "İyi ki Amerikalı değilsin o zaman. Oyunuz sayılmaz."

"Görünüşe göre beni ilk kez tehdit ettiğinde ev ödevini yapmamışsın." Öfke güçlü bir adrenalin patlamasıydı ama aynı zamanda hata yapmanın da en iyi yolu. "Kız kardeşim de ben de Amerika'da doğduk, Senatör Pislik." Royce ellerini çırpmaya başladı ama ben bir şey düşünemeyecek kadar kızgındım.

"Bebeğim, kendini üzme. Bunu ben hallederim," dedi Byron ve tam tersi bir etki yarattı. Kırmızı görmeme neden oldu.

"Üzgün müsün?" Hırladım. "Ciddi misin sen? Üzgün olma noktasını çoktan geçtim. Bu adam tam bir deli ve yıkıcı."

Senatör Ashford alay etti. "İşte *bu* yüzden yetersizsiniz, tıpkı o zaman olduğunuz gibi. İşte *bu yüzden* bazı insanlar ailemize ait değil."

Bir an için gözleri Alexei'ye kaydı ve aklımda Senatör Ashford'un da onu onaylamadığına dair zerre kadar şüphe kalmadı. Alexei'nin umurundaymış gibi görünmüyordu. Adamın kayınpederinin boynunu kırabileceğini ve bunun için hiç uykusuz kalmayacağını hissediyordum. Aferin ona!

Bu konuşma tehlikeli bir noktaya doğru gitmeye başlamış olsa da alay ettim. "Akli başında hiç kimse senin boktan ailenin bir parçası olmak istemez."

Ve böylece, odayı ve arkamdaki tüm Ashford'ları terk ettim.

Bölüm 48

Byron

M Karım ortadan kayboldu ve ben tüm söylenenleri gözden geçirirken tansiyon yükseldi.

Bu oldu temiz gelen onu reaksiyono benim Babavardı
bitti

Bir şey. Korkunç bir şey.

Bardağımı sıkıca kavradım ve kırılmadığına şaşırdım. İçimdeki öfkeyi bastırmak için bir an durmam gerekti, böylece masanın diğer tarafına geçip babamın boynunu sıkmayacaktım. Bu piç kurusu hiçbirimizi rahat bırakıp hayatlarımızı sürekli karışmadan yaşamamıza izin verebilir miydi?

Gözlerim masanın etrafında dolaştı ama sonraki sözlerim sadece babama yönelikti.

"Kimse karıma saygısızlık edemez." Sonra gözlerimi bana hayat veren ama bana ve kardeşlerime bir yabancı kadar yakın olan adama diktim. "Babam olman umurumda bile değil. Eğer karımla bir daha böyle konuşursan seni bitiririm," dedim sakince. "Sen daha 'siktir git' diyemeden kariyerin biter." Bu alacağı tek uyarıydı. "Şimdi bana ne yaptığını anlatacaksın." Sesim kutup sıcaklıklarından daha soğuktu. "Ve eğer yalan söylüyorsan öğreneceğim," diye uyardım.

Sözlerim istediğim etkiyi yarattı. Babam rahatsız bir şekilde kıpırdandı, sonra öksürdü ve kulağını kaşıdı.

Winston kımıldama zahmetine katlanmadı, onun yerine bir bardak suya uzandı. Royce babamıza iğrenmiş bir bakış attı. Alexei'nin yüzünde hiçbir şey okunmuyordu, ama babamızı umursamadığını biliyordum ve bu en hafif deyimiydi.

Ben beklerken uzun bir sessizlik oldu. Babamın yanakları kızardı ve göğsü kabardı. O herif o kadar bencildi ki, Ares'e bir kez bile bakmamıştı. Baksaydı, başka bir torunu olduğunu fark ederdi. Ama sonra, o

Çocukken nasıl görüldüğümüzü hatırlayacak kadar etrafta değildik. Şimdi bile Kostya'ya zar zor bakıyordu.

Gayrimeşru oğlu Alessio'nun Autumn'u geri almasına yardım ettikten sonra, sonunda yaptığı hatayı anladığını düşünmüştüm.

Ama şimdi, bunu da bir art niyetle yapıp yapmadığını merak ediyordum. Kian'ın babamın görevi nedeniyle neden Afganistan'da olduğunu hiç anlamamıştım ama babamdan dürüst bir cevap alamayacağımı biliyordum. Ve Kian bir müşterinin güvenine ihanet etmezdi.

"Bir daha sormayacağım, baba. Ne yaptın sen?"

Azı dişlerini gıcırdattı.

"Onu uyardım, hepsi bu."

Çenem sıkıştı. Göğsümde bir yanma yayıldı. "Ne zaman?" Dişlerimi sıktım.

Kahrolası evimde sandalyeye yaslandı ve bana sinsî bir gülümseme fırlattı. Her bir çocuğunun aşına olduğu bir gülümseme. İstedğini elde etmek için bizi kullandığında takındığı gülümseme. En küçük kardeşimin kaçırılmasının ve yirmi yıl boyunca ölü mü diri mi olduğunu bilmeden yasını tutmamızın nedeni oydu. Kingston'ın maruz kaldığı kötü muameleyi anlayamazdım bile. Ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacaktı.

Babam dersini aldı mı? Tabii

ki hayır!

Elimi masaya vurdum, çatal bıçak takımı ve kristaller bu gece ikinci kez takırdadı. "*Ne zaman diye sordum!*"

Kız kardeşim sadece başını salladı ve ben de acı bir kahkaha attım. Bunun ne anlama geldiğini yavaş yavaş anladığımda, gerçek yüzeyin hemen altında yatıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu kadar kör? *Elbette* yıllar önce çektiğim o lanet olası acının sebebi babamdı.

"Ona karşı ne kullandın?"

"Aletinle düşünüyorsun evlat ve-"

Nabzım hızlandı ve görüşüm daraldı. "Hayır," diye kükredim. "On yıllardır sikiyle düşünen, önüne çıkan herkesi yok eden sensin, seni güce aç orospu çocuğu."

Uğursuz bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırdı. "Ve sen de tıpkı benim gibisin." Aurora ona ters ters bakarak, "Hayal görüyorsun baba," diye ekledi. "Ve

Bu unvanı bile hak etmiyorsun. Sen hepimiz için bir yabancısın. Kendini affettirmeye başladığını sanıyordum ama aslında sadece bizi kendi yararına kullanmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorsun. Hepimizi."

"Cesedimi çiğnemen lazım," dedim soğuk bir şekilde. "Artık böyle bir şey olmayacak. Hiç vicdanınız olmadığı çok açık Senatör Ashford. Kendi çıkarlarınız için ailenizi yok etmeye hazırsınız."

"Byron'a kendi oğluna nasıl mal olabilirsin?" Aurora tısladı.

Babam sanki önemli bir şey değilmiş gibi ellerini havada salladı. "Onun oğlu olduğunu bilmiyorsun. O kız Fransız. Etrafta dolaşıyorlar."

Burun deliklerim alevlendi ve kırmızı bir öfke sisinin içinden bu yabancıya baktım. "Sen ne bilirsin ki?" Kükredim. "Bu aileyi tek başına yok ediyorsun."

"Ben senin babanım. Bunu unutma."

Benim için neredeyse bir yabancı olan adamın gözlerinin içine baktım. Bir sperm donörü. Ama ben böyle biri olmayacaktım. Oğlumun hayatının önemli bir parçası olacaktım. Bunca yıldır onun hayatının bir parçası *olmalıydım*.

Aurora ayağa fırlayarak, "Yeterince duydum," dedi. "Ve sen de en küçük oğlunun neden seninle hiçbir şey yapmak istemediğini merak ediyorsun." Başını salladı, dudakları babamıza karşı hayal kırıklığıyla kıvrılmıştı.

Bu düşünceye tamamen katılıyorum.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın?" diye sordum, sesim garip bir şekilde sakindi. Mutfak çalışanlarından biri yanıma geldi ve bana bir bardak viski uzattı. Aldım ve dudaklarıma götürdüm. "Ve unutma, hikâyeni doğrulamak için bir yolum var."

Gerginlik kaslarımı çekti. Havayı boğdu. Odette'in altı yıl önceki görüntüleri zihnimde oynadı - beş numaralı muayene odası, birlikte geçirdiğimiz ilk gece, ertesi gün, onu sokakta kanlar içinde gördüğümde yaşadığım dehşet, hastanede elini tuttuğum o saatler.

Kardeşlerim nefeslerini tuttu. Kötü bir şey olacağını biliyordum. Biliyordum amına koyayım.

"Deutsche Bank'taki dostum bazı torpiller yaptı ve babasının hastanesinin kredisine el koydu."

Karım ima etmiş olsa da, babamın sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve kontrolüm elimden kaydı. Benim yanımda bu kadar çekingen olmasına şaşmamalı. Belki benden nefret bile ediyordu. Tekrar karşılaştığımızda bana kesinlikle katlanamıyordu. Birdenbire, geceyi birlikte geçirdikten sonraki öfkesi mantıklı gelmeye başladı. Babam onun çok sevdiği ailesini yok etmişti. Zihnim zaten noktaları birleştiriyordu; bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Araştırdığım bilgilere göre, Odette'le geceyi birlikte geçirdikten kısa bir süre sonra babası intihar etmişti.

Tutuşum sıkılaştı ve elimdeki cam paramparça oldu. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimden geçerek öfkeyi ateşledi.

Ayağa kalkarken mizahsız bir kahkaha attım. Bu kadar saf bir şeyi yok edecek kadar ileri gidebileceğini bilmeliydim. Bu kadar iyi. Ne de olsa bunu daha önce defalarca görmüştüm. Ama yine de her seferinde beni şok etmeyi başarıyordu. Ona hak ettiğinden fazla kredi verdiğim için kendimden utanıyorum.

"Peki, baba. İzin ver iyiliğine karşılık vereyim. Artık sen de iflas ettin." Bundan emin olurdum. Ve tüm bağışçıları geçmişte kalacaktı. "Evimden çıkış yolunu biliyorsun. Bir daha asla geri gelme." *Ya da başka bir şey* havada asılı kaldı.

Bununla birlikte, karımı aramaya çıktım.

Bölüm 49

Odette

A Üst kata çıkarken ellerim titriyordu. Sanki bir işaretmiş gibi, gök gürültüsü bulutların arasından yuvarlandı ve sert bir rüzgâr camları kırbaçladı. İçimdeki çalkantıyı taklit ediyordu. Bu

Gürleyen gök gürültüsü gökyüzünü salladı ama Byron sayesinde başımızın üzerinde bir sığınak vardı.

Kalbimin onu sevmesine mi yoksa ondan nefret etmesine mi izin vereceğimi bilemiyordum. *Ondan* ve tüm ailesinden, ama özellikle babasından.

Bu lanet adamın cüretkârlığı karşısında nabzım kulaklarımda sertçe atmaya başladı. Kanımda kaynayan öfke -yılların suçluluğu ve suçlama-taşma ve kaos yaratma tehdidinde bulundu. Babamın cesedinin görüntüleri zihnimde oynadı, vücudunun çöküşü, kafatasından sızan kan, o tek fotoğrafa tutunurken.

Senatör Ashford onu intihara sürüklemişti. Ama ben de suçluydum. Byron gibi birine asla dokunmamalıydım. Onda güç, zenginlik ve en önemlisi acımasızlık vardı. Ama belki de beni ona çeken tam da buydu.

Oğlumun odasına girdiğim anda içimi sessiz bir rahatlama kapladı. Ne o beni fark etmişti ne de yeni arkadaşları. *Aile* demeliydim. Trenlerle oynuyorlar, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak titrek bir nefes aldım ve kapıya yaslandım.

Oğlumu mutlu görmek her şeyi kabullenmem için ihtiyacım olan şeydi. Gözlerimi kapattım, derin derin nefes aldım ve huzur bulmayı umdum. Senatör Ashford beni Byron'ın odasında uyandırdığından beri benden kaçan

O sabah. Anılar tenime battı. Pişmanlık -ya da ona benzer bir şey- ruhumda dans etti. Hiç geçecek miydi?

"Hepimiz berbat durumda değiliz." Yumuşak bir kadın sesiyle irkilerek gözlerimi açtım. Gömmek için çok uğraştığım azabı görmemesini umarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Byron'ın kız kardeşi ve Alessio'nun karısı her şeyi bilen bir bakışla bana baktılar. Gözlerim arkalarında, her iki kocanın da derin bir sohbe dalmış gibi görüldüğü koridorda gezindi. "Babam o kadar çok pislik yaptı ki, sana ve Byron'a yaptıklarını duymak beni şaşırtmadı. Senden tek istediğim bunu bize karşı kullanmaman. Ya da ona," diye ekledi Aurora usulca ve kimden bahsettiğini anlamam için adını söylemesine gerek yoktu.

Eşiği geçtiler ve ürkmüş bir dişi geyiğe yaklaşır gibi bana yaklaştılar. Artık gözleri fal taşı gibi açılmış genç bir kadın değildim ve doğrusu bu yüzleşmeyle birlikte üzerimden bir yük kalkmıştı. Bunun yıllar önce yapmam gereken bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım. Huzurum için.

Çocuklar irkilerek hareketlerini durdurdular ve sonunda bizi fark ettiler.

"Ev yıkılacak mı?" Ares kobalt rengi bakışlarını dışarıda kopan fırtınanın seslerine dikerek sordu. "Diğeri gibi mi?"

Yanımdaki Aurora ve Autumn bu tuhaf söz üzerine bana baktılar, açıkça kafaları karışmıştı. İçimi çektim. Gana'ya döndüğümüzde, bir hafta boyunca bir kabilenin yanında kalmış, hastalarına bakmıştık. Bize kalmamız için mütevazı küçük bir kulübe verildi ama ne yazık ki bir fırtına ortalığı kasıp kavurdu. Bölgede toprak kaymalarına ve yıkıma neden oldu. Gözlerimizin önünde yıkılmadan saniyeler önce kulübemizden çıktık. Söylemeye gerek yok, bir iz bıraktı. Hepimizde ama özellikle küçük oğlum için çok korkutucuydu.

"Hayır, bebeğim. Bu evi yıkacak hiçbir şey yok." Senatör Ashford'un yalanları ve hileleri dışında. "Arkadaşlarınla oynamaya devam et."

"Aile," diye söze girdi Aurora. Ona meraklı bir bakış attığımda ekledi: "Biz bir aileyiz. Babam değil ama erkek kardeşlerim, üvey kız kardeşlerim-" Kaşları çatıldı. Byron'ın başka bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Öfkeyle elini salladı. "Uzun hikâye. Sürpriz değil, suçlu babamdı. Her neyse, söylemeye çalıştığım şey, kardeşlerim her zaman arkanı kollayacaktır. Ne olursa olsun. Sen artık ailemizin bir parçasısın ve kimse -"Kimse sana bulaşmaya cesaret edemez, yoksa Ashford'un gazabına uğrarlar."

Bu aile şimdiye kadar karşılaştıklarımın çok farklıydı. Belki fazla güveniyordum ama ona inandım. Beni kandırdığına inanamayacak kadar açık sözlü ve açık sözlüydü.

"Evet, senatör için geçerli olmaması çok kötü," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Oh, öyle olacak. Daha önce de birçok kez çizgiyi aştı ama bu kez Byron onu en acı yerinden vuracak." Verdiği yanıt içimde bir şok dalgası yarattı.

Belki de yıllar önce temel bir hata yapmıştım. Belki de Byron'a babasının söylediklerini anlatmalıydım. Bunun yerine, ikisini bir ve aynımış gibi göstermişim.

Autumn tüm olay boyunca sessiz kaldı ve ben de belki de yengesinin değerlendirmesine katılmadığını merak ettim.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Senatör Ashford'u iyi tanımıyorum. Kişisel olarak onu asla affetmeyeceğim bazı şeyler var ama Alessio ve benim için doğru olan bir şey yaptı. Ben Orta Doğu'dayken bana ölümcül bir adam göz kulak oldu. Kian Cortes. Bunun için ona minnettar olsam da, kırk yıllık yanlışlar öylece silinip gitmez."

Yüce Tanrım, belki de Senatör Ashford gerçekten de tüm ailesini sikip atmıştı.

Son otuz dakikadır okumaya çalıştığım tıp dergisinin ilk paragrafını henüz bitirmemişim. Düşüncelerim kütüphanenin duvarlarında yankılanıyor, bu güzel odanın gölgelerinde ve köşelerinde saklanıyordu.

Ares'i yatırdıktan sonra Byron'ın kardeşlerinin uyku düzenini bulmasına izin verdim. Kendimi yabancı hissediyordum ve genellikle nerede uyuduklarını biliyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden ben Ares'e odaklanırken Byron'ın asasının yardımıyla ev sahibi olmasına izin verdim ve sonra saklanacak bir köşe buldum.

Deri ciltli kitapların kokusu ve loş ışıkların yumuşak uğultusu evin bu kanadındaki tek seslerdi. Elimde dergiyle yumuşak kanepenin köşesine kıvrıldığımda dışarıdaki fırtına hâlâ şiddetini koruyor ve içimdeki fırtınayı yansıtıyordu.

"İşte buradasın." Byron'ın derin ve güçlü sesi, gökyüzünde yuvarlanan gök gürültüsünün seslerine karıştı. Başımı kaldırdığımda onu kütüphanenin kapısına dayanmış, üzerinde siyah eşofman altı ve beyaz tişörtten başka bir şey yokken buldum. "Benden mi saklanıyorsun?"

O tanıdık sıcak his içimde dans ederek beni ona doğru itti. Babası bu evde bir yerlerdeydi -tüm ailesi burada kalıyordu- ve o adamın aynı çatı altında olduğunu bilmek tüylerimi diken diken ediyordu.

Gözlerim kocamın üzerinde dolaşıyor, onun baştan çıkarıcı görünmediği bir zaman olup olmadığını merak ediyordum. Ne giyerse giysin - takım elbise, günlük kıyafet, eşofman altı, *hiçbir şey*. Yine de Byron'ı bu kadar rahat görmekte özellikle seksi bir şey vardı. Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve midemdeki kelebekler daha fazla çırpınıyordu.

Kocam ne zaman etrafımda olsa üzerime çöken bu sersemlikten kurtulmak için başımı salladım.

"Saklanmalı mıyım?" Onun yerine ben sordum.

Byron duvarı itti ve bana doğru yürüdü, bakışları bana odaklanmıştı. Aslında, yüzünde beni tetikte tutan yoğun bir kararlılık vardı.

Yanımdaki kanepeye oturdu, sonra beni hızla kaldırıp tekrar kucağına oturttu. Elimdeki kitaba (*Journal of the American College of Cardiology*) bir göz attıktan sonra kitabı aldı ve yanındaki masanın üzerine koydu.

"Seninle bir konuşma yapmamız gerekiyor." Kolları beni sardı ve öyle bir pozisyona getirdi ki yüzümü ona dönmek zorunda kaldım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama tutuşu daha da sıkılaştı. "Hayır, artık saklanmak yok. Daha fazla kaçmak yok. Konuşmamız gerek."

Oraya gidebileceğimi bilmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz o gecenin dalgalanma etkilerinin hatırası bile beni boğuyordu.

"Byron, yorgunum."

Yüzünü eğdi, dudakları boynuma değdi. "Babam için mi endişeleniyorsun?"

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine şaşırarak kucağında donakaldım.

"Ondan nefret ediyorum," diye tersledim. Kelimeler ağzımdan kaçtı, ses tonum ısırıcıydı. "Ondan nefret ediyorum-" Bitiremedim, yıllar boyunca bastırdığım tüm duygular beni boğuyordu.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu usulca.

Gözlerimi kırıştırdım, zorlukla yutkundum. Ondan nefret etseydim daha kolay olurdu ama etmedim. Bana oğlumuz gibi saf ve güzel bir şey armağan eden birinden nefret etmek yanlış geliyordu.

Başımı salladım. "Güzel," diye mırıldandı, burunlarımızı birbirine sürterek. "Bununla çalışabiliriz."

"Lütfen benden babanla aranı düzeltmemi isteme." Neredeyse bana gülüp geçmesini bekliyordum ama gülmedi. Bunun yerine yüzümü kavradı, gözleri içimi deldi ve beni suskun bıraktı.

"Asla, bebeğim." Sert ses tonu karşısında keskin bir nefes aldım. "Bir daha asla yanımıza yaklaşmayacak. Temelli gitti ve eğer sana ya da Ares'e yaklaşırsa onu öldürürüm."

Gana'dan gece yarısı ayrıldığımızdan beri duygularım karmakarışıkta ama Byron'la evlendiğimden beri daha da kötüydü. Onu seviyordum ama sevmek istemiyordum. Onu arzuluyordum; arzulamasaydım daha kolay olurdu. Tüm bu çelişkili duygulardan nefret ediyordum.

"O şimdi burada," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. "Hayır, değil. O gitti."

Şok içinde ona baktım. "Onu bu fırtınada dışarı mı gönderdin?"

Kocamın ifadesi sertleşti. "Evet. Bir daha asla burada istenmeyecek ve ben de ona bir an bile tahammül edemeyeceğim."

Gerçek, ses tonunda ve gözlerinde çınliyordu. O zaman neden ona güvenmekten bu kadar korkuyordum? *Ona güven, diye* fısıldadı kalbim. Ama o gece körü körüne güvendim ve bu bana öfkeden başka bir şey getirmedi. Daha da kötüsü, ailem bunun bedelini ödemişti.

Yüzümden bir şeyler okumuş olmalı ki derin bir iç çekti. O da benim gibi yorgun görünüyordu. Belki o da basit bir hayat istiyordu. "Gittiğine sevindim," diye mırıldandım. "Kardeşlerini seviyorum. Onların eşler de."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Onlar iyi insanlar. Babamız gibi değiller." Başımı salladım. Artık içgüdülerime güvenmek zor olsa da bunu görebiliyordum. Altı yıl önce beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra değil. Yoksa ettiler mi? "Temiz bir sayfa açmamızı istiyorum Odette. Ares için. Gelecekteki çocuklarımız için. Bizim için." Saçımın bir tutamını nazıkçe tuttu ve parmaklarına doladı. Ama kalbimi sıkıştıran onun nazık dokunuşu değildi. Bakışlarındaki azaptı. Sanki beni kaybetmekten korkuyordu. "Lütfen, konuş benimle."

Derin bir nefes aldım ve başka tarafa baktım. Gözlerinin içine bakmadan anlatmak daha kolay geldi, sanki ruhumu ona açıyormuşum gibi.

"Uyandıgımda-" O muhteşem geceden sonra. Beni becerdikten ve Fransız Rivierası'nın ufkunda şafak sökene kadar benimle seviştikten sonra. "Uyandıgımda baban yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. Nişanlandığını ve benim de yuva kurmadan önceki 'son şansın' olduğumu söyledi." Keskin nefesi başımı çevirip kobalt mavisi gözlerini aramama neden oldu. O gözlerde öylesine bir öfke kaynıyordu ki, intikam vaat ediyordu. Ama bana yönelik değildi. Bunu şimdi görebiliyordum. "Senin türünle benim türümün birbirine karışmadığını söyledi. Ne demek istediğini anlamamıştım. Daha önce 'Senatör Ashford' diye birini hiç duymamıştım. Bana fahişe dedi ve para fırlattı. İlk başta deli olduğunu düşündüm ve onu görmezden geldim ama sonra ailemi tehdit etmeye başladı." Bunun nasıl sonlanacağını bildiğim için yutkundum. "O gün işe gittiğimde her şey çoktan olmuştu. Babam hastaneyi kaybetti." Sesim çatallaştı ve beni kendine doğru çekti, sıkıca kavradı. "Birkaç gün sonra, babam-"

Bu konuda konuşmak çok acı veriyordu ama her kelimede göğsümdeki gerginlik yavaş yavaş azalıyordu. Kalbimdeki düğümler çözöldü ve umut patlamaya başladı.

Belki de en başından beri ihtiyacım olan şey buydu. Onun için.

Bölüm 50

Byron

H Sesi kesildi ve yüzünü boynuma gömdü, küçük bedeni titriyordu. "Şşt." Gözyaşları tenimi lekeledi ve gözeneklerimden sızdı, Ruhumu onun için acıtıyor. Onun yanında olmalıydım. Tüm o lanet zaman boyunca, onun dayanağı olmalıydım. Bunun yerine, ona söylediğim o sözler-

Siktir!

Yatıştırıcı sözler mırıldanarak sırtını ovdum. Doğru yapıp yapmadığımı bilmiyordum ama annemin de böyle yaptığını hatırlıyordum. Babam hayatı boyunca tek bir kişiyi bile teselli etmemişti.

"Benim hatamdı, Byron." Sesi ısırap doluydu. "Seninle uğraştım ve bunun bedelini babam ödedi. O silahı kafasına dayayan kişi ben de olabilirdim. Billie'nin benden nefret etmemesine şaşırdım."

Başının arkasını kavradım ve gözlerimizi kilitledim. "Kız kardeşin senden asla nefret etmeyecek. Öncelikle, bunu yasaklıyorum." Boğuk bir kahkaha aramızdaki boşluğu doldurdu. "Ve daha da önemlisi, çünkü senin için ölür. O seni seviyor. Hatta sana zarar veririm beni öldürmekle tehdit etti." Burnunu çekti, gülümserken dudakları titriyordu. "Yeniden başlayabileceğimizi düşünüyor musun? Babamın verdiği zararı arkamızda bırakabilir miyiz?" Sesim yumuşaktı ama kalbim o kadar sert ve gürültülü atıyordu ki duymamasına imkân yoktu. "Siktir, bebeğim. O muayene odasına girip beni lanet olası güneş yanığımdan kurtardığın andan itibaren tek istediğim sendin. Asla bir nişan olmadı. Hiçbir zaman uzun süreli bir ilişki yaşamak istememe neden olan bir kadın olmadı." Kelimelerin içime işlemesine izin verdim, alnına bir öpücük kondurdum ve taze elma kokusunu içime çektim. "Sana kadar. Kimseyi hatırlamıyorum

Senden önce ve senden sonra kimse olmadı. Sadece sen, bebeğim. Benim için sadece sen varsın."

Keskin nefesi karanlık kütüphanede dolaştı. "O zamandan beri başka kimseyle birlikte olmadın-"

Yalan söyleyip onu beklemediğimi söyleyebilirdim. Onun yolunun beni ona götüreceğini ummadığımı. Bunun yerine, onun için her şeyimi ortaya koydum.

"Senden sonra başka bir kadını midem kaldırmazdı," diye itiraf ettim. Siktir et maço saçmalığını. Hayat, ilgisizmiş gibi davranmak ve karıma sırlıklam aşık değilmişim gibi davranmak için çok kısaydı. "Her şeye rağmen birbirimize giden bir yol bulabileceğimizi umdum. Mükemmel hissediyordun. *Benim* gibiydin, başka hiç kimseye benzemiyordun. Ve sanki sadece sana aitmişim gibi hissettim. Sana aşık oldum. İstesem bile seni sevmekten vazgeçemezdim ve açıkçası... vazgeçmek de istemiyorum. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Avucunu yanağıma dayadı ve ben de ona doğru eğildim. "Benim için de başka kimse olmadı." Yumuşak bir itiraf. Ama kalp atışlarım kadar gürültülüydü. "Denedim. Gerçekten denedim ama nerede olursam olayım, kiminle olursam olayım seni sevdiğimi ve unutamadığımı fark ettim. Seni her zaman seveceğim. Gerçekten. Tamamen. Her zaman sendin Byron. Ama babanla olanlardan sonra kendime güvenmeyi bıraktım."

Işıklar titreyerek altı yıl önce yapmamız gereken başlangıcı yansıttı. Bir hırıltıyla ağzımı onunkine kapattım. Hayatımızın geri kalanının nasıl görüldüğü konusunda çok umutluydum. Mutlu olmak. Küçük kızlar ve oğlanlarla dolu bir eve sahip olmak. Ama en önemlisi, kadınımla vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum. Yıllar önce benim olması gereken kadınla. Bana bir oğul veren kadınla.

Benim. Sonsuza kadar. Sevgilim. Tüm hayatım boyunca.

Çenesini iki elimle tutarak konuşmayı kestim ve alnımı onunkine bastırdım.

"Ya baban-"

Onu durdurdum. "Sadece biz ona verirse güç sahibi olur. Bırak onu ben halledeyim. Ve güven bana, yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bizi yok edemez ve etmeyecektir. Beni yok etme gücüne yalnızca sen sahipsin. Sensiz ben bir hiçim, kesinlikle bir hiç. Ve asla ama asla gitmene izin vermeyeceğim."

Ruhunu öpücüğümüze dökerken elleri boynuma dolandı. Altında sertleştim ve kucağımda kaydı, böylece sikim amına doğru itildi. Ellerim sırtından beline doğru indi, onu seviyordum.

eğriler. Yıllar önce olduğundan daha yumuşaktı ve bunun sebebinin oğlumuz olması hoşuma gidiyordu. Bizim yarattığımız bir hayatı doğurmuştu.

"Babam başka ne yaptı?" diye sordum. Daha fazlası olduğundan hiç şüphem yoktu ve babamın tamamen dürüst olacağına da güvenmiyordum.

İçini çekti, beni sıkıca kavradı. "Seni görmeye geldiğimde ofisindeydi ve beni gönderdi." Dişlerim sıkıldı ama sözünü kesmedim. "Bana servet avcısı dedi. Ama sonra sen gittikten sonra hastaneye geldi." Yutkunurken boynu büküldü. "Billie'yi tehdit etti. Kendimi çok zayıf hissettim ve ona karşı koyamadım. Bebeği kaybettiğimi düşündüm ve bir şey daha kaybetmeye dayanamadım."

Bebeği kaybettiğini sandı. Ayağı kaymıştı ve fark etmemişti ama ben onu aramazdım. Onu beklerdim. Kendini güvende hissettiğinde bana söyleyecekti, bundan emindim.

Göğsüm babama duyduğum öfkeyle yandı ve karım için duyduğum üzüntüyle sıkıştı. Babam bedelini ödeyecekti, onu en çok incitecek şekilde. Bize yıllara mal oldu. Boşa geçen *yıllara*. Oğlumu babasından mahrum bıraktı. Hayatımda iyi bir kadın olmasını elimden aldı.

"Güven bana, bunu ona ödeteceğim." Dudaklarım onunkilere değdi, tadı bağımlılık yapıyordu.

"Artık sen varsın, bunun bir anlamı yok. Bırak yalnız ve yaşlı bir adam olsun." Alt dudağımı ısırıldı. "Benim için önemli olan tek şey sen, Ares ve Billie'sin." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kardeşlerin de öyle."

Hafifçe çekildim ve onunla göz göze geldik.

"Geldim," dedim usulca. Kaşları çatıldı. "Winston ve ben babanın törenine geldik. Ne olduğunu bilmiyordum ve beni istemediğini biliyordum ama iyi olduğundan emin olmak istedim." Alnım onunkine yaslandı. "Senin için her şeyi daha iyi hale getirmek istedim. Keşke bilseydim."

Dudaklarını yaladı, nefes alış verişini hafifçe sığlaştı. "Keşke içgüdülerime güvenseydim. Senin öyle bir adam olmadığını bilmeliydim. Belki biraz huysuz ama gaddar ve acımasız değilsin."

"Babam ikimizle de oynadı."

Oğlumuz hakkında da konuşmamız gerekecekti. O geceden beri kimseyle birlikte olmadığını itiraf etti ama bir yanım Ares'in oğlum olduğunu söylemesine ihtiyaç duyuyordu. Bu bilgi konusunda bana güvenmesini. Ama zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bana açılıyordu ve önemli olan da buydu.

Ellerim belinden kışına doğru inerek kıvrımlarını kavradı.

Eninde sonunda bana söyleyecekti. Zamana ihtiyacı vardı ve ben de ona izin verecektim. Ne de olsa hayatımızın geri kalanı vardı.

"Seni çok özledim," diye mırıldandım, dudaklarım onunkilere değiyordu.

"Aynen öyle," diye nefes aldı, yanakları kızarmış ve ela gözleri parlıyordu.

Onu tekrar öptüm, bu sefer yavaşça. Yutarcasına. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Ve vardı. Olacaktı. Bunu garanti ederim.

Nefesi kesildi ve öpücüğü aceleye geldi. Bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik etti. Kalçalarını kucağımda hafifçe döndürerek bu bağımlılığın daha da derinlerine inmeme sağladı.

Elleri tişörtümün üzerinde gezindi, öpücüğü hiç kesmedi, pazılarına gelene kadar, sonra parmakları dövmemin izini sürdü. Yavaşça. Saygıyla.

"Neden kimyasal bir molekülü dövme olarak yaptırdığını bana hiç söylemedin," diye nefes nefese öpüşmeyi kesti.

"Bomba yapan bir kombinasyon. Sırtımı yakan da bu ikisinin karışımıydı," dedim. "Bu da bana bu boku yapan pisliklere asla para vermemem gerektiğini hatırlattı."

Dövmemin izini sürerken dokunuşu tüy gibi hafifti. "Ama o yara izleri olmasaydı, o günkü güneş yanığının tıbbi tedavi isteyecek kadar kötü olmayabilirdi ve kendini babamın hastanesinde bulmazdın."

Bu küçük gerçeğin aklımdan kaç kez geçtiğini bilmiyordu. Kalbimi kırdıktan sonra, beni ona götürdüğü için yanmış sırtıma her zamankinden daha fazla lanet ettim. Ama göğsümdeki acı hafifleyip kalbimin derinliklerine yerleştiğinde, bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum. İkimiz yollarımızı kesiştirmenin bir yolunu bulacaktık.

Ne de olsa onsuz bir hayat kasvetli olurdu. Boş bir tuval. Ama şimdi, her tarafına renkler sıçrayacaktı. O başıma gelen en güzel şeydi.

Tişörtümün eteklerini çekiştirdi ve başımın üzerine çekti. Karın kaslarına bakarken bakışları ısındı ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Altı yıl önce karın kaslarına bakıp gülümsediği zamanki bakışını hatırladım.

"Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor," diye usulca takıldım. Asla naz yapmaz ya da arzusuyla rol yapmazdı.

"Hâlâ en muhteşem karın kaslarına sahipsin," diye mırıldandı.

"Karın kaslarımdan memnun olduğunuzdan emin olmak için yere yığılana kadar çalışmam gerekecek."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynasırken elini savuştururcasına salladı.

Arzusu yüzünden okunuyordu ve bunu itiraf ediyordu. Nihayet! Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. İlerliyorduk.

Başka bir öpücük için eğildim, dokunuşum şimdi daha sertti. Daha aç. Dilimi ağzına sokarak her santimini keşfettim. İniltisini açlıkla yuttum. Bornozunu omuzlarından ittim, aşağı kaymasına ve arkasına düşmesine izin verdim. Ellerim ipeksi geceliğinin eteklerine dolandı ve sabırsızca çekip çıkardı, öpüşmemize sadece bebek geceliğini başının üzerinden çekecek kadar ara verdim.

"Siktir," diye inledim, göğüslerini görünce. Eğer o benim karın kaslarıma takıntılıysa, ben de onun göğüslerine takıntılıydım. "Beni öldüreceksin," diye homurdandım, onu daha yakına çekerken, böylece göğüslerini tam yüzüme alabilirdim. Ait oldukları yere.

Başımı eğdim ve sert meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Adımı inledi, sırtı bana doğru eğildi ve kalçaları ileri geri yuvarlanarak kendini sert ereksiyonuma doğru sürttü.

Elleri saçlarımı okşadı ve ben dilimi oynatırken başımı kaldırıp ona baktım. Ela gözleri benimkilerle buluştu, arzu ve göğsümü mümkün olan en iyi şekilde sıkıştıran başka bir şeyle karanlıktı.

"Byron," diye yumuşakça nefes aldı. "Sana içimde ihtiyacım var." Talebi karşısında sıırttım.

Ellerim yavaşça belinden aşağıya, kalçalarının arasında kaybolana kadar indi. Islak külotunu kenara ittim ve başparmağımı amının üzerinde gezdirdim. Gözleri dalgalanarak kapandı ve kalçaları kıpırdarken dudakları aralandı.

"Oh, Tanrım... Lütfen..."

Karım eşofmanımın içine uzandı ve narin parmaklarını sikimin etrafına sarıp sıktı. "Eğer sen beni kızdıracaksan, ben de aynısını yapacağım."

Biraz boğuk bir sesle de olsa kıkırdadım. "Çok talepkârsın," diye mırıldandım kulak memesini ısırarak.

"Sen başlattın, sen bitir."

Kalçalarımı kaldırıp eşofman altımı ve boxer'ımı yolumdan çekerken kıkırdadım. İkimizin de hareketleri sanki ilk kez birlikteymişiz gibi çılgıncaydı. Ve bir bakıma, belki de öyleydi. Altı yıl sonra ilk defa

Aramızda ne duygusal engeller ne de babamın yaptığı yanlışların hayaletleri vardı. Bu, birbirimizi beklediğimizi kabul etmemizdi.

Karım tekrar kucağıma oturdu, sikim mükemmel bir şekilde onun açıklığına karşı konumlanmıştı. Göğüslerini göğsüme bastırarak kollarını bana doladı.

"Bana aldığın külotu yırt kocacığım," diye mırıldandı. "Sana içimde ihtiyacım var."

Dudaklarım onunkilerin üzerine indi ve tek bir çekişle, parçalanan malzemenin sesi boşluğu doldurdu. Sadece ikimiz vardık. Ağır kalp atışlarımız. Ruhlarımız hareketlerimizin melodisiyle dans ederken zor nefeslerimiz.

Hayatım buna bağlıymış gibi onun amını tamamen hissetmek istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Ellerim kalçalarında, onu sikimin üzerine getirdim. Nefes nefese kaldı. Ben inledim. Her seferinde onunla ilk kez sevişiyormuşum gibi hissediyordum.

Üstümde debelenmeye başladı, birbirimizde kendimizi kaybederken ağızlarımız birbirine karıştı. Bu öpücükte.

"Evet," diye inledim ağzına doğru. "Aynen böyle, bebeğim."

Ben kıcını kavrayıp yoğururken, oynarken elleri saçlarımın arasında dolaşıyordu. Kalçalarını her sallayışında sikim daha da derinlere iniyor, onu kabzasına kadar dolduruyordu. Onu daha sert öptüm, küçük iniltileri beni çözüyordu.

Onu kabaca kanepeye indirdim, sırtı minderlere çarptı. Etrafına dağılan saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Kalın kirpiklerinin arasından beni izliyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı ve öpücüklerimden dolayı kızarmıştı.

Gözlerim onun çıplak vücudunda gezindi. "Kahretsin, bebeğim. Sana her baktığımda nefesimi kesiyorsun."

Kızardı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Benim karım. Odette Madeline Ashford. İşte bu! Kulağa mükemmel geliyordu. Birlikte mükemmeldik.

Bacaklarını ayırdım ve bir kez daha aralarına girdim, dizlerimin üzerine çöktüğümde gözleri sikimdeydi. Üzerine eğildim ve bileklerini tutarak bir elimle başının üzerinde sabitledim.

"Ben de sana dokunmak istiyorum," diye usulca itiraz etti, gözleri sikimdeydi.

Serbest elimi sikime götürdüm ve parmaklarımı zonklayan ereksiyonumun etrafına sardım.

"Sonra, bebeğim. Son kez içine boşalmak istiyorum." Sikimi onun sıcak, sıırıslık kırımlarına doğru hizalarken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. "Çok ıslaksın amına koyayım."

İki elimi de bileklerine dolayarak sonuna kadar soktum.

Sırtını dikleştirdi, meme uçları göğsümü sıyrırıyordu. "Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı. "Çok, çok iyi."

Islak amından çıkarken dudaklarımı boynuna bastırdım ve onu öptüm, ancak tekrar içine girdim.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, Madeline." Boynundaki hassas deriyi emerek benim için inlemesini sağladım.

"Daha fazla," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Gözlerim onunkileri buldu ve kalbim şarkı söyledi. Bana nasıl baktığını görünce *şarkı söyledi*. Kalbim küt küt atmaya başladı ve onun büyüüne kapıldım. Tekrar içine girmeden önce neredeyse sonuna kadar çektim.

O tamamen benimdi. Düşüncelerimin ve kalbimin tamamına sahipti. Şimdi ben de onun her şeyine sahip olmak istiyordum.

Bileklerini bırakarak, "Bu nasıl bebeğim?" diye mırıldandım. İçinin sikimin etrafında kenetlendiğini hissederek içine girip çıktım.

"Evet," diye inledi, kalçaları benimle birlikte hareket ediyordu. "Aman Tanrım... evet, Byron."

"Amin sikimi sağıyor, bebeğim," diye övdüm, daha derine ve daha sert bir şekilde geri iterken, kendime ondan bir nefes daha kazandım. Onu bu şekilde becermeye devam ederken onu açlıkla öptüm, kendimi arzuyla tamamen delirttim. Onu o kadar sert becerdim ki, onu kıracağımdan korktum, ama itişlerimi yavaşlatmaya çalıştığımda, Madeline hoşnutsuz bir uyarıyla homurdandı.

İçine girip çıkarken başparmağımı klitorisine dayayarak onu geri iterken kalçalarını belli bir açıyla kaldırdım.

"Bu amcık benim."

Gözlerim onun amına kilitlenmiş, sikimin içinde kayboluşunu izliyordu. Kendini cennet gibi hissediyordu, zevkten parlayan gözleri bana kilitlenirken yüzü kızarmıştı. Sırılsıklam kıvrımları sikimi boğuyordu ve inlemeleri beni daha hızlı ve daha derine gitmeye teşvik ediyordu.

"Evet, Byron... Oh, oh, *oh*."

G noktasına bastırmak için sikimi doğru açıda tutarak klitorisinin etrafında döndüm. Dudaklarındaki ismimi, inleyişini seviyordum. Bana tüm arzusunu verişini. *Her* şeyini.

Her zaman olması gerektiği gibiydi.

Başparmağımın daha sert dönmesini sağlamak için kalçalarını döndürdü, daha fazlası için çaresizdi.

Kıkırdadım. "Açgözlü karım hem sikime hem de elime binmek istiyor."

"Byron," diye inledi. Ona sadece benim verebileceğim orgazm için çaresizdi.

"Bana bu amcığın kime ait olduğunu söyle," diye mırıldandım, onunla oynuyor ve kendime işkence ediyordum.

"O senin," diye nefes nefese yalvaran bir ses tonuyla konuştu. "Amım her zaman senin oldu. Ben her zaman senin oldum."

Onun itirafını duymak başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. Altı yıldır bunu bekliyorduk. Bunu hak etmiştik.

Hızımı artırdım, sonuna kadar soktum, amı etrafımda kasılırken gözlerim zevkle kapandı, beni tüm değerim için sağdı. Klitorisinin üzerindeki başparmağım daha sert hareket etti ve karım altımda paramparça olurken büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

Gözleri hala orgazmdan sersemlemiş bir halde parmaklarını saçlarımın arasına soktu. Kalçalarını kaldırdı ve ince bacaklarını etrafıma sararak benimle birlikte hareket etti. İnlemeleri, omurgamın tabanından dalgalanan güçlü bir orgazmı parçalanana kadar daha sert gitmem için beni teşvik etti.

Onun üzerine yığılan Madeline'in ağzı şakağıma geldi ve beni öptü - yumuşakça- bu sırada sikim hala seğiriyor, onun derinliklerine akıyordu.

Nefes alışım yavaşladığında ve kendime geldiğimde karımın bakışlarıyla karşılaştım. Yumuşak bir şekilde gülümsedi, ifadesi rahatlamıştı.

"Bu-" diye hülyalı bir şekilde iç geçirdi. "Tek kelimeyle muhteşemdi."

"Sadece sen olduğun için." İç çekerek alnımı onunkine koydum. Zaten ondan daha fazlasını istiyordum.

Her şeyi düzeltecektim. Ona layık olacak ve her şeyi düzeltecektim. Babamın yaptığı yanlıştan başlayarak.

Karımın tüm hayallerini gerçekleştirdim.

Bölüm 51

Odette

DThe River School'un müdürünün birinci sınıf öğrencileri için şu anda sahip oldukları tüm olanakları ve müfredat dışı etkinlikleri sıralamasını ilgiyle dinledim. Ancak, birinci sınıflar için en ufak bir heves bulamadım.

Listelediğ her şeyi. Belki Fransızca yabancı dil olarak öğretiliyordu ama oğlum zaten Fransızca konuşuyordu.

"ğrencilerimiz burada başarılı oluyor. Bazı önde gelen siyasi ailelerin çocukları da burada ve eminim-"

Bu sefer, dinlemeyi tamamen bıraktım. Ares elimi tuttu, bırakmak istemiyordu. Okulu sevmediğini anlamak için ona sormama gerek yoktu. Özgür ruhlu Billie'yle geirdiğ yıllardan ve ardından Gana'da geirdiğ bir yıldan sonra burası ona fazla havasız gelmişti.

Gülümsedim ve yirmi dakika daha başımı salladım, ta ki gizlice kaçmak için fırsat bulana kadar. Müdürün dikkati, oğlunun "şekersiz ve sütsüz" buzlu dondurma yemeyi seven bir çocukla oynamasına itiraz eden başka bir anneyle dağlmıştı.

Ciddi misin?

"Buradan çıkmaya hazır mısın, dostum?" Ares'e Fransızca sordum. Hevesle başını salladı ve beni çıkışa doğru sürüklemeye başladı. Byron'ın şoförü Bernard

-Zaten bizi bekliyordu ve yaklaştığımızda hemen kapıyı açtı.

"Bayan Ashford," diye selamladı beni. "Küçük Ares. Okulu nasıl buldun?" Ares'in cevabı yüzünü buruşturması oldu. Bernard kıkırdadı.

"Merak etme, küçük adam. Doğru olanı bulacaksın."

Yine de bu şehirde bir tane olacağını düşünmemiştim.

Ares koltuğa kaydı, ben de hemen yanına oturdum. Hemen trenine uzandı ve bana döndü.

"Anne, trenlere binmek için küçük askerlerim olabilir mi?"

Kaşımı kaldırdım. "Askerlerden hoşlandığını bilmiyordum?"

Omuz silkti. "Byron küçükken askerleri olduğunu ve savaşa gitmek için trene bindiklerini söyledi." Treni vagonun camına dayayıp yukarı kaldırdı. Sanırım tren nereye gittiğini görebiliyordu. "Byron'ın bir savaşta olduğunu biliyor muydun?" Bana bir bakış fırlattı ve ne demek istediğini anlatmak istercesine gözlerini büyüttü. "Gerçek bir savaş."

Gülümsedim. "Evet, öyle yaptım."

Dönüp pencereden Washington'ın kalabalık caddelerine baktım. Bu şehrin sakinleri yağmur çamur demeden her zaman bir yerlere yetişmek için acele ediyor gibiydiler.

"Anne?"

"Evet, dostum."

"Byron benim babam olabilir mi?"

Dondum kaldım, gözlerim büyüdü. Yavaşça dönüp oğluma baktım. Yüz ifadesinden çok ciddi olduğu anlaşılıyordu.

Bunun beni şaşırttığını söyleyemem. Byron'ın Ares'le arası iyiydi. Bir de Ares'in babası *olduğu* gerçeği vardı. İç çektim. Ona söylemem gerekiyordu. Ona söylemeliydim. Yine de kelimeler dudaklarımdan çıkmayı reddetti.

Neden?

Hiçbir fikrim yoktu. Belki de o anı mahvetmek istemedim. Belki de oğlunu ondan uzak tuttuğum için benden nefret edeceğinden korktum. Ona söylemeye çalıştım ama Nicki ve babası engel oldular. Sonra kaza oldu ve bebeği kaybettiğimi sandı.

"Anne?" Ares'in sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve iç çektim.

"Evet, tabii ki. Ona baba diyebilirsin." *Çünkü o senin baban.*

Tanrım, hem Byron hem de Ares'le konuşmam gerekecek.

Telefonum çaldı, ben de çıkardım.

Mesajı okudum. ***Akşam yemeği için bouillabaisse ve tatlı için crème brûlée.***

İnanılmaz bir nefes beni terk etti. Bu beklediğim son şeydi. Bouillabaisse bir Fransız yemeğiydi. Kız kardeşim ve ben onunla büyüdük. Biz severdik ama Byron'ın seveceğini sanmazdım. Deniz mahsullü klasik bir Fransız balık çorbasıydı ama doğru hazırlanmadığı takdirde hiçbirimiz yemeyecektik.

Ben de bir mesaj yazdım. ***Emin misin? Açlıktan ölüyoruz. Bouillabaisse ve crème brûlée hazırlamak zordur.**

Cevap anında geldi. ***Biraz inancın olsun.***

Kıkırdadım. "Tamam o zaman," diye mırıldandım nefesimin altında.

Eve geri dönerken, düşüncelerim beş yaşındaki çocuk büyüklüğündeki sırra geri döndü. Midemde bir düğüm oluştu. Sanki istemeden de olsa kocamdan değerli bir şey çalmıştım ve tam da işler düzelmeye başlamışken, itirafımla bunu mahvetmek üzereydim. Ama bundan kaçış yoktu. Ona söylemek zorundaydım.

Araba durdu ve Bernard kapıyı açmaya fırsat bulamadan Ares çoktan kapıdan çıkmış, merdivenlerden yukarı koşmaya başlamıştı. Başımı salladım ve onun arkasından gittim.

"Teşekkür ederim Bernard."

Başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Merdivenleri isteksizce çıkarken, sırrımı kocamla paylaşma düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunu yapmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım!

Ben eve girerken evin içinde sesler dolaşıyordu. Ares ve Byron'ın seslerini takip ettiğimde kalbim güm güm atıyordu.

"Aman Tanrım, ben de biraz alabilir miyim?" Ares'in sorduğunu duydum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandığını duydum Byron'ın. "Biraz lapa gibi görünüyor. Daha önce hiç lapa görmemiştım. Aşçı nerede?"

Mutfağa girdiğimde iki erkeğimin de orada durmuş tencereye baktığını gördüm. Byron'ın elinde tahta bir kaşık vardı ve kaşlarını çatmıştı.

Arada bir başını sallayıp "Bu yanlış" diye mırıldanıyordu.

"Kusmuğa benziyor," dedi Ares, yüzü hafifçe buruşarak. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla o tatlıyı yiyeceğini hiç sanmıyordum.

"Ugh, dostum. Yemek pişirmenin benim gücüm olduğunu sanmıyorum. İşleri yürütmekte daha iyiyim."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Byron'ın bir şeyde iyi olmadığını hayal etmek zordu.

Ares, Byron'ın büyük ve güçlü elini nazikçe okşadı. "Sorun değil baba. Diğer her şeyde iyisin." Byron bir an dondu kaldı ve Ares muhtemelen neden olduğu kargaşanın farkında olmadan devam etti. "Ayrıca annem yemek yapmakta iyidir ama iş hayatında berbattır. En azından Billie Teyze öyle söylüyor." Byron dönüp oğlumuza baktı. Kahretsin, ona söylemek zorundaydım. Durum. Ares'in geniş ve savunmasız gözleri babasına baktı ve o da mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sana böyle hitap etmemin bir sakıncası var mı?"

Yüzünde güçlü bir duygu titreşti ve sertçe yutkunmasını izledim. Bu kadar güçlü birinin bu kadar küçük bir çocuktan etkilendiğini görmenin güçlü bir yanı vardı.

"Evet," diye mırıldandı, oğlumza gülümseyerek. "Onur duyuyorum."

Byron'ın bakışları daha sonra benimkileri buldu, safir gibi parlıyordu ve kalbim sıkıştı.

"Senin için sorun olur mu?" Byron'ın sorusu yumuşaktı, sesi hışırtılı ve duygu yüklüydü.

Ona şimdi söylemeliydim. Mükemmel bir andı ama Byron'ın akşam yemeği için planladığı şeyi mahvetmekten çok korkuyordum. Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. Ona söylemek istiyordum, yara bandını yırtıp atmak istiyordum ama Ares buradaydı ve bu konuşmayı oğlumuzun önünde yapmak istemiyordum.

Byron sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi ona baktı. "Hey, dostum. Oyun odasında senin için bir sürprizim var. Gidip bakmak ister misin?"

Ares bir aşağı bir yukarı zıplayarak ve mutlulukla ciyaklayarak odadan çıktı. Merdivenlerden yukarı çıkarken sözleri malikanede yankılandı: "Benim bir babam var. Benim bir babam var."

Ağır bir iç geçirdim. Buraya kadarmış. Ya şimdi ya da asla.

"O senin, Byron," diye mırıldandım, onun güzel bakışlarını ve nefesimi tutarak. Nabzım hızla atarken kalbim kaburgalarımaya öyle sert çarpıyordu ki onları kırmakla tehdit ediyordu. "Beni zamanında hastaneye yetiştirerek bizi kurtardın." Bakışlarında boğulurken sesim titriyordu. "Lütfen anlamaya çalış-"

Tahta kaşığına yere bırakarak, ben nefesimi tutarken bana doğru yürüdü. Elleri kalçalarımaya geldi ve beni havaya kaldırdı. Ellerim onun güçlü omuzlarına doğru uçu ve tutundu.

"Siktir, Madeline." Başını karnıma gömdü ve küçük öpücükler yağdırdı. Hafif bir elbise giydiğim için azizlere şükrettim, böylece ağzını kumaşın arasından hissedebiliyordum. "Beni çok mutlu ettin."

"Kızgın değil misin?"

"Babamın sana yaşattıklarını düşününce, kızmaya hakkım yok."

Burnumu çektim, göğsümde bir sürü duygu dönüyor ve boğazımı sıkıyordu. "Seni iş yerinde görmeye gelmeye çalıştım. Sana söylemeye niyetim vardı," diye itiraf ettim usulca. Gözlerim yanıyor, yaşlarımı uzak tutmaya çalışıyordum. Elimini gür saçlarının arasından geçirip çektişirdim ki görebileyim

gözleri. "Yemin ederim yaptım. Ama sonra babanla karşılaştım ve beni dışarı çıkardı. Bana çöp dedi ve-"

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve kısa süre sonra diğerleri de onu takip etti.

Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Onu öldüreceğim."

Başımı salladım ve elimin tersiyle yüzümü sildim. "O buna değmez." Ona titrek bir gülümseme verdim. "Ve küfür etmek yok," dedim gözyaşlarımın arasından.

Byron başını salladı. "Bu doğru. Oğlumuzun önünde olmaz." O kadar geniş sırttı ki gözlerinin etrafındaki kırışik çizgileri görebiliyordum. "Artık küfür etmek yok."

Kıkırdadım. "Sadece onun önünde değil." "Ya da gelecekteki çocuklarımızın."

Gözlerimi devirdim. "Bir varis istediğini söylemiştin. Ben de verdim."

"Pazarlık becerilerin acımasızlığa tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor," diye mırıldandı beni kalçalarımın kavrayıp vücudundan aşağı kaydırırken. "Sana bulaşmış olabilirim." Dudakları benimkilere bir santim kadar yaklaştı. "Başka çocuk istemiyor musun?"

Başımı öne eğdim. Hâlâ çözmemiz gereken bazı bilinmeyenler vardı ama şaşırtıcı bir şekilde daha fazla çocuğa karşı değildim.

"İyi bir koca ve iyi bir baba olacağım." Yüzündeki ifade iç burkucuydu, acı çekiyordu. Sanki onu tekrar reddedeceğimi düşünüyordu. "Yeminlerimi ciddiye alırım." Gözleri aniden yaşlı göründü. "Sadece birlikte bir geleceğimiz olsun istiyorum. Seni ve çocuklarımızı mutlu etmek istiyorum. Hepimizi mutlu etmek istiyorum. Geriye kalan her şey yerli yerine oturacaktır."

Yüzünü avuçladım, kalbim küt küt atarken gözlerim geziniyordu. Belki de sonunda peri masalıma kavuşacaktım. Babam bana annem hakkında neler hissettiğini anlatırdı ve bu da ona çok benziyordu.

"Daha fazla çocuk istiyorum ama biraz ağırdan alalım. Birbirimizi daha yeni bulduk-"

Dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni susturdu. Öpücüğü bıraktığında ikimiz de derin derin nefes alıyorduk.

Kollarımı beline doladığımda "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Ona dokunmadan, onu kendime karşı hissetmeden duramıyordum. Başımın arkasını kavradığında inledi, sıkı kavrayışı çaresizliğine ihanet ediyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken. "Hem de çok. Sensiz yaşamak sadece var olmaktı, ama

seninle - bu lanet olası bir gelişme."

Onun güzel sözleri karşısında dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı. "Boşa harcanan çok zaman var." İçimi çektim.

Dudağımın kenarını öptü. "Artık boşa harcamayalım. Şu andan itibaren yaşamaya başlıyoruz." Gözlerini bulmak için uzaklaştığımda, bakışlarında kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Senden tek istediğim George Washington Hastanesi'ndeki işi kabul etmemen."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Çenemi tuttu ve alnını alnıma dayadı. "Çünkü ben kıskanç ve sahiplenici bir hıyarım." Bu itiraf karşısında dudaklarımın seğirmesine engel olamadım. "Ve söz konusu sen olduğunda aşırıya kaçma eğilimindeyim," diye fısıldayarak itiraf etti. "Bu sefer bana güven bebeğim." Yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu, dokunuşu uzun sürdü. "Bizi bekleyen daha iyi şeyler var. Hayattaki tek amacım seni ve çocuklarımızı mutlu etmek."

Tanrı yardımcım olsun, ama sözünü tutacağına dair ona güvendim.

Bölüm 52

Odette

A Beyaz Saray'a girdiğimizde anonsu ve alkış seslerini duyduk, sanki ünlülermişiz gibi.

Omuzlarım gerilirken Byron irkilmedi bile ve ben Sıkı bir nefes. İçgüdüsel olarak elim boynumdaki büyük elmas kolyeyi çevirmeye geldi. Onu ikinci kez takıyordum ve hâlâ gökyüzündeki tüm yıldızlar gibi parlıyordu.

Kocam elimi sıktı.

"Onlar sadece insan." Gülümsemesi çok tatlıydı. Rahatlatıcıydı. "Çoğu ahmaktır, bu yüzden onları görmezden gel. Ve unutmayın... Siz bir Ashford'sunuz. Neredeyse Amerikan kraliyet ailesindensin."

Boğuk bir kahkaha beni terk etti. "Çok mu alçakgönüllüsün?"

Bu sefer sırtıttı. "Bir kraliçeyle geldim. Neden alçakgönüllü olayım ki?"

Sesi yumuşak ve sıcaktı, eski kırmızı şarap gibi.

Bir koordinatör bizi büyük odaya doğru yönlendirdi. Topuklu ayakkabılarım ve elbisem sayesinde muazzam taş balkonda yavaşça ilerledik ve merdivenlerin başına geldiğimizde Byron'ın eli belimi kavrayarak bizi durdurdu.

Mırıltılar ve fısıltılar havada dolaşıyordu, her çift göz üzerimizdeydi ve kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim ve şu anda yüzlerce yüz bize doğru çevrilmişti. Sadece yerel siyaset dünyası değil, dünyanın her yerinden ünlüler ve sosyetikler vardı. Bazılarını -kız kardeşim sayesinde- tanıyabildim, bazılarını ise tanıyamadım ama onları sıradan işçi sınıfı bireyleriyle karıştırmak mümkün değildi.

"Bay ve Bayan Byron Ashford."

Ses hoparlörlerden gürledi ve alkışlar koptu, tezahüratlar ve ısıklarla doldu.

Byron'a baktım. "Çok ince."

Bana büyüleyici bir gülümseme verdi. "Bu yerle ilgili hiçbir şey ince değil, bebeğim."

Hadi canım.

Kameralar parlarken kocamın eli belimde kaldı ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. Bu, tanımadığım bakışlara bakmaktan daha iyi bir seçenektir.

"Bu boktan gösteriye hazır mısınız?" dedi gülümsemesinin altında, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

Yumuşakça alay ettim. "Hayır."

Byron kolunu uzattı ve ben de boştaki elimle dolgun eteğimi kavrarken onu tuttum. Elbisenin fazla özenli olduğunu düşünmüş olabilirdim ama şimdi bundan memnundum. Seçtiğim tüm elbiseler güzeldi ama gösterişsizdi. Byron'ın da daha önce bahsettiği gibi, bu partide dikkat çekecek hiçbir şey yoktu.

Çenemi kaldırdım ve taş basamakları peluş bir kırmızı halıyla kaplı merdivenden aşağı indik. Sanırsınız ki ben ve yakışıklı kocam -pek de küçük olmayan- Byron değil de ünlülerdik.

Masaların samimi bir dans pistinin etrafındaki çimlere kurulduğu bahçelerde dolaştık. Tepeden sarkan fener ışıkları mekâna sıcak bir parıltı verirken, elmaslar ve elbiseler alttan ışıldıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Vergi paraları burada işe yarıyor." "Ne yazık ki," diye onayladı Byron.

İnsanlar bize doğru koşmadan önce ayaklarımız çimenlere henüz değmemişti. Biri bana bir kadeh şampanya uzattı, ben de kabul ettim ve hevesle içtim. Bu kalabalığa dayanmak için daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Bir garson yanımdan geçti ve ben de boş kadehimi tepsiye koyduktan sonra diğerine uzandım.

Erkekler ve kadınlar aynı anda sohbet ediyorlardı ama ben tek bir kelime bile anlamıyordum. Yabancı bir dil konuştukları için değil, aynı anda konuştukları için. Kıs kıs güldüm. Oğlum bile başkalarının yerine konuşmanın kötü bir davranış olduğunu biliyordu.

Dudaklarım Ares'i düşünerek yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Sırıtarak bana büyük bir çocuk olduğunu söylüyordu. Onu Byron'ın eski dadısı Bayan Bakers'a bırakmak istememiştim. Yaşlı kadın nazik ve işinin ehli görünüyordu ama onu daha önce hiç bir yabancıyla yanına bırakmamıştım.

Byron'ın arabasına geri dönmek ve onu kontrol etmek için arayabilmek üzere telefonumu almak için can atıyordum.

Byron sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi telefonunu bana uzattı ve ben de başımı kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. "O iyi. Şuna bir bakın."

Ekrana doğru eğildim ve gülümsedim. O ve Bayan Bakers satranç oynuyorlardı ve Ares onun kışını tekmeliyordu. İkisinin de yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"En azından eğleniyor," diye mırıldandım usulca.

"Söyleyebileceğimizden çok daha fazlası." *Huh*. Yani o da iyi vakit geçirmiyordu.

Yine de bu bir işti, bu yüzden katlanacaktım. Onun için.

"Nasıl oluyor da dadın hâlâ yanında?" Ona merakla sordum. Ares'e bakmasını önerdiğinde, artık onunla görüşüyor olması bile beni şaşırtmıştı.

Omuz silkti. "Kardeşlerim ve benim için çok şey yaptı. Ben de bu iyiliğe karşılık vermek istedim. O bize baktı, şimdi biz de ona bakıyoruz."

Lanet olsun. Eğer bu Byron'ı bir kademe daha sevmemi sağlamadıysa. Bu hızla gidersem gözlerimde kalpler oluşacak ve ölene kadar baygınlık geçirecektim. *Ya da kalbini tekrar kırana kadar, diye* fısıldadı gergin bir ses.

"Sen ve kardeşlerin çok nazıksınız." Hoştan da öte.

Birden etrafımızdaki insan denizi yaşlı bir beyefendinin bize doğru gelmesiyle dağıldı. Tanıdık geliyordu ama önümüzde durana kadar nedenini anlamamıştım.

Birleşik Devletler Başkanı'ydı. Söylemeye gerek yok, zavallı adam yakından çok daha yaşlı görünüyordu.

"Vay, vay, bu beklenmedik bir şeydi." Başkan Byron'ın elini sıktı. "Kendini bir sonraki seçimler için mi hazırlıyorsun? Babanı aradan çıkarsan iyi olur."

Byron ona sıkı bir gülümseme verdi ama yorum yapmadı. Onu bir sonraki başkan olarak görebiliyordum, ancak bencilce onun böyle bir arzusu olmasını istemiyordum.

Byron beni "Sayın Başkan, bu benim eşim Odette," diye tanıttı. Başımı salladım ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Başkan elimi öyle sert salladı ki kemiklerim titredi. "Dr. Swan, hakkınızda çok şey duydum." İfadesi karşısında kafam karışarak sustum. Senatör Ashford beni çoktan kötülemiş miydi? "Yoksa size Dr. Ashford mu demeliyim?"

"Dr. Swan iyi," diye mırıldandım. "Benim hakkımda ne duydun?"

"Beyaz Saray'a gelen her artı-biri kontrol etmek standart protokoldür.

Ama söylemeliyim ki, hiçbir artı bir sizin kadar etkileyici değil.

Dünya Sağlık Örgütü ile birlikte Gana'da cerrah olarak görev yaptınız. Birleşmiş Milletler için de birkaç şey yaptınız. Tıp fakültesinden sınıf birincisi olarak mezun oldunuz. En iyi hastanelerden birinde çalışabilirdin ama yine de Gana'ya gittin. Neden?"

Çıplak omuzlarımı silktim, hissetmediğim güven maskesini yerine oturtmaya çalıştım. "Babam da gençliğinde benzer bir şey yapmıştı ve ben hep onun izinden gitmek istemişim. Bunun kendisi için yapabileceği en iyi şeylerden biri olduğunu söylerdi."

"Peki neden onunla kalmadı?" diye merakla sordu.

Gülümsedim. "Bir model olan anneme aşık oldu. Afrika'nın onun pisti olmadığını söyledi."

Güzel anılar zihnimde dans ederken hepimiz kıkırdadık. Onu çok özlemiştim. Annemi de özledim ama benim için her zaman babamdı. Billie daha çok bir anne kızıydı.

Başkan başka biriyle konuşmak için yoluna devam etti. Bana zaman ayırdığına ve ilgi gösterdiğine hâlâ inanamıyordum. Şimdiye kadar hissettiğim en büyük iltifat bu olabilirdi. Sonraki kısa süre boyunca Byron rolünü kusursuz bir şekilde oynarken insanlar gelip gitti. Gülümsedim ve başımı salladım, çoğu zaman insanların bana ne dediğini bile duymuyordum. Ama Byron'ın hatırı ve ona Ares'ten bahsettiğimden beri bana gösterdiği nezaket için hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuş gibi devam ettim.

Bir saat boyunca siyaset dinleyip gülümsedikten sonra yanaklarım fena halde acıdı. Başım da öyle. Mola vermek için bir pencere gördüm ve onu kullandım. Kahretsin, iki elimle tuttum.

"Affedersiniz, bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor."

Byron saç çizgime bir öpücük kondurdu. "Sakın kaybolma."

Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Yapmayacağım. Ne de olsa aracım burada."

Kalabalığın arasından sıyrılarak ilerledim, yabancılar sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi beni sohbete çekerken durakladım ve sonunda Beyaz Saray'a girmenin yolunu buldum. Yukarıya, güvenliği geçip ikinci kattaki tuvaletlere doğru yürüdüm.

Kapıyı iterek açtım ve adımlarım duraksadı. Neredeyse geri dönüyordum çünkü eski sevgilim Nicki lavabonun başında durmuş ellerini yıkıyordu. Bakışları bana kaydı, nefret ve başka bir şeyle doluydu. Sırtımı dikleştirerek ondan en uzaktaki lavaboya yöneldim ve ellerimi yıkadım.

Orada yan yana durduk. Ben onun gitmesini beklerken o ruj sürdü. Bunun benim kaçış ve nefes alma zamanım olması gerekiyordu, sevişme değil.

eski nişanlı draması.

Rujunu sürdükten sonra yanaklarına o kadar çok pudra sürdü ki ciğerleri için endişelendim. Etrafında o kadar büyük bir beyaz duman bulutu oluşturdu ki, ben bile boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Senin bir hata olduğunu anlayacaktır."

Banyoda biraz zen zamanı için çok fazla. İçimi çektim, hareketlerimi hiç durdurmam. "Ve sonunda, Byron'dan ayrılma zamanının geldiğini anlayacaksın."

Hiç şaşırılmıyordu. "O ve ben aynıyız. Aynı geçmiş. Aynı servet. Aynı arkadaşlar."

Tanrım, gerçekten de oraya gidecekti. Suyu kapattım ve lüks, sıcak, tek kullanımlık havlu yığınının uzandım. Birini kapıp ellerimi özenle kuruladım.

"Belki de senin yerine benimle evlenmeye karar vermesinin nedeni budur."

Byron'la aramızdaki bu şeyin bir mantık evliliği olarak başladığını söylemektense ölmeyi tercih ederdim. Bırakın bunun bir aşk festivali olduğuna inansın. O bana sıırsıklam aşıktı, ben de ona sıırsıklam aşıktım. Aramızdaki sevgi ilk andan beri vardı. Zamanla kaybolmayacaktı. Buna izin veremezdim. Bu sefer, bizi ayırmaya çalışan olursa dişimi tırnağıma takıp savaşırdım.

"Ya da belki onu tuzağa düşürdünüz."

Göğsümde garip bir sızı hissettim. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Kaşlarımı kaldırdım. "Peki onu nasıl tuzağa düşürebilirdim?"

"O bir erkek. Ve muhtemelen dizlerinin üzerinde iyi duruyorsun."

Tanrım, bu konuşmayı gerçekten Beyaz Saray'ın tuvaletinde mi yapıyorduk? Ya çok yorgundum ya da bu kadını hiç umursamıyordum. Altı yıl önce olsa bu beni üzerdi. Ama bugün, kalbim çarpmadı bile. Belki de söyledikleri doğrudu; yaşlandıkça, derinize ve bir insan olarak kim olduğunuza göre büyürsünüz. Bir daha düşündüm de... belki de bu sadece çoğu insan için doğrudu. Bu kadın en az onlar kadar güvensizdi.

Kapıya doğru ilerlerken sakince "Aslına bakarsanız dizlerimin üzerinde iyiyimdir," dedim. Elim kapı kolundaydı, omzumun üzerinden bakarak onu değerlendirdim. "Ama kocam daha da iyidir."

Banyodan çıktım ama koridorda beş adım atmıştım ki biri beni itti. İçgüdüsel olarak uzandım ve avucum

Denge için yeşil duvara yaslandım. Tanrıya şükür, yoksa yüzüstü düşecektim.

"Bizi mahvettin." *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Yavaşça arkamı döndüm ve Beyaz Saray'da bir kadını dövmenin beni tutuklatıp tutuklatmayacağını merak ettim.

Nicki'nin gözleri yüzüme kilitlendi. "Sen lanet bir kurbağasın." Kaşımı kaldırdım. Gerçekten de saçma sapan bir hakarete başvurmuştu. Tanrım, gittikçe çaresizleşiyor olmalı.

"Ve sen de seni istemediği belli olan bir adamın peşinden koşan zavallı birisin."

Elini kaldırdı ve ben daha kıpırdayamadan kalın parmakları bileğini sarıp arkasından bükte.

"Sadece karıma vurmaya çalışmıyordun, değil mi Nicki?" Byron'ın sesi yumuşaktı ama ifadesi buz gibi soğuktu.

"Hayır."

"Ben öyle düşünmüyordum." Kocamın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Peki bir kurbağa hakkında ne duydum?"

Nicki'nin gözler genişletilmiş ve onu yanaklar kızardı, Muhtemelen utançtan. "Ben yapmadım."

"Lanet olası yalanlarınla zekama hakaret etme," diye tersledi, sesi bir kırbaç gibiydi. Sesinin tonu beni bile sertleştirdi. "Bu partiyi terk edeceksin. Hemen şimdi. Seni karımın, oğlumun ya da ailemden herhangi birinin -ya da onunkilerin- yakınında görürsem, onlara baktığına pişman ederim." Kalbim 4 Temmuz havai fişekleri gibi parladı. Billie'yi de dahil etmişti. "Mirasını kastetmiyorum, çünkü bu gece onu kaybettin. Bu senin ilk ve son uyarın."

Kalın bir şekilde yutkundum. Takım elbisesinin kumaşına odaklandım. Kobalt mavisi, üç parçalı takım elbise. Stuart Hughes Diamond Edition. Ona tam oturmuştu ve kız kardeşime göre altı haneli rakamlara mal olmuştu. Ona baktım, neden bu kadar pahalı olduğunu merak ettim, kendimi onun gazabından uzak tutmak için beynimde çeşitli aptalca senaryolar üzerinde çalıştım.

Tanrı aşkına. Bana yönelik bile değildi.

"Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı ve kadın koşarak uzaklaştı.

Sonunda yalnız kalınca başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerindeki öfke yavaşça azaldı ve göğsümdeki gerginlik hafifledi. Babam bana ve kız kardeşime asla sesini yükseltmezdi. Onu delirttiğimizde bile soğukkanlılığını hiç kaybetmezdi. Bizi oturtur ve hormonlarımız hakkında konuşurdu,

bizi yaramazlık yapmaya iten bilimsel nedenlerden bahsederdi. Tüm bunların sonunda ya kafamız karıştırdı ya da Billie'nin durumunda olduğu gibi uyurduk.

"İyi misin?" Başımı salladım. "Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama muhtemelen gururunu incittim." Yumuşak kıkırdaması aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Nasıl yani?" Bu kez yanaklarım utançtan kızarıırken Byron'ın gözleri parlıyordu. "Nasıl kızardığını görünce, şimdi bilmek zorundayım."

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Beni dizlerimin üzerinde iyi durmakla suçladı." Ne demek istediğimi anlamıştı ve gözlerinde kopmaya başlayan fırtınayı görebiliyordum. "Ona öyle olduğumu ama senin daha da iyi olduğunu söyledim."

Bakışları güneş kadar yoğundu. Bakması çok zordu ama güzelliği gözlerinizi alamayacağınız kadar kör ediciydi. Sonra aramızdaki mesafeyi kapattı, elini boynuma dolayarak yüzlerimizi o kadar yakınlaştırdı ki burunlarımız birbirine değdi.

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldandı burnunu benimkine değdirerek. "Ama uğruna diz çöktüğüm tek kişi sensin." Nefesim kesildi ve o da bundan faydalanarak ağzını benimkine yapıştırdı. Geri çekildiğinde gözleri boynumdaki elmaslar gibi parlıyordu. "Seninleyken yaşayan en şanslı adamım bebeğim. Her şeyi istiyorum, ama sadece seninle."

"Byron," diye nefes aldım, gözlerim makyajımı mahvetmekle tehdit eden mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu. Bizi buraya getiren yolculuğa inanamıyordum. Bunca yıldan sonra nihayet ben onun, o da benim olmuştu.

Parmaklarımızı birleştirdim ve ona gülümsedim. "Ben de her şeyi seninle istiyorum."

Onu o kadar uzun zamandır seviyordum ki, durmak imkansızdı. Ona olan sevgim benim ayrılmaz bir parçam haline gelmişti.

Bölüm 53

Byron

O Yatak odamıza girdiğimizde Dette sessizdi. Nicki'nin davranışından dolayı üzgün olduğu belliydi. Tüm bu deneyim benim için bile beklenmedikti. Yine de bunu bir profesyonel gibi halletti. Bu her zaman yaptığım şeydi.

Karımın en sevdiğim yönü. Onun omurgası.

"Nicki için üzgünüm," dedim karımın topuklu ayakkabılarını çıkarıp benimkilerin yanına yerleştirmesini izlerken. Onun eşyalarını benimkilerin yanında görmenin çok sakinleştirici ve doğru bir yanı vardı.

Omuz silkti. "Ne beklediğimden emin değilim ama bu muhtemelen iyi bir şey. Her şey geride kaldı."

"Her şey daha bitmedi. Nicki yarın bambaşka bir dünyaya uyanacak."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, hiç kimse - lanet olası hiç kimse - karımla bu şekilde konuşamaz ve zarar görmeden uzaklaşamaz." Kravatımı çekiştirdim ve o da bana dönerek gevşetmeme yardım etti. Bu kadar sakin olmasına şaşırmıştım. Ben burada ikimiz için de öfkelenirken, bu durum onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Nicki kadın olduğu için şanslıydı, yoksa onu öldürürdüm. Tam orada ve o anda.

"Hayatta hiçbir amacı olmayan üzgün bir kadın," dedi garip bir sezgiyle. "Babamın hastanesinde, gelip giden bir sürü insan vardı. Herkese bok gibi davranırken tüm dünyanın kendilerine boyun eğmesini bekliyorlardı." Dudakları yukarı doğru çekildi. "Ayrıca, burada benimle birliktesin, onunla değil. O zaman onu kim takar?"

Kravatımı yakamdan çekerek bana uzattı ve yalınayak yatağıma doğru yürüyüp kendini geriye doğru yatağa attı. İnce vücudu aşağı yukarı zıpladı ve rahatlamış bir iç çekti.

Ayak parmaklarını oynatarak kendi kendine, "Hayatımın geri kalanında böyle bir işlev görmeden yaşayabilirim," diye mırıldandı.

"O zaman böyle olacak."

Onu içinde olmak istemediği bir dünyaya çektiğim için nefret ediyordum. Ama daha da çok, acısını benden saklamasından nefret ediyordum. Onu rahatlatmak, teselli etmek, sırdaşı olmak istedim. Yine de kendini uzak tutuyor, beni sevdiğini söyledikten sonra bile kalbini bir hazine gibi koruyordu. Siktir et, o hazineye sahip olmak istiyordum.

Dirseklerine yaslanmış, kapüşonlu gözlerle beni izliyordu. "Biliyor musun, onu suçlayamıyorum bile," diye mırıldandı dalgın dalgın.

Kaşımı kaldırdım. "Ne için?"

"Seni istemek," dedi. "Yani, hangi akli başında kadın seni istemez ki?"

Hareketlerim dondu ve yatağımızda tembelce uzanan karımı izledim. "Beni istiyor musun?"

"Çok fazla, Byron." Dizlerini kaldırdı, elbisesi beline kadar düştü ve külotunu kalçalarından aşağı sıyrarak bana uyarılmış halini gösterdi. Parmakları amının üzerinde gezindi ve ben kendimi kaybettim. Kokusu. İnemeleri. Cennetteydim. "*Seni* her zaman isteyeceğim." Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve rahatlama hissiyle homurdandım. Bunu milyonlarca kez söyleyebilirdi ve ben yine de onun beni istediğini duymaktan asla bıkmazdım. Beni sevdiğini. "Şimdi, lütfen, kocacığım. Gel ve sik beni."

Pantolonumu çıkardım ve açılmış bacaklarının arasına yerleştim. O kadar ıslaktı ki, kalçalarının arasından yatağımızın üzerine damlıyordu. Çok erotikti.

"O daracık amını çığlık atana kadar sikmemi mi istiyorsun Madeline?"

"Tanrım, evet."

Kalçalarını tuttum ve onu yatağın kenarına çektim. Sonra acımasızca ve sahiplenerek içine daldım.

"Ohhhh... Evet, Byron..." Ben onu becerdikçe inliyor, vücudu yataktan fırlıyordu. Beni endişelendirmesi gereken bir yoğunlukla içine girdim. Çok sert, çok talepkârdım ama yavaşlayamıyordum.

"Daha sert, Byron," diye soludu ve kontrolümün son ipliği de koptu.

"Benim olduğunu söyle," diye homurdandım, hareketlerim daha sert, daha vahşiydi.

"Ben... seninim... Sadece seninim, Byron."

İçine girmeye başladım, daha hızlı ve daha hızlı, tek ses benim homurtularım onun inlemeleriyle karışana kadar. Kesik kesik nefeslerimiz. Et ete çarpıyordu. O kadar serttim ki durmam için yalvaracak sandım. Onu kıracağımdan korktum. Yine de benden hiç gevşememi istemedi. Aslında, inlemeleri ve pantolonları daha fazlası için yalvarıyordu.

Elim boğazına geldi ve onu kavrayarak içine girdim. Cennet gibi hissediyordu. Her biri. Tek. Zaman.

Altımda paramparça oldu, zevkle parlayan gözleri ve iç çekişleri beni tempomu artırmaya teşvik etti. Onu daha hızlı, daha sert ve daha derinden becermek için, içimde güçlü bir orgazm dalgalanarak parçalanana kadar.

Onun üzerine düştüm ve hayat kurtaran elleri omuzlarımı kavradı.

Nefes alış verişimiz yavaşladığında karımın gözlerine baktım.

"Çok sert değil mi?" Nemli saçlarını alnından ittim, sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine sürdüm.

"Asla," diye mırıldandı. "Merak etme kocacığım. Yatak odasında kötü muameleye tahammül edecek biri değilim."

Alnından öperken içimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Memnun bir iç çekişle alnımı onunkine koydum, yıllardır hissetmediğim kadar rahatlamıştım.

"O zaman yeni bir raunda hazır olun. Daha başlamadık bile."

Bölüm 54

Byron

T Demir kapılar açıldı ve ben de içeri girdim.

Annemin en sevdiği salkım söğütlerin sıralandığı uzun araba yolu önümde uzanıyordu. Babamın evi, aslında benim evim, Parasını ödediğimden beri ağaçların arkasında dimdik duruyordu.

Karımı ve oğlumu bu boktan gösteri için buraya sürüklemek istemedim, bu yüzden yalnız geldim. Ayrıca, karıma babamı bir daha görmek zorunda kalmayacağına dair söz vermişim. Dolayısıyla bu tatsız meseleyi kendim halledecektim, sonra da Kristoff ve Alessio ile buluşup Odette'in hastanesinin satın alınmasıyla ilgili anlaşmayı tamamlamayı planlıyordum.

Önümdeki tatsız göreve rağmen sıırttım. Karıma bu haberi vermek için sabırsızlanıyordum. Bu, hayatımızın geri kalanının resmi başlangıcını işaret edecekti.

Babamı ofisinde, sikini emdirirken puro içerken buldum. Homurdanmalar. Sahte inlemeler. Taşaklar çeneye çarpıyordu.

Aman Tanrım.

Bu asla görmek istediğim bir görüntü değildi. Resmen zihinsel olarak ömür boyu yara almıştım.

"Byron." Dizlerinin üzerindeki kadın kasıldı, durmaya hazırlanıyordu ama Senatör Ashford'un eli sırtına indi ve onu yerinde tuttu. "Bu sürprizi neye borçluyum?"

Başımı salladım. "Seni çalışma odasında bekleyeceğim. Bu sabah kaç tane küçük mavi hap aldığına bağlı olarak, bu biraz zaman alabilir."

Arkamı dönerek onu ve öğürme seslerini arkamda bıraktım.

Oturmaya zahmet etmedim, gereğinden fazla kalmayı planlamıyordum.

Tam saatime bakacaktım ki, odayı homurdanan bir ses doldurdu. "Ahhh, işte buradasın." Çenem gerildi. Yavaşça arkamı döndüm ve Babamı orada durmuş tokasını düzeltirken buldum. "Fermuarın açık," diye işaret ettim.

Bütün gün duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdadı.

"Bu sürprizi neye borçluyum?" diye tekrar sordu. "Daha birkaç gün önce beni şiddetli bir fırtınanın ortasında evinden attığını düşünürsek, seni pek beklemiyordum."

Sessiz kaldım, bir baba figürü olması gereken ve bir şekilde bunu başaramayan adamı inceliyordum. Hepimiz için, meşru ve gayrimeşru çocukları için. O bir sperm donörüydü, başka bir şey değil.

"Gelecekteki yaşam düzenlemelerinizi ve mali durumunuzu görüşmek için geldim." Sakinleşti, kibirli maskesi bir an için düştü.

"Bu ev tasfiye edilecek. Sizin için yaşam standartlarınıza uygun bir apartman dairesi ayarladım. Ayrıca, benim çıkarım için seni destekleyen tüm sponsorlar farklı bir adayı desteklemeye karar verdiler. Daha sonraki bir tarihte belirlenecek bir aday."

Sessiz kalıp sözlerin içime işlemesini bekledim ve babamın mavi gözlerinin kararmasını ve fırtınalı bir hal almasını izledim. Gençliğimden beri kardeşlerim ve imparatorluğumuz için çabalıyordum. İyi bir kardeş olmaya, hepimize ihtiyacımız olduğunu düşündüğüm şeyleri vermeye çalıştım, oysa bizi koruması gereken bu adam etrafta fink atıyor ve ailemizi defalarca tehlikeye atıyordu. Kendinden başka kimseyi düşünmeden her birimize zarar verdi.

Yeter artık.

"Bunların hepsi o Fransız fahişe yüzünden."

Parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Dikkatli ol baba. Yoksa kendini gerçekten beş parasız bulursun." Sesim sakın, yüzüm ve duruşum rahattı. "Senato için çalışarak elde ettiğin gelirin *alışkanlıklarını sürdürmene* yetmediğini biliyorum."

Hızlı aramada satıcıların yanı sıra yüksek fiyatlı eskortlar da vardı. Onun için belirlediğim harçlığı, imparatorluğumuzu büyütmek için ne kadar çok çalıştığımızı düşünmeden harcadı.

Söylemeye gerek yok, babam -büyük Senatör George Ashford- solgun, erkek ve bayattı. Parası olmasa onu kim isterdi ki?

"Nicki'ye bağlı kalmalıydın."

Alay ettim. "O asla benim seçimim olmadı. Asla da olmayacaktı. Dr. Swan'ın aksine, Nicki bir hataydı." Babam asla anlamayacaktı. O

bencil bir piç olduğunu ve sadece zenginlik, güç ve statüyü önemseydiğini söyledi. "Bu noktada, hem sen hem de Nicki yaptığınız boktan şeylerden sonra hayatta olduğunuz için şanslısınız. O yüzden kendine bir iyilik yap ve çeneni kapat."

"Ben hala bir senatörüm ve biraz nüfuzum var. Bunu unutma, Byron." Gülümsedi - annemi defalarca aşağıladığında yüzünde beliren o kötü, zalim gülümseme - ve bana doğru yürüdü, gözleri gergindi. "Ben de biraz zarar verebilirim."

Oh, biliyordum! Yaptığı hatanın annemin hayatına mal olduğunu hatırlıyordum.

Annemin öldüğü günü hatırladıkça göğsümdeki tanıdık pençe baskısı arttı.

Çıglıklar ve bağırışlar kanımı dondurdu. Daha sonra gördüğüm şey kanımı dondurdu, annemin görüntüsü karşısında kükredim. Ağzı yarılmıştı, yüzüne şok olmuş bir ifade kazınmıştı. Annemin krem rengi Valentino elbisesinin üzerinde parlak kırmızı bir leke oluşmuş, etrafındaki betona dökülmüştü.

Orada öylece yatıyordu, hareketsiz ve kıpırtısızdı, kara gözlerindeki ışık tamamen kaybolmuştu.

Ambulans çağırın diye bağırdım. Çok geç olduğunu bilmeme rağmen, hemen bir tane üretmezlerse hepsini yok etmekle tehdit ettim.

O gitmişti. Sahip olduğumuz tek gerçek ebeveyni. Küçük kız kardeşim onun sevgisini bilmeden büyüyecekti ve kalbim onun için sıkıştı.

Benim devreye girme zamanım gelmişti, çünkü babamın bunu asla yapmayacağını biliyordum.

Anıları göz kırparak uzaklaştırdım ve karşımdaki yabancıya karşı hissettiğim kızgınlığı bastırdım. Tehdidi karşısında gerginlik omurgamdan aşağıya fırladı. Kişisel çıkarları için kendi ailesini yok etmekten çekinmiyordu. Ama asla başaramayacaktı. Tüm çocuklarına karşı o olacaktı.

"Fonlarınız kesildi," dedim ona, sesim soğuk ve mesafeliydi. "Harcamalarınızı ve yaşam standartlarınızı düşürmek zorunda kalacaksınız. Senato'daki pozisyonunu korumana izin verdiğim için dizlerinin üzerinde Tanrı'ya şükret. Elimde seni hapse attırmaya yetecek kadar kanıt olduğunu söylediğimde bana güven, devlet işinden atılman bir yana."

Oğlumun büyümesini izleme şansımı çalan adamdan her şeyi almak istedim. Ama yine de o benim babamdı. Bu onun son şansı olacaktı. Ailemle bir kez daha uğraşmaya kalkışırsa, sifonu çekilmiş tuvalettaki boktan daha hızlı batacaktı.

İki saat sonra Alessio ve Kristoff'la şehir merkezindeki bir Tayland restoranında otururken kanım hâlâ kaynıyordu.

"Tebrikler." Kristoff geniş bir sırıtışla bana bir dosya uzattı. "Hırvatistan'da her tatil yaptığımızda ailemin ve benim eşinizin hastanesinde tedavi görmemizi bekliyorum. Her gittiğimizde yatımı ve helikopterimi hazırda bekletiyorum. Orayı seviyorum ama sağlık sistemleri... Evet, o kadar da değil. Parmağımdaki bir kesik için gidip bütün elimi kaybedebilirim."

"Tamamdır. Sen ve yirmi çocuğun."

Masanın etrafında kıkırdamalar dolaştı. Kristoff, "En iyi arkadaşım olarak kaç çocuğum olduğunu bilmeni beklerdim," diye şaka yaptı ve savaş bölgelerindeki görevlerimiz sırasında onun mizah anlayışının beni birçok kez kurtardığını hatırladım.

Elimi salladım. "Bu hızla gidersen yirmiye ulaşacaksın."

"Kıskanma."

Alessio koltuğunda arkasına yaslanarak, "Ne düğün hediyesi ama," diye ekledi. "Sanırım hepimizi geride bıraktın. Muhtemelen hepimizin toplamından daha fazla çocuk sahibi olacaksın."

Kristoff ve kardeşim kıs kıs gülererek bakışlarını paylaştılar. Onları görmezden gelerek gözlerim Odette'in babasının eskiden sahibi olduğu hastanenin tapusunu ve çevresindeki beş ek mülkü taradı. Kullanmamız ve hayallerimizi gerçekleştirmemiz için hazırды.

"Telaî etmem gereken çok şey var."

"Hepsi onun suçuydu, senin değil," diye belirtti Alessio. "Eminim karın da bunu görüyordur."

Başımı salladım ama bu yine de doğru değildi. Babam onunkini mahvetmişti. Onu intihara sürüklemişti. Yani, evet. Telaî etmem gereken birçok yanlış vardı.

Kristoff'a "Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkürler," dedikten sonra Alessio'ya döndüm. "Fransa'da tıbbi tesisi ve oradaki tüm ruhsatları geri almak için bazı torpiller yapabildin mi?"

Alessio yüzünü buruşturdu. "Evet, hallettim. Ve inanın bana, Korsikalılarla yaptığım o pislikten sonra, onları Philadelphia'dan kovalamak hiç de kolay olmadı."

"Senden hiç şüphe etmedim." Uzun lafın kısıası, ağabeyim Afganistan'a girebilmek ve karısını kurtarabilmek için Philadelphia'yı ele vermek ve Korsika mafyasını oradan kovalamak zorunda kaldı. Bunu hiç tereddüt etmeden yaptı, ama ne zaman bir köprüyü yaksanız, eninde sonunda bir şeyler olur ve sonunda aynı insanlara ihtiyaç duyarsınız. "Sana ne borçluyum söyle."

Alessio gülümsedi. "Bu bizden olsun. Ne de olsa biz bir aileyiz."

"Öyleyiz."

Haberi karıma vermek için sabırsızlanıyordum. Telefonuma uzandım, ona bir not göndermek ve bu akşam kutlama yapacağımızı söylemek için sabırsızlanıyordum. Ondaki gelen bir mesajın beni beklediğini gördüm.

Gülümseyerek açtım. ***Marco ve karısıyla Tortino Restoran'da buluşacağım. Uzun sürmez. Ares dadınla birlikte. Sanırım onu bizden daha çok seviyor.***

Mesajın son kısmı beni gülümsetti ama ilk kısmı damarlarımda tedirginlik yarattı. Bir elimi yüzümde gezdirdim, endişe kalbime doğru yol alıyordu.

Ayağa fırladım.

"Sorun nedir?" Kristoff çoktan gittiğini görünce şaşırdı.

Genelde saatlerce takılır, saçmalardık.

"Bunu kısa kesmek zorundayım." Bu konuda içimde kötü bir his vardı. "Karım, birkaç gün önce kariyerini mahvettiğim adamla buluşuyor."

Onun için çok kolay bir hedef olurdu. İntikamını almak için onu kullanabilirdi. "Ben de seninle geleceğim."

Kardeşim arkamda, hızla restorandan çıktım ve Tortino Restaurant'a doğru yola koyuldum.

Asla sorgulamak zorunda kalmayacağım bir şey vardı: kardeşlerim her zaman arkamı kollayacaktı.

Bölüm 55

Odette

I Geniş odada ilerlerken gözlerim şık İtalyan restoranında geziniyordu. Ares bana Bayan Bakers'la kalmak istediğini söylemişti ama ben bunun nedeninin kendi evinden ayrılmak istememesi olduğundan şüpheleniyordum.

yeni oyuncaklar. Gülümseyerek başımı salladım. Babası onu çok şımartıyordu.

Bir el havaya kalktı ve onu o zaman fark ettim. Masada tek başına oturuyordu ve içimden homurdandım. Karısının da burada olacağını söylemişti. Sade yeşil elbisemi ellerimle düzelterek masasına doğru ilerledim.

"Maddy." Elini kalbinin üzerine koydu. "Muhteşem görünüyorsun." Kibar bir gülümsemeye zorlayarak dudağımı ısırdım. Byron Marco'dan hoşlanmıyordu ve onun bana aşık olduğuna inanıyordu. O ve Billie bu konuda hemfikir. Masaya doğru ilerledim. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi.

Başımı salladım. "Karın nerede?"

Bana bakmadı. Gözleri arkamda bir yere kaydı ama bakışlarını takip ettiğimde orada kimseyi göremedim.

"Gelemedi."

Kendimi onun karşısındaki sandalyeye bıraktım. "O zaman bu hızlı olmalı. Mesajda da söylediğim gibi, şu anda George Washington'daki işi kabul etmeyeceğim."

Kaskatı kesildi, yüzünde bir ifade belirdi. Ama geldiği gibi hızla kaybıldı.

"Bu bir hata," dedi. Yüzünü inceledim, ta ki aniden içimde endişe verici bir his belirene kadar. Marco yorgun görünüyordu. Saçları dağınıktı, giysileri kırış kırıştı ve üzerinde birkaç leke vardı. Onu daha önce hiç bu şekilde, bu kadar dağınık görmemiştim.

"Sen iyi misin?" Yorumunu görmezden gelerek sordum. Bu bir hata değildi.

Byron ona güvenmemi istedi, ben de güvendim.

Başını iki yana salladı. "İşimi kaybettim."

Bir elini kaldırdı ve nazikçe gözünün altını sildi. Gerçekten ağlıyor muydu? Benimle taşak geçiyor olmalıydı.

"Tamam... Eminim başka bir tane bulabilirsin. Eskiden ne derdik? Bir adım ileri, iki adım geri. Bir sonraki adımın ileri olacak."

"Ahududu çayını sevdiğinizi hatırladım. Sen gelmeden önce senin için sipariş etmiştim." Önündeki fincanı işaret etti.

"Hayır, o senin." Buradan gitmek istedim.

"Hayır, senin için sipariş ettim. Benim içkim var." Bira bardağını işaret etti.

"Tabii o zaman. Teşekkürler."

Bana uzattı ve ben de rahatsız bir şekilde gülümsedim.

"Başka bir iş bulmaya çalışacağım," diye rahatça başladı ama omuzları gergindi. Çok gergindi. "Avrupa'da birkaç fırsatım var. Kocanız bu konuda sizinle konuştu mu?"

Çayımдан bir yudum aldım ve acı tadı karşısında yüzümü buruşturdum. Kibarlık olsun diye iğrenç sıvıyı yuttum ve sonra ona cevap verdim. "Hayır, hiçbir işinin moda sektöründe olduğunu sanmıyorum."

Doğrusu, işle ilgili girişimler bana göre değildi, bu yüzden bir şeyden bahsetmiş olsa bile, muhtemelen kafamın üzerinden geçmiştir.

Gözleri üzerime yerleşirken hüznü görünüyordu. "Seni özledim." Gülümsemem biraz azaldı. Evimi özlemiştim ama onu değil. Hayat çok değişmişti, biz de öyle. "Eski güzel günleri hatırlıyor musun? O zamanlar her şey daha kolaydı. "

Parmaklarım kupamın kulpunda gezindi. "Eninde sonunda büyümek zorundaydık."

Yüz ifadesi karardı.

"Evet, bazılarımız diğerlerinden daha erken büyüdü." Dalgın dalgın çayımдан bir yudum daha aldım. "Ashfordlar hepimizi mahvetti." Ne demek istediğini merak ederek yudumun ortasında donakaldım. Bildiğim kadarıyla, yıllar önce bardaki o tek gece dışında Ashford'lardan hiçbiriyle tanışmamıştı. "Babasının seni hastanede ziyaret ettiğini gördüm. Ailesinden uzak durmanı sağlamak için bana rüşvet bile vermeye çalıştı."

Göğsümde öfke alevlendi ve kelimelerimin ağzımdan çıkmasını engellemek için dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Ama sözünü kesmedim, ağzındaki baklayı çıkarmasını bekledim. "O zamanki kız arkadaşına bile

iyi şeyler söyledi. "O zamanki kız arkadaşına

benimle evlenmeyi kabul etti. Bu ve Senatör Ashford'un bana verdiği parayla ona alabildiğim nişan yüzüğü."

Dişlerimi sıktım. Senatör Ashford'un bu kadar ileri gitmesi beni şaşırtmamıştı ama Marco beni şaşırtmayı başarmıştı. Onun bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Beş parasızken ve ailesine yardım etmek için üç işte çalışırken bile onu hep onurlu biri olarak hayal etmiştim.

"Hmm," öfkem kaynarken kupamın altından söyleyecek tek şey bulabildim. Çayımı içtim, onu yıkamaya çalıştım, tadı karşısında yüzümü buruşturarak yutkundum. Ama kötü bir çay içmek, dilimi yakan tüm kötü kelimeleri tükürmekten daha iyiydi.

"Sen ve ben çok daha fazlası olabilirdik." Koyu renk gözleri kargaşa ve öfke doluydu. Nabzım hızlandı, ama yine de masadaki ahşap oymaya baktım ve sakın kalmaya çalıştım. "Keşke bana zaman ayırsaydın."

Göğsümde donuk bir ağrı zonklarken midem çalkalandı. "Nasil yapabildin? Biz... biz arkadaştık." Bu artık kesinlikle geçmişte kalmıştı.

"Seni göremem, onunla olmaz," dedi. "Kariyerimi mahvetti." Kaşlarımı çattım, saçmalamasını anlamamıştım. "Seni ondan bir kez aldım ve yine alacağım." Şakaklarım zonkladı, ses tonundaki tehditten hoşlanmamıştım.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim donuk geliyordu. Çok uzaklardan. Oda değişti.

Marco gülümsedi. Yüzü o kadar soğuktu ki, midesi bulanıyordu. "Yıllar önce karımı Byron Ashford'a bebeği kaybettiğini söylemesi için neden ikna ettiğimi sanıyorsun? O seni hak etmiyordu. Sen benimsin."

Açıklama uzun bir süre öylece asılı kaldı ve bizi sessizlik içinde bıraktı. Kalbim tuhaf bir şekilde atıyor, garip bir his yaratıyordu. Sanki bir bulutun üzerinde koşuyordum ve ayaklarım yere değmiyordu.

Marco tam bir deli. Bunu daha önce nasıl görmedim?

İki Marcos görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kırptım. Hızla göz kırpmaya başladım, kalbim bedenimle senkronize değildi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Ayağa kalkmak için tüm gücümü harcadım.

Midemde bulantı arttı ve dünya dönmeye başladı.

"Hayır, hiç sanmıyorum." O da ayağa kalktı, zahmetsizce hareket etti ve elimi eline aldı. Gözümün önünde bir şeyler kıpırdandı ve onu iterek sendeleyerek uzaklaştım.

Yere çarpan çatal bıçak ve tabakların sesini duyduğumda bir masaya çarpmış olmalıyım. Her şeyi görmezden gelerek kendimi destekleyecek herhangi bir şeye uzandım ve nefesimi tutmaya çalıştım.

Marco'nun birine "Karım çok içti," dediğini duydum.

Biri güldü. Çığlık atmak, onlara bunun doğru olmadığını söylemek istedim. Ama ağzım çok kuruydu. Oda kontrolden çıkmıştı.

Kendimi ön kapıya doğru attım. Biri kapıyı açtı ve ben de aceleyle kapıyı açmaya çalışırken sandalyelerden birini beceriksizce devirdim. Midem kıvrıldı, içindekileri boşaltmakla tehdit ediyordu. Zaman yavaşladı ve içim yandı. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve başımdaki çarpıntı kafatasımı ezmekle tehdit etti.

Bacaklarım çalışmayı bıraktı. Güçlü kollar beni sarana kadar tökezledim, düştüm, düştüm. Tanıdık kokuyordu. Güzel kokuyordu.

"Odette!" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Geldin," dediğimi sandım ama emin olamadım. Parmaklarımı kollarının sıcak malzemesine sokarak kendimi ona bağladım. Bağırışlar ve çığlıklar etrafta yankılanırken eller beni yukarı kaldırdı.

"Odette, gözlerini aç!"

Karanlığın beni ele geçirmesine izin vermeden önce gözlerimi zorla açtım.

Byron görüş alanıma girdi ve güvende olduğumu anladım. Yüzüne dokunmak için elimi uzattım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, görüşümde karanlık noktalar dans ediyordu.

Beni kucağına oturttuğunu hissettiğimde dünya bulanıklaştı. Bir şeyler bağıırıyordu ama kelimeleri ayırt edemiyordum. Yüzündeki çılgınca ifade içimde panik yarattı. Ancak öyle bir durumdaydım ki kalbimin göğsümde gümbürdediğini bile hissedemiyordum.

"Hayır," diye inledim. Kocamın kollarında ölmek istemiyordum. Sonunda Byron'a dönmenin bir yolunu bulduktan sonra şimdi ölmek istemiyordum. Ares'i annesiz bırakamazdım. Düşüncelerim karmakarışık, tutarsız sesler arasında geziniyordum. Bu durumdan kurtulup kendime gelmek istiyordum. Birbirimize geri dönmenin yolunu daha yeni bulmuştuk ve en azından birkaç yıllık mutluluğu hak ediyorduk. Elbette kader bunu bizden koparacak kadar acımasız olamazdı.

"Odette." Serin bir parmak ucu saçımın bir tutamını nazikçe gözlerimden uzaklaştırdı. Gözlerimi kırptım, şaşkınlığım her geçen saniye artıyordu. "Ne oldu? O şerefsiz sana ne yaptı?"

Beynim hızla kapanmaya başladı. Çayımın içinde bir şey olması gerektiğini söylemek için ağzımı açtım ama ses gelmedi.

"Ne oluyor lan?" Arkamdan gelen kardeşlerinden birinin sesini duyduğumu sandım ama başımı çeviremedim. Çok ağırdı.

"Gerekirse bacaklarını kır, ama ona ne verdiğini öğren." Sesinde karanlık bir emir vardı. Beni de yanında taşıyarak ayağa kalktı. "Onu hastaneye götüreceğim."

"Seninle orada buluşuruz." Kimin sesiydi o?

"Ben... ölmek... istemiyorum," diye mırıldandım, gücümün kalan kısmıyla Byron'ın ceketini çekiştiriyordum.

"Ölmeyeceksin." Orada kalan sessiz dehşeti duydum. Dudaklarımdan acı dolu bir homurtu dökülürken, bir sızı tüm vücuduma yayıldı ve midemin çukurunda yoğunlaştı. "Benim için dayan, bebeğim."

Byron harekete geçti. Rüzgâr saçlarımı savurarak soğuk bedenime bir ürperti gönderdi. Kendimi halsiz hissediyordum, her göz kırpışım ve nefes alışım çok fazla enerji gerektiriyordu. Kalbim gittikçe daha yavaş atıyordu.

Bir arabanın kapısının açılma sesi, tenimde soğuk deri. Büyük sıcak bir vücut beni kucaklıyor.

Bir kapı çarparak kapanıyor.

"En yakın hastane," diye bağırdı Byron şoföre. "Bütün trafik kurallarını çiğnemen umurunda değil. Oraya olabildiğince hızlı git."

Lastiklerin kaldırımında çıkardığı gıcirtı sesleri havayı dolduruyordu.

Kendimi zorlayarak uzandım. Ona dokunmam gerekiyordu. Ona bir şey söylemem gerekiyordu ama görüşümün yavaş yavaş azaldığını hissedebiliyordum. Güçlü bedeninin etrafıma sarıldığını hissedebiliyordum ama onu göremiyordum.

"Byron," diye inledim. "Nerede-"

Elini bileğime doladı ve yüzünü avucuma bastırdı. "Ben buradayım."

"Oğlumuzu... koru-" Sözlerimi yarıda kestim, kelimeleri oluşturmakta zorlanıyordum. "Güvende.

Mutlu."

Avucumun ortasını öptü. "Onu mutlu ve güvende tutacağız.

Birlikte. Dayan biraz. Lütfen, bebeğim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Araba keskin bir dönüş yaptı ve lastikler asfaltta inledi. Midem bulandı, bulantım kabardı ve midem patlarken başımı ondan yana çevirdim. Kusuyordum, ağzımdan sıvı dökülüyordu.

Byron beni bırakmadı. Eli saçlarıma gitti ve yüzümden uzaklaştırdı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Dayan biraz." Bir eliyle saçlarımı okşadı, bir yandan da usulca mırıldandı: "Her şey yoluna girecek. Ben yanıdayım."

Sözleri ve elleri titriyordu. Onu teselli etmek istedim ama konuşamayacak kadar güçsüzdüm. Kocam başımı tutup yanağımı okşarken elinin tersiyle dudaklarımı şefkatle sildi.

Arabanın içindeki küçük alanı bir çınlama sesi doldurdu. "Evet."

Kulaklığından sakın ve derli toplu bir ses geldi. "Çayına bok koymuş. Her türlü uyuşturucu için test yaptırın."

Byron'ın ağzından bir dizi küfür çıktı. "O adamın ölmesini istiyorum."

Birinin çılgılığı kulaklığı delip geçti. "Olacak. Ayrıca, bir suç ortağı vardı."

Tekrar kustum, midemdekilerin daha fazlası boşaldı. Düşünmeye çalıştım ama tüm düşüncelerim birbirine karıştı. Bilinçli miyim yoksa rüya mı görüyorum emin olamadan kocamın güzel yüzüne bakmaya devam ettim. Gözlerindeki ıstırap göğsümü delip geçti.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldandı Byron usulca. "Hepsini bırak gitsin. Sisteminde olmaması daha iyi."

"Byron." Boğazım düğümlenmişti ama zorladım. "Ben ölüyorum."

"Hayır," diye homurdandı. "İyileşeceksin. Seni tekrar kurtaracağım. Bu sefer kimse çekip gitmeyecek. Birlikte kalacağız."

Gözlerindeki kaos içimi parçaladı.

"O nasıl?" diye sordu telefondaki ses.

"O güçlüdür. Üstesinden gelecektir." Byron'ın üzerimdeki eli sanki elimden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi sıkılaştı. "Ona kim yardım etti?"

"Nicki Popova ve-"

Kulaklıktan bir çılgılık daha yankılandı.

"Onun işini bitireceksin." Soğuk ve tarafsız bir emir. "Peki başka kim var?" "Sadece-"

Bilincimi kaybettiğim için cevabı duyamadım.

Bölüm 56

Byron

"İ yardıma ihtiyacım var, hemen!" Kapıdan geçip George Washington Hastanesi'nin acil servisine koşarken bağırdım.

Öyle bir deja vu yaşadım ki, içimi bir endişe kapladı.

Odette'in dudaklarından bir inilti döküldü ve vücudu kasılmaya başladı. Başını benden çevirerek acil servisin zeminine kustu, kabardı ve titredi. İnsanlar bizden uzaklaştıkça nefesler havada dolaştı, Kızıldeniz gibi ayrıldılar.

Hırıltılı nefes alıyordu ve nefes darlığı endişe vericiydi. Mantığım bana kusmasının iyi bir şey olduğunu söylüyordu ama ruhum onu acı içinde görünce ürperdi.

"Efendim, bu taraftan, onu doğruca içeri alacağız."

Erkek hemşireyi koridorda takip ettim, karımın bedenini kendime yaklaştırdım. "Uyuşturulmuş. Hangi madde olduğunu bilmiyorum ama buna karşı kötü bir reaksiyon gösteriyor."

"Buraya hemen bir doktor getireceğiz."

Hemşire odanın kapısını açtı ve bir çağrı düğmesine bastı. "B-Byron-" Odette nefes almakta zorlanıyordu. "Penisilin."

Gözlerimi kırıştıtararak karımın yüzünü inceledim. Kurdeşen derisini kaplamış, çirkin kırmızı ve kızarık bir görünüm almıştı. "Penisiline ihtiyacın var mı?"

Başını sallayarak inledi. "Allerg-"

Tekrar öğürmeye başlayınca sözleri kısa kesildi. Hemşirenin bakışlarıyla karşılaştım. "Sanırım penisiline alerjisi var."

Hâlâ kusmakta olan Odette elini güçsüzce kaldırdı ve bize başparmağıyla onay vererek doğru anladığımızı söyledi.

"İyi, iyi," diye mırıldandı hemşire. "Bununla çalışabiliriz."

Sonraki bir saat tam bir aktivite kasırgasıydı. Yanından ayrılmayı reddettim ama sonunda hemşirelerin ve doktorların yoluna çıktım. Alessio'nun ne zaman geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni yatağından çekmek zorunda kaldı.

"Buradan izleyebiliriz," dedi Alessio sakince. "Birlikte göz kulak oluruz. Bırakalım da işlerini yapsınlar, böylece daha iyi olabilir."

"İyi olmak zorunda," diye mırıldandım kardeşimden çok kendime. "İyi olmak zorunda."

"Yapacak," dedi hissetmediğim bir inançla. "Kokuyorsun," dedi sakince. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, havada kusmuk kokusu vardı. Umurumda bile değildi. O tekrar sağlığına kavuşana kadar buradan ayrılmayı reddediyordum.

"Hala senden daha iyi kokuyorum."

Alessio omzunu benimkine dayadı. Dışarıdan bakınca son birkaç yıldır yakınlaştığımızı asla tahmin edemezsiniz. Büyürken ondan haberim olmamıştı ve buna pişman olmuştum. Bir Russo olarak büyümüş, üvey kardeşlerini korumaya çalışırken üvey babası tarafından istismar edilmiş ve hırpalanmıştı. Babası devreye girip onu koruyacak kadar erkek olmalıydı. Ama yine başarısız oldu. Tıpkı her bir çocuğuna yaptığı gibi.

Doktor bize yaklaştı, gözlerinde onaylamama ifadesi vardı. İki iri adamın odayı doldurmasını protesto etti. Hadi oradan. Yüz ifadem bizi çıkarmaya çalışması için ona meydan okudu.

"Efendim, güçlü dozda antihistaminik verdik. Karınız iyi olacak." İçimi bir rahatlama kapladı ve içimi çektim. "Önümüzdeki birkaç gün ateşi ve başka yan etkileri olabilir ama iyileşecektir."

Doktorun elini tuttum ve sıkıca kavrayarak salladım. Zavallı adam sanki bir bez bebeği sallıyormuşum gibi görünüyordu. "Kahretsin, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Onu hemen buraya getirerek doğru olanı yaptınız. Karınızın vücudu midesindekileri boşaltarak işin çoğunu yaptı, ancak antihistaminik semptomlarını hafifletmeye devam edecektir." Gözleri önce Alessio'ya, sonra tekrar bana kaydı. "Stresini minimumda tutun. Bir girip bir çıkabilir, ateşi yükselip düşebilir ama hepsi normal. Hatta bu gece onu eve götürebilirsiniz."

"Tekrar teşekkürler" -önlüğünün üzerine dikilmiş isme baktım- "Dr. Chen."

"Bir değişiklik olursa acil durum hattı sende. Eve gitmesine izin verilmeden önce bir kez daha geleceğim. İzninizle," dedi.

Odadan çıktı ve gözlerim Odette'in uyuduğu yatağa kayd, nefes alıp veriyordu. Kusmayı bırakmıştı ama kurdeşen ve kızarıklıklar hâlâ oradaydı. Hayatta olduğu ve nefes aldığı sürece diğher her şeyle başa çıkabilirdim.

"Nicki ve Marco birlikte çalışıyorlardı." Alessio'nun ifadesi içimde bir öfke yarattı ama onu kontrol altında tuttum. "Marco onu hamile bırakmayı planlıyordu, geri zekâlı herif ve Nicki de Odette'in *kalıcı olarak ortadan kalkması* halinde senin onunla evleneceğine ikna olmuştu, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Çenem sıkıştı. "Yani birinin onu öldürmek için bir planı vardı ve diğherinin de-"

Cümlemi bitiremedim bile. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Kırmızı sis görüşümü kapladı ve vücudumdaki her kas gidip o şerefsizleri cezalandırmak için çığlık attı.

"Babamız da işin içinde miydi?" Doğrusu, bu noktada, öyle olması beni şaşırtmazdı.

"Bu sefer yalnız çalıştılar. Belki de senatörün size haber vereceğini düşündüler."

İşin üzücü tarafı, bunu yapacağını düşünmemiştim.

"Bu iki aptalla ne yapmak istiyorsun?" Onlara acı çektirmek istedim. Onları yavaşça ve acı çektirerek öldürmek. Etlerinin derisini soyarak ve her ikisinin de çığlıklarını dinlemek. Kardeşim düşüncelerimi okumuş olmalı ki, "Bunu yapabilirim, biliyorsun," diye ekledi.

Kahretsin, baştan çıkmıştım. Her şeyden çok, onlara bunu ödetmek istiyordum. Marco oğlumun hayatından yıllar çalmıştı. Marco'yu ve karısını öldürmeliydim ama bunun yerine onları benimle karşılaştıklarına pişman edecektim. Marco ve Nicki karımı gördükleri güne pişman olacaklardı. Aslında onları öldürmek istiyordum. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek.

Başımı salladım. Eğer bu yola girersem, durmak yoktu. Doğru ve yanlış arasındaki çizgilerin bulanıklaşmasına izin vermek çok kolaydı.

"Suç duyurusunda bulunmak istiyorum," dedim sonunda, bunun doğru bir karar olduğunu umarak. "Ama önce onları hırpalamak istiyorum. Sonra da adam kaçırmaya teşebbüs ve cinayetten hapse atılmanın acısını çekecekler."

Bölüm 57

Byron

I Maryland mafyasının başının sorgulamalarının çoğunu yaptığı bodrum katına indi. Burası Nico Morrelli'ye aitti. Alessio'nun arkadaşı. Benim olduğu kadar. Aramızdaki çizgiler Dünyalar her geçen gün bulanıklaşıyordu.

Odette hastanede mışıl mışıl uyuyordu ve taburcu olur olmaz onu eve götürmeyi planlıyordum. Kristoff ve karısı ona göz kulak oluyorlardı ve uyanır uyanmaz bana bir mesaj göndereceklerdi.

Üzerime garip bir sakinlik çöktü. Çok uzun zamandır hissetmediğim türden bir kopuştu bu. Orduda olduğumdan beri.

Nico ve sağ kolu taşa yaslanmış, gözleri benimkilerle buluşuyordu.

"Herhangi bir sorun var mı?" Gözlerim karımın peşinden gelmeye cüret eden kadın ve adamı bulurken Alessio sordu.

"Yok." Nico'nun soğuk sesi ve daha da soğuk bakışları iki misafirimizi de inletti. "Yine de söylemeliyim ki, bu ikisi geçmişteki tüm tutsaklarımın önüne geçiyor. Küçük oğlumdan bile daha korkaklar."

Sırtarak iki mahkûmumuza yaklaştım. Nicki'nin yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı, makyajı yanaklarından aşağı akıyordu. Saçları karmakarışıklı. Marco ise sessizdi, yüzü kayıtsızlık maskesiydi ama sidik kokuyordu.

İkisi de bir sandalyeye bağlanmıştı ama ikisinin de ağzı kapatılmamıştı.

Bir sandalye kaptım ve bacaklarının gıcirtısının zeminde yankılanmasına izin vererek sandalyeyi çektim. Onlara bakarak oturdum ve dilimi şaklattım.

"Duyduğuma göre karımı hamile bırakmayı planlıyormuşsun?" Soğukkanlılığımı zar zor koruyarak dilimi çıkardım. O lanet piçin karıma dokunduğunu düşünmek

Karım damarlarımdaki kanı kaydattı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyordun Marco? Ona tecavüz ederek."

"Hayır!"

Başımı salladım. "Onu tanıdığın on yılı aşkın süredir seni istemedi. Bugün de isteyeceğini düşündüren ne?"

"Kafası karışık. Altı yıl önce aramıza girdin ve şimdi yine giriyorsun. O benim fahişem, senin değil."

Beni kızdırmak istedi. Bana saldırmak için. Ama ben bu işi uzatmaya ve ona acı içinde çığlıklar attırmaya niyetliydim.

"O benim karım, çocuğumun annesi, bu da onun yasak olduğu anlamına geliyor. O bugün de benim, altı yıl önce de benimdi. Bebek konusunda bana yalan söylediği için karını kolayca serbest bıraktım. O sadece tıbbi lisansını kaybedecek, ama sen Marco... Yaptığın şeyin cezasını çekeceksin."

"Zaten kariyerimi mahvettin."

Bununla alay ettim. "Ne kariyeri? Mayo şortunla etrafta zıplayıp durduğun kariyer mi?"

Benimle alay etti. "O bir daha asla senin olmayacak. Baban onun senin için sahip olduğu her şeyi mahvetti. Karıma, o baygınken senin piçini aldirtmalıydım."

Düşünmedim, sadece saldırdım. Yumruğumu savurdum ve önce ağzına, sonra da gözüne yumruk attım. Marco'nun dudağı yarılmıştı ve kan çenesini kaplamıştı.

"Karın bunu yapmadığı için şanslı, yoksa burada olurdu." Dikkatimi Nicki'ye çevirdim. "Ve son kez yolumu kesiyorsun. Geçen sefer karıma yaklaştığında seni uyarmıştım. Uyarımı dikkate almadın. Şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

"Ne yapacaksın, ha?" Avazı çıktığı kadar bağırdı. Gerçi bunun ona bir faydası olmayacaktı. Bu duvarlar ortaçağ kale duvarlarından daha kalındı. "Beni eşek sudan gelinceye kadar döveceksin. Büyük Byron Ashford, savunmasız bir kadını dövüyor." Onu dövmeyecektim. Ona işkence etmeyecektim ama kibrini ona karşı kullanarak bedelini ödetecektim.

Arkama bakarak kardeşime seslendim. "Hadi ona düzgün bir saç kesimi yapalım ve onu güzel bir kalabalıkla tanışacağı hapisanedeki uzun kalışına hazırlayalım. Ne dersiniz?"

Alessio çoktan harekete geçmişti. Masadan bir çift kör makas aldı ve ağır adımlarla ilerledi.

"Yapmalı mıyım?" diye sordu. Başımı salladıktan sonra hemen işe koyuldu. Hırladı ve ipine karşı mücadele etti ama hepsi boşunaydı. Hiç kimse

Nico Morrelli'nin sıkı iplerinden kurtuldu.

"Ağzını tıkayalım mı?" Nico sordu ve Nicki'nin anında durmasına neden oldu. "Çılgılık atmasına dayanamıyorum. Sanırım buralarda bir yerde bir parça bez var. Gerçi içinde son kurbanın kanı olabilir."

Sonraki bir saat en kötü zamanlarıydı.

Ama Odette'le ayrı geçirdiğimiz altı yılın yüzeyini bile çizmedi. Bu ne yeterli bir cezaydı ne de karımı kollarımda gevşek bir şekilde yatarken tuttuğumda hissettiğim korkunun telafisi.

Ancak, hayatlarının geri kalanında yaptıklarının bedelini ödeyeceklerinden emin olurdum.

Dedektifle birlikte oturmuş, Marco ve Nicki'nin Odette gelmeden önce çaya ilaç katıp komplo kurdukları ve Marco'nun karıma ilaçlı çayı uzattığı anların görüntülerini izliyordum. Öfke bunu anlatmaya yetmiyordu bile.

"İhtiyacımız olan tüm kanıt bu," dedi dedektif. "Ve onları güvence altına aldığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, depomdalar."

Bana garip bir bakış attı. Evet, ikimiz de insanları alıp bir depoya kilitlemenin alışılmış bir şey olmadığını biliyorduk. Tabii bu pisliği kendi elleriyle halleden kardeşim değilseniz.

"Merakımdan soruyorum, bizi aramak için neden iki saat beklediniz, Mr. Ashford?"

Çünkü bazı işkence tekniklerini uygularken onları öldürmeyi düşündüm.

"Karımın hayatı için o iki salaktan daha çok endişeleniyordum." Alessio bana doğru eğlenen bir bakış fırlattı. Bu işi kendisinin halletmesi ve onları ortadan kaldırması için beni ikna etmeye çalışmıştı. Haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bu polis çok fazla soru soruyordu. "Kardeşim kaçmamaları için onları emniyete aldı. İkisi de kaçma riski taşıyor."

Dedektif telefonunu çıkardı. "Bu adresteki bir kadın ve erkeği alması için bir devriye aracı gönderin. Görünüşe göre, güvenli bir yerde kilitliler." Adresi okudu, sonra telefonu kapattı. "Sormak zorundayım. Onları siz mi kaçırdınız?"

Alessio rahatça omuz silkti. "Onları polisle gitmektense benimle gelmelerinin daha iyi olacağına ikna ettim. Teslim edilmeyeceklerini düşünmeleri aptalcaydı."

Tercümesi: *Onları öldürmeyi planlıyordum ama kardeşim fikrini değiştirdi.*

"İkisinin de suçlanmasını ve bu gece hapse atılmasını istiyorum." Ben konuşurken küçük defterine bir not yazdı. "Kaçma riskleri *var*, bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Kefaletle serbest bırakılmalarına karşı olduğumuzun bilinmesini istiyorum." Gözlerim karımın hastane yatağında uyuyan halini buldu. "En yüksek güvenlikli hapishanede."

Dedektif derin bir nefes verdi. "Elimizden geleni yapacağız."

Yapardı, ama ben de iplerimi çeker ve en kötü hücreye konulmalarını sağladım.

Bölüm 58

Odette

I Marco'nun bana ilaç vermesinin üzerinden saatler geçmişti ama sanki günler geçmiş gibiydi. Yan etkiler yavaş yavaş azalıyordu ama kızarıklık devam ediyordu. Ateş gelip gidiyor, beni hafifçe sanrılara sürüklüyordu. Tüm bunlar olurken Byron doktorlara ve hemşirelere patronluk taslıyordu.

Doktor beni bir kez daha muayene etti ve taburcu edilmeden önce hayati değerlerimi kontrol etti. Tam da beklediğim gibiydi. Yaşlı ve tecrübeli görünümlü, zeki gözleri ve ciddi bir tavrı vardı.

"İyileşiyorsun," diye açıkladı. "Sana verilen yüksek doz penisilin kalp ritim bozukluğuna neden oldu ama şimdi bunu kontrol altına aldık."

Başımı salladım. "Eve gidebilir miyim?"

Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Ateşinizin tekrar yükselmesi ihtimaline karşı kocanıza özel talimatlar vererek sizi taburcu edebilirim."

Başımı salladım, dudaklarım yanıyordu. "Evet, eve gitmek istiyorum."

Odada dolaşan rahatlamış iç çekiş dalgasını neredeyse hissedebiliyordum - Byron'ınkinin yanı sıra hemşirelerinkini de. Hastanedeki personelin Byron'dan ve onun tavırlarından kurtuldukları için mutlu olduklarını söylemeye gerek yok. Ses tonu bir kırbaçtan daha keskin ve buzdan daha soğuktu.

On dakika sonra arabanın arka koltuğuna çökmüş, zonklayan başımı Byron'ın omzuna yaslamıştım. İlaçlarla o kadar doluydum ve yaşadığım çileden dolayı sayıklıyordum ki dikkatim dağılmıştı. Bu düşük dereceli ateş gibi bir şeydi. Üzerimde sadece Byron'ın takım elbise ceketinin altında ince bir hastane önlüğü ve hastaneden alınmış bir battaniye vardı. Vücudumu bir ürperti sardı, tenim nemlendi.

Byron'ın dudakları alnıma bastırdı. "Üşüdün mü?"

Dişlerim gıcırıyor, korkunç bir ses çıkarıyordu. Beni kendine doğru daha sıkı çekti, sıcaklığı içime sızıyordu. Sıcaklığı için ve doğru zamanda ortaya çıktığı için minnettardım.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Tekrar." "Her zaman."

Sanki elimden kayıp gideceğinden endişeleniyormuş gibi bana dokunmaya devam etti. Tuhaf bir şekilde, bu aynı zamanda beni toprakladı. Güneş batalı çok olmuştu ve bana bütün öğleden sonrayı hastanede geçirdiğimizi acı bir şekilde hatırlatıyordu. Çok yorulmuştum.

İfadesine bakılırsa kocam da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Beyaz gömleğinin üst düğmeleri gibi kravatu da çözülmüştü. Saçları, ellerini defalarca karıştırmaktan dolayı dağılmıştı. Bu görüntü bana altı yıl önce bebeği kaybettiğimi düşündüğü o günü hatırlattı.

Ama bu sefer eve birlikte dönecektik.

"Ares'le konuştum ve kendini iyi hissetmediğini söyledim. Onu korkutmak istemedim. Bu gece sana iyi bakacağımızdan emin olmak istiyor."

Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Her geçen dakika daha iyi hissediyorum."

"Bunu ona söylemesek daha iyi," diye kıkırdadı, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek. "Birlikte film izlememizi istiyor."

Bakışlarım uzun parmaklarında ve ön kolunda kıvrılıp kıvrılıp kıvrılmış kolunun altında kaybolan kaslarda gezindi. O kadar güçlü kolları, damarları ve usta parmakları vardı ki.

"Ellerine bayılıyorum," diye mırıldandım. "Çok seksiler." Byron bana tuhaf bir bakış attı ama beynim ilaçlar ve ateş yüzünden hâlâ lapa gibiydi. "Gana'dayken kendime dokunduğumda tek yapmam gereken senin ellerini düşünmekti ve orgazm oluyordum."

Byron'ın yumuşak kıkırdaması göğsümü parlattı. "Sanırım hâlâ biraz uçmuş olabilirsin."

Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarıma götürdüm ve dudaklarımla parmak eklemlerinin izini sürdüm. "Belki, ama kusmaktan iyidir." Sonra kaşlarımı çattım ve gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum. "Kokuyor muyum?"

Omuz silkti. "Bana her zaman en lezzetli elmalar gibi kokuyorsun. Ayrıca, Alessio zaten kusmuk gibi koktuğumu söyledi, yani birlikte kokacağız."

Hülyalı bir şekilde gülümsedim. "Evet, hoşuma gitti."

"Ayrı kaldığımız onca yıl boyunca kendimi nasıl boşalttığımı bilmek ister misin?" diye sordu usulca, dudakları alnımı sıyrarak.

Ağrıyan başıma ve bulanık görüşüme rağmen onunla gözlerimi kilitledim.

Gözleri karanlıktı, çalkantılı bir okyanus gibi. Çok güzeldi. Çok savunmasız. "Nasıl?"

"Hermès eşarbınızı kullanarak. Onu otel odasında bırakmışsın."

"Ha?" Anlamını kavramam birkaç saniye çok uzun sürdü. Şaşkınlık yavaşça üzerime çöktü, gecikmiş tepkim ilaçların bir sonucuydu. "Ahh. Ona ne olduğunu merak ediyordum."

Byron'ın sikinin etrafındaki eşarpla görüntüleri zihnimde oynadı ve acınası halimde bile içim ısındı. Gerçi bu konuda bir şey yapacak enerjim de yoktu.

Araba evimizin önünde durdu ve ben daha kıpırdayamadan Byron beni kucağına alıp eve girdi.

Avucumu kalbinin gümbür gümbür attığı göğsüne bastırdım. "Yürüeyilirim."

"Biliyorum. Bunu yapmama izin ver. Sana sarılmam gerek."

İçeri girdiğimizde Ares büyük merdivenin en alt basamağında oturmuş bizi bekliyordu. Bizi fark ettiğİ anda ayağı fırladı ve koşarak yanımıza geldi.

"Hey, dostum," diye mırıldandım yavaşça, ellerini Byron'ın bacaklarına doladı ve yüzünü kalçama gömdü. Elimi başına götürdüm ve saçlarını karıştırdım, hareketlerim yavaştı. "İyi misin?"

"Endişelendim."

Byron dizlerinin üzerine çöktü, beni hâlâ güçlü kollarının arasında tutuyordu. "Annem eve döndü ve kendini çok daha iyi hissediyor. Ama yine de bu gece onunla ilgilenmek zorundayız. Hazır mısın dostum?"

Ares'in endişeli bakışları bana kilitlendi ve ben de usulca gülümsedim. "Söz veriyorum, daha iyiyim."

"Yüzünde mor bir şey yok." Kalbim sıkışmıştı. En son yaralandığımda, beni ara sokakta köşeye sıkıştıran o şerefsiz yüzünden her yerim morarmıştı.

"Hayır, bu sefer kötü bir şey yedim. Her şey yoluna girecek; sadece uyumam gerekiyor." Eğildim ve tombul yanağına bir öpücük kondurdum. "Önce bir film izleyelim. Sadece uyarıyorum, uyuyakalabilirim."

Ciddi bir şekilde başını salladı, küçük kaşları çatılmıştı. "Merak etme anne.

Sizinle ilgileneceğiz."

Bölüm 59

Byron

A Odette'in vücudunu bir ürperti daha sardı. Arka planda *Ratatouille* çalıyordu ve Ares gülümseyerek ve geniş gözlerle onu izlerken dikkatini ona vermişti. O iyiydi, ama Odette değildi, ben de tüm dikkatimi ona verdim.

Hırkasını daha sıkı sararken elleri titriyordu. Ares ona doğru sokuldu ve Ares kıpırdandıkça onun birkaç kez yüzünü buruşturduğunu gördüm. Ares'le arasına biraz mesafe koyarak minderlere yaslandı.

Kaşlarımı çattım.

Hâlâ acı çekiyor olmalıydı. Genellikle onu kendine doğru çekiyordu. Ama ona ne zaman daha iyi olup olmadığını sorsam, bana iyi olduğunu söylüyordu. Bana yalan söylediğinden şüphelenmeye başladım; karım harika bir doktor olsa da berbat bir hastaydı.

Yüzünü inceledim. Solgundu. Gözleri cam gibiydi ve altlarında koyu gölgeler vardı. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu, bugün yaşananlar göz önüne alındığında bu beklenen bir şeydi ama ateşi beni endişelendiriyordu. Dr. Chen'i iki kez aramıştım bile. Üçüncü seferden sonra numaramı engelleyeceğinden korkuyordum ve o zaman gidip bir pislik olmak zorunda kalacaktım.

"İyi misin?" Arka planda oynayan film Ares'in tüm dikkatini çekmişti. Ailece film gecesi yapmaya karar verdiğimizde Odette de ben de *Thomas ve Arkadaşları'na* karşı oy kullanmıştık. Her gün Thomas'a ancak bu kadar katlanabilirdik.

"Ares, dostum." Oğlumun gözleri hemen beni buldu. "Gelip benimle oturmak ve bu filmde bana yardım etmek ister misin? Ne olduğunu anlayamıyorum." O

Thomas'ın iyi ve kötü arkadaşları konusunda beni eğitmişti ama bu filmi hiç izlememiştim.

İkinci kez söylememe gerek yoktu. Ares, annesinin yuvasını terk ederek küçük aşk koltuğundan kalktı ve bana doğru ilerledi. Mavi pijamasının her yerinde, elinde tuttuğu pijamayla uyumlu trenler vardı. Kanepeye tırmandı ve bana doğru yaklaştı. Küçük bedeni bana sokuldu ve göğsüm sıkıştı. O kadar küçüktü ki. Çok masumdu.

"Şunu görüyor musun-" diye başladı, büyük ekranı işaret ederek.

Sonraki otuz dakika boyunca filmle ilgili her şeyi heyecanla anlattı. Endişeli dikkatimi Odette'in üzerinde tutarken onun coşkusuna gülümseyerek dinledim. Aşk koltuğuna oturmuş ve cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, battaniyeyi vücudunun üzerine çekmişti.

Onu acı içinde görünce göğsüm sıkışmıştı. Bunu saklamaya çalışabilirdi ama sonuçsuzdu. Gözlerinin düştüğü gün gibi ortadaydı. Buna daha fazla katlanamazdım. Benim ona bakmamla acı çekmek zorunda kalacaktı.

"Ares, sanırım annen kendini iyi hissetmiyor," diye fısıldadım usulca. Odette'in konuştuğumu fark etmemesi bile düşündüğümünden daha kötü durumda olduğunu göstermeye yetiyordu. "Onun için biraz ilaç getireceğim. Benim için ona göz kulak olur musun?" Mavi gözleri hemen annesine kayd, endişe doluydu. "Merak etme dostum. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ciddiyetle başını salladı, filmini tamamen unutmuş ve tüm dikkatini Odette'e vermişti. "Ben gözcülük yaparım."

Ayağa kalktım ve en yakın banyoya yöneldim. Her banyoda bir ilk yardım çantası ve bazı temel ilaçlar bulunuyordu. Ecza dolabının içindekilere göz attım. Bir tane olduğuna yemin edebilirdim. Buldum!

İbuprofen.

Dr. Chen ona vermemin güvenli olduğunu söyledi. Elimde hap şişesi ve bir bardak suyla aile odasına döndüm. Ares'in gözleri hâlâ annesinin üzerindeydi.

"Kımıldamadı," diye fısıldadı.

"Güzel. Demek ki dinleniyor ve tam da ihtiyacı olan şey bu." Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Filmi bitireceğiz ve sonra yatma vakti. Tamam mı dostum?"

"Tamam."

O iyi bir çocuktu. Onunla geçirdiğim yıllardan mahrum kalmış olabilirim ama Odette onu iyi yetiştirmişti. Banyodaki tüm eşyaları sehpanın üzerine yerleştirdim, sonra diz çökerek yüzümü ona yaklaştırdım.

"Odette." Elimin tersiyle alnına dokunduğumda sesim kısıktı. Elim mi çok soğuktu yoksa alnı mı çok sıcaktı, anlayamadım.

Dudaklarında yumuşak bir inilti titreşti. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Elini orada tut."

Başka bir durum olsaydı, aletim taş gibi sertleşirdi. Verdiği yanıt beni daha da endişelendirdi.

Elimi alnından çekip dudaklarımla değiştirdim. Teni ağzımı yaktı.

"Yanıyorsun," diye homurdandım alnına doğru. İbuprofene uzandım ve ona iki hap uzattım. "Al bunu."

Göz kapaklarını araladı, içlerindeki altın benekler donuk görünüyordu. "Sadece uyumak istiyorum," diye mırıldandı, hareket etmiyordu. İçinden bir ürperti daha geçti.

"Ağzını aç," diye talimat verdim. Bu kez itaat etti ve dilinin üzerine iki beyaz hap koydum, sonra başını kaldırdım ve bir bardak suyu dudaklarına götürdüm. "Şimdi iç."

Ben kalkıp kanepeden başka bir battaniye getirmeden ve onu battaniyenin içine sokmadan önce dediğimi yaptı.

"Uyuyamıyorum," diye mırıldandı gözleri kapanırken, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Ares'in yatmadan önce bir masala ihtiyacı var."

"O konuda endişelenmeyin. Ona bir hikaye okuyacağım ve dişlerini fırçaladığından emin olacağım."

Evde olmadığım zamanlarda bile her gece onunla rutinini yaparken onu izledim. Birlikte yaptığımız birkaç gece oldu. Bu konuda iyiydim. Üstesinden gelebilirdim.

"Bir ayağını yataktan kaldırmayı seviyor," diye mırıldandı, sesi uykudan ağırlaşmıştı. "Böylece kötü rüyalarından daha hızlı kaçabilir. Onu... yorganın altına koymaya... zorlamayın."

Odette bilincini zar zor koruyordu. Başını öptüm.

"Uyu," dedim ona. "Ben hallederim."

Ondan sonra hiç kıpırdamadı. Ne Ares ona iyi geceler öpücüğü verdiğinde ne de biz odadan çıktığımızda. Oğlumu yatmaya hazırlarken televizyonu açık bıraktım. Bunu ilk kez tek başıma yapıyordum. Kesinlikle son olmayacaktı.

Dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa koştı ve üzerine atladı, minik bedeni şilteye çarparak zıpladı. Odette'in tavana boyadığı bulutlar karanlıkta parlıyordu. İtiraf etmeliyim ki hoş bir dokunuştı.

"Tamam, hangi kitabı okumak istersin?" Trenler ve uçaklarla kaplı yorganın üstüne otururken ona sordum. Arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım.

"Thomas ve trenleri."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Henüz bıkmadın mı, ha?" Başını salladı, gözleri hevesle belirli bir kitaptaydı. "Tamam o zaman. İşte başlıyoruz."

Hayali arkadaşlarla ilgili sözleri okurken, çok uzun zaman önce kendi yatmadan önce anlattığım masalların anıları zihnimde canlandı. Erkek ve kız kardeşlerimin aksine, çocukluğum boyunca annemin rutinimize bir iki hikâye sokabildiği nadir zamanlar oldu. Bunlar çok azdı - babamın güç tırmanan gündemi ona çok az zaman bırakıyordu - ama o anlar derinlerde bir yerde kök salmıştı.

Söz verdiğim gibi, Ares'in ayağını yataktan sarkıttım ve yorganın dışına çıkardım. Yüzünde masum ve mutlu bir gülümsemeyle dışarı çıkana kadar dikkatle dinledi, gözleri düştü. Bana çok benziyor olabilirdi ama Ares'in gülümsemesi tamamen Odette'e aitti.

Yumuşak ve içten. Nazik.

Odette'in yanına döndüm ve onu mışıl mışıl uyurken buldum. Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim ve şimdi daha soğuk görünüyordu. O kadar kızarmamıştı. Kızarıklığı bile geçmişti.

Onu kollarıma alarak yatak odamıza taşıdım. Dr. Chen ateşi çok yükselirse ona soğuk bir banyo yaptırmamı söylemişti ama şimdi o kadar sıcak görünmüyordu.

"Banyo yok. Sanırım daha fazla uyumaya ihtiyacın var," diye fısıldadım, ancak beni duyamadığı açıktı.

Onu büyük yatağımıza yatırdım, yorganı omuzlarına çektim. Ne zaman yatağıma -bizim yatağımıza- girse göğsüm kabarırdı. Küçük ve savunmasız görünüyordu ama onu yatakta görmeyi sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onun hayatımın her alanında olması bana doğru geliyordu.

Onu dinlenmeye bırakarak hızlı bir duş almaya gittim. Yatağa geri döndüğümde komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Alessio'dan bir mesajdı.

İkisi de gözaltında. Kefalet yok.

Dünyada her şey yoluna girecekti. Çok yakında.

Bölüm 60

Odette

T üç gün geçti.

Penisilin sistemime geçti ve normale döndüm. A ş a ğ ı yukarı.

Hala Marco'nun, yani çocuğun

Fransız Rivierası'na taşındığımızda ilk arkadaşımızdı. Beni kaçırmaya çalışmıştı. Muhtemelen beni öldürecekti. Alerjimi biliyor olmalıydı; biz büyürken bu bilinen bir gerçektir.

Altı yıl önce Byron'a bebeği kaybettiğimi söyleyen -karısının da yardımıyla- oydu. Beni koruduğunu sanmıştım. Korumuyormuş. Sonsuza dek mutlu olmamı sabote ediyormuş. O ve Byron'ın babası bize -daha da önemlisi Ares'e- Byron'sız geçen yıllara mal olmuştu. Bu affedilemezdi.

Uyandığımda saat ancak sabahın altısıydı. Yatağa uzandığımda boş olduğunu gördüm ve kaşlarımı çattım. O neredeydi?

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim, sonra da kocamı aramak için koridorda ilerlemeye başladım. Nefesimi tuttum ve sesini dinledim. Onu evindeki ofisinde buldum. Büyük Fransız pencerelerinin önünde durmuş, o kadar odaklanmış bir şekilde bir şeyler okuyordu ki, benim orada durduğumu tamamen gözden kaçırdı.

Kapı aralığına yaslandım ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim, içimde ürpermeler dolaşıyordu. Hissettiğim arzu, tamamen iyileştiğimin kesin bir işaretiydi. Gözlerim ona takıldı, üzerinde gri eşofman altından başka bir şey yoktu, vücudunun üst kısmı çıplaktı. Üzerinde tişört olmaması şaşırtıcıydı. Altı yıl önce kimsenin çıplak sırtını görmesinden hoşlanmadığını anlamıştım. Ben aldırmadım. Aslında, onun gördüğüm en güzel adam olduğunu düşünüyordum - tüm kusursuzlukları ve kusurlarıyla. Onu olduğu adam yapıyorlardı.

Bir de hiçbir erkeğin kalbimi onun gibi çarptırmadığı gerçeği vardı. Bazen ona ne zaman aşık olduğumu merak ederdim. Altı yıl önce, seks ve şehvet dolu bir gecede mi? Belki de oğlumuz doğduğunda.

"Daha sık eşofman giymelisin," dedim usulca.

Gözlerini kaldırdı ve yüzündeki ciddi çizgiler anında kayboldu. "Bu kadar erken saatte uyanık ne yapıyorsun?"

"Uyumaktan bıktım," dedim ona. Dün bütün günü uyuyarak geçirmiştım. Sadece akşam duş almak için uyanmıştım. Bugün kendimi yenilenmiş ve yepyeni bir kadın gibi hissediyordum. Şehvet dolu bir kadın. Gözlerim kocamın muhteşem vücudunda geziniyor, onun her santimini iliklerime kadar hissediyordum. "Artık daha sık eşofman mı giyeceksin, ne yapacaksın?"

Ses tonum boğuktu ve kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Dosyayı kapatıp masanın üzerine fırlattı, ben de odanın diğer ucuna doğru ilerledim.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, kocacığım."

Gözlerim tekrar eşofmanına kaydı, kasık bölgesinde bir saniye fazla kaldı. Kahretsin, kadınların eşofman giyen erkekler için çıldırmasına şaşmamalı. Uyluklarımın arasındaki zonklama titreşti ve içimden bir fikir geçti.

Ellerimi belirgin karın kaslarına götürdüm, teni avuçlarımın altında sıcacıktı ve oturduğu yere düşene kadar onu nazıkçe geriye doğru ittim.

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece kapüşonlu bir ifadeyle beni izledi. Açılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde, bakışlarında sıcaklık alevlendi.

"Madeline, ne yapıyorsun?"

"Seni tatmak istiyorum," diye hıçkırdım, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Parmaklarımı eşofmanının bantlarına geçirdim ve kalın, kaslı bacaklarından aşağı çektim.

"Dinleniyor olman gerekirdi." İtirazı yarım yamalak ve zayıftı. Şaftının çoktan kalınlaştığını görerek kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

"Harika hissediyorum," diye fısıldadım, daha yakına eğildim ve yanağımı onun boyuna sürttüm. "Bu beni daha da iyi hissettirecek. Sakın hayır demeye kalkma."

"Seni reddetmeyi aklımdan bile geçirmem." Sesi sert çıkmıştı ve omurgamda bir beklenti yaratmıştı. Elimi şaftının etrafına sardığımda ve onu dibinden ucuna kadar yaladığımda yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Gergin bir inilti çıkardı, karanlık ve puslu gözlerle beni izliyordu. Ucunu yaladım, sonra onu boğazımın derinliklerine aldım. Bir nefes çektiğini duydum ve karnının -o ağız sulandıran karın kaslarının- gerildiğini görmekten zevk aldım.

Onun tepkisi boğazımda bir onay uğultusu yarattı. Midemin çukurunda beliren sıcaklık aşağıya doğru iniyor ve ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyordu.

Ağızıma almadan önce dilimi tekrar başının etrafında gezdirdim. Byron'ın başı geriye düştü ve "Siktir, Madeline. İşte bu kadar."

İçimde zevk kıvılcımları çaktırmak için tek ihtiyacım olan şey kocamdan gelen en ufak bir övgüydü. Onu tekrar emdim, boğazımın derinliklerine aldım, yukarı ve aşağı kaydım.

Eliyle saçlarımdan bir tutam yakaladı. "Bana bak," diye emretti kaba, hırıltılı bir ses tonuyla.

Bakışlarım ona kaydı. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Ve hepsi benim."

Aletin etrafında nefes nefese bir anlaşma sesi çıkardım. Başımı hareket ettirip ritmi kontrol etmeden önce eli saçlarımda sıkılaştı. Yukarı ve aşağı, her itişte ağzımın derinliklerine.

İçindeki gerilim, gözlerindeki karanlık şehvetle eşleşerek arttı. Dilimi tepesinde gezdirdim ve sanki hayattaki tek amacım buymuş gibi sikini emdim. Daha derine kaydı. Gözlerim yaşardı ama hareketsiz kaldım. Ona her şeyimi vermek istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek istiyordum. Ona güvendiğimi. Ağızımı sikmesine izin verdim, kreşendoya ulaşmasını ve uçurumun kenarından yuvarlanmasını görmek için can atıyordum. Benim için.

Çünkü o benim ihtiyacım olan her şeydi. Ve ben de onun ihtiyacı olan her şey olmak istedim.

"Ağızına boşalabilir miyim?" diye sordu, şehvet dolu bakışları

Be

n. Onayımı mırıldandım.

İniltisi boğazında gümbürdedi, boğuklaştı ve nefes alış verişini çalıştırdım.

Ağızıma boşaldı ve ben de her damlasını yuttum. Dudaklarımı yaladım, bakışlarının sıcaklığı altında tenim yanarken bakışlarını tuttum. Orada kalan ve benimkileri yansıtan çok fazla duygu vardı. O ham bağlılık ve sevgi dalgası beni bir anlığına sakinleştirdi.

Saç tellerimi serbest bıraktı ve ellerini yanaklarıma götürerek nasırlı başparmağını alt dudağımda hafifçe gezdirdi.

"Seni seviyorum Madeline," diye mırıldandı, koyu renk gözleri en derin okyanusun tonundaydı.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldım.

Gri eşofmanını yukarı çekti ve sonra aniden beni kalçalarımın arkasından kaldırıp masanın üzerine bıraktı. Bacaklarımı açtığında yumuşak bir çığlık attım, uyarılmamın kanıtı külotumu lekeledi.

"Benim sıram," diye homurdandı ve dudaklarımı sert bir öpücük için aldı.

Dillerimiz birbirinin üzerinde kayıyordu. Kalçalarımın arasında derin, boş bir sızı zonklarken ağzına doğru inledim. Elleri bacaklarımın arasına kayarken parmaklarım saçlarına gömüldü ve öpüşmemizi daha da derinleştirdi.

İki parmağını içime soktu ve ağzına doğru inledim. Sırılsıklam olmuşum, ona zevk vermenin bağımlılık yaratan bir yanı vardı.

Byron'ın dudakları boynumdan aşağıya iniyor, beni ısıırıyor ve işaretliyordu; bu sırada parmaklarını içime sokup çıkarıyor, tahrikimi etrafa yayıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan külotumu yırttı, kalçalarımın arkasından kavradı ve omuzlarına astı. Yüzünü kalçalarımın arasına bastırdı. Bacaklarım ve başım onun süslü masasının soğuk yüzeyine yaslandı.

Zevk içime işledi, göz kapaklarım çırpınarak kapandı. Klitorisimi yalayıp emerken ürperdim ve kıvrandım. İnlemelerim havayı doldurdu, kanım bir cehennem gibi kaynadı ve klitorisimin son bir kısırtmasıyla orgazmım içimden geçti. Gözlerimin arkasına ışık vurdu. Dalgaların geri kalanını sürerken parmaklarım saçlarını kazdı.

Byron'la geçirdiğim her an bir öncekinden daha iyiydi ve beni ona bağımlı hale getiriyordu. Bir daha asla onsuz yaşamak istemiyordum.

Geri çekildi ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Oğlumuz uyanmadan önce ne kadar zamanımız var?"

Koyu mavi bakışlarını bana sabitlediğinde içimden küçük bir ürperti geçti. "Yaklaşık bir saat."

"O zaman elimizden gelenin en iyisini yapalım." Tanrım, öyle mi?

Marco'yla yaşadığımız fiyaskonun üzerinden bir hafta geçmişti. Tamamen iyileşmişim ve Byron günün her saniyesi yanımdaydı, benimle ilgileniyordu. Konuştuk. Öpüştük. Ares'le vakit geçirdik. Biz bir aileydik.

Ve bir aile olarak her yemeği birlikte yiyorduk. Byron henüz işe ya da başka bir yere gitmek için ayrılmamıştı.

"İzninizi isteyebilir miyim?" Ares boğuk bir ses tonuyla sordu, ağzı hâlâ içine tıktırdığı yumurtalarla doluydu.

Yavaşça çiğnerken sincap yanaklarını görünce kıkırdadım. "Yiyebilirsin ama önce yemeğini çiğne. Ve bir dahaki sefere daha küçük ısırıklar al."

Başıyla onayladı ve yemeğini yutar yutmaz ayağa fırladı. Byron ve ben arkasından kıkırdarken arkasına bile bakmadan yanımızdan ayrıldı.

Byron, "Sen daha ne olduğunu anlamadan, üniversiteye gitmek için arkasına bile bakmadan bizi terk edecek," diye düşündü.

"Tanrım, oraya gitme. Henüz değil."

Yemek odasındaydık, kahvaltı ediyorduk. Sadece üçümüz. Son üç gün boyunca insanlar bizi görmeye gelmişti, yani beni görmeye. Ve ölmediğimden emin olmak için. Kesinlikle ölmüyordum. Billie neredeyse eve dönüyordu ama neyse ki onu bunun gereksiz olduğuna ikna ettim. Ablamın Winston'dan kaçtığı ortaya çıktı.

Hayat kesinlikle garip bir şekilde işliyordu. Hepimizi buraya getirdi. Tam da bu ana. Kız kardeşim için de her şeyin yoluna gireceğinden hiç şüphem yoktu. Winston'la olsun ya da olmasın.

"Senin için bir şeyim var."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen, başka mücevher yok."

Bir dosyaya uzanıp onu bana uzatırken kıkırdadı. "Hayır, mücevher değil."

"Tamam, itiraf etmeliyim. Kâğıtları beklemiyordum," diye mırıldandım dosyayı açarken. Kelimeleri okumaya başladım. İngilizce. Fransızca.

Elimdeki belgelere şaşkınlıkla bakarken ağzım açık kaldı. Harfler ve kelimeler önümde dans ederken zaman durmuştu. Kuğu Hastanesi'nin tapusu ve babamın eski hastanesinin faaliyetlerine devam etme ruhsatı. iş.

Gözlerimi kaldırarak kocamın bakışlarıyla karşılaştım. Sevgi ve şefkatle parlıyordu. Başından beri oradaydı ama babası ve Marco gibi insanlar araya girmişti. Altı yılımızı çalmışlardı ama artık daha güçlüydük. Bir daha kimse aramıza girmeye cesaret edemezdi.

Aşk, mutluluk ve daha pek çok güzel duygu birbirine karışmış, göğsümün içinde zıplıyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye nefes aldım, sesim titriyordu.

"Teşekkür ederim ve seni seviyorum?" Ses tonu şakacıydı ama yüzündeki duygular kalbimin sıkışmasına neden oldu. Endişeliydi. "George Washington Hastanesi'ndeki işi kabul etmemeni istememin nedeni buydu."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ama bunu nasıl yapacağız? Siz burada, biz orada mı?"

"İstediğin bu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, bir ailenin olması gerektiği gibi birlikte olmamızı istiyorum. Ama tüm hayatının burada olduğunu biliyorum. Senin imparatorluğun var ve-" Geleceğimiz için ne hayal ettiğinden emin olamadığım için saçmalıyordum. Hepimizin ayrı yaşamasını istiyor muydu? Bunu istiyor muydu?

"İşimi dünyanın her yerinden yapabilirim," dedi. "Hayatımın geri kalanında her günü seninle geçirmek niyetindeyim. Senin ve çocuklarımızın mutlu olduğu bir hayat kurmak istiyorum."

"Ama ben de senin mutlu olmanı istiyorum."

"Olacağım," dedi inançla. "Seninle olduğum sürece. *Sen* benim evimsin." Tanrım, bu kadar mutlu olmak korkunç muydu? Bu kadar çok sevmek? "Bir aile kurmak istiyorum. Hayalim oğlumla daha fazla zaman geçirmek." Bir an durakladı, bakışları sevgi ve bağlılık doluydu. Byron - kendi babasının aksine- inanılmaz bir babaydı. Harika bir aile babasıydı. "Umarım daha fazla çocuğumuz olur. Kariyerini desteklemek için evde oturan bir baba olmaya varım."

Ayağa fırladım ve ona doğru ilerleyerek kucığına oturdum.

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez kocacığım," diye mırıldandım, burnum onunkine değiyordu. "Daha fazla çocuğa evet. Sen ve ben, her gün birlikte olmaya evet. Fransız Rivierası'na taşınmamıza evet. Ama bir şeye hayır."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bunu detaylandırabilir misin?"

"Hastanede çalışmak ve işlerin o tarafını yönetmek istiyorum ama hastanenin mali işlerini ve ticari ilişkilerini yürütmek istemiyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "İşle ilgili her konuda kötüyümdür." Dudaklarımı kocamın boynunda gezdirdim. "Ve sen bu işte çok iyisin. Sana ödeme yapardım. Her gece, dizlerimin üstünde." Kaşlarımı salladım.

Byron kahkahalarını tutmaya çalışırken vücudu titriyordu. "O zaman anlaştık bebeğim. Fransız Rivierası'na taşınıyoruz."

Sonsöz-Bir

Odette

Üç Ay Sonra

Tam zamanlı olarak Fransız Rivierası'na taşınalı bir ay olmuştu.

Byron, imparatorluğunu dünyanın herhangi bir yerinden yönetebileceği konusunda ısrarcıydı. Ve eğer bir varlığa ihtiyaç duyulursa, kardeşlerinin devreye girmesini sağlayacaktı. İtiraz etmedim. Washington hiçbir zaman benim nihai hedefim ya da sahnem olmadı.

Yavaş yavaş, çok çalışarak ve yardım alarak Kuğu Hastanesi eski ihtişamına kavuştu. Beş numaralı muayene odasına giden koridoru geçerken adımlarım duraksadı. Tablonun önünden her geçişimde böyle oluyordu. Acı tatlı anılar getiriyordu ama onu asla kaldırmayacaktım.

Portrenin altındaki altın plakada "Dr. Swan'ın büyük eserinin anısına" yazıyordu.

Ellerimi göğsüme götürdüm. Bu, babamın öldüğünde elinde tuttuğu görüntünün aynısıydı. Dördümüz bu hastanenin önünde, mutluyduk ve kameraya gülümsüyorduk.

Güzel bir anıydı. Bunu hatırlamayı seçtim, bizi nasıl terk ettiğini değil.

Bakışlarım hemen yanındaki resme kaydı ve dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Bu bizim bugünkü hayatımızdı - Byron, Ares ve benim onun yatındaki resmimiz. Uzlaşmak zorundaydık. Fransız Rivierası'na taşınacaktı ama iki yatak odalı eski taş evimizde yaşamak istemiyordu.

Nedenini sorduğumda cevabı şu oldu: "Çok sayıda küçük Madeline ve Byron sahibi olmayı planlıyorum. En az beş yatak odasına ihtiyacımız var."

Düz karnımı ovuşturdum. Byron'ın dileği gerçekleşecekti. Mükemmel evi ararken yatta yaşıyorduk. Ares yanımdaydı.

Kendisi. Ona ne zaman sorsak, sonsuza kadar yatta yaşayabileceğimiz konusunda ısrar etti.

Son bir ayda çok şey değişmişti. Daha iyisi için. Harika kocam sayesinde hayallerim gerçek olmuştu. Babamın hastanesinde çalışıyordum ve hatta iki tane de gelecek vaat eden doktor vardı. Babam için çalışmış olan bazı hemşirelerin izini bulabildik ve hastaneyi tekrar açacağımızı duyduklarında geri dönme fırsatına balıklama atladılar.

Hayat güzeldi. Ve meşguldü. Doymak bilmeyen kocam sayesinde geceler daha da yoğundu.

"Dr. Swan beş numaralı odaya." Anons hoparlörlerden tekrar duyuldu ve ben iç çekerek hayallerime şimdilik ara verdim.

Ayaklarım hastanenin beyaz zemininde yumuşarken, Byron'la ilk tanıştığım muayene odasına doğru ilerledim. Neredeyse o odayı kapatıp sadece bizim odamız olmasını dileyecektim.

Duygusallık karşısında başımı salladım, sonra kolu tutup kapıyı iterek açtım.

"Hel-"

Gözlerim açıldı ve dönüşmüş odaya baktım. Sönük ışıklar -tıpkı Le Bar Américain'dekiler gibi- odanın her tarafına asılmıştı ve her renkten çiçekler etrafa saçılmıştı. Ve tüm bunların ortasında kocam ve oğlumuz vardı.

"Ne-" Zihnim bir cümle kuramıyordu. "Nasıl-" Başımı salladım. "Bütün bunlar da ne?"

"Anne!" Ares koşarak yanıma geldi ve elimi tutarak beni öne, dizlerinin üzerine çökmüş olan Byron'a doğru çekti. Hem kocam hem de Ares aynı üç parçalı takımları giymişlerdi ve şeytani derecede yakışıklı görünüyorlardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Gözlerim hayatımdaki en önemli iki adam arasında gidip gelirken boğuk bir ses çıkardım.

Byron cebinden küçük, kadife bir kutu çıkardı ve çevirerek açtı. Muhteşem bir vintage dekor içinde güzel bir elmas bana doğru parıldıyordu.

"Dr. Swan, beni bu gezegendeki en mutlu adam yapar ve evlenme şerefini bana verir misiniz?" Ares kıkırdadı ama ben gözlerimi kocamdan ayıramadım. "Kendi özgür iradenle."

İçimden pek çok duygu geçerken dudağım titredi. Tabii ki hormonlarım her şeyi daha da güçlendirdi. Ama altı yılın bizi buraya getirdiğini düşününce. Kimden

Muhteşem bir geceden, yıkıcı bir kalp kırıklığına, sadece birbirimize geri dönmek için.

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi kocamın kollarına attım, ikimizi de yere düşürdü.

"Evet, evet," diye mırıldandım, yüzünü öpücük yağmuruna tutarken. "Binlerce kez, evet."

Ares de bize katıldı, bizimle birlikte yuvarlandı ve mutlu bir şekilde güldü. "Annem ve babam bir ağaçta oturuyorlar. K-I-S-S-I-N-G."

Byron ağzıma karşı kıkırdadı ama gözleri en koyu maviye döndü. "Büyük bir kilise düğünü mü istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece kardeşlerin, kız kardeşlerin, Billie ve biz." Ağzımı kulağına dayadım ve fısıldadım, "Yine de rahibin bizi reddetmesine hazırlıklı ol." Bana şaşkın bir bakış attı. Birinin bu adamı reddetmesi komik bir düşünceydi. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Günah işlediğimiz ve hamile olduğumuz için."

Gözlerinde şaşkınlık parladı ve hemen ardından öyle bir mutluluk geldi ki gözleri Akdeniz gökyüzü kadar aydınlandı.

"Hayatımın aşkı," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Beni çok mutlu ediyorsun." Burunlarımız birbirine sürtündü. "Sen mutlu musun, bebeğim?"

Ona sııttım ve burnunun ucunu öptüm. "Çok mutluyum. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen uyanacağım ve gerçekler yüzüme çarpacak diye korkuyorum."

"Bu bizim gerçekliğimiz," diye homurdandı. "Ve hayatımızın geri kalanında seni ikna ediyor olacağım."

Bu adama on ömür yetmez.

Sonsöz - İki

Byron

On Yıl Sonra

"Baba, baba."

Ares Etienne, Brielle Emmeline ve Achille Bastien bana doğru koşarken el ele tutuştular. En büyükleri olan Ares her zaman küçük kardeşlerinin ellerini tutar ve onları güvende tutardı. İstese bile bana daha fazla benzeyemezdi.

Hepsi kırmızı Mercedes-Benz S65 AMG Cabriolet'ime atlarken sııttım. Brielle ve Achille kapıyla bile uğraşmadılar. İkisi de kapının üzerine tırmandı, ayakları havada asılı kaldı.

"Çocuklar, kaç kere söyledim, kapıları kullanın diye?" İnledim ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Kapıyı açan ve yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerini bağlayan tek kişi Ares oldu.

"Bugün okul nasıldı?" Hepsine sordum. Arabayı birinci vitese taktığımda cevaplar aynı anda geldi.

"En iyi çizimi ben yaptım."

"Kötü çocuk meyve suyumu döktü."

Achille ve Brielle'in omuzlarını birbirlerine vurmaya başlamaları hiç zaman almadı.

"Bugün okulda ne yaptınız?" Gözüm arka koltuktaki en küçük iki çocuğumda, Ares'e sordum.

En büyüğüm bana ciddi bir bakış attı. "İyi idi. Test sonuçlarımı aldım." "Ve?"

Sııttı. "Başardım."

"Yapacağını biliyordum." Ona bir bakış fırlattım. "Ama biliyorsun, her şey notlardan ibaret değil. Eğlendiğinden de emin ol."

"Biliyorum baba. Bunu söyleyen tek kişi sensin bu arada. Diğer tüm ebeveynler çocuklarının A almaları için başlarının etini yiyor."

Omuz silktim. "Tüm ebeveynler annen ve benim kadar harika değil." Gözlerini devirdi. En azından o ergen kalitesine sahipti.

"Peki ya siz, Brielle ve Achille?"

Birbirlerini itip kakmayı bıraktılar ve masum küçük meleklermiş gibi sırttılar. Çocuklarım -üçü de- o kadar sevimliydi ki, zar zor dayanabildim.

"Arkadaşlarımla oynadım," diye açıkladı Achille.

"Ve ben... tahribata neden oldum." Brielle kelimeyi dudaklarında test etti, sonra sırttı. "Evet, kargaşa."

Achille omzunu küçük kız kardeşine doğru itti. "Tam bir tahribat yaratıyorsun." "Achille, küçük kardeşine zorluk çıkarma." Gözlerini devirdi.

"Sen ve Ares ona göz kulak olmalısınız, tamam mı?"

"Ama kargaşaya neden olduğunda değil," diye mırıldandı Achille.

Ares bir kahkaha patlattı. "Brielle muhtemelen Achille'e bakacak ve sonra da onu dövecek."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Brielle, tıpkı annesi gibi, hesaba katılması gereken bir güçtü. Sadece beş yaşındaydı ama korkusuzdu. On yaşındaki bir çocuğun zekâsına sahipti ve bazen onunla başa çıkmak ve onu alt etmek hepimizi zorluyordu.

Son zamanlarda hayatımızın en önemli anıydı.

"Baba, dondurma alabilir miyiz?" Bana bu şekilde seslendiğini her duyduğumda kalbim parlıyordu. Dikiz aynasında onun iri mavi gözleriyle karşılaştım. "Lütfen."

"Annem onu almadan önce dondurma yediğimizi öğrenirse hiç mutlu olmaz. Biliyorsun o da en az senin kadar seviyor."

Gözlerini masumca kırıştırdı. "Onu aldıktan sonra tekrar gidebiliriz."

Dediğim gibi, kendi iyiliği için fazla akıllı. Çok tatlı.

Pembe fiyonklu parlak mavi bir elbise, pembe ayakkabılar ve mavi bir saç bandı giymişti. Onun modası Odette'i çıldırtıyordu. Bu konuda kesinlikle Billie teyzesine çekmişti.

Güneş Brielle'in kolyesinden yansıyor ve kaşlarımı çattım. "Bebeğim, boynundaki de ne?"

Güneşin parlak olduğunu düşünüyorsam, çok yanılmışım. Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyordu. "Winston Amca çok iyi olduğum için bana bir hediye verdi," dedi.

duyurdu. "Gerçek elmaslı bir kolye."

Yok artık. Ve görünüşe göre, büyük bir elması. Aman Tanrım. Winston çocuklarımı okulda dövdürüp soydurmaya mı çalışıyordu?

Heyecanla koltuğun üzerinde zıpladı. "Oh, oh, oh, ve Billie Teyze ziyarete gelir gelmez benim için uygun bir bileziği olduğunu söyledi."

"Kardeşim beni delirtecek," diye mırıldandım. "Billie Teyzen de öyle."

"Evet, kardeşlerim beni delirtecek," diye araya girdi Ares, sesi alçaktı.

Bakıştık ve sonra sırttık. "Ama yine de onları seviyoruz," dedik aynı anda.

Bu deyim Brielle doğduğunda başladı çünkü o çok ağlıyordu. Asit reflüsü, süte alerjisi ve güneşin altındaki diğer her şeyi olan telaşlı bir bebektir. Ama en kötü kısmı bu değildi. Brielle'in kalp rahatsızlığı olduğunu öğrenmekti. Her şey zor bir hamilelikle başlamıştı ve sonra Odette'i ve bebeğimizi neredeyse kaybediyorduk. İlk yıl endişe doluydu.

Kalbim anılarla burkuldu ama kararlı bir şekilde onları uzaklaştırdım. Onun sayesinde daha güçlüydük ve bunu atlatacaktık.

"Geldik!" Brielle yüksek sesle soludu, hâlâ çalışır durumdayken arabadan inmeye hazırdı.

Arabayı park ettim ve küçük prensesim için kapıyı açmak üzere yanıma geldim. "Hadi gidip anneni alalım."

Ares ve Achille bizi arkada bırakarak içeri koştular.

Kızım bana büyük bir saygıyla baktı ve kocaman gülümsedi. "Büyük bir kız olduğumda, tıpkı annem gibi olacağım."

Kalbim ısınarak usulca gülümsedim. Aileme sahip olduğum için bu kadar şanslı olduğuma hâlâ inanmadığım günler vardı. Karıma. Çocuklarıma.

"Yapacağınızı biliyorum prenses. Ve her adımında yanında olacağım."

Yüzü aydınlandı. "Annem hastaneyi onun için kurtardığını söyledi. Hepimiz için."

"Annenizi seviyorum ve onun için her şeyi yaparım. Hepiniz için."

Brielle'in gözleri parlıyordu, bana dünyanın en cesur kahramanıymışım gibi bakıyordu. "Büyüdüğümde tıpkı senin gibi biriyle evleneceğim."

İrkildim. Küçük kızıma yaklaştırmaya cüret eden herhangi bir çocuğu ya da erkeği dövmeyi tercih ederdim.

"Bay Ashford." Personel ve hastalar Brielle ve bana gülümseyerek bizi karşıladılar. Küçük prensesimizi hayatının ilk on iki ayı boyunca çok iyi tanıdılar.

"Anne!" Brielle hiçbir uyarıda bulunmadan elimi bıraktı ve koridorda koşmaya başladı. "Anne!" diye bağırdı, tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Ares ve Achille çoktan onun yanındaydı ve onu günün olaylarıyla bombardımana tutuyorlardı. Karımın gözleri önce kızımızınkileri, sonra da benimkileri buldu ve yüzü aydınlandı.

Kollarını açtı ve Brielle kendini onların içine attı. Küçük kızımız kucağındayken Odette doğruldu ve tombul yanaklarına bir öpücük kondurdu.

"Seni özledim," diye mırıldandı usulca, gözleri üzerimdeydi. "Ben de seni özledim bebeğim."

Brielle tabii ki onunla konuştuğumu sandı. "Bütün bir saat boyunca seninleydim, baba."

Karım bana gülümsedi, bakışları yumuşaktı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Tanrım, bunu duymaktan asla bıkmam. Onu ve çocuklarımızı izlemekten asla bıkmazdım. Onlar benim tüm dünyamdı ve bu duyguyla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Aileme doğru yürüdüm ve eğilerek eşimin alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım kulağına. "Randevu gecesi. Bu gece. Sen ve ben."

Yanakları kızardı. "Sabırsızlanıyorum, kocacığım."

Eşim Kuğu Hastanesini Avrupa'nın en prestijli kliniklerinden biri haline getirmişti. İşinde mükemmeldi ve hastalarımızın bu tesiste gördüğü bakım benzersizdi. Ama tıpkı babası gibi o da işin ticari yönünden nefret ediyordu. İşte bu noktada ben devreye girdim. Önümüzdeki yirmi nesil boyunca kimsenin bu hastaneyi ondan ya da çocuklarımızdan alamayacağından emin oldum.

Hâlâ imparatorluğumu yönetiyordum ama bazı işlerden elimi eteğimi çekmiştim. Bize birkaç ömür yetecek kadar servetimiz vardı ama çocuklarımızın tadını çıkaracak birkaç ömrümüz yoktu. Bu benim için çok önemliydi. Bizim için de. Ve bu kararımdan bir an bile pişmanlık duymadım.

Elimin tersiyle karımın yanağını okşadım, her seferinde olduğu gibi tüm sevgim içime doldu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

duygularla patladı. Onu her yaşamda sevebilirdim. Her boyutta. Her evrende, gökyüzündeki son yıldız sönene kadar.

Çünkü onu görmeden önce yaşamıyordum. Hayatımın anlamı oydu; aşk, aile ve o. Karım. Evim. Her şeyim.

SON

Teşekkür

Sürekli destekleri için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmek istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Çılgın teslim tarihlerime ve daha da çılgın organizasyonuma katlandınız. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelemezdi.

Kitaplarımın her biri hakkında haber yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmalarımı sevdiğinizi duymak, onu çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma!** Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Şaşırtıcı ve destekleyici mesajlarınız için teşekkür ederim. Basitçe, TEŞEKKÜRLER.

Bunu hepiniz sayesinde yapabiliyorum.

XOXO

Eva Kazananlar